

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Romantik gerilimin usta yazarından,
heyecanın ve tempounun hiç azalmadığı,
zekice kurgulanmış, kışkırtıcı bir roman

Zamansız Fırtına

LINDA
HOWARD

BÖLÜM 1

O adam kazanmıştı.

Kendi ise kaybetmişti.

Kaybetmekten ölesiye nefret ediyordu. Kaybetmek onu hayatta her şeyden daha fazla öfkelenendiriyor, fikri bile dişlerini gıcırdatmaya yetiyordu. Yapmak üzere olduğu şey hakkında çok düşünmüştü, ama en sonunda havlu atmaktan başka seçeneği olmadığını farkına varmıştı. Tamam, tam anlamıyla havlu atmak değildi belki ama işlerinin kötüye gittiğinin farkındaydı ve bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu. İnatçılığının, en büyük hatalarından biri olduğunun farkındaydı. Bu yüzden de Angie Powell, inadının esiri olup da kararını değiştirmeden bölgedeki tek emlakçı olan Harlan Forbes'le hemen bir anlaşmaya imza atmıştı. Sonra da sandalyesine yaslanıp öfkeli nefes alıp verişlerini kontrol etmeye çalışmıştı.

Her şey bitmişti. Sahip olduğu dükkânı resmen satışa çıkarmıştı. Âdeta midesi düğümlenmişti. Kendini bir teker-

lekli sandalyede oturmuş, geri dönüşü olmayan bir yoldan uçuruma doğru ilerliyormuş gibi hissediyordu. İçinde bulunduğu durumun geri dönüşü vardı muhtemelen. Kendini bildi bileli Harlan'ı tanıyordu. Ondan rica etse imzaladıkları sözleşmeyi seve seve yırtıp atardı, ama iş bu kadarla bitmiyordu. Sözleşme açık uçlu değildi. Evi belirlenen sürede satılmazsa ya sözleşmeyi uzatacak ya da... Ne? Başka bir seçeneği var mıydı? Çok klişeydi belki ama iyice kapana kısılmıştı. Hiçbir çaba sarf etmeden öylece vazgeçemezdi. Bu, pes etmek olurdu.

“Hemen bunu çevrimiçi olarak göndereyim,” dedi Harlan, yazıcıda tarattığı sözleşmeyi bilgisayara aktarırken. Bir hırdavatçının üst katındaki iki odalı sefil ve karmaşık odadaki en modern alet bu bilgisayardı. “Son zamanlarda sözleşmelerimin çoğunu bu şekilde yapıyorum,” dedi ona doğru bir bakış atarak. Endişesi kızarmış suratından okunuyordu. “Sen yine de kısa sürede çok yüksek bir teklif alma hayalleri kurma. Genellikle bu bölgede satış altı aydan önce gerçekleşmez. Ekonomik durumu düşünürsek bu yine de pek fena bir süre sayılmaz.”

“Teşekkürler,” dedi babasının en yakın arkadaşlarından biri olan Harlan'a. Evin satılması her ikisinin de işine gelecekti. Ekonomideki bu istikrarsızlık herkesi etkilemişti. Altı ay mı? Tanrı aşkına, bir altı ay daha dayanabilir miydi? Cevap belliydi. Mecbur kalırsa elbette dayanacaktı. Mecbur kalırsa her şeyi yapabilirdi.

Ayağa kalktı. “İnan bana, şu anda öyle bir beklentim yok.” Aslında vardı. Elinde değildi. Fazla düşünmek zorunda

kalmadan evin bir an evvel satılmasını istiyordu ama burarlardan çekip gitmekten de korkuyordu. Bu iki duygu arasında o kadar büyük bir çatışma halindeydi ki çığlık çığlığa bağır-mamak için kendini zor tutuyordu. Fakat bunun işe yarama-yacağının da farkındaydı.

Paltosunu omzuna alıp çantasını taktı. Şapkasını dü-zeltti. Sert rüzgârı ve soğuşuyla gelip vadileri ince bir kar ta-bakası altında bırakan kasım ayı palto giyip şapka takmasını gerektiriyordu. Vadiyi çevreleyen dağların tepesi bembeyazdı. Güçlü rüzgâr kış ve kar kokusunu etrafa taşıyor, her mevsim yeşil kalan ağaçlar taze karlar altında kalıyordu. Bazen karları kısa süreliğine eritecek olan bir sıcak hava dal-gası geliyordu, ama hem hayvanlar hem de insanlar bu sıcak havanın geçici olacağını biliyordu. Kısa sürede soğuk iyice yerleşecekti.

Bir kışı daha burada geçirme ihtimali vardı. Ev, bir an evvel satılsa elbette çok güzel olurdu, ama Angie fazlasıyla gerçekçi bir kadındı. Olmayacak duaya âmin demezdi. Hele ki şu an ol-duğu gibi en ufak bir umut ışığı yokken. Yapabileceği tek şey kıt kanaat geçinip ipotekli iş yerine haciz gelmesini mümkün olduğunca ertelemekti. Bu sırada ev satılırsa da borçlarını öde-yip bu şehirden taşınacaktı.

Keşke... Bu kelimeyi son zamanlarda o kadar fazla kul-lanır olmuştu ki... Keşke babası beş yıl evvel işleri büyütmek için yüklü miktarda kredi kullanmasaydı. Keşke daha fazla at satın alıp at arabalarının sayısını artırmasaydı. Keşke üç küçük misafirhanenin inşaatına kalkışmasıydı. En azından

şimdi ipotek borcu altında ezilmez, şu ekonomik kriz zamanında bile eline geçen az miktarda parayla geçinebilirdi. Fakat artık keşke demenin hiçbir anlamı yoktu. Olan olmuştu. At arabalarını ve atların çoğunu satıp eline geçen parayı borçlarının bir kısmını kapatmak için kullanmıştı. Fakat borcu, başa çıkabileceğinin çok üzerindeydi, eline geçen para borçlarını yeniden yapılandırmaya bile yetmiyordu.

En azından işler bu kadar içinden çıkılmaz hale gelene kadar beklememişti ama içindeki engel olamadığı gerçekçilik, hemen harekete geçmezse en fazla bir yıl içinde hem tüm parasından hem de işinden olacağını görmesini sağlamıştı. Bir yıl bile iyimser bir süreydi. Harlan, evin satılmasının en az altı ay alacağını söylememiş miydi? En çok korktuğu şey de zorla biriktirdiği üç beş kuruşu kullanmak zorunda kalmaktı. Zaten biriktirdiği bu ufak miktar borçlarını ödemeye asla yetmezdi. Üstelik, hazıra dağ dayanmazdı.

Harlan, gıcırdayan sandalyesinden zorla kalkarak onu kapıya kadar geçirdi. “Yarın gelip evin birkaç fotoğrafını çekerim,” dedi.

“Tamam. Zaten yarından sonra müşterilerden birine av rehberliği yapmam gerekiyor. Onun için yarın bu işi halletmiş oluruz.” Şu anda, ajandasında yazılı olan tek şey eski bir müşteriye rehberlik edeceğiydi. Üç yıl evvel Dare Callahan şehre geri dönüp tüm işlerini baltalamadan evvel, müşterilere yetişemiyordu. Onlara rehberlik yapmaktan arta kalan zamanı da dükkâna malzeme almakla geçiriyordu. Kızgın rekabet halinde oldukları iki yıl evvel bile işleri iyiydi. Avcılık

gezilerinden dinlenecek zaman bulamıyordu. Geçen sene işler durgunlaşmaya başlamıştı. Bu sene ise tam bir kâbustu.

Harlan kapıyı açarken koluna yavaşça vurdu. “Buraları terk ediyor olma fikri hiç hoşuma gitmiyor, ama tabii yine de kendin için en iyi olanı sen biliyorsun.”

“Umarım iyi olur. Biraz araştırma yaptım. Sanırım yaşamak için güzel bir yer buldum. Missoula’yı biraz geçince.” Aslında aklında gidecek belli bir yer yoktu. Avcı rehberlerinin az olduğu bir kasaba bulup orada işini yeniden canlandırmayı düşünüyordu. Rekabetin yoğun olduğu bir yere taşınmak yapacağı en mantıksız şey olurdu.

Harlan kapıdan binlerce kez gördüğü dağların manzarasına bakarken yüzünde üzgün bir ifade belirdi. “Aslında ben de buralardan gitmeyi düşünüyorum.”

“Ne?” Duyduğu bu beklenmedik itiraf Angie’yi çok şaşırtmıştı. Bir an için kendi sorunlarını unutup Harlan’a şaşkın gözlerle baktı. Harlan, kendini bildi bileli buralarda yaşıyordu. Angie’nin babasıyla uzun yıllar evvel buraya taşınmıştı. Angie ise daha önce de kasabadan ayrılmıştı. İlki üniversite okumak içindi. Okulu bitirdikten sonra da bir süre Billings’te yaşamıştı. Fakat Harlan hep buradaydı. Onu her gün kasaba sokaklarında görmek güneşin doğudan doğduğunu görmek gibiydi. Kasabayı onsuz hayal bile edemiyordu. “Neden?”

Gözleri uzaklara daldı. Sanki birden kendi içine dönmüştü. “Çünkü yaşlandıkça, alıştığım insanların teker teker dünyayı terk etmesine alışmak ve geride kalanlarla iletişim kurmaya çalışmak benim için daha zor oluyor,” dedi yumu-

şak bir tonda. “Bazı günler, ölüp bizleri terk edenleri düşünmekten başka bir şey yapamıyorum. Kendimi sürekli Glory’yle konuşurken buluyorum.” Gloria onun kaybettiği karısıydı. Angie, Harlan’ın ona Glory’den başka bir şey dediğini hiç duymamıştı. “Sonra da baban... Sanki yanı başımdaymış gibi hâlâ onunla konuşmaya devam ediyorum. Onlardan başka birçok insan daha var.”

İç çekti. “Benim de çok fazla zamanım kalmadı, bunun farkındayım. Zamanımın çoğunu da yalnız geçiriyorum. Noah’ya ve torunlarıma daha yakın olup onlarla mümkün olduğunca fazla vakit geçirmek istiyorum.”

“Bir ayağın çukurdaymış gibi konuşuyorsun. Sen o kadar yaşlı değilsin ki!” Politik davranamayacak kadar şaşkıındı. Zaten hiçbir zaman politik davranmayı seçen biri olmamıştı. Ağzından bu tip laflar çıkıverince bir an düşünüp, aslında bu şekilde konuşmaması gerektiğinin farkına varıyordu, ama sohbet esnasında dilinin ucuna gelen şeyi hiç düşünmeden söyleyiverirdi. Ayrıca, Harlan zaten o kadar da yaşlı değildi ki. Muhtemelen altmışlı yaşlarının ortalarında idi. Babası da yaşasaydı bu yaşlarda olacaktı ama babası gitmişti işte. Angie birden Harlan’ın ne demek istediğini daha iyi anlamıştı. Yaşlı adam ölümün çağrısını duymaya başlamıştı. Bazen Angie bile bu sesi duyduğunu hissediyor, zihni anılarla doluyordu. Belki de bu doğa, hayattan ölüme ya da hayattan başka bir hayata geçişi bu şekilde gerçekleştiriyordu. Harlan, muhtemelen hayatının son çeyreğinde olduğunun farkındaydı ve geri kalan zamanını en sevdiği insanlarla geçirmek istiyordu.

“Yeterince yaşlandım,” dedi uzaktaki dağlara bakarak. “Eğer şimdi harekete geçmezsem sonra her şey için çok geç olabilir.”

Bu sözleriyle her şeyi kısa ve öz olarak ifade etmişti. Kendi de, farklı bir nedenle de olsa aynı şeyi yapıyordu. Onun da zamanı tükeniyordu.

“Evet,” dedi nazikçe. “Biliyorum.”

Aniden tek koluyla Angie’yi sıkıca kucakladı. Kaburga kemiklerini hissedebiliyordu. “Seni özleyeceğim Angie, ama irtibatı koparmayacağız. Söz veriyorum.”

“Ben de,” dedi Angie ne söyleyeceğini bilmez bir halde. Şu an yaşadıkları içini acıtıyordu, ama kapıdan dışarı adımını atarken her zamanki gibi gülümsemeyi başarmıştı. Bazı insanları söyleyecek doğru sözü ya da yapılacak doğru eylemi bulmayı doğal bir şekilde başarabiliyordu, ama Angie öyle biri. Yapabildiği en iyi şey sözleri ya da eylemleriyle her şeyi daha fazla berbat etmemeyi ummaktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz yüzündeki gülümseme yok oldu. Buradan gitmek istemiyordu. O evde büyümüştü. Geceleri kurbağa seslerini dinlemekten başka yapacak bir şey olmasa bile bu kasabayı ve burada yaşayan insanları seviyordu, ama bu önemli miydi? Burada yaşamayı seviyordu, ama Billings’te yaşamayı da sevmişti. Nereye alırsan bir süre sonra orası evin olmuyor muydu zaten. Önemli olan nerede yaşadığın değil, nasıl biri olduğundu. Nerede yaşarsa yaşasın aynı kişiydi. Kendine kızarak üzerine sinen kasvetli havayı dağıtmaya çalıştı. Ya bu havadan kurtulacaktı ya da hayatta en sevmediği mızımız insan tipine bürünecekti.

Merdivenleri uçarcasına inip kendini binanın dışına attıktan sonra uzun adımlarla, otoparktaki yedi yaşındaki koyu mavi Ford pikabına doğru yürümeye başladı. Başını mümkün olduğunca dik tutmaya çalışıyordu. Bu savaşı kaybetmiş olabilirdi, ama henüz tam anlamıyla yenilmemişti. Yenilgi düşüncesi ağzında acı bir tat bırakıyordu. Dara Callahan onun hayatta kalmak için savaşacağını muhtemelen bilmiyordu. Gerçi bilse bile bu umurunda olmazdı.

Tanrım, o adamdan nefret ediyordu. Hayır hayır, bu tam anlamıyla nefret değildi belki. Yine de onu günahı kadar sevmediğinden emindi. İki yıl evvel ona çıkma teklif ettiğinde aslında içinden kabul etmek gelmişti. Hatta midesinde keleklerin uçuştüğünü bile hissetmişti, ama tüm bunlar, onun neler yaptığının farkına varmadan önceydi. Şimdi her şeyin daha iyi farkındaydı. Onunla ilgili hiçbir şeyi sevmiyordu. Tipini, kullandığı arabayı, hatta o lanet olasıca adını bile. *Dare*. Yani “cesur” Bu nasıl bir isimdi böyle? Sanki kötülerle savaşan, korkusuz bir kahramanmış gibi. O adam savaşmak için çaba sarf etmeyecek kadar kendini beğenmiş biriydi.

Dürüst olması gerekirse ki şu anda bu hiç de içinden gelmiyordu, ona bu ismi verdikleri için anne babasını suçlamalıydı, ama bu, o herifin tam anlamıyla masum olduğu anlamına gelmezdi çünkü en azından ismini Jim ya da Charlie gibi normal bir isimle değiştirebilirdi. Fakat açmış olduğu internet sitesinde *Dare Callahan, Vahşi Hayvan Avcılığı Rehberi* yazması sade bir Charlie Callahan’dan muhtemelen daha havalı duruyordu. İnsanlar da bu ismin bilinçaltılarında yarattığı etkiden

dolayı kendilerine Indiana Jones rehberlik ediyormuş gibi hissediyorlardı.

Kendi dükkânı olan Powell Avcılık Rehberliği'nin internet sitesini onunkıyla karşılaştırdığında oldukça sönük buluyordu. İtiraf etmek gerekirse kendi müşteri olsa Dare'inkini daha güvenilir bulurdu. Bununla yüzleşmek zordu, ama bu gerçekten kaçamazdı. İnternet sitesini daha çekici hale getirecek birilerini bulabilirdi elbette ama buna ayıracak parası yoktu. Bu yüzden de boş zamanlarında kendi kendine siteyi canlandıracak bir şeyler yapmaya çalışıyordu ama iyi bir sonuç elde etmek için insanın para ödemesi gerektiğinin de farkındaydı. Asıl sorun, aklına ilham verici hiçbir şeyin gelmemesiydi. Kendini Dare Callahan'a ait olan Wilderness Avcılık Rehberliği'nden daha yetkin olduğunu göstermek için ne yapması gerektiğiyle ilgili hiçbir yaratıcı fikri yoktu. Belki öncelikle adını Ace olarak değiştirmesi gerekirdi, kim bilir...

Öylece durup aklına bir fikir gelmesini bekliyordu. Acaba işe yarayacak ve ona en azından iflas bayrağını çekmeden önce biraz daha zaman kazandıracak bir şey bulabilecek miydi? Son iki yıldır geliri ciddi anlamda düşmüştü. Bunun bir nedeni kısmen ekonomik durumdu. Bir nedeni kadın olmasıydı. Her yıl Montana'ya büyük hayvan avcılığı için gelen kişilerin çoğu kadındı. Hatta vahşi hayvan fotoğrafçılığı yapmak için gelenlerin neredeyse hepsi kadındı. Kadınlar da genellikle erkek bir rehberle yola çıkmanın daha güvenli olduğunu düşünüyorlardı.

Bir sorun karşısında erkekler fiziksel olarak daha güçlüydü, daha soğukkanlıydı vesaire vesaire. Bu işlerin böyle

ilerlediğini biliyordu. Aksinin de geçerli olabileceğini göstermek istiyor, fakat yapamıyordu. Halbuki işinde iyi olduğunun farkındaydı. 1,73 boyundaydı. Bu rakam ortalamanın üzerindeydi. Uzun, ince ve biçimli bacakları insanları şaşırtacak kadar güçlüydü. Sahip olduğu bu özelliklere rağmen etraftaki erkeklerin çoğuyla, özellikle de Dare Callahan gibi iri yapılı, kaslı tiplerle karşılaştırıldığında fiziksel gücü hiçbir şeydi. Fakat internet sitesinde birtakım değişiklikler yaparak kendi ismini açıkça yazmak yerine baş harfini kullanırsa insanlar siteye bakarken onun bir kadın olduğunu anlamazlardı... Bu şekilde yeni müşteriler kazanabilirdi.

Mademki insanlar avcılık gezileri için penor olan birine ihtiyaç duyuyorlardı, o da av gezilerinden ziyade fotoğrafçılık ya da orman kampı işlerine yoğunlaşabilirdi. Aslında iki testise sahip olmamak kendi için olumlu bir durumdu. Hem testosteron hormonu egosunu kör edip onu rekabet sorunuyla karşı karşıya bırakmıyor, hem de testislerini nereye yerleştireceği konusunda endişelenmek zorunda kalmıyordu! Ayrıca birisi kasıklarına yumruk attığında yere yığılıp kusma gibi bir riskle de karşı karşıya değildi.

“Olumlu yanları: Tecrübe, testis yokluğu.” Bunun internet sitesinde pırıltılı harflerle yazılı olduğunu düşününce kendi kendine gülümsedi. Sonra da kendini fotoğraf rehberi ya da aile gezileri düzenleyen bir rehber olarak hayal etti.

Fakat bunu ilkbaharda, yani av sezonunun en hareketli olduğu zamanda yapması gerekirdi. Kış geliyordu. Av gezileri bir dahaki seneye kadar gerçekleşmezdi. Hayır, bununla

yüzleşmesi gerekiyordu: Köşeye sıkışmıştı. İçinde bulunduğu durumu en azından şu anda ve bu kasabada değiştiremeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek onu hem üzüyor hem öfkeliendiriyordu. Yapabileceği tek şey ahmak bir süperstarla rakip olmak zorunda kalmayacağı bir yere taşınmaktı. Fakat konu ve koşullar her ne olursa olsun başarısızlıktan nefret ediyordu. Yalnızca başarısız olmakla kalmamış, babasının kendine olan güvenini de boşa çıkarmıştı. Eğer üstesinden geleceğini düşünmese evi ve dükkânı ona bırakır mıydı hiç?

“Zaten bırakacağı başka kimse yoktu ki,” diye mırıldandı, her şeye rağmen kendi kendine gülerek. Babası onu seviyordu elbette. Fakat sevse de sevmese de her şey zaten yasal mirasçı olarak ona kalacaktı. kalp krizi geçirip aniden ölebileceğine dair bir endişe duymuş olsaydı belkide evi satıp fiziksel olarak çok fazla çaba gerektirmeyen bir iş kurardı. Fakat Angie yine de memnundu. En azından babası ölmeden önce sevdiği işi yapmıştı. Bir mağazada ya da ofiste hapsolmaktansa, ormanda sevdiği işi yapmıştı.

O zamanlar Angie, Billgins'te çalışıyordu. Bir hastane-nin yönetim kurulunda sıradan bir işi vardı. En azından maaşını her ay düzenli olarak alıyordu ve fena bir iş de sayılmazdı. Fakat bu işi tutkuyla yapmıyordu. O zamanlar tek düşündüğü şey geçinmek için eline biraz para geçmesiydi. Bu yüzden de babası ölünce yapılacak en mantıklı şey kasabaya dönüp işleri devralmak olmuştu. Zaten kasabadan taşınmadan evvel de babasına yardım ediyordu. Bu yüzden de avcılık rehberliğinin nasıl yapılacağını bilmeyen bir acemi gibi de-

ğildi. Başarılı şekilde iz sürüp hedefi vururdu. O zamanlar babasından devraldığı işi yürütemeyeceği fikri hiç aklına gelmemişti. Hem bu değişiklik belki ona da iyi gelirdi.

Sonra hiç ummadığı bir şey oldu: Yaptığı işi sevdi. Dağlara çıkıp kaderiyle baş başa olma fikri çok hoşuna gidiyordu. Sabahın erken saatlerinde tazelenmiş olarak çadırından çıkıp etrafını çevreleyen bu doğal güzelliğin ve yalnızlığın bir parçası olmak ona çok özel bir hismiş gibi geliyordu. Bunca yıldır yapmak istediği şeyin tam da bu olduğunu nasıl anlayamamıştı? Belki de bu yaşama ne kadar uygun olduğunu anlamak için bir süreliğine her şeyden uzaklaşması gerekiyordu. Şehirde yaşamakla ilgili bir sorunu yoktu. Bunu seviyordu. Oradaki çeşitliliği, kalabalığı, edindiği arkadaşları seviyordu. Hatta yemek yapma kurslarına katılmış, bir yandan yemek şirketi işine girmeyi bile düşünmüştü. Fakat rehberliği ve büyüdüğü bu kasabada yaşama fikrini gerçekten çok sevmişti.

Keşke atları ve at arabalarını satsaydım, diye geçirdi içinden. Halbuki tam tersini yapmıştı. Akli başına geliyordu ama bu süreç neden bu kadar yavaş gerçekleşiyordu ki? Ekonominin bu kadar dibe batıp keyfi harcamalarından vazgeçmek zorunda kalacağı hiç aklına gelmemişti. Dare Callahan'ın kasabaya dönüp ona rakip olacağını nereden bilebilirdi? Neden Dare ait olduğu yerde, orduda kalmamıştı da Angie'nin kendi için güvenli ve küçük bir yaşam alan kurduğu Montana'ya dönmeyi seçmişti ki?

Keşke...

Hayır. Keşke demenin faydası yoktu. Hepsi bir yana

Angie otuz iki yaşında bir kadındı ve Dare onu heyecanlandırmıştı. Fakat artık heyecana teslim olmuyor, duygularının ve hormonlarının onu esir almasına izin vermiyordu. Bir kere bunu yaşamış olmak yeterdi. Başından geçen kısa evliliği düşündükçe kendini aptal gibi hissediyor, büyük bir utanç duyuyordu. Yaşadığı o yenilgiden sonra Billings'ten ayrılıp babasından ölümünün ardından ona kalan işleri bir an evvel üstlenmek için büyük bir istek duymuştu.

O zamanlar mutlu bir evliliği olsaydı şüphesiz ki babasından kalan işi başkasına devredip Billings'te kalmayı tercih ederdi, çünkü orada kendine bir yaşam kurmuştu. Hayatına birisi girince kendini etrafındaki insanlardan o kadar soyutlamıştı ki eskiden görüştüğü arkadaşları bile onun bu hallerini öfkeyle karşılamışlardı. Yeniden buraya taşınıp kendi ayakları üzerinde durmaya başlayınca bozulan arkadaşlık ilişkilerini de tamir etmişti. Çünkü bir kadının her zaman başka kadın arkadaşlara ihtiyacı vardı. Fakat o zamanlar kendi hayatıyla o kadar meşguldü ki başka birini görececek hali yoktu.

Eve gittiğinde birkaç kişiye e-posta gönderip hal hatır sorması gerektiğini düşünerek arabasının kapısını açtı. Tam içeri girecekti ki çitleri tamir etmek için birkaç çivi ve raptiye ihtiyacı olduğunu hatırladı. Hırdavatçıya bu kadar yakinken bu işi aradan çıkarabilirdi. Hem de bu esnada dükkânı kocasıyla birlikte işleten konuşkan Evelyn French' ten kasabayla ilgili dedikoduları alırdı. Çocukken tek yaşıtı Frenchlerin oğlu Patrick'ti. Okul zamanı ya Angie'nin ya da Patrick'in babası onları altmış kilometre uzaklıkta bulunan şehir merkezin-

deki okula götürürdü. Patrick şu anda Spokane'de polislik yapıyordu. Evlenmişti ve iki küçük çocuğu vardı. Evelyn, iki ve dört yaşlarındaki torunlarına adeta tapıyordu. Ne zaman birileri yanına uğrasa onların neler yaptıklarını anlatıp dururdu. Yaramazlık yapmaları bile hoşuna gidiyordu. Sanki zamanında kendine çok çektiren Patrick'in şimdi bu yaramazlıkları hak ettiğini düşünüyordu. Çocukken Patrick'in yaptığı şeyleri hatırlayınca Evelyn'e hak vermemek imkânsızdı.

Kapıyı kapatıp yerdeki derin oyuğa takılmamak için adımlarına dikkat ederek otoparkta yürümeye başladı. Tam başını kaldırmıştı ki karşı taraftan koca, lanet adam Dare Callahan'ın kendine doğru yürüdüğünü gördü. Parlak siyah arabası, uğursuz metal bir canavar gibi duruyordu.

Şu anda onu görmeyi hiç beklemiyordu. Kalbi hızla atmaya başladı, midesine bir ağrı girdi. Tepkileri tamamen kendiliğinden gerçekleşiyordu. Durup düşünmemiş, kendi kendine cesaret konuşması yapmamıştı. Hemen arkasını dönüp nefes nefese mırıldanarak yeniden arabasma doğru yürümeye başladı. Çivileri ve raptiyeyi av gezisinden sonra hallederdi. Zaten şimdi alsa bile tamir edecek vakti olmayacaktı. Kaçmak son derece korkakça bir şeydi, ama orada ona kibar bir baş selamı verip tüm hayatını mahvetmemiş gibi davranamazdı. Kahretsin! Evini tam da onun yüzünden daha yarım saat önce satışa çıkarmışken böylesi bir tesadüf hiç iyi olmamıştı.

“Hey!”

Havlamaya benzer öfke dolu bu ses aralarındaki tüm mesafeyi doldurmuş gibiydi. Angie arkasını dönüp bakmadı.

Ona seslendiğini düşünmüyordu. Ne de olsa son iki yıldır her türlü olası karşılaşmadan kaçınmış, zorunda kalmadıkça selam bile vermemişti. Bu yüzden de kime seslendiğini duymak için şöyle bir arkasına baktı.

Etrafta kimsenin olmadığını görünce kendine seslendiğini şaşkınlıkla fark etti.

BÖLÜM 2

Angie'ye doğru yürürken botlarının altındaki çakıllarla kaplı zemin gıcırdıyordu. Arabası gibi yüzünü gölgeleyen şapkası da siyahtı. Siyah şapkalar kötü adamlarla ilişkilendirildi, öyle değil mi? Angie'ye göre o, hayatındaki kötü adamdı ve bu kötü adam, tıpkı buharlı bir lokomotif gibi üzerine üzerine geliyordu. Arabanın kapısını sınıksıkı tuttu. Sonra da içindeki dürtülerle savaşıarak durdu. Ondan korkmuyordu. Etrafında erkekler varken huzursuz olurdu, fakat asıl güvenmediği şey kendi hatalı yargılarıydı. Ayrıca, nasıl kendine olan tüm güvenini kaybedecek kadar korkak olabiliyordu böyle?

Mademki arabasma kadar gelmişti ve kaçacak bir yer yoktu, düşünebildiği en iyi şey arabaya atlayıp hızla buradan uzaklaşmaktı. Hatta giderken onu ezip dümdüz de edebilirdi ama bunun yerine durup neler söyleyeceğini dinlemeye karar verdi. Aralarındaki savaşı kaybetmiş de olsa şu anda içinde bulunduğu bu durumla yüzleşebilirdi. Sonra da onunla neza- keten bile bir daha asla konuşmak zorunda kalmayacaktı.

Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı, arabanın kapısını bırakıp arkasını döndü. İçi adeta crimişti, ama dışarıdan öyle hissettiğini gösteren hiçbir belirli yoktu neyse ki. Adeta sokakların ortasında düşmanıyla karşılaşan bir asker gibi dimdik duruyordu.

Dare onun dibine girip, şapkasının ucu neredeyse başına degecek kadar yaklaştı. O kadar yakınlardı ki Angie başını hafif kaldırıp baktığında derin mavi gözlerindeki çizgileri görebiliyordu. Angie derin bir nefes aldı ama sonra keşke bunu yapmasaydım diye düşündü. Soluduğu hava, Dare'ın teninin ısıttığı deri, kahve ve kot kumaş karışımı bir kokuya sahipti. Ensesinden omurgasına doğru ürperdi. İçgüdüleri ondan uzaklaşmasını, dokunma mesafesinden çıkmasını söylüyordu. Ona bu kadar yakın olmak benliğini tehdit ediyordu sanki. Fakat gururunun zaten yerlerde süründüğü bu günlerde geri çekilmek ona teslim olduğunu bir kez daha gösterirdi.

Dişlerini sıkıp daha dik durmaya çalıştı. “Ne istiyorsun?” diye sordu kabaca. Neyse ki sesi kararlı çıkmıştı.

“Tanrı aşkına, senin derdin ne, bunu öğrenmek istiyorum,” diye homurdandı. Sesi o kadar sert çıkmıştı ki sanki ağzından çıkan her kelime vücudunu çizmişti. Sesinin bu kadar gırtlaktan çıktığını hatırlamıyordu. Bir şey söylemeden evvel boğazındaki yara izine baktı. Sesinde bir bozulma mı vardı yoksa çok öfkelenildiği için mi böyle çıkıyordu? Öfkelenmiş olmasını ümit ediyordu. Çünkü onu zor konuşacak kadar öfkeliendirecek bir şey yapmışsa ne yaptığını bulup, onu kızdırmak için sık sık aynı şeyi yapacaktı.

“Benim bir derdim yok,” dedi dişlerini sıkarak. O kadar çok sıkılmıştı ki çenesi ağrımıştı. Boynundaki yaradan sonra kendini yüzündeki diğer yaraları incelerken buldu. Sağ elmacıkkemiğinin üzerindeki oyuk, şarapnel izinin nasıl olduğunu bilmesen gamze sanacağın, ağzının yanındaki çukur ve burun kemerindeki yay biçimli bir başka yara... İzlerin hiçbirini onu çirkinleştirmiyordu. Zaten bu izlere pek aldırdığı da yoktu. Kendi bu durumu kafasına takmazken Angie’yi hiç ilgilendirmezdi. Fakat yine de bu izleri görmek kalbinde üzüntüye benzer, tanımlayamadığı bir his uyandırıyor.

Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Ona karşı kişisel bir sempati beslemenin ne yeri ne de zamanıydı. Irak’ta savaşırken şarapnel parçaları vücudunun çeşitli yerlerini yaramıştı ama herhangi bir uzvunu kaybedip sakat kalmamıştı. Ona yalnızca bir asker olarak sempati duyabilirdi. Onun haricinde bir duyguya izin vermemesi gerekirdi.

Keşke nefesi bu kadar güzel kahve kokmasaydı diye geçirdi içinden. Fiziksel olarak onu soğutacak bir özelliğe sahip olmasını diledi. Bazı zayıf anlarında, Dare’in kasabaya döndüğü zamanlarda yaptığı çıkma teklifini kabul etseydi neler olacağını düşünmekten kendini alamıyordu. Fakat bir yandan da böyle düşünmenin büyük bir aptallık olduğu fikrindeydi. Sanki kabul etse ne olacaktı ki? Sonra içine şüphe doluyordu. Acaba teklifini reddettiği için işlerini kasıtlı olarak mı bozmuştu? Eğer öyleyse bu onun şerefsizin teki olduğunu gösterirdi. Çıkma teklifini kabul etmemek de mantıklı bir hareketti. İçini acıtan bir şeyler vardı, ama bunun ne olduğunu

bilemiyordu. Bu yüzden de sürekli olarak hangisinin doğru olduğunu bilmeden kafasından sürekli farklı senaryolar yazıyordu. Bildiği tek şey erkekler konusunda iyi olmadığıydı. Dare Callahan da onun işlerini bozmuştu. Bu iki konudan kesinlikle emindi.

Dare ona bu kadar yakinken ve tam arkasında da arabası varken kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Kahretsin, bu kadarı artık fazlaydı. Buna daha fazla tahammül edemeyecekti. Yan tarafa doğru kaydı. Fakat o lanet olasıca gururu yüzünden adamdan kaçmadı.

Bu hareketi üzerine Dare de pozisyonunu değiştirince yüz yüze kaldılar.

“Peki, o zaman neden beni her gördüğünde oklava yutmuş gibi dimdik yürüyerek kaçırıyorsun?” diye terslendi. “Az önce de beni görür görmez hemen arkamı dönüp koşarak uzaklaştın. Artık bu durumdan sıkıldım. Benimle bir derdin varsa yüzüme söyle.”

“Koşmadım,” dedi terslenerek. İçgüdüsel olarak biraz yana doğru kaydım. Bir anda başka bir yere gitmem gerektiğini hatırladım.” Sesine ikna edici bir ton vermeye bile çalışmamıştı. Bunun yerine sağduyulu bir tavırla açıklama yapmıştı. Boğaya kırmızı bayrak gösterip tartışma çıkmasını istemiyordu. Şu an tek istediği arabasına binip buradan uzaklaşmaktı. Fakat bunun yerine orada öylece durup ağzından nasıl çıktığına kendinin bile inanmadığı şeyler söylemeye başladı. “Belki de seni görmek ya da seninle konuşmak hiç de hevesli olduğum bir şey değildir!”

Angie'nin attığı her adımda Dare de onunla adım atıyor, alanından çıkmasını engelliyordu. Karşıdan, saldırmak için birbirlerinin zayıf anlarını bekleyen öfkeli düşmanlara benziyorlardı. Angie, otoparkta tutkulyla tango yapan iki aptal gibi göründüklerini düşünüyor, kimsenin onları görmemesini umut ediyordu. Bu küçük kasabada herkes birbirini tanırdı ve kimsenin Dare Callahan'la arasında neler olup bittiğiyle ilgili soru sormaya başlamasını istemiyordu. *Tanrım lütfen, Harlan şu anda pencereden bakıp bizi görmesin*, diye geçirdi içinden; çünkü görürse muhakkak her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeye gelirdi.

“Dur artık,” dedi. Sesi hâlâ hırıltılı çıkıyordu. Gerçi ses tellerinde sorun olmasa bile sesi böyle çıkacaktı.

“Niye duracakmışım? Önümde dikilip duran sensin. Başka geçecek yol mu var. Rahat durmamı istiyorsan önümden çekil.” Son iki kelimesini işaretparmağıyla Dare'in göğsüne hafifçe dokunarak söylemişti. Kendini bir kayayı itirmiş gibi hissediyordu. Nefes alan, yaşayan bir kaya.

Bir kayayla iletişim kurmanın kolay olduğundan emin değildi. Bu yüzden de söylediklerinin anlaşıldığından emin olmak için “Önümden. çekil,” diye tekrarladı.

Dare'in şapkasının gölgelediği etkileyici mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Başını kibirli bir edayla hafifçe yana eğip çenesini rekabete girer gibi kaldırdı. Sonra da işaretparmağıyla tıpkı kendine yaptığı gibi Angie'nin göğüs kemiğine dokundu. “Kolaysa sen çek bakalım!”

Öfke Angie'yi esir almıştı. *Kolaysa sen çek bakalım?* O

kadar öfkelenmişti ki düzgün nefes almakta güçlük çekiyordu. Onu yerinden bir santim bile oynatamazdı, ikisi de bunu biliyordu. Şu anda içinden gelen çenesine bir yumruk indirmekti, ama bunu yapacak kadar aptal değildi. Bunu yaptığı takdirde Dare, onu darp suçundan tutuklatabilirdi. Fakat bu seçeneğin onun aklına geleceğinden şüpheliydi. Bunun yerine duruma el koyup Angie'nin sonucundan hiç de hoşlanmayacağı bir şekilde duruma müdahale ederdi. Bazı insanların belli durumlarda neler yapabileceğini çok iyi bilirsiniz. Angie de, Dara Callahan'ın aklına bir şey koyduysa tüm nezaketini bir kenara bırakıp inatçı bir baş belası haline geleceğinden emindi.

Dare'in inatçı bir kişiliğe sahip olduğunu tahmin etmesi gerekirdi. Belki de eskiden çok daha sakin ve anlayışlı bir insandı. Fakat ordudan ayrıldığından beri kasabadakiler tarafından somurtkan ve hırçın biri olarak tanınıyordu. Belki de şu an asabi olmak için bir nedeni vardı ya da belki her zaman asabi bir insandı.

Angie birkaç saniye birbiriyle çelişen seçenekleri ve sonuçlarını zihninden geçirip tarttı. Sonra da kısa bir iç geçirip pes etme kararı aldı. Gururundan ödün vermeden yalnızca canı istediği için buradan taşınma kararı vermiş gibi davranabilirdi. O kazanmıştı. Bırak da tadını çıkarsın, diye geçirdi içinden.

Dişlerini sıkıp söyleyeceği kelimeleri zihninde toparlamaya çalıştı.

Tanrım! Bu ne kadar da zor bir işti böyle. Kendini kontrol etmek için birkaç derin nefes aldıktan sonra, "Aslında bu

seni hiç ilgilendirmez, ama az evvel evimi satılığa çıkardım,” dedi. Mümkün olduğunca alçak sesle konuşuyordu, çünkü eğer sesi titrerse bu şekilde onun duymayacağını düşünüyordu. “Bu durum senin duygularını incitir mi bilemem ama şu anda seninle uğraşmayı gerçekten hiç ama hiç istemiyorum. Anladın mı?”

Birkaç saniye ifadesiz bir suratla baktıktan sonra önce Harlan’ın ofisine sonra yeniden Angie’ye baktı. “Evini mi satıyorsun?”

İşte yine canını sıkacak bir şey söylemeyi başarmıştı. Angie, yeniden dişlerini sıkmaya başladı. Bu adam durumu tanımlamak için satmaktan başka bir kelime kullanamaz mıydı sanki? Derin derin nefes aldı. Tıpkı öfkeli bir boğa gibi soluyordu. “Başka seçeneğim yok. İşlerim sen kasabaya dönüp benimle rekabete girdiğinden beri kötüye gitmeye başladı. Bu durumda ya evimi satacaktım ya da iflas bayrağını çekecektim.” Her şeyi en net haliyle dile getirmişti. Gururunu saklamaya çalışmamış, onu da işlerini kasten bozduğu gerekçesiyle suçlamamıştı. Bunu kasıtlı olarak yapmış olabilirdi. Bunu kasıtlı olarak yapsa da yapmasa da olan bitenin temel sebebi oydu ve Angie de ister istemez onu suçluyordu. Fakat bu noktada ağızından çıkan şeyler önemli değildi çünkü hiçbir şey sonucu değiştirmeyecekti.

Yüzündeki ifade sertleşti. “Ve sen de olan bitenden ötürü beni suçluyorsun.”

“Burada senden başka rehberlik işine giren kimse olmadığına göre...”

Gözlerini kısıp Angie’ye baktı. “Şunu özellikle belirt-

mek isterim ki ben senin müşterilerinin peşinden koşmadım. Onlar bana kendileri geldi. Beni tercih ettikleri için de özür dileyecek değilim.”

“Sana benden özür dilemeni söylediğimi hatırlamıyorum. Hatta senden herhangi bir şey de istemedim.” Asla da istemeyecekti. En ufak bir şey bile. “Sen bana derdimin ne olduğunu sordun ben de anlattım. Şimdi işime burnunu sokmaktan vazgeçip beni rahat bırak.” Düelloya bir son verip bir kez daha arabasının kapısına uzandı.

Tam bu esnada Dare onu kolundan yakalayıp arabaya binmesine engel oldu. “Bekle!” Angie buz kesmişti. Kolunu tamamen kavrayan bu bronzlaşmış güçlü ele bakarken kalbi dörtmala koşan bir at gibi hızla atıyordu. Parmakları uzun, nasırlı ve biçimliydi, elinin üst kısmında birkaç santimlik beyaz bir yara vardı. Üzerinde bir gömlek ve palto olmasına rağmen sanki avucundan yayılan sıcaklığı hissediyordu. “İş yerin için ne kadar istiyorsun.”

Birkaç saniye onun kendine böyle bir şey sormasının şokunu yaşadıktan sonra öfkeden bembeyaz olup kolunu hızla çekti. “İş yerimi satmıyorum,” diye terslendi. “Evimi satıp bu lanet olasıca kasabadan ve senden uzak bir yere gideceğim!”

Arabanın kapısını açıp el çantasını içeri fırlattıktan sonra koltuğa oturdu. Ona vurmak ya da tekme atmak gibi vahşice bir şeyler yapmak istiyordu, fakat kapıyı çarpıp mümkün olduğunca hızlı bir manevra yaparak da iyi bir şey yaptığını düşündü. Kontağı çevirir çevirmez motor kükremeye benzer bir gürültüyle çalıştı. Araba düz vites olsaydı debriyaja basıp

vitesi ayarlamakla uğraşacaktı ama otomatik vites olduğu için gaz pedalına kuvvetle bastırıp park yerinden savrularak çıktı. Zemin asfalt yerine çakıl taşlarından oluşsaydı ve tekerler hızla dönerken taşları onun bacaklarına doğru fırlatsaydı çok daha mutlu olurdu aslında.

Gözlerinin önüne nasırlaşmış parmakları ve yüzündeki yaralar gelince çakıl taşlarıyla canını acıtma düşüncesini zihninden kovdu. Bu ona şarapneli hatırlatmıştı. Böyle bir şeyi yapamazdı... Yapamazdı işte. Burada yaşadıklarını ardında bırakıp yeni bir hayata başlayacaktı. Geleceğin daha güzel olması gerekiyordu. Birtakım yanlış hesaplar yapıp kötü kararlar almıştı ama hatalarından ders çıkarmasını öğrenecekti. Her şey daha iyi olacaktı. Olmalıydı.

Dare Callahan boş otoparkta durup sanki şeytan görmüş gibi kendinden kaçarcasına uzaklaşan Angie Powell'in mavi Ford'unun arkasından bakakaldı. İki yumruğunu da sıkarak öfkeyle "Lanet olsun!" diye bağırdı. Şu anda bir bar kavgasına karışıp tüm öfkesini kusmak ona çok iyi gelirdi, ama en yakın bar elli kilometre ötedeydi ve günün bu saatlerinde barda kavga çıkaracak birileri de olmazdı. Bir sonraki seçenek kum torbası yumruklamaktı. Evinin arkasındaki ambarda asılı bir kum torbası da vardı, ama bir saat sonra değil tam şu anda bir şeyleri yumruklayıp öfkesini atmak istiyordu. O kadar öfkeliydi ki duvarı yumruklayıp ellerini bile kırabilirdi.

Angie onun üzerinde böyle bir etki yaratıyordu. Onun

yakınında on saniye bile kalsa bir şeyle, hatta herhangi bir şeyle kavga etmeye hazır hale geliyordu. Keçi gibi inatçıydı. Ona düşman gibi davranıyor, kendini aptal gibi hissettiriyordu. Gittiği zaman neredeyse şükredecek hale geliyordu. Her ne kadar ona az evvel yanlışlıkla bastığı dumanı tüten bir tezek gibi davranırsa da en çok istediği şey onu becermekti. Onu ilk gördüğü günden beri öyle hissediyordu. Ona iki kez çıkma teklif etmiş ikisinde de reddedilmişti ve davranışlarına bakılırsa onunla zerre kadar ilgilenmiyordu. Fakat aleti bu mesajı alamayacak kadar aptaldı. Tek görebildiği onun yuvarlak hatlı kalkık kalçaları ya da sırtına doğru inen siyah atkuyruğuydu.

Angie buradan çekip gitse hayatı çok daha sakın olurdu aslında. Tanrı aşkına, öyle aman aman güzel de değildi zaten. Siyah saçları, siyah gözleri, birkaç kuşak evvel genlerinde Yerli Amerikalı genleri olduğunu ele veren güçlü ve yuvarlak vücut hatları vardı. Bundan başka da dikkat çekici bir özelliği yoktu. Evet, çekiciydi ama bu kadardı, kalçalarını saymazsak tabii. Kalçaları, insanın ağzını açık bırakıyor, gözlerini kamaştırıyor, ağzının suyunu akıtıyordu.

Belki buradan çekip gittiğinde penisi şu delicesine umuttan vazgeçerdi. Belki de penisinin esiri olmayıp başka bir kadınla ilgilenmeyi ciddi biçimde düşünmeliydi. Angie Powell gibi yanından dörtlüla kaçan değil de onunla birkaç dakika bile geçirmekten zevk alan bir kadın. Tabii Angie tarafından reddedildikten sonra bara gidip içerek efkârlanmamıştı. Daha evvel de reddedildiği olmuştu fakat penisi hiç bu kadar ısrarcı olmamış, hayaları arzudan sızlamamıştı. Yine de burada bir yerlerde

olduğunu bilmek bile başka bir kadına ilgi duymasını engelliyordu. İki kez reddedildikten sonra ona üçüncü bir kez çıkma teklifi etmemiştir, ama bir yanı –penisi gibi– vazgeçmeyi bir türlü kabul etmiyordu.

Gitmesiyle birlikte müşteri potansiyeli de artacaktı. Hatta bir süre sonra bazı müşterilerini geri çevirmek zorunda kalabilirdi.

Tam o anda aklına gelen düşünce bir şimşek gibi çakararak onu olduğu yere mıhladı. O kadar imkânsız bir fikirdi ki zihninden silmeye çalıştı. Angie bunu ölse kabul etmezdi. Eder miydi? Hayır. Belki.

Belki mi?

Belki de işe yarardı kim bilir?

Harlan'ın ofisine sonra da mavi arabanın bir nokta haline geldiği yola baktı.

“Eeh,” dedi yüksek sesle, “denemekten zarar gelmez.” Otoparkın içinden yürüyüp Harlan'ın ofisine çıktı. Harlan, onun geldiğini güm güm ayak seslerinden anlamıştı. Kapıyı açtığı anda Harlan dönen sandalyesinde kapıya doğru döndü. Kırmızı suratında beklenti dolu bir ifade vardı.

“Dare,” dedi belli belirsiz bir şaşkınlıkla. “Angie geri döndü sandım. Otursana birer kahve içelim.”

“Sağ ol,” dedi Dare. Prensip olarak kahve ikramlarını asla reddetmezdi. Bir sonraki fincanı ne zaman içeceğinden hiçbir zaman emin olamadığından olmadık zamanda kahve krizine girmemek için her ikramı kabul ederdi. Kahve makinesine giderek önce kendine sonra Harlan'a bir fincan kahve koydu. “Sütlü mü sütsüz mü? Şeker ister misin?”

“Sütsüz olsun. Biraz da şeker alırım.”

“Kaç tane.”

“İki.”

Dare, iki şeker koyup hızla karıştırdıktan sonra fincanı Harlan’a uzattı. İri cüssesini, Harlan’ın bir umut dört müşteri aynı anda gelir diye yan yana sıraladığı sandalyelerden birine bıraktı. “Angie evini satışa çıkardığını söyledi,” dedi, doğrudan konuya girerek. “Ne kadar istiyor?”

BÖLÜM 3

Angie, direksiyonu sıkı sıkıya kavramış sileceklerin arasından yola bakıyordu. Gözleri yanıyordu, ama ağlamamak için kendini tutuyordu. Zaten sulugöz biri değildi. Hayatında yalnızca bir kez, düğününde kendi kendini rezil ettiği zaman gözyaşlarına boğulmuştu. Aslında ağlamasaydı o kadar çok utanmazdı, ama onun kitabında ağlamak yalnızca vakit kaybıydı ve her zaman kötü sonuçlara yol açıyordu.

Dare Callahan için de ağlamayacaktı. Ağlayacak bir şey yoktu. Birbirleriyle rekabet halinde olmaktan başka bir geçmişleri yoktu. Eğer uygulanacak bir şey varsa o da evini satacak olmasıydı. O evde büyümüştü. Babası burada, Batı Montana'da yaşamayı, kasabadakileri ve işini seviyordu. Mezarı bile buradaydı. Kasabadan ayrılmak babasını da geride bırakıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ama başka bir çıkış yolu yoktu. Taşınıyordu. Buna mecburdu. Fakat kasabayı her yıl en az bir, mümkünse daha fazla ziyaret etme konusunda kendine söz verdi. Babasının meza-

rını ziyaret edecek, ona çiçek bırakacak hatta onunla konuşacaktı. Biri ölünce sevgi bitmezdi. Angie de hayatının geri kalanında babasını sevip onun mezarını ziyaret etmeye devam edecekti. Babası iyi bir adamdı. Annesi, Angie iki yaşındayken beş para etmez bir adam için onları terk ettiğinde babası kendini kızını büyütmeye adanmıştı.

Babası hayatı boyunca ona yetmişti. Annesinin nerede olduğunu bilmiyordu. Hayatta olup olmaması bile umurunda değildi. Annesinin adını bir kez bile internette aramamış, araştırması için profesyonel birinden yardım almamıştı. Babası onu büyütmüş, sevmiş ve desteğini esirgememişti. Düğünü tabiri caizse elinde patladığında bile anlayışla yaklaşp onu teselli etmişti. Şimdi ardından güzel şeyler düşünüp babasını onurlandırmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Yaşadığı ve fiziksel olarak buna yetebildiği süre boyunca da mezarına bakacak, babasını ziyaret edecekti.

“Lütfen yardım et Tanrım,” dedi yüksek sesle. Biraz rahatlamıştı. Bir şeyleri yüksek sesle dile getirmek, tıpkı bir sözleşme imzalıyormuş gibi dileğini somutlaştırıyordu sanki. Burasıyla tüm bağlarını koparmıyordu. Yalnızca yeni bir yerde yaşayacaktı. Bir süre sonra da o yeni yeri evi bilecekti. Kasabadan ayrılıp Billings’te kendine bir hayat kurduğunda da böyle olmamış mıydı? Yeni koşullara uyum sağlamak babasının anısını terk etmek anlamına gelmiyordu ki.

Babasını düşünürken birden aklına yarından sonra ilgilenmesi gereken iki müşteri geldi. Birisi, Chad Krugman, devamlı müşterisiydi, ama yeni müşteri olsa yeriye. Hakkında

hemen hiçbir şey hatırlamıyordu. Neyse ki ava çıktıkları zaman çekildikleri fotoğrafın bir kopyasını almıştı yoksa nasıl görüldüğü konusunda en ufak bir fikri yoktu. İnsanlar üzerinde güçlü bir izlenim bırakmayan biriydi işte. Kısa boy-luydu, ama hatırda kalacak kadar dakısa değildi. Başının or-tasında hafif kelleşme başlamıştı. Çirkin de değildi çekici de. O kadar sıradandı ki adeta görünmezdi.

Fotoğrafa bakmasına rağmen, adamın nasıl göründü-ğünü aklında tutmakta güçlük çekiyordu. Net olarak hatırladığı şeylerden biri de dağda bayırda gezme konusunda oldukça de-neyimli ama atıcılıkta kötü olmasıydı. Geçen yıl yine ava reh-ber eşliğinde çıkmak için rezervasyon yaptırdığında orada olmaktan pek de memnun olmadığı izlenimine kapılmıştı. Bu yüzden de neden bu yıl yeniden rezervasyon yaptırdığını an-lamıyordu. Gerçi nedeni pek de umurunda değildi. Ne de olsa para kazanmaya ihtiyacı vardı. Av sezonu kısa süre sonra sona erecekti. Eğer profesyonel bir fotoğrafçı dergi ya da benzeri bir şey için birkaç karlı dağ fotoğrafı çekmek istemezse, kış bo-yunca hiç müşterisi olmazdı.

Belki de tüm olumsuzluklara rağmen Harlan, evi iyi bir fiyata satabilirdi. Tabii ev bu aralar satılırsa kendine yaşaya-cak bir yer bulmak zorunda kalacaktı, ama yine de evin bir an önce satılması işine geliyordu. En zoru olan ilk basamak önünde duruyordu, ama harekete geçmek konusunda endişe-liydi. Fakat gerçekçiliği hemen kendini göstermişti: Bir eylem planı yapar yapmaz harekete geçmeye hazır hale gelecekti.

Fakat şu anda işiyle ilgilenip geziyi organize etmesi gere-

kiyordu. Chad Krugman'a bir e-posta yazıp müşterisi olan ve misafir olarak getireceği Mitchell Davis'le ilgili birtakım detaylar istedi. Daha önce avcılık yapmış mıydı? Eğer yaptıysa ne tür bir deneyime sahipti, bu turdan tam olarak ne bekliyordu ve avcılık için gerekli lisanslara sahip miydi? Bay Davis'in Chad'den daha deneyimli olduğu oldukça açıktı. O, avdan siyah bir ayıyla dönmek istiyordu.

Bu bile Angie'yi strese sokmaya yetiyordu. Ayı avcılığı konusunda uzmanlaşmamıştı. Bu yüzden de Krugman geziyi onunla yapmak üzere rezervasyon yaptırdığında biraz şaşır-mıştı. Normal şartlar altında av gezileri sırasında ayılardan mümkün olduğunca kaçardı, çünkü onlardan biraz korku-yordu. Tamam, çok korkuyordu. Ayı avına çıktıkları zaman etrafındakilerin onun ne kadar korktuğunu fark etmemesi için elinden geleni yapıyordu çünkü kimse cesaretsiz bir rehberle yola çıkmak istemezdi. Aslında ormanlık alanda ayı bulma becerilerine güveniyordu. Fakat aslında içten içe, siyah, beyaz-büyük ya da küçük hiç fark etmez— bir ayı bulmayı hiç ama hiç istemiyordu. Krugman'm müşterisi neden bir Kanada geyiği avlamak istemiyordu ki? Ayı avlamak geyik avlamaya benze-mezdi. Bir geyiğin insanı yakalayıp pençeleriyle parçalama ya da yeme olasılığı yoktu. Ayılar, yırtıcı hayvanlardı ve avcılık becerileri son derece gelişmişti.

Angie, korkusunu yatıştırıp kendinin ve müşterilerinin güvenliğini sağlamak için elinden geleni yapardı. Ayılardan korunmak için gerekli yiyecek ya da kapan gibi tüm gerekli malzemeleri hazır eder, yanında her zaman iki koca kutu ayı

kovucu taşır ve rehberlik ettiği müşterilerinin de aynı şekilde hareket ettiğinden emin olmadan yola çıkmazdı. Ayrıca, biber gazının ayılarda tıpkı insanlardaki gibi bir etki yarattığının da farkındaydı. Bu da üzerine spreyci sıkılan ayının bazen avının arkasından geldiği anlamına geliyordu. Bir ayıya ateş etmek gibi bir miyeti yoktu, ama buna mecbur kalırsa diye silahının dolu olduğundan emin olmadan yola çıkmazdı.

Ayarladığı kamp için yemek haricindeki gerekli malzemeleri hazırlamıştı, ama hâlâ yapılacak çok şey vardı. Kamp yeri oldukça ilkel. Yalnızca birkaç çadır, uyku tulumu ve tuvalet vardı. Geri kalan malzemelerin de en kısa sürede hazırlanması gerekiyordu: Üç kişilik yiyecek ve suyla atlar için yeterli yem. Krugman ve Davis kendi silahlarını getireceklerdi. Bu konuyla ilgilenmesine gerek yoktu. Fakat dağda geçirilecek bir haftalık bir kampın son derece dikkatle planlanması gerekirdi. Müşterisinin istediği gibi bir avcılık deneyimi yaşaması için elinden gelenin en iyisini yapacaktı, ama asıl hedefi hem kendini hem de müşterilerini tek parça halinde kasabaya geri getirebilmektir.

Devasa bir siyah ayı, Angie'nin ayarladığı batıya altmış, kuzeye ise yedi kilometre uzaklıktaki kamp yerine ayaklarını sürüyerek geldikten sonra durup başını yavaşça bir sağa bir sola çevirdi. Etrafı koklayarak nerede olduğunu ve yakınlarda kimlerin olduğunu anlamaya çalışıyordu. Hislerinin ona fısıldadıklarından memnun olmuş olmalıydı ki ağaçları ve ça-

lıları yarararak ilerlerken gördüğü şey birden hareketsiz kalmasına neden oldu. Sabah mideye bir geyik indirdiğinden henüz acıkmamıştı. Fakat aşağıdaki yamaçta her şeyden habersiz otlayan koyun sürüsü ilgisini çekmişti. Özellikle de annesi yamacın aşağılarında otlarken yukarı kısımda uykuya dalmış olan minik kuzu son derece cazipti.

Yemek bulabilmek için eskisi gibi rekabet etmek zorunda değildi. Dişi domuzların bir kısmı çoktan inlerine çekilmişti. Olgunluk çağını geçmiş daha yaşlı ayılar ise günler kısalıp soğuk mevsim etkisini göstermeye başlayınca ortalıkta eskisi kadar görünmezlerdi. Fakat şu anda hava nispeten ılıktı ve bu ayı da inine çekilmeden evvel avlanmaya devam ediyordu. Son birkaç gün başka ayıların bölgesine girmiş, iki gün evvel tarçın renkli bir ayıyla kavga ederek onu öldürmüştü.

Üç yaşında, iki yüz kilonun üzerinde büyük ve sağlıklı bir ayıydı. Geçtiğimiz yaz ilk yavrusunu doğurmuş, ayrıca ilk kez bir insan öldürüp yemişti. İnsan avlamak kolaydı, çünkü insanlar keçiler ya da koyunlar kadar hızlı koşamıyorlardı, uzun ve sivri dişleri, çatal boynuzları yoktu. Ayrıca kürksüz oldukları için yemesi kolaydı ve insan eti birçok hayvanınkinden daha lezzetliydi. Yediği adam o gün ayının bölgesinden her şeyden habersiz öylesine geçiyordu, kimse ayının onu yakaladığını fark etmemişti. Ayının içgüdüleri ona etrafta kolay bir av olduğunu bildirmişti. Şimdi de bölgeden böyle kolay bir av geçerse fırsatı kaçırmazdı.

Eğlenceyle ilgili herhangi bir algıya sahip değildi elbette ama öldürmekten zevk alıyordu. Ne zaman ona “av” gibi gö-

rünen ya da kokan bir şey hissetse hemen peşine düşerdi. Taze, sıcak etin, kanın hatta insanın korktuğunda salgıladığı koku onda bir şeyleri harekete geçiriyor, bir enerji patlaması yaşamasına neden oluyordu. Doğa onu avcılıkla ilgili çeşitli becerilerle donatmış, sıra dışı bir cüsse ve gücün yanında kurnazlık ve saldırganlık gibi nitelikler de vermişti.

Gözleriyle sürüden uzaktaki kuzuyu inceledi. Soğuk dağ havası avının kokusunu burnuna taşıyor, iştahını kabartıyordu. Ağaçların arasında yavaşça ilerlemeye başladı. Ürkek koyunlardan herhangi biri etrafı kolaçan etmek için kafasını kaldırıp bakındığında duruyor, otlanmaya döndüklerinde yeniden ilerlemeye devam ediyordu. O sırada büyük bir koç kafasını kaldırıp ayının pusuya yattığı çalılıkların arasına doğru baktı. Kendini görüp görmediğini anlayamazdı. Zaten bunu tartmak için bekleyemezdi de. Nasıl tedbir alacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey içindeki öldürme içgüdüsünün ona *şu anda* saldırması gerektiğini söylediği idi. Bu yüzden de, tüm kaslarını sıkıp sahip olduğu bütün gücüyle çalılıkların arasından hızla çıkıp saldırıya geçti.

Ani saldırı karşısında şaşkına dönen koyunlar panik içinde etrafa kaçıştı. Yavru kuzu da hızla doğrulup annesine doğru koşarken ayı, devasa pençesini kuzunun kalçasına doğru savurdu. Fakat kuzu yeni doğmuş değildi. Ayının pençe darbesinden son anda kurtularak zıplayıp kaçmayı başarabildi. Birkaç dakika içinde koyunlar kayaların arasından koşarak dağlık bölgeye dağılınca ayı, avcıyı kaçırdığının farkına vardı.

Avını kaçıran ayı öfkeden çılgına dönmüştü. Kükreye-

rek etraftaki otları köklemeye, çalıları devasa ayaklarının altında ezmeye başladı. O öfkeyle hareket ettikçe, kafası bu yüklüğündeki taşlar dağdan aşağılara doğru yuvarlanıyordu. En sonunda enerjisi tükenince olduğu yerde durdu. Koyunlar çoktan kaçmıştı. Rüzgârı kokladı, ama ilgisini çeken herhangi bir koku yoktu. Bir saat boyunca otlukların üzerinde dolaşarak kendine böceğe benzer birtakım yiyecekler bulmaya çalıştı. Bir süre sonra rüzgârı yeniden yoklamak için başını kaldırdı. Öfke nöbeti onu susatmıştı. Bu kez de burnuna su kokusu geliyordu. Aradığı şeyi bulmuştu. Sadece aradığını değil çok daha ilginç bir şey de bulmuştu. Hedefine kilitlenmiş bir halde dağdan aşağı doğru yürümeye başladı.

Dağ yürüyüşüne çıkan adamın adı Daniel Warnicki'ydi. Yirmi üç yaşındaydı. Geçen bahar, Kaliforniya Üniversitesi'nden mezun olmuş, fakat hâlâ aradığı işi bulamamıştı. Bu yüzden de gündüzleri ağır ve zor bir işte geçici olarak çalışırken geceleri de bilindik bir barda garsonluk yapıyordu. Akşamları aldığı bahşiş neredeyse gün boyu çalıştığı işten aldığı parayla aynıydı. Bazen çalışma saatleri onu çok zorluyordu ama genç olduğundan üstesinden gelebiliyordu. Hem de kazandığı parayla böyle kaçamaklar da yapabiliyordu.

Dar bir patikanın girişinde durarak elindeki bastona benzer sopaya yaslanıp nefes kesen manzaraya baktı. Bembeyaz suya sahip pırıltılı ırmak, kıvrılarak karşıdaki kayalıkların içine doğru ilerliyordu. Irmağı çevreleyen otlar ve ağaçlar

sonbaharın turuncu rengini üzerinden atıp kış rengine bürünmeye başlamıştı. Kristal berraklıktaki gök kubbenin altındaki haşmetli dağların manzarası tüm ihtişamıyla karşısındaydı.

Temiz havayı ciğerlerine çekti. Tanrım, burada olmak muhteşem bir histi. Burada soluduğu hava, şehirdekiyle karşılaştırılmazdı. Manzara göz kamaştırıcıydı ve sessizlik o kadar derindi ki neredeyse kendi nefesini duyabiliyordu. Ağaçların arasında kaybolmayı seviyordu ama bu gerçek anlamıyla yolunu kaybedip kaybolmak değildi. İnsanlardan kilometrelerce uzakta olduğu bir yerde doğayla baş başa, yapayalnız olmak hissi içinde kaybolmaktı. Burada egzoz gazlarının kokusundan, ceptelefonu sesinden, insanların gürültüsünden ve havayı kirleten her türlü unsurdan uzakta olmak harikaydı. Yalnızca gökyüzü, dağlar ve kendi vardı.

Burada olmak onu çok eğlendiriyordu. Eğlence anlayışı arkadaşlarından ya da sevgilisinden çok farklıydı ama ona göre mükemmellik burada, doğanın içinde saklıydı. Bir süreliğine herkesten uzaklaşıp doğada kendi başma olmayı seviyordu. Fakat diğerlerinin aklına kamp ya da doğa denilince sınırsız içki ve şişme yataklar geliyordu. Ayrıca McDonalds'tan çok da uzaklaşmak istemiyorlardı. Aslında Danny de partileri en az onlar kadar seviyordu fakat kamp yaparken şehir hayatına dair her şeyden uzak olmayı tercih ediyordu. Hatta uyku tulumunu şişme yataklara tercih ederdi. Belki çok aptalcaydı ama bu şekilde, yüz elli yıl evvel kendilerini battaniye gibi şeylere saran göçebeler gibi hissediyor, bu his hoşuna gidiyordu.

Yemek meselesini ise birkaç gün boyunca atıştırmalık

bir şeyler ve suyla halledebilmişti. Hem bu şekilde evindeki yumuşak yatağı ve sıcak yemekler için her zamankinden fazla şükrediyordu.

Kız arkadaşı Heather bazen iki-üç günlüğüne başını alıp böyle kampa gitmesine bozuluyordu, ama onunla gelmeyi de teklif etmiyordu. Yalnızca bir kez gelmişti ve bu ona yetip artmıştı bile. Dürüst olmak gerekirse bu, Danny'nin de işine gelmişti. Heather, doğayı ve sessizliği onun kadar sevmiyordu. Tüm gezi boyunca durmadan şikâyet edip her şeyden korkmuştu. Ya çok üşüyor, ya çok terliyor, ya çok acıkıyor, ya çok susuyor, ya ayakları ağrıyor, ya da sineklerden şikâyet ediyordu. Aslında kısacası açık havada yapılan bu tür aktivitelerden hoşlanmıyordu. Sekiz aydır birlikteydiler. Danny onu sevdiğinden emindi, ama tırnaklarına ve ayakkabılarına bu kadar dikkat eden bir kadınla evlenmeyi isteyip istemediğinden pek de emin değildi.

Belki onun da Danny'yle ilgili çekinceleri vardı. Acaba o, nefret ettiği şeyleri yapmaktan bu kadar hoşlanan biriyle evlenmek ister miydi? Danny sırt çantasını düzeltip Heather'ı düşünerek yürümeye devam etti. Tamam, Heather mükemmel değildi ama çok olumlu yanları da vardı. Evet, onun senede birkaç kez başını alıp böyle dağlara çıkmasından pek hoşlanmıyordu, ama ona engel de olmuyordu. Böyle yaptığı için ağlayıp sızlanmıyor, duygu sömürüsü yapmıyor ya da onsuz bir şeyler yaptığı için kendini sevmediğini iddia etmiyordu. Bunun yerine ona navigasyon aleti ya da ayı kovucu biber gazı gibi şeyler alıyordu.

Aslında bunlara ihtiyacı yoktu, ama Heather'ı kırmamak için yanında taşıyordu. Navigasyon aletinde kişisel yer belirleme sistemi yoktu, ama zaten hiç kaybolmamıştı. Sanki kafasında çakılı bir pusula varmış gibi gitmek istediği yeri hemen buluyordu. Ayı kovucu spreye gelince, o da fazladan yük olmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ona ihtiyaç duyacağını düşünmüyordu. Ayılarla ilgili yazılmış tüm makaleler, insanlar onlardan uzak durduğu sürece ayıların da insanlardan uzak durmayı tercih ettiklerini söylüyordu. Fakat yine de hem olur da lazım olursa hem de Heather mutlu olsun diye biber gazını kargo pantolonunun cebine, kolayca ulaşabileceği bir yere koymuştu. Yanında taşıyormuş gibi yapıp da evde bırakmayı düşünmemişti, çünkü Heather ona spreyi yanında taşıyıp taşımadığını sorduğunda gönül rahatlığıyla “evet” diyebilmeyi istiyordu.

Danny, ağaçların çerçevelediği muhteşem manzaraya bakarak yeniden durdu. Cebinden fotoğraf makinesini çıkardı. Doğada yürüyüş yapmanın yanında fotoğrafçılıkla da ilgileniyordu ve daha önce ormanda gezerken birçok güzel kare yakalamıştı. Satacak ya da sergileyecek kadar şahane kareler değillerdi ama ona yetiyordu. Fotoğraflarına baktığında orada yaşadığı derin yalnızlık ve huzur hissini yeniden yaşıyordu.

Zaten kendine uygun bir iş bulma konusunda sıkıntısı vardı. Keşke yüz yıl evvel, dağlarda yaşayan bir adam olsaydım, diye geçirdi içinden. Bu düşünce bile gülümsemesine neden oldu. Bir yandan da fotoğraf çekmeye devam ediyordu. Birkaç fotoğraf daha çektikten sonra makinesini yeniden cebine koydu.

Danny, arkasında bir hışırtı duyup da dönünce şaşkın-

lıktan neredeyse kalbi duracaktı. Bir an bayılacakmış gibi oldu. Sanki vücudundaki tüm kanı çekilmiş, boğazında bir yerde tıkalı kalmıştı. Hemen hızla düşünüp ne yapacağına karar vermeliydi. Otuz metre ötesinde siyah bir ayı hantal hantal ona doğru yürüyordu. Dev gibiydi. Burada ayıların olduğunu biliyordu fakat hiç karşılaşmamıştı.

Bir an yalnızca gözlerini kırparak durdu. Sanki gözleri ona bir oyun oynuyordu ve ayıyı oradan göndermek için tek yapması gereken gözlerini mümkün olduğunca hızla kırpmasıydı ama hayır, aymın yerinden kımıldadığı yoktu. Hâlâ ona doğru gelmeye devam ediyordu. Hayal görüp görmediğini merak ederek –daha doğrusu öyle olmasını umut ederek– gözlerini kırpmaya devam etti. Birkaç dakika donmuş gibi orada öylece durup vahşi ortamda bir ayıyla karşılaştığında neler yapılması gerektiğiyle ilgili okumuş olduğu bilgileri hatırlamaya çalıştı.

Göz teması kurmayın.

Yavaşça geri çekilin.

Alçak sesle, sakın bir ses tonuyla konuşun.

Gerçekten mi? Ayıyla konuşmak mı? Sanki bizimle aynı dili konuşuyorlarmış gibi yani?

“Güzel ayı.” Sesi biraz titriyordu, ama mümkün olduğunca sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyor, yavaşça geri geri yürüyordu. Nereye bastığını görmek için bile arkasına bakmaya cesaret edemiyordu. Tanrım, lütfen düşmeye-
yim, şimdi hiç sırası değil. “Güzel, koca ayı.” Ağzı o kadar kurumuştı ki yutkunamıyordu. Kelimeler zorla ağzından çıkıyordu. “Sen hangi cehennemden çıkıp geldin?”

Tanrım! Ne kadar da büyük bir ayıydı böyle. Danny, karşısındaki canavarı tetikleyecek ani bir hareket yapmaktan çekinerek eğilip cebindeki spreye ulaşmaya çalıştı. Kutuyu kav-rarken bunu kullanmanın ayıyı kızdırıp kızdırmayacağı ya da işe yarayıp yaramayacağım düşünüyordu. Yüksek yerlere tırmanırken kutu cebinden düşmesin diye cebini iliklemişti. El yordamıyla düğmeyi açmaya çalıştı.

Ayıların insanlardan çekiniyor olması gerekiyordu. Onlar hakkında duyduklarına ya da okuduklarına bakılırsa ayının şu anda ondan kaçıyor olması gerekirdi, ona doğru geliyor olması değil. Danny ayıyı tehdit edecek herhangi bir harekette bulunmamış, hayvanı korkutmamıştı. Ayının artık çekip gidiyor olması gerekirdi ama hiç de öyle olmadı. Ayı her adım attığında Danny'nin aradaki mesafeyi korumak için iki adım atması gerekiyordu. İçgüdüleri ona koşarak uzaklaşması gerektiğini söylüyordu, ama o, bunu yapmamak için kendisiyle savaşıyordu. Bir keresinde birileri ona ayılarla ilgili bir numaralı kuralı söylemişti: Sakın koşma. Bir insanın bir ayıdan koşarak uzaklaşmak şansı yoktu. Ayrıca koşmak, yakalama refleksini de tetikliyordu.

Su. Tabii ya. Ayı suya ulaşmaya çalışıyordu. Ayının hedefiyle arasına girmişti. Yapabileceği en iyi şey çapraz bir açıyla buradan uzaklaşıp ayının hedefine doğru ilerlemesini sağlamaktı. Sonra da ayıyla arasına mümkün olduğunca mesafe koyacaktı.

Çabucak arkasına baktı. Hafifçe sağ tarafa doğru kayarak geri geri gitmeye devam etti. Aslında sol taraf daha en-

gebesizdi, ama sağ tarafta bulunan kayalar ayının g r    me-
safesinden çıkmasını kolayla tırırdı.

Engibeli ve dik yamaçta geri geri giderken elindeki so-
payı kullanıyordu. Acaba elindeki bu sopa böyle büyük bir
ayıyla başa çıkmasını kolaylaştırır mıydı? Bu ayı kaç kiloydu
acaba? İki yüz, belki    yüz? O kocaman pençeleriyle  u-
buğu tek hamlede paramparça ederdi.

En sonunda kargo pantolonunun cebini açıp spreyi  ı-
kardı. Kutu o kadar küçüktü ki sanki elinin içinde kaybolu-
yordu. Bundan daha fazlasına... Daha büyük bir spreye hatta
birkaç tane spreye ihtiya ı vardı. Kahretsin! Eğer bu dev c s-
sesi peşinden gelirse silahtan başka hiçbir şey i e yaramazdı.
Şimdiye kadar yanına hiç silah almamı tı. Doğaya yalnızca
yalnızlığın keyfine varıp dağların güzelliğini seyre dalmak
için geliyordu.

Fakat şu anda yalnızlık gözüne o kadar güzel g r nm -
yordu, dağlar da  yle. Tek görebildiği kocaman dişleri, pen-
 eleri ve kapkara gözleri olan k rkl , devasa bir yaratıktı.
Heather'ı düşündü. Belki de medeniyetten bu kadar uzakla -
mamasıyla ilgili söylediklerinde haklıydı. Keşke ba ımı alıp
dağlara gelmek yerine evde kalsaydım, diye düşündü. Gerçi bu
beladan kurtulunca kamp gezileri yapmaktan vazgeçmeyecekti
elbette. Yalnızca yanımda daha büyük bir biber gazı kutusu ta-
 ıdığından emin olacaktı, o kadar.

Geri geri giderken bir ara sendeledi. Sonra yine elindeki
sopadan destek alarak doğrulup daha dik bir yola doğru saptı.

Ayı, ırmak tarafına giden yola sapmayarak onu takip et-
meye devam etti.

Tanrım! İsteddiği su değildi. Onu istiyordu.

Böyle olmamalıydı. Ayıların bu şekilde davranmaması gerekiyordu. Üzerinde yiyecek hiçbir şey yoktu. Onu takip eden, yavrularını korumak isteyen dişi bir ayı değildi. Yaralı ya da hasta gibi de görünmüyordu. Siyah bir ayının bunlar dışında bir insana saldırma ihtimali yoktu. En saldırganları boz ayılardı, ama siyah bir ayının nispeten daha çekingen olması gerekiyordu.

Belki de yalnızca merak ediyordu. Fakat Danny'nin şu an istediği tek şey ayının ona daha fazla yaklaşmamasıydı. “Git buradan,” dedi. Sesinin mümkün olduğunca otoriter bir tonda çıkması için uğraştı, fakat ağzından tıpkı çocuk sesine benzeyen güçsüz ve çatlak bir ses çıktı.

Ayı başını eğerek sağa sola doğru salladı. Boğazında kükremeye benzer derinden gelen bir öksürme hırıltısı belirmişti. Danny, biber gazı kutusunun güvenlik kilidini kaldırıp kolunu uzattı. Rüzgâr... Hangi yönden esiyordu? Sıktığı gazın kendine dönmesini şu an hiç istemezdi. Bu yüzden de ayının sol tarafına doğru sıktı. Acaba ne kadar uzaktan sıkarsa bir işe yarardı. Kutunun üzerindeki açıklamalarda sekiz metreye kadar püskürtülebileceği belirtiliyordu. Fakat ayı o kadar yakın değildi.

Tanrım! Bu koca cüsseli yaratığın kendine daha fazla yaklaşmasına izin mi vermeliydi yani? Tam o sırada ayı kükreyerek pençelerini toprağa batırdı. Her şey o kadar hızlı oldu ki harekete geçecek zaman bile bulamadı. Birkaç adım geri giderken gazı sıkmaya devam ediyordu. Fakat o kadar yük-

seğe sıkıyordu ki sarı gaz bulutu ayının başının üzerinde ka-
lıyordu. Yürümeye çalıştığı yol o kadar engebeliydi ki o te-
laşla tkezeleyip sırtüstü yere düştü. Sırtında çantasıyla ters
dönmüş bir kaplumbağaya benziyordu. Kısa süre içinde ayı
üzerine oturmuştu bile. Bu kuvvetli ve devasa şeyin altında
üzerine çığ düşmüş gibi hissediyordu. Sesi kulakları sağır
ediciydi, kötü ve sıcak bir kokusu vardı, kürkü yağlı ve ke-
eleşmişti. Ölüm saçan kapkara gözlerine baktı. Bu gözler,
ona rahatsız edici derecede zeki bir edayla bakıyordu.

Kutunun içinde hâlâ biraz spreyc vardı ve ayının yüzüne
doğru sıkmayı başardı ama ayı o kadar yakındı ki gaz onu
da etkilemiş, nefesinin kesilmesine ve görüşünün bozulma-
sına neden olmuştu. Gözlerini sıkarak elindeki sopayı ayıyla
arasına almaya çalıştı. Sanki bu sayede üzerindeki bu yüz-
lerce kiloluk yaratığı oradan indirebilecekmiş gibi...

Ayı, burnundan öfkeyle soluyarak başını salladı. Danny'
nin kıvranarak kaçmaya çalıştığı sırada ayı pençesini salla-
yarak kafa derisini yüzüne doğru yüzdü. Çok derinden gelen
acı dolu, keskin bir çığlık duydu ama ses o kadar uzaktan ge-
liyordu ki. Hiç acı hissetmiyordu. O halde belki de ses başka
birisinden gelmişti. Yakınlarda olup ona yardım edebilecek
birisinden. Belki de şimdi birisi gelip...

Sonra ayı kafasını ısırdı.

Çok ama çok kısa bir süre çığlık sesinin ayının kulakları
tırmalayan hırıltılı öksürük sesine karıştığını duydu. Sonra...
Her şey sessizleşti.

BÖLÜM 4

Ertesi gün Angie şafak vakti kalkıp çalışmaya başladı. Rehberlik gezisine çıkmadan önceki gün her zaman çok yoğun olurdu. Babası üç adet ufak misafir odası inşa etmişti. Kendilerine ait ufak bir banyo/tuvaleti olan bu odalar tek kişilikti. Bugün de misafirler gelmeden evvel yatak çarşaflarını ve havluları değiştirmesi gerekiyordu. Babası hayattayken, kendinin de kasabaya döndüğü ilk yılda, bu işler için temizlikçi bir kadın bulurdu, fakat işler bozulduğundan beri bu işleri Angie üstlenmişti.

Misafir odalarını temizledikten sonra Harlan gelip evin fotoğraflarını çekecek, acil tamir gerektiren yerlerle ilgilenecekti. Yalnız yaşadığı için, kimi zaman bazı işleri ertelerdi. Fakat bir süre sonra bu ertelenen küçük işler devasa iş yığınları haline gelirdi.

Müşterileri öğleden sonra, Butte'den kiraladıkları araçla geç saatte geleceklerdi. Tüfeklerini uçakla getirip sorunla karşılaşmaktansa kargoyla göndermişlerdi. Kendileri de önce

uçak sonra da kiraladıkları arabayla gelecekti. Tüfeklerin bulunduğu kutular dört gün önce eline geçmişti. Angie, gerekli tüm izinleri almıştı ve müşteriler gerekli tüm lisanslara sahipti. Bugün için onlara yemek vermesi gerekiyordu. Ocağa yahni için etleri koydu.

Akşamüzerine doğru hemen her işini bitirmişti. Mutfak masasına oturmuş ertesi gün ihtiyaç duyacakları malzemeleri hazırlarken bir yandan da televizyonu dinliyordu. Her gezi- den evvel bir liste hazırlar, tamamladığı işlerin üzerini çizirdi. Konserve ya da kurutulmuş gıdalar, geziye çıkacak her bir kişi için dört adet ayı kovucu biber gazı, el feneri, yedek piller... Güvenlik konusunu çok ciddiye alıyordu. Kendi avlanmıyor, yalnızca rehberlik ediyordu, ama kendi tüfeği de dikkatle temizlenmiş ve her ihtimale karşı doldurulmuş oluyordu.

Dışarıda araba sesini duyunca doğrulup mutfak penceresinden baktığında Harlan'ın arabasından indiğini gördü. Kapıyı açmak üzere giderken kahve makinesinin düğmesine bastı.

“Hoş geldin,” diye seslendi kapıyı açarak. “Kahve az sonra hazır olur.”

“Bunu duyduğum iyi oldu.”

Babası hayattayken Harlan sık sık gelip onları ziyaret ederdi. Fakat Angie kasabaya geri dönüp burada yaşamaya başladığından beri bu, ilk ziyaretiydi. Harlan mutfağa bakarken Angie'nin yaptığı değişiklikleri fark etti. Mutfak dolapları değişmiş, bazı aletler yenilenmiş, bazı şeylerinse rengi değişmişti. Mutfaktaki aletlerin hiçbiri zevkli ve estetik değildi ama hepsi yeniydi. Çok şükür ki böyleydi, çünkü şu sıralar cebinde eşya değiştirecek tek kuruşu yoktu.

“Her şey güzel görünüyor,” dedi Harlan onaylayarak. “Rengi değiştirmişsin ama güzel olmuş.” Bir erkek olarak renk meselesine pek takmazdı, ama bir emlakçı olarak neyin satıp neyin satmayacağını bilirdi.

Angie güldü. “Burayı hangi renge boyarsam boyayım eskisinden daha güzel olacaktı zaten.” Dekorasyon konusunda becerikli olduğu söylenemezdi, fakat soyulup rengi solmuş duvar kâğıdı büyük estetik becerileri olmayan birinin bile göz zevkini bozardı. Eve döndüğünde duvar kâğıdı yalnızca kötü görünmekle kalmıyordu, tam bir faciaya dönüşmüştü. Kâğıdı söküp duvarın rengini değiştirmek bile büyük bir değişimdi.

Harlan paltosunu ve şapkasını çıkararak, kapıdaki askılardan birine astı. “Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuş. Başka değişiklikler de yaptın mı?”

“Lambalarla ilgili birkaç değişiklik, boya badana işleri bir de genel tadilatlar işte. İlgilenilmesi gereken çok büyük şeyler yoktu. Gel sana etrafı gezdireyim.”

Evde insanı etkileyecek herhangi bir şey yoktu. Her şey sıradandı. Aslında her şeyin elden geçmesi ve bakıma girmesi gerekiyordu, ama babası bu tür işlerle pek ilgilenmemişti. Angie de duvar kâğıdı gibi hemen ilgilenilmesi gereken şeyler dışında eve çok fazla masraf yapmamıştı. Şimdiye kadar, çok şükür ki, müşteriler için ayrılan misafir odaları dışında çok fazla masraf etmemişti.

Evi şöyle bir toparlayıp rengini değiştirmiş, büyük yatak odasını da misafir odasına çevirmişti. Eve geri geldiğinde

babasının yatak odasına yerleşmeyi hiç düşünmemişti. Kendi eski odası ona daha çekici ve doğal gelmişti. Bazen evli müşterileri de oluyordu. Eğer onlardan hoşlanırsa onları, tek kişilik küçük odalarda ağırlamak yerine evine davet eder, büyük misafir odasını vermeyi teklif ederdi.

Harlan, evdeki değişikliklerle ilgili onu övdü, ama beklediği gibi çok sayıda fotoğraf çekmedi. Hatta yanında bir fotoğraf makinesi bile getirmemişti. Tabii cebinde şu küçük dijital makinelerden de olabilirdi.

“Kamerayı arabada mı bıraktın?”

“Unutmuşum,” dedi yüzünde suçlu bir ifadeyle.

Bu durum Angie’yi biraz hayal kırıklığına uğrattı. Sabah erkenden yola çıkacaklardı ve bir hafta kadar dağda olacaklardı. Bu da evin potansiyel müşterilere gösterilmesinin en az bir hafta gecikeceği anlamına geliyordu. Boşa harcayacak zamanı yoktu. Bu yüzden Harlan kamerayı unuttuğunu söylediğinde biraz telaşlanmıştı ama yine de gülümseyerek, “O halde bir kez daha ziyarete gelmek zorunda kalacaksın,” dedi.

“Öyle görünüyor.” Mutfaka giderken Harlan da onu takip etti. Angie kahveleri koyarken o da masanın yanındaki sandalyelerden birine oturdu. Angie, kendi kahvesine bir, Harlan’ınkine iki kaşık şeker koyup ona verdikten sonra oturdu.

Harlan, mutfak masasına yayılmış malzemelerin arasında kupası için zar zor bir yer buldu. “Uzun bir gezi olacak sanırım.”

“Bir hafta ama bu işler nasıldır bilirsin. Eğer ilk gün istedikleri şeyi avlayabilirlerse hemen geri döneriz.”

“Hayvan başı avcılığı yani? Yalnızca hatıra olarak saklamak üzere hayvanın başını istiyorlar?”

“Evet. Etle ilgili yapılması gereken işlemleri de hallettim.” Yani avlanan hayvanın başını aldıktan sonra etini bir yetiştirme yurduna ya da ihtiyacı olan yoksul bir aileye vereceklerdi. Yasalar etin hiçbir şekilde boşa gitmemesini söylüyordu.”

“Müşterilerin kim?”

“Bir tanesi devamlı müşterilerimden Chad Krugman. İyi bir adam ama aynı şeyi avcılığı için söyleyemeyeceğim. Davis ise Chad’in müşterisi.

Harlan ona karamsar bir bakış attı. “Dikkatli ol.”

“Elbette.” Neyi kastettiğini anlamıştı. Anlamamış numarası da yapmamıştı. İdeal bir dünyada iki erkek avcıyla birlikte yola çıkarken önlem almasına gerek olmazdı, ama yaşadıkları dünya mükemmel değildi ve Angie de aptal değildi. Bu gezilere çıkarken yanına silah almakla kalmıyor, aynı zamanda kiminle nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini de etrafındakilere bildiriyordu. Müşterilerin, kimlik bilgilerini başkalarının bildiğinden haberdar olmaları, aldığı en iyi güvenlik önlemiydi zaten.

Ayrıca doğum kontrol önlemleri alıyor, rehberlik yaptığı kişilerle asla flörtleşmiyor, geceleri tüfeği elinde tavşan uykusu uyuyordu. Fakat kontrol edemeyeceği şeyler de vardı. Eğer iki adam ona saldırırsa durumu belki kontrol altına alır belki de alamazdı ama tek kişiyle son derece başarılı bir şekilde başa çıkacağından emindi. Mümkün olduğunca çok güvenlik önlemi almadan asla yola çıkmıyordu.

Sahip olmadığı ama keşke sahip olsaydım dediği bir şey vardı: Babasının, bu tür gezilere çıkarken acil durumlar için yanında taşıdığı bir uydu telefonu vardı. Kendi de ilk birkaç yıl bu aleti taşımış ama geçen yıl paraya ihtiyaç duymaya başlayınca bu alet ilk vazgeçtiği şey olmuştu. Telefon yanında olsaydı kendini daha güvende hissedirdi. Neyse ki rehberlik yaptığı yıllar boyunca gerçekten acil bir durumla karşılaşmamıştı. Aslında babası da hiçbir sorunla karşılaşmamıştı, ama yine de telefonu yanında taşırdı.

Babasının işle ilgili yaptığı yeniliklerden biri de dört tekerlekli, üstü açık arazi araçlarından almasıydı. Aslında kendi bu tür yolculukları at sırtında, müşterilerine gerçek bir macera hissi yaşatarak yapmayı daha çok severdi. Aslında sıkışmaya başladığı ilk yıl atları satıp arazi araçlarını tutmalıydı, ama duyguları mantığının önüne geçmişti. Babası sevdiği için sürekli masraf çıkaran atları elden çıkaramamıştı. Gerçi atları kendi de çok seviyordu. Geçen yıl Jüpiter'i bir bağırsak hastalığından ötürü kaybetmişti. Atlardan biri de bacağını kırmıştı. Bu da iki tane daha at alması anlamına geliyordu. Ne bu yeni durumdan ne de eski atlarının yerine geçen yeni atlardan hoşlanmıştı. Fakat hayat her şeye rağmen devam ediyordu.

Bir kâğıt parçası alıp geziye çıkacağı kişilerle ve geziyle ilgili bilgileri yazarak Harlan'a verdi. "Geri döndüğümde sana uğrarım. Fakat bu tarihte dönmezsem polise haber verebilirsin."

Harlan kâğıdı katlayıp cebine koyarken başını salladı.

Daha önce de aynı şeyi Angie'nin babası için yapmıştı. Kahvesini yudumlayıp boş gözlerle etrafa bakarken Angie, yüzündeki o suçlu ifadeyi yeniden fark etti. O an aklına bir fikir gelince hemen doğrularak, "Bekle. Neden benim makineyle çekmiyoruz. Belki seninki kadar iyi değildir ama yine de güzel fotoğraf çekiyor. Hafıza kartını çıkarıp sana veririm. Bende yedek kart var zaten," dedi. Bu da geziye çıkarken yanına aldığı malzemelerden biriydi. Müşteriler kendi kameralarını getirmeyi unutup elde ettikleri zaferi fotoğraflamaktan geri kalmamışlar diye kendi makinesini yanında götürürdü.

"Olur," dedi Harlan çabucak. Yüzü kızarmıştı. "Sana bir şey söylemem gerek Angie."

Angie şaşkın gözlerle ona baktı. Harlan, hem biraz utanmış hem de rahatsız olmuş görünüyordu ki bu, tuhaf bir durumdu. "Evi satamayacak mısın?" Aklına başka hiçbir olasılık gelmiyordu.

"Hayır, tabii. Bu konuda herhangi bir sorun yok. Yalnızca... Evin fotoğraflarını çekmek istemiyorum, çünkü zaten evi satın almak isteyen biri var."

"Zaten mi?" Angie arkasına yaslandı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sevinmesi mi üzülmesi mi gerektiğini kestiremiyordu çünkü yazdığı en iyi senaryoda bile evin bu kadar hızlı satılma olasılığı yoktu. Ev bir an önce satılırsa eline hemen para geçecekti, borçlarını kapatacaktı. Diğer taraftan taşınmaya hem duygusal hem de fiziksel anlamda tam anlamıyla hazır değildi. Bu yüzden de duydukları biraz panik yaşamalarına neden olmuştu. Harlan, evin satılacağı haberini

hemen yaymış olmalıydı ya da ilgilenen birilerine e-posta göndermişti ya da...

Sonra aklına korkunç bir fikir geldi. Evi satacağını yalnızca bir kişiye söylemişti. O da kendinden mümkün olduğunca çabuk kurtulmak için hiç vakit kaybetmeden harekete geçmişti demek.

“Kim?” Ses tonunu mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışarak konuşuyordu. Bir şeyleri tahmin ettiğini belli etmek istemiyordu, ama Harlan’ın ona bakışı bu konuda çok da başarılı olmadığını gösteriyordu... Belki de gözleri bir çizgi haline gelmiş ve çene kemiği kasılmıştı, çünkü bu sakın ses tonundan Harlan’ın bir şeyler anlaması imkânsızdı.

“Dare Callahan.”

İç i öfkeyle dolup taşmıştı. Öfkesini bastırıp makul davranmaya çalıştı. Her şeyden önce o evi satması gerekiyordu. Bu iş ne kadar çabuk gerçekleşirse o kadar iyiydi. Aslında Callahan, bunun farkında olsa da olmasa da ona iyilik yapıyordu. Evet, tabii evi ondan başka birinin almasını isterdi, ama bu hissi içinden atması gerekiyordu.

Harlan öksürerek konuşmaya başladı. “Şey, dün pencereden baktığımda ikinizi otoparkta gördüm. Onunla pek anlaşılamadığını biliyorum.”

“Anlaşılamamak kelimesi hafif kalır,” diye mırıldandı. “Eğer o gelip işlerimi bozmasaydı evi satmak zorunda kalmazdım.” İçini çekip yüzünü ovalarken mutfak penceresinden dışarı baktı. Kendini toparlayana kadar Harlan’a bakmaya çalıştı. Tamam. Öfkeden küplere binmişti ama bu du-

rumla başa çıkması gerekiyordu. Sonuçta Harlan'la bir sözleşme imzalamıştı. Eğer Callahan istediği miktarı verecekse yasal olarak evi ona satması gerekiyordu. Harlan da aynı şekilde düşünüyordu. Eğer birilerine yenilecekse yenileceği kişinin Callahan olmasım istemediğinin farkındaydı.

“Sen çıktıktan kısa süre sonra ofise geldi. Sabah bankayla konuştuktan sonra da yeniden gelip bir teklifte bulundu.”

Kendi duygularıyla yüzleşmekle o kadar meşguldü ki Harlan'ın söylediklerini anlaması birkaç saniyesini aldı. Başını dönüyordu. “Teklif mi?” Callahan, Angie'nin istediği fiyatı kabul etmiş olsaydı Harlan “teklif” kelimesini kullanmazdı.

“Evet.” Kupasını elinde çevirerek konuşuyordu. “İstedğin fiyattan otuz bin dolar daha indirim yapar mısın?”

Angie sandalyesinden fırlayarak kalktı. O kadar öfkelenmişti ki sakın sakın oturamamıştı. Elleriyle tezgâha sımsıkı yapışarak pencereden dışarı baktı. Hiçbir şey görmüyor, yalnızca kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Piç kurusu! Aşağılık pislik! Ne kadar zor zamanlar yaşadığının, iflasın eşiğinde olduğu için evini satmak zorunda olduğunun ve emlak piyasasının ne kadar durgun olduğunun farkındaydı. Onu köşeye sıkıştırmış, şimdi de evini üç kuruşa satın almak istiyordu. Harlan'la birlikte fiyatı belirlerken ufak bir pazarlık payı bırakmışlardı, ama otuz bin dolar da değildi tabii!

Teklifi kabul etmek zorunda değildi çünkü eğer Callahan istediği fiyatı veremezse, teklifi geri çevirebilirdi ama geri çevirirse istediği fiyatı verecek bir müşteri bulacağının garantisi de yoktu. Böyle bir durumda da iyice sıkışıp çok daha

ucuza vermek zorunda kalabilirdi. Daha da kötüsü, Harlan'ın da komisyon vermesi gerekiyordu. Sonuçta adamcağızın işi buydu ve en son satış yaptığından bu yana çok zaman geçmişti.

Yukarı tükürse bıyık aşağı tükürse sakaldı. Her iki durumda da düşündüğünden biraz daha fazla zarar etmiş olacaktı. Satışı ne kadar ertelerse, faaliyet giderleri için o kadar fazla masraf yapması gerekecekti. Teklifi şimdi kabul ederse de zaten istediği fiyatın altına sattığı için zarar etmiş olacaktı.

Dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı. “O zaman biz de yalnızca on bin dolar indirim yapabileceğimizi söyleyelim.” Bu sayede av gezisindeyken biraz zaman kazanmış olacaktı. Kim bilir? Belki on bin dolarlık teklifi kabul ederdi. Belki yine pazarlık yapardı. Belki de Angie'nin istediği miktarı veremezdi. Ya da bankadan o kadar kredi alamazdı. Hepsi bir olasılıktı.

Harlan rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Reddedeceğim düşünüyordum.”

“Eğer elimde yeterince param olsaydı kabul etmezdim. Gerçi yeterli param olsa zaten evi de satmazdım.”

“Biliyorum.” Biraz daha rahatladığı için kahvesinden büyük bir yudum daha aldı. “Ne söyleyecek bakalım. Bu esnada ben de diğer işleri halledip bir de eksper bulayım.”

“Pekâlâ. Ben de sana yedek anahtarı vereyim. Belki bir gün yokken lazım olur.”

Yedek anahtar yatak odasında idi. Çekmecedan anahtarı çıkarıp derin derin nefes alarak elinde sımsıkı tuttu. Bunu yapabiliyordu. Tek teklifi Dare Callahan yapmış olsa da, onu get-

çevirmeyecek kadar kötü durumda olsa da bunu yapabilirdi.

Eğer Dare inat ederse, Angie de kendi fiyatını vermekte ısrar edecekti, ama en sonunda Dare'in sunduğu teklifi kabul etmek zorunda kalacaktı. Pislik herif!

Angie o kadar öfkeliydi ki Harlan gider gitmez bilgisayarın başına geçip Billings'teki arkadaşlarına e-posta gönderdi. *"Bilin bakalım satışa çıkardığım evimi otuz bin indirimle hangi pislik satın almak istiyor?"*

Öfkesine ortak olmak ya da öç alması için saçma ama tatmin edici tavsiyelerde bulunmaktan başka kimsenin elinden gelen bir şey yoktu. Kadın arkadaşlarla ilgili en iyi şey buydu. Seni hiç sorgulamadan dinlerler ve her ne kadar sağduyudan ya da makullükten uzak da olsa desteklerini sunarlardı. Tabii şu anda hepsi iş yerindeydi. Bu yüzden de hemen cevap vermelerini beklemiyordu.

Tam böyle düşünürken e-posta kutusundan bir uyarı sesi geldi. Yönetim ofisinde beraber çalıştığı Lisa cevap yazmıştı. Hemen tıklayıp açtı.

"Yeni bir BlackBerry telefon aldığım için artık mesajlarına hemen yanıt verebiliyorum! İğrenç piç kurusu! Seni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor."

Karşılıklı bir süre daha yazıştıktan sonra Lisa, işe geri dönmesi gerektiğini söyledi. Bu yazışma Angie'yi de rahatlatmıştı. O, olgun davranıp karşıt bir teklifte bulunmuştu. Şimdi top Callahan'm elindeydi. Harlan yeniden ona dönene kadar sürekli olarak içinde bulunduğu durumu düşünüp vakit kaybetmeyecekti. Hâlâ yapılacak işleri vardı ve bu işlere yo-

ğunlaşması gerekiyordu. Dare Callahan'ın ne yaptığı ya da yapmadığıyla ilgili daha fazla düşünmek istemiyordu. Hâlâ bir işi vardı ve bu işi en iyi şekilde tamamlaması gerekiyordu.

Keşke... diye düşündü. Keşke demenin bir anlamı yoktu aslında, çünkü hiçbir şey geçmişini değiştiremezdi. Fakat ne zaman Dare Callahan'ı düşünse içinde derin bir üzüntü hissediyordu. İçinde sakladığı derin bir öfke vardı, çünkü öfkeden başka bir hissi kendine yasaklamıştı. Doğru olan da buydu.

Yine de kısa bir an ilk karşılaştıkları zamanı düşündü. Midesinde kelekler uçuşmuş, kalp atışları hızlanmış, sağduyusunu bir kenara koyup beklentiler içinde kaybolmuştu. İlk tanıştıkları an dün gibi aklındaydı. Hayvan yemi satan dükkânda, yüz kiloluk çuvalların yanında dikiliyordu. Siyah şapkasının gölgelediği güçlü suratına bakınca capcanlı mavi gözleriyle karşılaşmış, o an tüm dünya ayaklarının altından kaymıştı sanki. El sıkıştıklarında, sert ve ılık elinin kendi elini kavramasını, avucunun içindeki nasırları hissetmesini hatırladı. Sahip olduğu güce rağmen elini, parmaklarını sıkıştırmadan sıkıyordu. "Memnun oldum Bayan Powell," demişti net bir tonda. Çatallı ve boğuk sesini duyunca soğuk algınlığına yakalandığını düşünmüştü. Fakat boynundaki yara izini fark edince kulağa paslanmış gibi gelen bu sesin kalıcı olduğunun farkına varmıştı.

"Sadece Angie diyebilirsiniz," deyince tamam anlamında başını sallamıştı.

Sonra başkası seslenince arkasını dönüp uzaklaşmış,

Angie de birkaç saniyeliğine orada öylece kalakalmıştı. Kendini bir erkeğin dikkatini çekmeye çalışan on dört yaşındaki yeniyetme bir kız gibi hissetmişti. Dare'in de uzaklaştıktan sonra arkasım dönüp ona yeniden baktığının farkına varmamıştı. Ertesi gün çıkacağı gezi için tamamlaması gereken bir sürü işi vardı, ama Angie, orada öylece durmuş, Dare'in yeniden yanına gelip ona bir şeyler söylemesini beklemişti.

Sonra kendine gelmiş, zihnini toparlamıştı. Aldığı yemleri arabasına koyup koltuğa yerleşirken Dare de dükkândan çıkıyordu. Angie kendi kendine sakın bekleme, yoluna devam et, diyerek motoru çalıştırırken Dare arabanın yanına yaklaşarak eliyle camı açmasını işaret etti.

Düğmeye basıp camı açtı. Suratına mümkün olduğunca sakın bir ifade yerleştirmeye çalıştı çünkü az evvel dükkânda içine düştüğü durumdan biraz utanmıştı. Evlilik fiyaskosundan sonra erkeklerden uzak kalma konusunda kendine söz vermişti. Fakat o geniş omuzlar ve masmavi gözler otokontrolünü paramparça etmişti.

Mavi bakışlar tıpkı bir lazer gibi onu olduğu yere mihladi.. “Yarın akşam yemeğe çıkalım,” dedi Dare, hiç lafı dolandırmadan. Bu, oldukça net ama biraz kabaca yapılmış bir teklifti.

Birden içi sıkıldı. Neden yarın akşam? Sabah erkenden av gezisi için kasabadan ayrılacak, bir hafta kadar da geri dönmeyecekti. Neden ona daha uygun bir zaman teklif et-

memiş ya da en azından uygun zamanı ayarlaması için bir hafta vermemişti ki? “Mümkün değil,” dedi pat diye. Yanıtı da en az teklif kadar net ve kabaydı.

Açıklama yapacak zaman bile bulamadan Dare arkasını dönüp arabasına gitmişti.

Angie bir hafta sonra geziden döndüğünde, başka bir grubu daha çıkaracağı için tamamlaması gereken milyonlarca işi vardı, ama yine de eve girer girmez o kasabada yokken Dare’in telesekretere mesaj bırakıp bırakmadığını kontrol etmek için hemen telefona koşmuştu. Birkaç kişi aramıştı, ama aralarında Dare yoktu. Günler haftaları, haftalar ayları kovalamış, Dare hâlâ aramamıştı. Bir süre sonra hayal kırıklığı içinde aramasını beklemeyi bırakmıştı.

O sıralarda işlerinin kötüye gitmeye başladığını fark etti. Bulundukları kasaba o kadar küçüktü ki ister istemez eski müşterilerinin artık Dare Callahan’ı tercih ettiğini duyuyordu. Dare, ondan müşterilerini çalışıyordu! Tamam, buna çalmak denmezdi belki. Ne de olsa onun dosyalarını karıştırıp, müşterilerle ilgili bilgilere ulaşarak onları aramamıştı. Müşterileri, Dare Callahan’a kendi istekleriyle gitmeye başlamıştı. Yine de sonuç değişmiyordu.

İlk yemeğe çıkma teklifinden aylar sonra bir kez daha akşam yemeğine çıkmayı teklif etmişti. Fakat Angie o kadar öfkeliydi ki yalnızca “Hayır, teşekkürler,” diyerek yürüyüp gitmişti. Onunla yemeğe çıkmak mı? Kazığa bağlanmayı tercih ederdi.

Fakat ne kadar çabalarsa çabalasın, onunla ilk karşılaştığı

zamanı ve vücudundaki her bir hücrenin nasıl titrediğini bir türlü kafasından atamıyordu. Dikkatini başka şeylere ya da işine vermek istemesine rağmen zaman zaman eğer teklifini kabul etseydi neler olacağını düşünmekten de kendini alamıyordu.

Hiçbir şey. Hiçbir şey olmayacaktı. Bunu aklından çıkarmaması gerekiyordu. Hayatında pişmanlıklara yer yoktu.

BÖLÜM 5

Harlan, Angie'nin evinden asfalt yola doğru giden yı-lankavi, dar ve kirli yoldan giderken düşünceliydi. Canını sıkkan birkaç şey vardı. Dare Callahan'ı seviyordu. Çocuklu-ğundan beni tanıdığı Angie'yi de öyle. İkisi arasında kalmak-tan hiç hoşlanmıyordu.

Profesyonel olarak baktığında Angie'ye sadık olması gerekirdi çünkü onunla sözleşme imzalayan, komisyonunu ödeyecek olan kişi Angie'ydi. Angie'nin teklifini Dare'e su-nacaktı. Bu konuda bir problem yoktu. Neyse ki Angie, Dare'in teklifini hiç düşünmeden reddetmek yerine en azın-dan bir teklifte bulunmuştu. Burnunu başkalarının işine sok-mak istemezdi, ama dün otoparkta gördüklerinden sonra birbirleriyle iyi anlaşamadıklarını anlamıştı. Onları izlemek ringde dövüşen iki boksörü izlemekten farksızdı.

Sorunların ne olduğunu bilmiyordu. Yaşadıkları kasa-bada da kimse başkalarının işine burnunu sokmazdı zaten. Aralarında bir anlaşmazlık olduğunu da duymamıştı ama

bazen insanlar hiçbir sebep olmadan da birbirlerinden hoşlanamayabilirlerdi. Angie, ilk evliliğinde sorun yaşadığı için biraz daha içe kapanmıştı. Dare ise vurdumduymaz bir tip değildi. Birbirlerinin yanındayken bu kadar tepkili davranırlardı. Birbirlerinin yanlarında bir şeyler geçmiş olmaları, ama daha da garip olan, bu durumu daha önce kimsenin fark etmemiş olmasıydı.

Canını sıkan bir diğer durum da Angie'nin tanımadığı iki adamla geziye çıkacak olmasıydı. Birinin devamlı müşterilerden olması bile onu rahatlatmıyordu. Anladığına göre pısrık bir herifti, ama zaten böyle pısrıklar, güçlünün arkasına saklanıp olumsuz durumlarda harekete geçemedikleri için tehlikeli hale gelirdi.

Gerçekçi düşünmek gerekirse Harlan, bu durumun çok sıra dışı olmadığını farkındaydı çünkü Angie üç yıldır bu işi yapıyor, rutin olarak tanımadığı adamlara rehberlik ediyordu. Fakat ne kadar mantıklı olmaya çalışırsa çalışsın içinde rahatsız edici bir his vardı. Hani otoyolda seyir halindeyken içinde kötü bir his çöreklenir de durursun ve karşıdan gelen araba durduğun için sana çarpmaz ya da yoldan hızla bir geyik geçer de sen durduğun için ona çarpmamış olursun ya, buna benzer bir his... Fakat içi o kadar rahatsızdı ki yavaşlamak bile hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Zaman zaman acaba çekiyor mu diye telefonunu kontrol ediyordu. Burada telefon bazen hiç olmadık yerlerde çeker bazen de çekmesi gereken yerlerde çekmezdi. Dünyayla ya da diğer insanlarla sürekli iletişim halinde olmak gibi bir iht-

tiyaç hissetmiyordu. Noah'ya daha yakın bir yere taşınırsa sürekli gelen telefonlara da alışmak zorunda kalacaktı. Aslında o, telefon görüşmesi yapmak istemediği sürece telefonu açmayan eski kurtlardandı. Görüşmesini yapar yapmaz telefonunu hemen kapatırdı.

Ofise varmadan evvel telefonu yeniden çekmeye başladı. Bu, normal bir durumdu. Ofise girip Dare aramış mı diye kontrol etmek üzere telesekretere baktı. Herhangi bir mesaj yoktu. Bunun üzerine Dare'i aradı. "Dare, selam, ben Harlan. Teklifini Angie'ye ilettim. Kabul etmedi ama başka bir teklifte bulundu. Müsait olduğunda ara da ayrıntıları konuşalım."

Yarım saat geçmeden Dare geri döndü. Sesi her zamanki gibi sertti. Dare iyi bir adamdı. Harlan da onu seviyordu, ama Dare'in kendi arkadaşları bile onun aksi ve sert olduğunu düşünüyordu. "Teklifi neymiş?"

"İstediği fiyattan yalnızca on bin inebiliyor ki bu da mantıklı bir rakam."

"İki yıl evvel mantıklıydı, ama değeri son zamanlarda çok düştü. Bu, benim teklif ettiğimden yirmi bin daha fazla. Burada para basmıyorum," dedi sinirli bir şekilde. "Bankanın daha fazla kredi vermesini sağlayabilir miyim bilmiyorum."

En azından direk olarak hayır dememişti. "Biraz düşün," diye ısrar etti Harlan. "Hemen harekete geçmemize gerek yok. Zaten Angie yarın sabah iki adama rehberlik yapmak üzere dağa çıkacak ve bir hafta kadar burada olmayacak. Ben de yarın bankayla görüşüp evin değerini biçmeleri için bir

eksper isteyeyim ama Angie de tahminen bankanın biçeceği fiyatı istedi. Eğer çok fazla istediğini düşünseydim bunu ona baştan söylerdim zaten.” Angie’nin evi bir an önce satması gerektiğini ona söylemedi. Maddi sorunları Angie’den başka kimseyi ilgilendirmezdi.

“Tamam, düşünürüm,” dedi Dare, homurdanarak.

“Güzel. Angie kasabaya döndüğünde senimle yine iletirim kurarım.” Harlan’ın vicdanı onu rahatsız ediyordu. Belki de durumla ilgili Dare’in fikrini alması gerekirdi. Dare ve Angie birbiriyle iyi anlaşamıyor olabilirdi, ama bu, bir tür profesyonel danışmaydı. Eğer bu sorunu halledebilirse evin satılmasından çok daha önemli bir şey başarmış olacaktı. “Aslında canımı sıkan bir şey var. Bu konuda senin fikrini almak istiyorum.”

Dare bir an durdu. Detayları bilmeden kendini bir şey yapmak zorunda hissedecek türden bir insan değildi. Eğer Harlan’la Angie birbirlerini tanımasalardı Dare muhtemelen “Hayır,” deyip telefonu kapatırdı ama birbirlerini tanıyorlardı. Harlan da bu durumu kullanıyordu. “Angie’yle ilgili.”

Belli belirsiz bir homurdanma duydu. “Ne olmuş Angie’ye?”

“Şu rehberlik gezisi... Beni biraz huzursuz ediyor. Bir haftalığına tanımadığı iki adamla geziye çıkacak. Aslında bir tanesi daha önce rehberlik yaptığı biri ama söylediğine göre dağda bayırda gezmeyi çok seven biri değil. Müşterilerinden birine dalkavukluk etmek için geldiğini düşünüyorum. Kadın rehberlerin turlar sırasında herhangi bir problem yaşadığını duydun mu? Yani erkeklerle tura çıktıkları zaman...”

Birkaç dakika sonra Dare, “Bu işi yapan tanıdığım çok fazla kadın rehber yok,” dedi. “Angie haricinde tanıdığım birkaçı da kocalarıyla çalışıyor. “Yalnız çalışan kadın rehber yok demiyorum, yalnızca ben çok kişi tanımıyorum.”

“Sence bu güvenli mi?”

“Yanında silahı olacak öyle değil mi?”

“Tabii.”

“O halde elinde silah olan herhangi bir kadın kadar güvende demekti ama yine de bir erkek kadar güvende olacağını söyleyemem.” Durdu. “Kadınların bu tür durumlarda sorun yaşayıp yaşamadıklarını sordun. Bu soruya cevabım, evet yaşıyorlar. Öyle biriyle hiç konuşmadım ama çok kez duydum. Çok klasik ama dünyada iyi insanların yanında pislikler de var.”

Harlan derin bir nefes aldı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Kahretsın!”

Dare, isteksiz bir edayla, “Tam olarak hangi bölgeye gidiyor, biliyor musun?” diye sordu.

“Evet. Bana gideceği yeri ve adamların ismini verdi,” diyerek bilgiyi Dare’la paylaştı. “Kasabaya döndüğünde haber verecek.”

“Ne avlayacaklarmış?”

“Ayı.”

Dare homurdandı. “Yani müşterilerin ikisi için de bu ilk olacak?” Genel olarak avcılık konusunda değil de özellikle ayı avcılığında ilk deneyimleri olup olmadığını sormuştu.

“Eski müşterinin getireceği adam konusunda bir fikrim

yok. Belki o deneyimlidir.” Harlan, tanımadığı bu iki adam hakkında her ne kadar olumsuz düşüncelere sahip olsa da bu konuda âdil olması gerektiğini düşünüyordu. Boğazını temizleyip onu asıl rahatsız eden hisle ilgili konuşmaya devam etti. “Söylediğim gibi, neden bilmiyorum, ama bu durum beni biraz tedirgin ediyor. Angie dağdayken onun iyi olup olmadığını kontrol edecek birilerini tanıyor musun? Ya da bu işlerle ilgilenen birileri var mıdır? Anlarsın ya onun da takip edildiğini ve kontrol altında olduğunu bilmemesi gerekiyor.”

Kısa bir sessizlik oldu. Bu sırada Harlan, Dare’in telefona, ne diyor bu adam diye düşünerek şaşkın bir edayla baktığını hayal etti. “Yani benden onu kontrol etmemi mi istiyorsun? Bunu mu rica ediyorsun? Bu civarlarda özellikle o bölgelere gidecek ‘birileri’ olmadığını biliyorsun?”

“Eğer meşgul değilsen.” Harlan bunu söylerken herhangi bir suçluluk ya da utanç hissetmiyordu. Tam tersine bir zafer kazanmış gibi hiddediyordu. Eğer Dare’in bir gezi organize etmesi gerekse doğrudan meşgul olduğunu söylerdi, reddetmediğine göre işi yoktu.

“Bu aralar ilgilenmem gereken müşterilerim yok ama bu meşgul olmadığım anlamına gelmiyor,” dedi terslenerek.

“Çok şey istediğimin farkındayım...”

“Tahmin ettiğinden çok daha fazla... Fark etmemişsin dir diye söylüyorum, ama Angie’yle hiç iyi anlaşamıyoruz. Beni görmek pek hoşuna gitmeyecektir.”

“Fark ettim,” diye itiraf etti Harlan. “Ayrıca seni görürse bu durumdan hoşlanmayacağını da biliyorum, ama tecavüze

uğramasındansa ya da ölmesindense rahatsız olmasını tercih ederim.”

“Gerçekten böyle bir şey olabileceğini düşünüyor musun?”

“Normalde bu kadar fazla kafama takmazdım, ama bu kez içimde kötü bir his var.”

“Lanet olsun,” dedi Dare ama bunu Harlan’ın içgüdülerini onaylamadığı için söylememiştir. Bu, sıkıntılı durumlarda ya da mekânlarda çok fazla bulunmuş bir insanın beyanıydı. Polisler ve askerler de hislerini diğer insanlardan çok daha fazla dinlemeyi öğrenmişlerdi. Harlan psişik ya da buna benzer hisleri olan biri olduğunu düşünmüyordu, ama insanların, eğer dinlemeyi bilirlerse onları gelecek tehlikeler konusunda uyaran altıncı hisleri olduğunu düşünüyordu. Belki de Angie’de aynı türden hislere sahipti ve özellikle dikkatli davranacaktı. Ya da maddi durumu zihnini o kadar meşgul ediyordu ki rahatsız edici detayları fark etmemiştir bile.

En sonunda Dare, “Bu konuyla ilgili düşüneceğim,” dedi homurdanarak. “Ama peşinden gidersem ve o kadın beni kışkırmadan vurursa sorumlusu sensin ona göre.”

Kahretsin! Angie Powell onun ilgilenmesi gereken bir sorun değildi ki. Evet, onu sinir ediyordu, ama onunla ilgilenme gibi bir yükümlülüğü yoktu.

Dare’in, eğer kaçmanın bir yolu varsa başka insanların sorumluluğunu almama gibi bir alışkanlığı vardı. Ayrıca kimse-
nin bakıcısı da değildi. Harlan, Angie için endişeleniyordu,

Çünkü içinden bir ses kötü bir Şeylerin olabileceğini söylüyordu. AŞırı korumacı davranmasının nedeni, Angie'nin kaybettiği eski dostunun kızı olması, elinde büyümesi ve yaşadığı diğer psiko-lojik sıkıntılardan haberdar olmasıydı. Bir Şey yapmasa kendini suçlu hissedirdi. Mademki Angie bu işi seti, müşterisi olan er-keklerle günlerce, hatta haftalarca dağlarda olacağını biliyor ol-malıydı. Zeki ve kendini ezdirmeyecek bir kadındı. Tüm ola-sılıkları düşünüp önlem almış olmalıydı.

Fakat Angie zor zamanlar geçiriyordu. Evimi satıp ka-sabadan taşınacaktı. Belki de Harlan bu yüzden biraz fazla korumacı davranıyordu. Bu, her Şeyi açıklıyordu aslında.

Dare, homurdanarak mutfağa gidip buzdolabından bir Şişe su çıkardı. Angie, kamp alanında onu görürse neler ola-cağını düşündü. Eğer kendi kendine göz kulak olamayacağı konusunda en ufak bir imada bulunursa Angie Powell kıına tekme yi indirirdi. Yani, en azından bunu denerdi.

Biraz terslenmesine rağmen yüzünde çarpık bir gülüm-seme de belirmişti. O ldrc bakıŐlarına sinir oluyor, hiç çaba sarf etmeden sinirlerini hoplatmasına dayanamıyordu. Yine de Angie'nin yumruklarını sıkarak arkasından geldiğini düşünmek hoşuna gidiyordu. Bir kere, eğer kapıŐırlarsa onu alt edeceği kesindi. İkincisi onunla kapıŐmak da oldukça eğ-lenceli olurdu. Birkaç saniye, Angie'nin cılız bedeniyle ken-dini yere almaya çalıŐtıėında nasıl grneceklerini düşünüp sırttı. Hem kavga esnasında o güzel kalçalarını da elleme fırsatı bulurdu belki. Gerçi o kısmı hayal etmeden evvel An-gie'nin kafa atıp burnunu kırdığını da düŐünmedi değil ama

dikkatini Angie'nin kalçaları yerine kavgaya verip ellerini kontrol altına alırsa, burnuna, hayalarına ya da vücudunun diğer hassas yerlerine vurmasına engel olabilirdi. Sadece şuna karar vermesi gerekiyordu: Acaba o güzel kalçalara dokunmak hayalarına tekme yemeye değer miydi?

Soruya dikleşen penisi cevap verdi: *Oh, evet, değmez olur mu?* Dare kendi kedine güldü. Aptal pompacı seni... Yani mecaz anlamda canım.

Bir hafta dağda saklanıp bir yandan da Angie Powell'ı izlemek öyle mi? Ne? Harlan onun bir fanusun içinde yaşadığını zannedip yapılacak işleri olduğunu hiç mi düşünmüyordu acaba?

Bazı işler mutfak masasında yığılmış onu bekliyordu. Tanrım! Evrak işlerinden nefret ediyordu. Yaptığı işi seviyor, fakat işinin gerektirdiği buruşuk fişler ve evrakla uğraşmaktan da en az o kadar nefret ediyordu. Belki kendine bu işleri yapacak birini bulmalıydı. Zaten yeterince para kazanabiliyordu ama Angie'nin evini satın alırsa biriktirdiği parayı harcamak zorunda kalacaktı. Bir süreliğine sıkıştırdı belki ama tüm planları yolunda giderse...

Kahretsin, eğer Angie şu çıktığı rehberlik gezisinde öldürülürse tüm planları boşa giderdi. Evi satın alma işi de yasal engellere takılırdı. Akrabaları olup olmadığını bile bilmiyordu. Eğer o evi istiyorsa Angie'nin yaşaması gerekiyordu.

Kahretsin!

Su şişesini alıp mutfak masasına otururken homurdanmaya devam etti. Takvimi alıp sayfalarını karıştırmaya baş-

ladı. Evet, işiyle ilgili her şeyi bilgisayara kaydediyordu ama müşterilerinin adını ya da gezi tarihlerini kâğıt üzerinde görmeyi tercih ediyordu. Bilgileri bilgisayarda yedeklemek iyi bir şeydi ama ihtiyaç duyduğu her an bilgisayarına da ulaşmıyordu. Elektrik kesintileri, virüsler ya da bilgisayarla ilgili teknik sorunlar... Evet evet. En iyisi bir kâğıt kalemdi.

Takvim bir anlamda onun başarı haritasıydı. İlk bakışta her yeri karalanmış karman çorman bir kâğıt parçası gibi duruyordu. Yazısı güzel değildi belki ama kendi okuyabiliyordu ya, gerisinin pek önemi yoktu. Defter büyüklüğündeki takvimin köşelerine notlar karalanmıştı, orada burada isimler, planlar vardı. Bazı yerlere de başka birtakım isimler eklenmişti. Çok fazla iptal olmazdı, ama birkaç yerde de iptal edilen geziler not edilmişti. Bazen kenarda kıyıda bekleyen müşteriler olurdu. Düzenli müşteriler herhangi bir sebepten ötürü geziyi iptal ettiğinde bu bekleyenleri sıraya alırdı. Bazı avcılar gezi konusunda ya Dare Callahan ya da hiç kimse, diye düşünüyorlardı ve bu durum gururunu fazlasıyla okşuyordu.

Önümüzdeki on gün boyunca hiçbir randevu alamayacaktı. Gerçi halihazırda bekleyen birileri de yoktu. Yoğun sezonun sonuna gelinmişti. Son birkaç ay o kadar meşguldü ki kısa bir tatil bile yapmamıştı. Dağa çıkmadığı zamanlarda da tamamlaması gereken diğer işleri tamamlamış, evrak işlerini halletmişti. Normalde işlerini biriktirmezdi, ama bazen o kadar yoğun olurdu ki çamaşırlarını yıkamaya bile zamanı olmazdı. Ayrıca kış için yakacak odun ve yiyecek stoklama işini de halletmesi gerekiyordu. Normalde tüm malzemeleri bitene

kadar asla beklemez, her zaman tedarikli olurdu. Zaten uzun Montana kışlarına tedarikli girmek son derece önemliydi. Dare birkaç dakika boyunca orada öylece oturup önümüzdeki on gün boyunca tamamlaması gereken işleri düşündü.

Kalemin arkasını masaya vuruyor, takvimin sayfalarını amaçsızca çeviriyordu. Suyundan bir yudum alıp dişlerini sıktı.

Elindeki takvimi masaya doğru fırlatınca içinden birkaç fiş etrafa saçıldı. Bir tanesi yere düştü, ama Dare önemsemedi. Harlan başına iş açmıştı. Neden şu deli saçması hislerini kendine saklamamıştı ki? Dare'in içine de şüphe tohumları ekmişti.

Angie ya da müşterilerini istenmeyen bir koruma ya da gizli bir sapık gibi takip etmeye niyeti yoktu. Bu şekilde vurulma ihtimali de vardı. Tedirgin turistler onu uzaktan bir tehdit gibi algılayıp ateş edebilirlerdi. Bu mevsimde dağa çıkanların yapması gerektiği gibi turuncu bir yelek giyerse de onlar tarafından fark edilmeme şansı olmazdı.

Angie'nin, eğer kendini takip ettiğini anlarsa ona bilerek ateş edeceğini sanmıyordu. Fakat yanlışlıkla ateş ederse de zaten pek sevmediği bir insan olduğu için arkasından gözyaşı da dökmezdi. Bir kez daha kendini bu işle hiçbir alakası olmadığı konusunda ikna etmeye çalıştı, ama mademki o kadının evini almak istiyordu, bu işle alakadar olması da gerekiyordu.

Birkaç yudum daha su içtikten sonra şişenin kapağını kapatıp kenara itti. Şu anda su hiçbir işe yaramıyordu, çünkü asıl ihtiyacı olan şey biraydı ki alınacaklar listesinde en üst sıraya yazmıştı bile. Tezgâhın üzerinde hâlâ bir miktar soğuk

kahve vardı. Kesin iğrenç bir tadı vardır, diye düşünerek kahveye baktı, ama lanet olsun... Masadan kalkarak tezgâhın üzerindeki sabah kullandığı kupayı alıp –yeni bir tane kirletmesine ne gerek vardı ki– içine soğuk kahve koyduktan sonra mikrodalga'nın içine koyup dakikayı ayarladı.

Kahve ısınırken kaşlarını çatarak yeri inceledi. Neden hâlâ düşünüyordu ki? Angie, evi onun yüzünden sattığını söylemişti ve ondan nefret ediyordu. Evi almak için bir teklifte bulununca daha da nefret etmiş ve içinde bulunduğu durumdan yararlanmak istediğini düşünmüş olmalıydı. Dare'den isteyeceği en son şey işini yaparken kendine göz kulak olmasıydı. Gerçi kendinin de bunun için ne zamanı ne de isteği vardı. Bu son düşündükleri kaşlarını daha da çatmasına neden oldu.

Mikrodalga'nın zili çalınca kapağı açıp yeterince sıcak olup olmadığını anlamak için kupayı eliyle tutmaya çalıştı. Off, Tanrım! Fazlasıyla sıcaktı. Beklemiş kahvenin kekremsi tadını gizlemek için biraz fazla şeker koyup karıştırdıktan sonra tezgâha yaslanıp bir yudum aldı. Fena değil, hem de hiç fena değil. Neden kahvesinin tadına varıp her şeyin iyi olduğunu düşünmüyordu ki? Genel olarak bakıldığında hayat güzeldi. Angie'nin sorunlarıyla da ilgilenmek zorunda değildi.

Neden o kadının düşüncelerine bu kadar yerleşmesine izin vermişti? Otuz yedi yıllık hayatı boyunca onun kadar sinir bozucu bir kadınla karşılaşmamıştı. Yaşlı bir keçi kadar inatçıydı. Ayrıca Dare'i bir kaşık suda boğmak istediğini daha ne kadar açık edebilirdi? Dünyanın en güzel kalçaları için bile

bu kadar çileden çıkmaya değmezdi ama bu durumdan hoşlansa da hoşlanmasa da onu düşünmekten kendini alamıyordu.

Neyi vardı böyle? Son birkaç dakikadır hem onun ne kadar sinir bir bozucu bir kadın olduğunu düşünüyor hem de Harlan'ın kelimelerini hatırlayıp kendi için beş dakikasını bile harcamayacak bir kadın için endişeleniyordu.

Eğer Harlan, kasabadaki başka biriyle ilgili bu tür kaygılarından bahsetseydi daha dinlemeden reddederdi. Angie yetişkin bir kadındı. Silahlıydı. Ayrıca müşterilerini kabul etmeden evvel mutlaka onlarla ilgili ön araştırma da yapmış olmalıydı. Çıkacağı bölgeyi herkesten –Dare haricinde– daha iyi biliyordu. O kadar huysuz bir kadındı ki müşteriler için endişelenmek daha doğru olurdu.

Dare, her bir yudumun tadına vararak kahvesini içti. Masanın üzerindeki kâğıt yığınının bakarken öfkesinin de biraz dindiğini düşündü. On gün her şeyden uzaklaşacaktı. On günlük bir tatil. Kış hazırlıkları şimdilik bekleyebilirdi. Yapılması gereken işler vardı, ama hiçbir şey kaçmıyordu ki. Angie Powell'ı sinsice takip etme fikrinden de vazgeçmesi gerekirdi çünkü o lanet olasıca bir şövalyeye ihtiyacı olan çaresiz bir kadın da olabilirdi pekâlâ.

Sonuçta o da dağlık bölgeye gölde balık tutmak için gidiyordu. Son zamanlarda fazlasıyla ihtiyaç duyduğu huzur ve sessizliği orada yaşayacak, kendine biraz zaman ayıracaktı. Bu sırada Angie'yle karşılaşılırsa da yapabileceği bir şey yoktu. Sonuçta bu bir tesadüf de olabilirdi, öyle değil mi?

Evet evet, aynen öyle. Kendi kendine bunu tekrarlamaya

devam etti. Eğer onunla karşılaşacak kadar şansız bir insansa Angie'ye aynen böyle söyleyecekti.

Kararını verdikten sonra, aynı işi defalarea yapan bir adamın kararlılığıyla hızla hazırlandı. Çantasına birkaç paket protein barı, küçük bir ilk yardım çantası, birkaç kutu ayı ko-vucu sprey, bolca su, aspirin –çünkü Angie'yle karşılaşırca o kadının dırdırıyla başını ağrıatacağı kesindi– ve yedek atlet aldı. Şarjı dolu olan uydu telefonu da çantadaki yerini aldı.

Bir diğer mesele de balık tutma malzemeleri idi. Dare aylardır kendi başına balık tutmaya çıkmıyordu. Bu yüzden de misinayı kontrol edip yenisiyle değiştirmesi gerekiyordu. Müşterilerinin çoğu balık tutmak için geliyordu ama kendi onlarla birlikte asla balık tutmazdı. Canı balık tutmak istediğinde kendi başına çıkıp sessizlik ve huzurun tadını çıkarırdı.

Müşteriler balık tutmaktan anlıyorsa Dare de gezilerden keyif alıyordu

, ama acemilerle çıktığında çileden çıkıyordu, çünkü acemiler durmak bilmeksizin konuşuyor, su sıçratıyor, misinayı oralarına buralarına sarıyor, kancayı bir yerlerine geçiriyordu. Balıkçılık yapmak amacıyla kendinden rehberlik isteyen müşterilerini civar kasabalardaki arkadaşlarına havale ediyordu, çünkü zaten işleri o kadar iyi gidiyordu ki istemediği şeyleri yapmak zorunda kalmıyordu.

Bir an balıkçı çizmelerini de almayı düşündü, ama serin havayı ve düşen su sıcaklığını düşününce bundan vazgeçti. Suyun içine girmeden kıyıdan tutacaktı.

Olta sineklerini sınıflarken Angie'nin balık tutmayı

sevip sevmediğini merak etti. Belki de acemi balıkçıları ona yönlendirmek iyi olurdu. Bunun düşüncesi bile onu sapıkçasına tahmin etmişti.

Kariyerinde yalnızca birkaç kez müşterileri eşleriyle birlikte gelmişti. Kâbus gibi geçen gezilerden birinde müşteri iki ergen kızıyla birlikte gelmişti. Aynı deneyimi bir daha yaşamaktansa kafasına sıkmayı tercih ederdi ama bir kadın... Müşterilerin karılarından kaç tanesi yanlarında başka bir kadın varken rahat davranabilirdi? Muhtemelen Angie, genç bir kadının bitmek bilmeyen dırdırına kendi kadar öfkelenmezdi. O gün gelen ergen kızlardan birine, geyik görünce tiz bir çığlık atıp ağlamaya başladığı için bağırmıştı. Gezi de o andan itibaren tüm keyfini kaybetmişti. Gezilere kadınlar da gelebiliyordu elbette ama kadınların katıldığı bu gezileri kabul etmeden evvel iki kez düşünmesi gerekiyordu. Angie'nin neden çift ve aile gezileri konusunda uzmanlaşmadığını düşündü. Neden cinsiyetinin avantajlarından yararlanmamış, bunun yerine hemen babasının rolüne bürünüp her şey değiştiğinde bile hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam etmişti?

Uçurtma balıkçılığı için yılın en uygun zamanları değildi. Hava ve su durumları değişiyordu, fakat alabalıklar henüz kış uykusuna çekilmemişti. Şansı yaver giderse akıntı yavaş olurdu. Belki de ön yumurtlama dönemini geçirmiş kahverengi alabalıklardan avlardı. Koca bir tava kızarmış alabalığın protein bardan çok daha lezzetli olacağı kesindi.

Tüm bu işlerle ilgilenirken bir yandan da tesadüfen An-

gie'ye göz kulak olursa çok mutlu olurdu. Beyni durumu algılamıştı, ama penisi umut etmekten vazgeçmiyordu. En azından şimdilik. Belki de bu gezi, küçük beyni için şanlı bir kaçış olurdu kim bilir?

BÖLÜM 6

Mitchell Davis'i taşıyan SkyWest Havayolları uçağı Butte Havaalanı'na yaklaşırken Chad Krugman da bekleme salonunda bekliyordu. O gün havaalanından birkaç ticari uçuş gerçekleşmişti. Geri kalanların hepsi normal seferlerdi. Uçak iniş kalkış saatlerinde de herhangi bir aksama olmamıştı. Davis deneyimli bir avcıydı. Bu yüzden de avcılık yapacağı bölgeye bir Boeing 747'nin birinci sınıf salonunda direkt uçmayı düşünmemişti. Sapa yollar kullanarak avcılık yerine ulaşmak iyi avcılar için neredeyse bir alışkanlıktı.

Aslında rehberleri Angie Powell onları ne kadar uzak bir bölgeye götürürse o kadar iyiydi. Rehberine e-posta göndererek bölge hakkında bazı sorular sormuştu. Bu işi çok ciddiye alıyordu. Nerede avcılık yapacaklarını öğrenir öğrenmez, haritaları incelemeye başlamış, Google Maps'ten çeşitli görseller indirmiş, bölgenin topografik özellikleri ve önemli noktalarla ilgili bilgi toplamıştı. Aslında görseller umduğu kadar yakından ve detaylı değildi ama yine de ona bölgeyle ve planını nasıl gerçekleştireceğiyle ilgili fikir vermişti.

Krugman, bu günün önünde sonunda geleceğini biliyordu. Mitchell Davis için hazırladığı kara para aklama sisteminde para çekmeye başladığı andan itibaren bu günün geleceğini biliyordu. Hatta çünkü o ilk adımı atmadan evvel tüm olasılıkları en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü. Bunu düşünerek, birileri belli dosyalara ya da hesaplara ulaşmak istediğinde onu bilgilendirmesi için onlara alarm sistemi kurmuştu. Yaptığı işte o kadar iyiydi ki Davis'in ondan şüphelenmesi için ne kadar zaman geçeceğini düşünüp bu geziyi de ona göre planlamıştı.

Chad, kendinden oldukça memnun bir edayla bekliyordu. Av gezisi yaklaştıkça Davis'i, o piç kurusunu, hafife alıp almadığını merak ediyordu ama sonra *bom!* Dün alarm sistemi sessizce onu bilgilendirmişti. Zamanlamanın bu kadar manidar olması zafer sarhoşluğu yaşamasına neden olmuştu. Sanki kendi çok doğru dürüst bir insandı!

Son bir yıldır buna hazırlanıyordu. Hazırlıklar yapıyor, çalışıyor, öğreniyor ve doğru zamanlamayı bulmaya çalışıyordu. Belki de yaptıkları Davis'in dikkatini çekmesin diye o kadar dikkatli davranıyordu ki alarm sistemini kendi kendine bilmeden harekete geçirmişti. Davis'in eşyalarını karıştırıp normalde Chad'in sahip olmayacağı önemsiz birtakım eşyalar ve bazı aletleri görme ihtimali onu tedirgin ediyordu çünkü bu eşyaların arasında ileri teknoloji GPS cihazları, uydu telefonları ya da pasaport yoktu. Pasaportu burada Butte'de kiraladığı bir postane kasasında, ihtiyaç duyduğu zaman kolayca ulaşabileceği bir yerdeydi. Aslında uçak biletini

de önceden alacaktı, ama hangi gün gideceği konusunda tam olarak emin değildi. Bu yüzden de bu işi son güne bırakmıştı. O kadar da büyötmeye gerek yoktu.

Chad, insanların onu nasıl tanıdığı ve aslında nasıl biri olduğuyula arasında ne kadar büyük bir fark olduğunu düşünüp bundan keyif alıyordu. Kimse, ama hiç kimse onun neler yapabileceği konusunda en ufak bir fikre sahip değildi çünkü tüm yaşamını dikkatle bu ikinci kişiliğini, maskesini oluşturmakla geçirmişti. Sanki çocukluğundan beri hayatının buna bağılı olacağını biliyormuş gibiydi. Sıradan birtakım özelliklerle kutsanmış –ya da nereden baktığına bağılı olarak lanetlenmişti– tüm hayatı boyunca daha sıradan biri gibi görünmek için çabalamıştı. Aslında oldukça iyi ve zindeydi. Fakat kasten üzerine tam oturmayan, onu daha kısa ve daha şişman gösteren kıyafetler giyiyor, mümkün olduğunca embesil gibi davranıyordu. Kim hafif tombul bir Woody Allen'dan şüphelenirdi ki? Tüm hayatını görünmez bir insan olarak geçirirken bir yandan da insanların burnunun dibinde kendi için bir servet biriktirmeye devam etmişti.

Kekelemek, yürürken hafifçe aksamak, bardağı ya da cepte telefonunu bile doğru dürüst tutmayı becerememek sanki onda doğuştan geliyormuş gibi davranmıştı. Tanrım! CIA'in bile ondan ders alması gerekirdi. Bu aldatıcı dış görünüşün ardında neler vardı da kimsenin haberi yoktu?

Mitchell Davis, tek eliyle tekerlekli bir spor çanta çekip diğer eliyle de bilgisayar çantasını taşıyarak bagaj alıma doğru yaklaştı. Sendeleyerek yürüyen Chad elindeki cepte-

telefonunu yere düşürünce telefon yerde zıpladı. Yere eğilip telefonu alıp kalkarken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Davis'in elindeki bilgisayar çantasına bakmamak için kendini tuttu. Bu bilgisayar, Davis'in, Chad'e ait olan elektronik takip sisteminde olduğunun somut kanıtıydı. İçine ufak bir heyecan dalgasının yayıldığını hissetti, çünkü Mitchell Davis, onun neyin peşinde olduğunu bilseydi bir anlık bir tereddüt duymadan onu öldürürdü. Chad, sadece dizüstü bilgisayarı yanında getirdiği için değil, her yerde kablosuz internet bulmanın mümkün olmayacağını bile düşünemediği için, Davis'i sessizce aşağıladı. Cep telefonlarının bile doğru dürüst çekmeyeceği bir yere bilgisayar götürmek ahmaklıktı.

“Uçuş nasıldı?” diye sordu gerginliğinin sesine yansımaması için azami dikkat sarf ederek. Her şeyin kusursuz olması gerekiyordu.

Davis sızlandı. Chad'den birkaç santim daha uzundu, saçları kırılaşmaya başlamıştı, bakışları soğuk ve sertti. “Umarım araba kiralama işini halletmişsinizdir.”

“Dışarıda bekliyor. 4x4 kiraladım, iyi midir? Ama değiştirebilirim. Yani eğer...”

“Tamam, sorun yok,” dedi Davis sertçe. “Gidelim.”

Davis insanların kendine yaranmaya çalışmasına alışkındı, ama çoğunlukla bu kadar nezaketsiz davranmazdı. Chad, somut bir kanıt bırakmadan Davis'i kandırma konusunda oldukça başarılıydı. Dünyada bir sıradan kara para aklayıcıları bir de gerçek dâhiler vardı. Chad ikinci gruptaydı. Bu becerisini diğer insanların gözünde çok abartmamak için sıradan bir muhasebe eğitimi almıştı. Aslında bu beceri genel olarak sahip olduğu ze-

kânın ayrılmaz bir parçasıydı, ama o, bu becerisini saf bir insanın sahip olduğu tek olumlu özellik gibi gösteriyordu. Bu davranışını Tom Cruise ve Dustin Hoffman'ın otistik bir dâhiyle ilgili filminden esinlenerek geliştirmiş, insanların zihninde bir tür otistik dâhi gibi bir izlenim bırakmıştı.

Davis, tekerlekli bavulunu çekerek arabaların kiralandığı yere doğru giderken Chad de onu takip ediyordu. “Şu kırmızı olan,” dedi sesine belirsizlik, gergin ve kendine güvensiz bir ton vererek. “İyi mi? Kırmızı aslında... Eğer istemezseniz başka bir renk de bakabiliriz. Belki siyah...”

“Rengin ne önemi var?” dedi Davis sabırsız bir şekilde. Eliyle tamam işareti yapmıştı. “Anahtarları bana ver.”

“Anahtarlar? Ah. Tabii ya.” Chad, cebinde aracın anahtarlarını bulmaya çalışırken elindeki tekerlekli bavulu bırakınca bavul yere düştü. Davis arabayı kullanırken Chad da yolu tarif ediyordu. Daha önce Powell'ın yerine birkaç kez gitmiş olmasına ve yolu tam olarak bilmesine rağmen saf rolünü gayet iyi oynuyor, haritaya bakıp yolu bulmaya çalışıyormuş numarası yapıyor, hatta bazen Davis'i yanlış yola saptırıyordu. İsteyeceği son şey Davis'in onun kurnaz biri olduğunu düşünmesiydi.

Algı. Her şey algıların nasıl yönetildiğiyle ilgiliydi.

Angie, Chad Krugman'ın nasıl biri olduğunu hatırlamıyordu, fakat iyi at binemediğini gayet iyi hatırlıyordu. Neyse ki yolun çoğunu treylerle gideceklerdi. Kamyonetini

ve treyleri en uygun yerde park ettikten sonra on iki ila on beş kilometre kadar atla devam edeceklerdi. Eğer Krugman en son görüştüklerinden bu yana at binme alıştırmaları yapmadıysa çok fazla ayak bağı olacaktı, ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu, çünkü deneyimlerine göre, erkeklerle yapamadıkları ayan beyan açık olan bir şeyi bile ima etmeye çalışınca öfkeden deliye dönüyorlardı.

Chad, hava kararmadan hemen önce müşterisiyle birlikte geldiğinde Angie sürücü koltuğunda oturan adama baktı. Hiç tanıdık biri gibi görünmüyordu. Biraz şaşırmıştı, çünkü mantıken Krugman'ın arabayı kullanıyor olması gerekirdi, çünkü buraya daha evvel gelmişti. Kirli, dolambaçlı ve dar yolları daha iyi biliyor olması gerekirdi. Yolcu koltuğundan inen Chad Krugman'a bakınca bile "Ah tamam, hatırladım işte" demeden önce birkaç saniye geçmişti, çünkü o kadar sıradan ve akılda kalmaktan uzak bir insandı ki.

Kendinden birkaç santim daha uzun, orta boylu, ince telli, koyu renk saçlı ve akılda kalmayacak fiziksel özelliklere sahip biriydi. Bol kıyafetleri de yine hiç akılda kalmayacak türdendi. Çirkin değildi ama çekici de değildi. Son derece alelade bir tipi vardı. Eğer güçlü bir kişiliğe sahip olsaydı bu fiziksel özelliklerin hiçbiri bu kadar önemli olmazdı ama sanki alnında doğuştan neon harflerle "aciz" yazılıymış gibi beceriksiz ve faydasız bir insandı. Tam olarak ne iş yaptığını bilmiyordu, ama her ne yapıyorsa bu işi bile zorla yaptığını düşündü. Muhtemelen yaptığı işi de yüzüne gözüne bulaştıran bir tipti.

Müşterisi Mitchell Davis ise Krugman'ın tam tersiydi. Angie, merdivenlerden inerken ikisine de gülümsedi. Krugman bu gülümsemeye tereddütlü bir gülümsemeyle yanıt verdi ama Davis, kibar olmaktan daha önemli işleri varmışçasına umursamaz bir bakış fırlattı.

Krugman, nemli eliyle tereddüt içinde Angie'nin elini sıkarken "Bayan Powell, sizi yeniden görmek güzel," dedi.

"Sizi de öyle," dedi Angie rahat bir tavırla. "Lütfen bana yalnızca Angie deyin."

"Tabii. Bana da Chad." Memnun görünüyordu ama saniiyeler içinde, "Bay Davis, bu rehberimiz Angie Powell. Angie, bu da Mitchell Davis," derken bu ifade yerini gerginliğe bıraktı.

Davis, gözleriyle etrafı süzerken yalnızca başını salladı. Keskin bakışları, Angie'nin eski arabasına ve daha iyi günler görmüş olan treylere takılınca üst dudağı hafifçe kıvrıldı. Angie, ağırbaşlı bir ifade takınmıştı. Kamyoneti ve ekipmanları yepyeni değildi belki ama hepsi de iyi durumdaydı ve iş görüyordu. "Memnun oldum," dedi kibar olmaya çalışarak. Fakat Davis kibar olma konusunda herhangi bir çaba sarf etmiyordu.

Davis, Krugman'ın sahip olmadığı her şeye sahipti. Ondan daha uzun, daha atletikti. Koyu renk saçları, şakaklarından itibaren kırlaşmaya başlamıştı. Yüz hatları sert ve keskindi. Parlak, gri gözleri vardı. Hareketleri net ve otoriterdi. Kıyafetleri, özel olarak dikilmiş gibi üzerine oturmuştu.

Angie, görür görmez ondan hoşlanmamıştı.

Daha şimdiden kendini uzun bir haftanın beklediğinin farkındaydı. Şansı varsa Davis istediği ayıyı hemen avlardı.

Bu durumda ikisi de haftanın geri kalanını boş boş orada geçirmek istemezdi. Eğer hemen avlayamazsa da çenesini kapattı, yüzüne yapay bir gülümseme takınarak durumu mümkün olduğunca idare etmeye çalışacaktı. İnsanlarla iş yapmak zorunda olan herkes gibi hoşlanmadığı müşterileri oluyordu, ama iş bitince bir daha görüşmeyecekleri için bunu çok sorun etmiyordu. Davis de bunlardan farklı olmayacaktı muhtemelen.

Adamlar, tekerlekli çantalarını kiraladıkları arabadan çıkarırken, “İsterseniz size kalacağınız yeri göstereyim,” dedi arkalarından seslenerek. Krugman yolu biliyordu, ama Angie önden giderek ikisini de evin arka tarafındaki kabinlere doğru götürdü. Misafirhaneler çam ağaçlarının arasındaydı. Evden pek görünmüyorlardı, ama hem ev sahibi hem de müşteriler rahatsız olmasın diye özellikle bu şekilde yapılmışlardı. Misafirler gelmeden kabindeki ışıkları yakıp içeriği ısıtmıştı. Kabinlerin içinde, gerçek ateş ambiyansını yakalamak isteyen müşteriler için şömine de vardı, ama merkezi sistem ısıtma çok daha kolay ve kullanışlıydı. Çoğu insan bir de ateşle uğraşmak istemezdi.

“İçinde tüfeklerinizin olduğu kutuları kabinlere koydum,” dedi. “Chad, ilk kabin sana ait.” Kapının kilidini açıp anahtarı ona uzattı. “Bay Davis, bu da sizin.”

“Evet, güzel,” dedi Davis anahtarları alırken. Sesi o kadar düz geliyordu ki. Kabinlerden de pek etkilenmişe benzemiyordu. Angie, içindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı. Ona karşı kibar davranmaya kararlıydı.

“Yerleşirken sizi yalnız bırakayım,” dedi her ikisine de. “Eğer kullanmak isterseniz kablosuz internet var. Ayrıca bir

şeyler seyretmek isterseniz bir televizyon odası da var. Akşam yemeği saat yedide hazır olur. Çok özel bir şey yok, sadece yahni ve biraz da kurabiye. O saatte görüşürüz ama televizyon izlemek ya da sohbet etmek isterseniz daha evvel de gelebilirsiniz.”

“Şahane,” dedi Chad gergin bir edayla gülümseyerek. Davis’in soğuk ve sert bakışları tam aksini düşündüğünü gösteriyordu, ama en azından bunu kendine saklamayı tercih etmişti.

Angie, eve dönerken bu durumun kendiyle değil, Chad ve müşterisi arasındaki ilişki dinamiğinden kaynaklandığını düşündü. Chad, Bay Davis’i etkilemek için elinden geleni yapıyor, Davis ise o ne yaparsa yapsın her şeyin ikinci sınıf olduğunu düşündüğünü her haliyle belli ediyordu.

Gezinin başarısı, avın nasıl olacağına bağlıydı. Henüz tüm ayılar kış uykusu için inlerine çekilmemişti. Hava da nispeten ılıktı. Bu yüzden etrafta hâlâ aktif olarak gezen ayılar olacaktı muhtemelen. Bay Davis’e bir ayı bulmak için elinden geleni yapacaktı.

Chad’in yemek saatinden önce gelmesini biraz da olsa bekliyordu, ama Bay Davis çıkıp gelince oldukça şaşırdı. Yanında bilgisayar çantası da vardı. “Bazı raporları kontrol etmem gerekiyor,” dedi hissiz bir edayla.

“Tabii. Şurada oturabilirsiniz,” dedi içinde televizyon bulunan küçük bölümü işaret ederek. Köşede de bir çalışma masası vardı. “Bu da internetin şifresi.”

“Teşekkürler.” Cevap verirken bilgisayarı çantasından çıkarıyordu, ama en azından teşekkür ederken başını sallayıp biraz da olsa nazik bir tavır sergilemeyi başarmıştı bu kez.

“Rica ederim.”

Müşterisi yalnız rahat rahat çalışsın diye Angie de masayı hazırlamak üzere uzaklaştı. İnsanlar avcılık gezilerine porselen yemek takımları ya da gümüş çatal bıçak bulma umuduyla gelmiyordu. Bu yüzden de bu konuda çok fazla özen göstermesine gerek yoktu. Kenarları siyah çizgili yeşil renk tabaklar ve kâseler seramikten yapılmıştı. Çatal bıçak takımı da paslanmaz çelikti. Yanlarına da leke göstermeyen koyu yeşil pamuklu peçetelerden koydu.

Yemek son derece basitti. Yahni, ev yapımı taze kurabiyeler ve çikolatalı pasta. Her üçü de ortalamanın üzerindedi. Muhteşem bir aşçı değildi belki ama çok fena da sayılmazdı. Zamanı olunca yemek yapmaktan hoşlanıyordu. Billings'te yaşayıp ihtiyaç duyduğu her türlü malzemeye kolaylıkla ulaşabiliyorken farklı yemek tariflerini denerdi. Belki günün birinde yeniden farklı türden yemekler yapma işine el atardı, ama şu anda tek yapabildiği basit ve doyurucu yemeklerdi. Örneğin yahninin bir kısmını gelecek hafta, geziden döndüğü zaman kullanmak üzere derin dondurucuya kaldırmıştı. Ajandasında herhangi bir randevu yokken ve takip eden birkaç ay boyunca eline pek para geçmeyeceğini bildiğinden yemekleri israf edemezdi.

Saat yediye on kala Chad yemek odasının kapısında belirdi. “Ne güzel kokuyor.”

“Teşekkürler,” dedi gülümseyerek ama bu çok duygu barındırmayan nezaket icabı bir gülümsemeydi. “Bay Davis çalışma odasında.”

Chad tuhaf ve alakasız bir el hareketi yaparak, “Şimdi rahatsız etmeyeyim. Şey... Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Yalnızca karnını doyurmak,” dedi Angie saati kontrol ederken. “Kurabiyeler az sonra fırından çıkar. Gidip bir bakayım. İzninle...”

“Af edersin. Tabii. Ben şey yapmak istememiştim...”

“Siz benim misafirimsiniz,” dedi Angie lafı bir türlü toparlayamayan Chad’e. Bu gergin tavırlarını yatıştırmak için bir kez daha gülümsedi. “Birkaç dakika içinde yemeği getiririm. Umarım çikolatalı pastayı seviyorsundur!”

“Bayılırım,” dedi. Konu değiştiği için rahatlamış görünüyordu.

Yemekte sohbet çok ağır ilerleyecek gibi görünüyordu, ama en azından yemek boyunca burada bulunmak zorunda değilim, diye düşündü kurabiyeleri fırından çıkarıp ekmek sepetine, ekmeklerin yanına yerleştirirken. Sonra hepsini büyük bir tepsiye koydu. Tepsiyi yemek odasına getirip her şeyi masaya yerleştirdikten sonra “Ne içmek istersiniz? Süt, çay, kahve ya da bira? Tabii bir de su.”

“Ah, ben bira alayım.” Bunu o kadar kendinden emin bir edayla söylemişti ki Angie, içten içe şaşırmıştı.

“Ben de bira alayım,” dedi Bay Davis yemek odasına girerken.

Angie mutfığa gidip buzdolabından iki bira alarak bardaklara koydu. Bardakları masaya yerleştirirken Chad, “Sen bizle yemeyecek misin?” diye sordu. Daha önceki gelişinde birlikte yemişlerdi. Muhabbet de güzeldi. Müşterileriyle yemek

yeme konusunda katı kuralları yoktu, ama şu anda ikisiyle yemek yiyip kendine eziyet etme gibi bir niyeti yoktu.

“Ben yedim,” dedi yalan söyleyerek. Başka ne yapacaktı ki? Ya mutfakta bir şeyler atıştıracaktı ya da masayı topladıktan sonra bir kâse yahni yiyecekti. Onlarla birlikte oturup yemektense hiçbir şey yememeyi tercih ederdi.

Yemeğe otururken Davis, “Gideceğimiz bölgenin keşfini yaptınız mı?” diye sordu.

Angie tam yemek odasından çıkarken durdu. “Evet, birkaç gün evvel, kiraladığım kamp alanına gerekli malzemeleri götürdüm. Bölgede ayının yeni geçtiğini gösteren birtakım işaretler de vardı.

“Kendi gözünüzle gördünüz mü?”

“Hayır, ama zaten özellikle görmek için etrafa dikkatle bakmadım. Daha ava çıkmadan bir ayıyla karşılaşmak gibi bir niyetim yoktu.” Keşfe gittiğinde de silahlıydı elbette ama yalnızdı. Ayılardan ödü patlıyordu. Hele de yalnız başına dağa çıktığında da bir ayıyla karşılaşmayı hiç ama hiç istemezdi. Fakat bunu kendine saklamalıydı elbette. Hiçbir müşteri korkak bir rehberle güvenmezdi.

“O halde ayının istediğim boyutta olup olmadığını da bilmiyorsunuz.”

Ses tonu, Angie’nin rehberlikte ilgili iki numaralı testten de kaldığını gösteriyordu. İlk test Dare Callahan’ınki gibi çift akslı parlak ve yeni bir kamyonete sahip olmamasıydı. Chad utanmış görünüyordu. Gergin hareketlerle elindeki kaşığı tabağına şangırdatarak düşürdü. Angie, Chad’in hatırı için ses

tonunu mümkün olduğunca sakın tutmaya, öfkesini belli etmemeye çalışıyordu. “Ağaçlardaki pençe izlerinin ne kadar yüksek olduklarına bakarak istediğiniz boyutta olduğunu söyleyebilirim. İki metre boylarında olmalı ki bu da siyah bir ayı için oldukça büyük bir boyut.”

“Siyah bir ayı olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Çalılara takılan kürküne bakarak söylüyorum. Tabii bölgede, kürkünü çalılara takmayan bir kahverengi ayının olduğunu söylemek de mümkün,” dedi Davis herhangi bir itirazda bulunmadan. “Yine de bölgede siyah bir ayının olduğunu biliyorum.” Öfkesini mümkün olduğunca bastırarak sabırlı olmaya, sesinin herhangi bir duyguyu ele vermemesine çalışıyordu.

“Eğer bu ayı siz oradan döndükten sonra kış uykusuna yatmak üzere inine girdiyse başka bir planınız var mı?”

Bu adamın her cümlesi ona sorgudaymış hissi yaşıyor, Angie’nin sabrını yavaş yavaş taşıyordu. “Eğer ilk bir-iki gün taze hayvan dışkısıyla karşılaşmazsak, biraz daha uzaklaşacağız. Bir ayının yaşam bölgesi iki ila on altı mil kadar yayılabiliyor. Yılın bu vakitlerinde diğer zamanlardaki kadar aktif olmuyorlar, ama hâlâ gezinen birkaç ayı bulunuyor. Şansımıza hava hâlâ ılık. Geçen yıl bu zamanlarda diz boyu kar vardı.” Normalden erken başlayan ve on hafta daha geç biten geçen seneki kış korkunçtu. Normalde fotoğrafçılık gezisine çıkmak isteyen müşterileri bile çıkmamış, bu da maddi durumunda epey sıkıntıya yol açmıştı.

“Eğer sormamda bir sakınca yoksa Bayan Powell, ne kadar süredir bu işi yapıyorsunuz?”

“Hayatımın büyük bir bölümünde... Çocukken babama yardım ederdim. Yetişkin olunca da kendi müşterilerimle çıkmaya başladım. Söyledikleri doğrudu ama ergenken tek başına çıktığı gezilerin çoğunlukla fotoğrafçılık ve kuş avcılığıyla ilgili olduğunu kendine saklamıştı tabii. Babasıyla birçok kez ava çıkmıştı. Bu yüzden kendini kesinlikle acemi olarak düşünmüyordu. Babası ona işaretleri nasıl okuyacağını, av bölgesini nasıl belirleyeceğini ve nasıl ateş edeceğini öğretmişti. Fakat Billings’e gittiğinde tüm öğrendiklerini zihninin derinliklerine gömmüş, babasının ölümünden sonra yeniden kasabaya döndüğünde de kısa bir aradan sonra işe devam etmişti.

“Kurabiyeler harika,” dedi Chad konuyu değiştirmek için bir hamle yaparak. Böyle düşündüğünü doğrulamak için de kurabiyesinden kocaman bir ısırık aldı. “Yemek yapmayı annenden mi öğrendin?”

“Hayır, deneme yanılma yöntemiyle öğrendim. Tabii bu sırada çok fazla ağza bile alınmayacak yemek yapmadım değil.” Ses tonuna mizahi bir tını vererek yanıt vermiş, annesiyle ilgili konuyu da gereksiz olduğunu düşünerek hemen değiştirmişti. Bazı insanların muhteşem anneleri vardı, ama o bu insanlardan biri değildi. Mükemmel bir babası vardı. Hayat böyleydi, her şeye rağmen hâlâ bazı insanlardan çok daha fazla şanslı olduğunu söyleyebilirdi.

Tam çıkacağı sırada Mitchell Davis birkaç soru daha sordu. Sanki bir hatasını yakalamaya çalışıyordu. Chad, beceriksiz girişimlerle konuyu değiştirmeye çalışırken Davis ona soğuk ve sert bir bakış atınca bu girişimlerinden vazge-

çip orada zavallı gibi öylece oturup yemeğini yemeye devam etti. Angie, hiç kımıldamadan durup Davis'in sorularını son derece normalmiş gibi yanıtlıyor, yüz ifadesini mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışıyordu.

En sonunda mutfağa kaçıp kendini koca bir dilim çikolatalı pastayla sakinleştirmeyi başarabildi. Sıra pastayı servis etmeye gelince Angie, Mitchell Davis'e Chad'den daha büyük bir dilim kestikten sonra gülümseyerek tabaklarını uzatıp hemen mutfağa kaçtı. Konukları pastalarını bitirdikten sonra da mutfaktan çıkıp herkese iyi geceler diledi. Sabah güne erken başlamaları gerekiyordu.

Chad hemen ayağa kalktı, belli belirsiz bir iyi geceler dileyip yemek için teşekkür ederken Davis sözünü kesip, "Benim yatmadan evvel internette biraz işim var. Sen yatabilirsin Krugman," dedi.

Chad hemen yatmak üzere ayrıldı. Angie, Davis'e gülümsedi. "Ortalığı toparlamam yarım saat kadar sürer. Umarım siz de bu süre içinde işinizi bitirebilirsiniz." Yatmaya hazırlanırken bu adamın evinde kalmasına izin verecek değildi. Ya da uzun bir gün, hatta hafta sonu beklerken bütün gece Davis işini bitirsin diye uykusuz kalmaya da niyeti yoktu. Bir hafta kadar yatağında güzel bir gece uykusu çekemeyecekti. Ayrıca Davis'i çok da kafasına takmasına gerek yoktu. Ne de olsa devamlı bir müşteri değildi. Bu yüzden ona çok fazla tolerans göstermesine de gerek yoktu.

Davis, ona soğuk bir bakış attı. "Benim biraz daha fazla zamanı ihtiyacım var."

“Üzgünüm ama bu gece için yalnızca bu kadar zaman ayırabilirim. Eğer ben yarın sabah kahvaltıyı hazırlarken biraz daha çalışmak isterseniz kapının kilidi açık olacak. Saat dört gibi uyanmış olurum.”

“Ne kadar da ikinci sınıf bir işleyiş, öyle değil mi?” dedi dudağını küçümseyici bir biçimde bükerek. Yüzündeki bu ifadeyi ilk kez etrafı süzerken de görmüştü.

“Ben avcı rehberiyim ve burası da benim evim, bir otel değil. Bu tip hizmet veren birçok evde internet bile yok,” dedi kaygılı bir bakış atarak. “Siz, deneyimli bir avcısınız, öyle değil mi?” Rezervasyon bilgisinde öyle olduğunu belirtmişti, ama geldiğinden beri sergilediği tüm kaba hareketlerinden sonra onunla alay etmemek için kendini zor tutuyordu. Mümkün olduğunca kibar olacaktı, ama sabrı gittikçe tükeniyordu. Ne olursa olsun bu adamın kendine zorbalık etmesine izin vermeyecekti.

“Muhtemelen sizden daha fazla ava çıkmışımdır,” dedi terslenerek. “Aaa, tabii sizin çocukluktan beri babanıza yardım etme gibi bir peri masalınız vardı, değil mi?”

“Anlattıklarım masal değildi Bay Davis. Bana inanmıyorsanız bu sizin sorunuz. Eğer kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, sahip olduğum yeterlilik belgeleriyle ilgili sizi bilgilendirecek yetkililerin telefonunu verebilirim.” Bir dakika bekledikten sonra yarısı hâlâ yahni dolu olan tabağı aldı. O halde izninizle bitirmem gereken işler var.”

Tabağı mutfağa götürüp masayı toplamak üzere geri gel-

diğinde yemek odası boştu. Hızla kirli bulaşıkları tepsiye koydu. Kendini, gerektiği takdirde kolaylıkla ulaşabileceği bir sürü bıçakla dolu olan mutfakta daha güvende hissediyordu. Tamam, melodram yaratmanın gereği yoktu. Eğer Davis'in kendine saldıracağına gerçekten inansaydı ona interneti kullanmak üzere evde kalmasma izin vermez ya da birlikte ava çıkmazdı. Evet, sinir bozucu bir kişiliği vardı, ama kendine fiziksel bir zarar vereceğini düşünmüyordu.

Gerçi erkekler konusunda çok başarılı tahminlerde bulunamadığı, evlilik fiyaskosundan da belliydi.

İşini mümkün olduğunca çabuk bitirip saate bakarak birkaç dakika dinlenmek üzere oturdu. Davis'e verdiği yarım saatlik sürenin dolmasını bekliyordu. Zaman dolar dolmaz kalkıp mutfağın kapısını kilitledikten sonra, Davis'in bilgisayarında çalıştığı odaya gitti. Rahat bir ses tonuyla "Kapıları kilitleme zamanı geldi," dedi.

Davis, ona öfke dolu bir bakış fırlattıktan sonra bilgisayarını kapatıp çantasına yerleştirdi. Ön kapıya geldiğinde Angie iyi geceler diledi.

Davis herhangi bir yanıt vermedi. Angie de omuz silke rek kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Misafirleri kaldıkları kabinlere rahatça gidebilsinler diye dışarının ışıklarını açık bırakmıştı. Gece herhangi bir şey olma ihtimaline karşı kapatmayacaktı. İnsanlar hastalanabilir ya da ayakları takılıp düşebilirlerdi. Gece dış kapı çalar da duyamazsam diye yatak odasının kapısını da açık bırakarak uyuyacaktı.

Eğer gece biri düşüp bacağını kıracaksa umarım bu kişi Mitchell Davis olur, diye düşündü. Şaka bir yana, bir haftanın sonunda sağ salim evine dönmesini umut ediyordu çünkü eğer başına bir şey gelirse dava açacağından adı gibi emindi.

Evet, uzun, çok uzun bir hafta olacaktı.

BÖLÜM 7

Angie, ertesi sabah uyanır uyanmaz koşturmaya başladı. Dışarıya adımını atmca rahat bir nefes aldı. Hava gece biraz daha ılımtı. Yağmurdan önceki sıcak hava dalgası geliyordu. Hava durumuna göre önümüzdeki on gün boyunca soğuk hava ya da kar beklenmiyordu. Bu şahane bir haberdı.

Saat beşte atları besleyip sularını içirmiş, treyleri kamyonete takmış, tüm malzemeleri ve atları da treylere yüklemişti. Davis, sabahın köründe sözde çok önemli işlerini halletmek için gelmemişti. O halde aslında yapacak o kadar önemli işleri de yok demekti. Yalnızca çok mühim bir insan olduğunu, başını işlerinden kaldıramadığını ima etmek istiyordu.

Kahvaltı için biftek ve jambonlu sandviçler hazırlayıp folyoya sardıktan sonra, termoslara kahve doldurdu. Biraz şeker, yapay tatlandırıcı ve kahve kremasını da koyduktan sonra hazırlıklarını tamamlamış oldu. Chad ve Davis'in kamyonetin yanında beklediğinden emin olduktan sonra, saat beşe on varken, ön kapıdan çıkarak kapıyı kilitledi.

Kamyonete yaklaştığında tekerlekli bavullarının da yanlarında olduğunu gördü. Daha herhangi bir soru bile soramadan, Davis kiraladıkları cipin kapısını açarak çantasını arka koltuğa yerleştirdi. “Şey, ee, biz arabayla sizi takip etmeye karar verdik. Av bittiğinde hiç eve dönmeden direkt arabaları park ettiğimiz noktadan ayrılıp Butte’ye geçeceğiz,” diye açıkladı Chad süklüm püklüm.

“Mantıklı,” dedi Angie rahat bir tavırla. “Ama eğer dönüşümüz çok geç olur da geceyi burada geçirmek isterseniz de kapım açık. Siz bilirsiniz.”

Kendi sandviçi ve kahve termosunu aldıktan sonra diğerlerini Chad’e uzattı. “Bu da kahvaltınız beyler, haydi yola çıkalım.” Onlar kiraladıkları araca binerken Angie de kendi kamyonetine atladı. Arabayı yine Davis kullanıyordu. Planlarını bu şekilde değiştirdikleri için memnun olmuştu aslında. Böylece kendi kendine bir süre huzurla yola devam edebilecek, rahat rahat düşünebilecekti. CD çaları açmca arabanın içine son derece rahatlatıcı, enstrümantal bir müzik yayıldı. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, atlar savrulması diye yumuşak bir şekilde gaza basarak hızlandı.

Güneşin doğmasına daha yarım saat vardı. Ortalık aydınlanınca araçları bırakıp atlarla devam edecekleri noktaya gelmiş olurlardı. Sabahın erken saatlerinde, gün daha aydınlanmamışken araba kullanmayı, güne erken başlamayı, hava yavaş yavaş aydınlanırken manzaranın gittikçe daha belirgin hale gelmesini seviyordu. Müzik bu atmosferi bozmuyor, aksine sabahın erken saatlerine ayrı bir güzellik katıyordu. Bir

an aklına Dare ve onun evi satın almak için kullandığı sinir bozucu taktikler geldi, ama hemen bu fikri zihninden kovdu. Şu anı müşterisine ayırmalı, tüm dikkatini yaptığı işe vermeliydi.

Tam vaktinde Ray Lattimore'un yerine vardılar. Ray, sahip olduğu küçük araziye rehberli av gezileri ve dağ yürüyüşü yapanların arabalarını park edecekleri bir otoparka dönüştürmüştü, oradan ekstra para kazanıyordu. Angie park yerinin parasını ödedi. Normalde olması gerekenin iki katı para alıyordu, ama Angie şikâyet etmeden parayı ödedi, çünkü kamyonetinin ve treylerin burada son derece güvende olacağından emindi.

Ray dışarı çıkarak onlara nereye park edeceklerini gösterdi. Ray, Angie'ye atları indirmeye yardım ederken, Davis'le Chad de köşede bekliyordu. Normalde bunu yapmak zorunda değildi ama Angie'nin müşterilerine şöyle bir baktıktan sonra nasıl insanlar olduklarını anlayıp tek kelime bile etmeden yardım etmeye başlamıştı.

Treylerden inen dört at, bacaklarını açmak için gergin bir şekilde hopladı. Angie, yük beygiri olarak Samson adlı en büyük, koyu renk atı ayırdı. Aslında bu temkinli atı beceriksiz Chad'e de verebilirdi, ama Samson, Rolling Stones adlı diğer atla, hatta diğer atlarla karşılaştırıldığında daha fazla kötü huya sahipti. İnsan taşımaktan nefret ediyor, durmadan sıçrayıp horluyor, ısırmaya çalışıyor, eyer vurduğunda huysuzlanıyor, üzerindeki kişiyi çalılardan, bodur ağaçların ya da gözüne kestirdiği herhangi bir şeyin üzerine atmaya çalışıyordu. Fakat yük taşıma konusunda sıkıntı çıkarmıyordu. Ayrıca normal bir attan çok daha fazla yük taşıyacak kadar güçlüydü de.

Angie, kimseye itiraf etmese de bu hırçın yaratığı seviyordu. Kişilikli bir hayvandı. Ne yapmak istediğini ya da neyi istemediğini iyi biliyordu. Angie ya da herhangi başka birisi üzerine binmeye çalışmadığı sürece de hiçbir sıkıntı çıkarmıyordu.

Doru, kestane ve demir kırı olan diğer üç atın da kendilerine göre özellikleri vardı, ama en azından binicilere sorun çıkarmıyorlardı. Angie'nin seçtiği demir kırı at, diğer ikisine göre daha asabiydi. Zaten bu atı seçmesinin nedeni de buydu. Bu ata kısa bir süredir baktığı için tüm huylarını henüz öğrenmemişti ama ısırma ya da sıçrayıp üzerinden düşürme konusunda ona müşterilere olduğundan daha az sıkıntı çıkarırdı. En uysalı kestane rengi olandı. Bu yüzden onu Chad'e verdi. Doru at ise huyu bakımından kestane ve demir kırının arasında bir yerdeydi.

“Bu gece ya da yarın yağmur bekleniyor,” dedi Ray treyleri koyduğu bölmenin kapısını kilitlerken. “Av için pek de iyi bir hava değil.”

“Biliyorum.” Yağmur, avlanmak isteyen insanlar için can sıkıcı bir durumdu. Fakat ihtiyaçları karşılanan atlar havanın nasıl olduğuna bakmazdı. “Ama en azından bugün hava güzel.”

“İyi şanslar. Umarım istediğiniz şeyi avlarsınız da yarın dönersiniz.”

Angie gülümsedi. “Bu harika olurdu, ama bugün bir ayı avlasalar bile, yağmur başlarsa hemen geri dönmeyiz sanırım.” Takip ettiği hava raporlarına göre gök gürültülü bir

hava bekleniyordu. Yılın bu dönemi için bu alışılmadık bir şeydi, ama görülmediği de söylenemezdi. Hatırladığı en kötü yağmur fırtınalarından birini, ortaokuldayken bir kasım ayında görmüştü. Fakat yağmur, yılın hangi zamanında bulunulduğuna bakılmaksızın her an yağabilirdi.

Angie atları eyerlemeye başlayınca ona yine Ray yardım etti çünkü Chad her zamanki gibi afallamış, onları izliyor, Davis ise kaşlarını çatmış ceptelefonuyla oynuyordu. Sanki bazı sihirli tuş kombinasyonlarına bastığında telefonda sinyal alacakmış gibi bir hırslıydı.

“Şu adam ata binebiliyor mu?” diye sordu Ray sessizce, başıyla Chad’i işaret ederek.

“Üstesinden gelebilir. Kestaneyi ona verdim.” Konuşurken bir yandan da kestane rengi atı eyerliyordu. Chad’in bacak boyuna bakıp üzengi kayışını ona göre ayarladı. Kayışı kendi kullandığından azıcık uzun tutmuştu.

“Gideceğiniz bölge oldukça engebeli. Umarım başara-bilir. Peki, ya diğeri nasıl?”

“Deneyimli olduğunu söyledi.” Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sonuçta Davis’ten binicilik becerilerini göstermesini isteyemezdi.

En sonun da Samson’a gerekli malzemeleri yüklediler. Koca çocuk, püskürterek nefes verip başını Angie’ye sürttü. O da nazikçe atın boynunu okşadı. “Yola çıkacağın için gergin misin?” diye sorunca at, sanki onu anlamış gibi püskürterek bir nefes daha verdi.

Angie Samson’u eyerlerken Davis ve Chad de sonunda

yapacak bir şey bulmuşlardı. Tüfeklerini kutularından çıkarıp içini dolduruyor, sonra da kınlarına yerleştirip semerlerinin sağ tarafına yerleştiriyorlardı. Angie kendi tüfeğini bir gün önce deneyip hazırlamıştı. Umarım onlar da aynı işi halletmişlerdir, diye geçirdi içinden. Zaten yanlarında getirdikleri mermi sınırlıydı. Ayrıca gerekenden daha fazla mermi harcamaktan da nefret ediyordu.

Son olarak her ikisine de iki adet ayı kovucu biber gazı ve onları taşıyacak kılıf verdi. “Bunları kolayca ulaşabileceğiniz bir yerde tutun, cebinizde ya da semer bölmesinde değil,” dedi.

Chad, elindeki kutuya bakarak “Tüfeklerimiz varken buna ne gerek var ki?” diye sordu.

Angie sırtarak, “Hiç elinde tüfikle tuvalet ihtiyacını gördüğün oldu mu? Yani şu düğme ve fermuarım elinde tüfek varken açıp kapatmaya çalıştın mı? Bunun için en az üç elin olması lazım,” dedi.

Chad, pancar gibi kızardı. Davis güldü. Angie, bunu hiç beklemiyordu çünkü bu adamda geldiğinden beri espri anlayışı görmemişti. “Seni bir ayı kovalasa, fermuarım kapatmayı bile düşünmeden topuklarsın,” dedi Chad’e.

“Umarım böyle bir durumla karşılaşmayacağız,” dedi Angie araya girerek. Eğer bu iki adam arkadaş olsaydı bu yorum komik gelebilirdi, ama aralarında arkadaşlık ilişkisi yoktu. Daha da fenası Davis, Chad’e karşı son derece saldırgan ve acımasız davranıyor, bu da durumun yalnızca tuhaf değil aynı zamanda rahatsız edici görünmesine neden oluyordu.

“Ayı ve geyik avlamak arasındaki fark, geyiklerin sizi sürükleyerek çekip yemeyecek olması,” diye devam etti

Angie. “Daha önce ayı spreyi kullanmış mıydınız?”

“Tabii,” dedi Davis canı sıkılmış gibi. Bu sırada Chad elindeki kutunun arkasını çevirmiş üzerindeki talimatları okuyordu.

“Kampa gittiğimizde göstermem mümkün olmaz çünkü spreyin içinde ayıların dikkatini çeken yemek kokularının esansı da var. Burada anlatmam daha iyi olur,” dedi spreyle ayıyı nasıl hedef alınacağını anlatarak. “Sprey sizinle ayının arasında olmalı. Asla rüzgâr sizin yönünüzde eserken sıkmayın, çünkü bu görüşünüzü ciddi derecede etkiler. Her zaman yanınızda iki kutu taşıyın, çünkü tek kutu yeterli olmayabilir.”

Chad, inanmaz gözlerle ona bakıyordu. “Ben ayıların utangaç olduklarını ve biz üzerlerine gitmedikçe insanlardan kaçtıklarını sanıyordum.”

“Buna inanmayın,” dedi Ray. “Ayılar avcı hayvanlardır. Sizi korkutmak istemem ama eğer arkanıza baktığınızda bir ayının sizi takip ettiğini görürseniz dua edin de yanınızda tüfeğiniz olsun çünkü eğer bir ayı arkanızdan geliyorsa kesin olan iki şey var: Öncelikle sizden daha hızlı koşabilirler, ikincisi sizden daha iyi tırmanıcılardır. Yani siz onu avlamazsanız o sizi avlayacaktır. Ayılar birkaç cümleyle bu şekilde anlatılabilir. Bu yüzden Angie başka bir ekleme yapmadı. Kamp yerine ulaştıklarında kampla ilgili güvenlik kuralları konusunda onları bilgilendirecekti. Kamp yerini gözleriyle görmeden burada konuşmanın bir anlamı yoktu. Günün aydınlık vakitlerini daha fazla kaybetmemek için bir an önce ava başlamaları gerektiğini düşündü. Bir ayı avlamayı ümit ederek “Haydi artık yola çıkalım,” dedi.

BÖLÜM 8

Mitchell Davis atından inerek Angie'nin ayarladığı kamp yerini şöyle bir inceleyip yan taraftaki portatif tuvalete baktı. Sonra da soğuk gözlerinde kuşkulu bir ifadeyle Angie'ye baktı. "Benimle dalga geçiyor olmalısınız," dedi. Ses tonu o kadar iğneleyiciydi ki Chad'in yine yüzü kızardı. Yol boyunca da doğru düzgün ata binmeyi beceremeyen Chad'i sivri diliyle iğnelemekten bir hal olmuştu. Davis sürekli olarak Chad'in ata binışıyle, tüfeğinin markasıyla, hatta botlarının yeniliğiyle ilgili olumsuz değerlendirmelerde bulunuyordu.

Angie yol boyunca, eğer Chad'in yerinde olsam bu adama ağzının payını verir, kışına bir tekme savurduktan sonra atladığım gibi geri dönerdim, diye düşündü. Davis'in yilandili kendini hedef almaya başlayınca dilini ısırıp Chad'den özür diledi çünkü her ikisi de aynı sebepten ötürü bu adama katlanıyordu: Kazanmak zorunda oldukları para.

"Belki dönünce meditasyona başlarım," dedi biraz yüksek sesle. Neyi ima ettiğini anlayan Chad kıkırdadı, ama sonra hemen öksürerek sustu.

Davis'in kamptan tam olarak ne beklediğini bilmiyordu. Acaba konforlu bir dağ evinde mi kalmayı bekliyordu? Chad' in Davis'e ne söylediğinden haberi yoktu. Kalacakları yeri ona nasıl anlattığını da bilmiyordu. Fakat sözleşme imzalar-ken Chad'e kamp hakkındaki tüm detayları açık bir şekilde vermişti. Gittiği en iyi kamp yeri değildi, ama en kötüsü de değildi. En azından yerlerde uyumak zorunda kalmayacak- lardı, çünkü daha önce bunu defalarca yapmıştı.

Kamp yeri, tablolara konu olacak kadar etkileyici bir bölgedeydi. Dağın yamacına doğru, karaçam ağaçlarıyla çev- rili bir bölgedeydi. Alt kısımda kristal parlaklığında etrafını alaçamlar ve kavakların çevrelediği bir nehir vadi boyunca kıvrılarak ilerliyordu. Tepeleri karlarla kaplı zirveler tüm bu manzaranın üzerinde belli belirsiz görünüyordu. Devasa ka- yalar ve iç içe geçmiş kuş kirazı çalıları manzaranın çeşitli yerlerine dağılmıştı. Nehir ve kuş kirazı çalıları burada bir ayı bulma şansını artırıyor- du. Zaten bu bölgeyi seçmelerinin nedeni de buydu. Onları daha lüks konaklama seçeneklerinin bulunduğu bir bölgeye de götürebilirdi, ama bu durumda Da- vis'in bir ayı avlama olasılığı düşerdi.

Altı adet ahşap platform vardı ama yalnızca üçünün üze- rine çadır kurulmuştu. Yağmur yağmaya başlayınca Angie platformların varlığı için şükretti, bunlar sayesinde çadırla- rının altından su girmeyecekti. Çadırlar sert keten bezinden yapılmıştı ve çadırın içi dışarıdan bakıldığında görünmü- yordu. Çadırlar çok büyük değildi, ebatları yüz elli iki yüz santim arasındaydı, ama tek kişiye yeter de artardı bile. Her

birinin içinde şişme bir yatak ve uyku tulumu vardı. Portatif tuvaletler de mevcuttu. Angie yanmda tüm hafta boyunca temiz kalmalarını sağlayacak kadar çok ıslak mendil de getirmişti.

Yiyeceklerinin büyük kısmını önceden paketlemişti, ama birkaç yüz metre ileride yemek hazırlama alanı vardı. Kahve yapmak için soba bile vardı, ki bu Angie için en az giyinmek kadar büyük bir gereksinimdi. Çadırlarda pille çalışan LED lambalar, el fenerleri ve fazladan pil mevcuttu. Ateş yakmak için gerekli malzemeler de tamamdı. Havanın ansızın aşırı soğuma ihtimaline karşılık her bir çadırın içinde gazla çalışan küçük bir ısıtıcı da vardı.

En güzeli de atların ağıllarının bulunduğu yerde atlar için de koruma sağlayan çatılı bir bölümün olmasıydı. Rüzgâr güçlenirse Angie, kesilmiş çam dallarından bir kısmını atlar üşümesin diye o bölgeye yığacaktı. Atlara iyi bakması gerektiğini düşünüyordu, çünkü hayatları hayvanların sağlığına bağlıydı.

Angie'ye göre kampta televizyon ve cepte telefonu sinyali dışında her şey vardı. Eğer Davis söylediği kadar deneyimliyse, bu tip kamp ortamlarından ne umup ne ummaması gerektiğini de biliyor olmalıydı. Ya da en azından genel bir fikri olması gerekirdi.

“Hangi çadır benim?” diye sordu gergin bir ses tonuyla.

Angie, en ufak bir tereddüt göstermeden en soldaki çadırı işaret etti. Kendi de en sağdakini alacaktı. Aralarında ne kadar mesafe bulunursa o kadar iyiydi. Gerçi çadırlar arasında yalnızca üç metre kadar mesafe vardı.

Davis atını orada öylece bırakarak çadırına girdi.

Angie arkasından şaşkın gözlerle bakakalmıştı. Bu adamın kabalığı ağzını açık bırakıyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Chad ellerini sıkarak.

Angie kendini toparlayıp omuzlarını dikleştirdi. “Bu şekilde davranması senin suçun değil,” dedi atın dizginlerini yakalayarak.

Chad ona atın üzerinde semeri çıkarıp su verip eşyaları çadırına taşımada yardım etti. Tüm eşyaları çadıra koyunca Angie’ye hareket edecek pek fazla bir alan kalmamıştı, ama ne de olsa çadırdaki çok uzun süre geçirmeyecekti. Hem bu şekilde her şey elinin altında olacaktı. Artı, sinsî bir avcı hayvan gelip yiyeceklerini çalmak isterse de her şey yakınında olduğu için hemen duyardı. Başucuna yalnızca tüfeğini bir de tabancasını koydu.

Umduğu gibi Chad biraz ihtiyatlı hareket ediyor, ama hiçbir şeyden şikâyet etmiyordu. Kısa sürede tüm işlerini bitirdiler. Gerçi Davis bir işin ucundan tutsa her şey çok daha çabuk biterdi. Angie bir ara Chad’in çadıra endişeli bakışlar fırlattığını fark etti. Genç adam en sonunda “Biz... Şey bugün... Bugün ava çıkacak mıyız?” diye sordu kekeleyerek.

“En azından şöyle bir etrafa bakınmayı planlıyorum. Kaybedecek vaktimiz yok,” dedi etrafı işaret ederek. “Daha önce ayının ayak izi bıraktığı yerleri biliyorum. Gidip herhangi bir yeni iz var mı yok mu diye orayı kontrol edelim önce.” Ayı avlamak hiç de kolay bir iş değildi. Montana yasaları ayılar için tuzak kurmayı ya da onları çekmek için

koku kullanmayı yasaklıyordu. Avcılar ayıyı kendileri bulmak zorundaydı. Eğer aksi olsaydı gün doğumundan batımına kadar hemen bir ayı bulabilirlerdi.

“Ben, şey, Mitchell’e sesleneyim,” dedi Chad, Davis’in çadırına doğru ilerlerken.

Angie turuncu av yeleğini giydikten sonra, ayı kovucu spreyleyin kolayca ulaşabileceği bir yerde olup olmadığını kontrol etti. Tüfeğine mermi koyup yeleğinin bir cebini de fazladan mermiyle doldurdu. Dürbünü, ayı çağırmak için gerekli ses düzeneği ve bir şişe suyu hazırdı. Chad’in Davis’in çadırından çıkmasını beklerden gergin bir şekilde, bir protein barını mideye indirip ardından su içti. Sabahtan beri sandviçten başka hiçbir şey yememişti ve açlıktan ölüyordu.

Chad çadırdan çıktı. Yüzü koyu kırmızıydı. Dağda bir süre at binince bu çok normal bir durumdu, çünkü rüzgâr yüzünü kızartıyordu. Alnı terlemişti. “Şey, ımm, dedi ki... Sen ayını bulduğun zaman çadırdan çıkacakmış. O zamana kadar bir şey yapmayı planlamıyormuş.”

Aslında şu an meditasyona başlamak için son derece uygundu. Angie, birkaç saniye nefesini tuttuktan sonra yavaşça verdi. Sonra tekrar aynı şeyi yaptı. Bu biraz iyi gelmişti. Belki de bu doğru nefes alıp verme olayında gerçekten bir şeyler vardı. Öfkeyle ilgili büyük bir sorunu olduğunu düşünmüyordu. Tabii Dare Callahan’la karşılaştığı durumlar bunun dışındaydı. O zaman sinirleri tepesine çıkıyordu, ama sakin tabiatlı bir insan sayılırdı. Herkesin bir kırılma noktası vardı ve Davis onun kırılma noktasının tam üzerine basıyordu.

Aslında işini seviyordu. Müşterilerinin hepsi doğada olmayı, tatlı rekabeti ve avlanmayı seven düzgün insanlardı. Avlanmadıkları zaman hikâyeler anlatır, sohbet eder, şaka-laşır ve gülerlerdi. Hepsi oraya iyi vakit geçirip rahatlamak için geliyordu.

Fakat bu hafta öyle olmayacaktı. Profesyonel iş yaşamında daha önce hiç aldığı parayı iade edip işi bırakmamıştı. Bu kez de öyle yapmayacaktı, çünkü paraya ihtiyacı vardı. Davis'le anlaşsa da anlaşmasa da ödemesi gereken faturaları vardı. Bu yüzden de pes etmeyecekti.

O an aklından, bunun rehber olarak son işi olabileceği geçti. Ajandasında başka bir şey yoktu. Ayrıca önümüzdeki bahar yeni bir yerde yaşayıp, yeni işine ve komşularına alışmaya çalışıyor olacaktı. Belki başka seçeneği yoktu ama böyle çekip gitmek onu deli ediyordu.

Belki de doğru olanı yapıyordu: Her şeyini satıp önüne bakmak...

“Pislik herif,” diye fısıldadı. Sonra birden bunu sesli söylediğini fark edip Chad'e baktı. Chad'in yüzünde afallamış bir ifade vardı. “Ah, Tanrım. Özür dilerim. Bunu söylememeliydim.”

Chad parlak yüzünü ovaladıktan sonra ona utangaç bir şekilde gülümsedi. “Evet, biliyorum,” dedi mümkün olduğunca yavaş bir ses tonuyla. Sonra da çaresizce omzunu silkti. Sanki elinden başka ne demek gelir ki, diyordu.

Tüm işi ona bırakıp kendi süreceği atla bile ilgilenmediğinde bunun farkına varmış olması gerekirdi. Hakkını vermek

gerekirse iyi bir biniciydi ve atlardan anlıyor olması gerekirdi. Bu yüzden hayvanlarla hiç ilgilenmemesi Angie'yi çok şaşırtmıştı. Eğer üzerine bindiği at gibi sessiz ve iğdiş edilmiş olsaydı çok daha olumlu bir kişiliğe sahip olurdu. Bu durum aklına gelen diğer adamda da aynıydı. O diğer adamı aklından tam anlamıyla çıkaramamak onu iyice sinir ediyordu.

“Sorun ne bilmiyorum,” dedi Chad en sonraki çadıra endişeyle bakarak. “Avlanmaktan hoşlandığını biliyorum. Sürekli bu konu hakkında konuşuyor. Seninle en son birlikte ava çıktığımızda o kadar güzel zaman geçirmiştik ki, onun da seveceğini düşünmüştüm. Böyle... Şey gibi...” Cümlesini tamamlamamıştı. Kendi müşterisi için, “Tam bir pislik gibi davranacağını bilemezdim,” gibi bir cümle kurmak istemiyordu.

“Bu senin hatan değil Chad,” dedi Angie dürüstçe. Ona gülümseyip huzursuzluğunu azaltmaya çalıştı. “Yarın ikiniz de bir ayı avlayabilerseniz hepimiz için çok güzel olur. Kimse senin bu gezinin çok uzun sürmesini istediğini sanmıyorum.”

Chad omuz silkti. “Eğer o istediği ayıyı yakalarsa benim için bu gezi bitmiş demektir. Ayı avlamak için gerekli izinleri aldım, ama öyle avcılık hevesim pek yok.”

Angie, Chad için üzüldü. Zavallı, kendini, etrafındaki herkese hayatı zehir eden biriyle bir haftalık geziye çıkmak için zorlamıştı.

“O zaman günün geri kalanında biraz dinlenmeye ne dersin?” dedi idmansız olduğunu düşünerek. “Bu sırada ben de etrafa şöyle bir göz atayım.”

Yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. “Tehlikeli değil mi? Yani tek başına olman.”

“Tehlikeli olabilir ama silahlıyım. Ayı kovucu spreyim de var.” Önce atını da alıp etrafa öyle bakmayı düşündü, sonra yakınlarda bir ayı varsa onu korkutabileceğini düşünerek bu fikirden vazgeçti. Hem atların da biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gitmesi gereken bölge biraz engebeli ve dikti. Ayrıca çalılar da çok sıktı. Tek başına bu bölgeye gitme düşüncesi canımı sıkıyordu, ama bunu daha öncede yapmıştı. Şu an tek istediği şey bu bölgede taze ayı dışkısı bulmaktı. Bulduğu takdirde sessizce ve hızla geri çekilecek, yarın hep birlikte avlanmaya geleceklerdi.

Dare, Harlan’ı arayıp buraya neden geldiğini kendine hatırlatmasını düşündü. Fakat onu aptal gibi davranmaya ikna eden bu eski arkadaşı arayamıyordu, çünkü elindeki uydu telefonu sinyal almıyordu.

Balık tutmak. Doğru ya, buraya balık tutmaya gelmişti. Bu şahane bir fikirdi. Angie’nin ona ihtiyacı yoktu. Gerçi ihtiyacı olsa da ondan yardım istemezdi. Fakat Dare zaten buraya kendi kendine biraz vakit geçirmek için gelmişti. Balık tutup kafayı dinleyecekti.

Avcılara ve balıkçılara rehberlik etmek onun işi olmasına ve bu sebepten ötürü dağlarda çok vakit geçirmek zorunda olmasına rağmen buraya gelmeyi seviyordu. Yalnızlık, engebeli manzara ve dağların kokusu hiçbir zaman eskimiyor, aynı hissi her seferinde yeniden yaşıtıyordu. Baş belası bir ergenken de buraya gelip yalnız başına vakit geçirirdi ama artık kahrolası bir yetişkindi, kendine ait bir işi ve so-

rumlulukları vardı. Hayatın tadını rahatça çıkaramayacak kadar meşguldü. İş için malzeme alışverişi yapmak ya da tadilat işleriyle uğraşmak için işinin başından ayrılabilirdi, ama buraya başını alıp balık tutmaya gelmek de neyin nesiydi? Her zaman yapacağı o kadar fazla iş vardı ki başını alıp bir yerlere gitmek yapılacaklar listesinin en sonundaydı.

Angie'nin de Harlan'ın içinde tuhaf hisler uyandıran adamlarla dağda olması... Yalnızca bir tesadüftü.

Tabii ya. Dare, attan indikten sonra Angie'nin bir haftalığına kiraladığı kamp yerine doğru baktı. Yer yön hissi çok kuvvetliydi. Ayrıca bu dağları herkesten daha iyi biliyordu. Bu yüzden de kampın ne tarafta olduğunu kolaylıkla zihninde canlandırabilmişti. Eğer dağlar, ağaçlar ve uzaklık engellemeseydi şu an Angie tam karşısında olurdu. Kendi de birkaç kez oraya gitmişti ve ne kadar uzaklıkta olduğunu, hangi patikaların kampa çıktığını biliyordu. Bölgedeki en iyi kamp yeri değildi ama en kötüsü de değildi. İdare ederdi işte.

Harlan, Angie'nin birlikte olduğu adamların adını bir kâğıda yazarak ona vermiş, sonra da şüphe uyandıran herhangi bir şey var mı diye öğrenmek için internette araştıracağını söylemişti. Bir şey bulursa Dare'e de haber verecekti. Dare, bir şey çıkacağını sanmıyordu ama Harlan somut bir şeyler yaptığı takdirde kendini iyi hissedecekti.

Dare, kendi at treyleriyle Ray Lattimore'un yerine geldiğinde Angie'nin kamyonetini, treylerini de bir de tanımadığı bir arazi aracını görmüştü. Yetmişli yaşların başında olmasına rağmen hâlâ çakı gibi olan Ray'le biraz sohbet etmişlerdi. "Angie Powell bu sabah dağa çıktı," demişti Angie'nin kamyone-

tine bakıp başını sallayarak. “Yanında da iki müşterisi vardı. Biri beceriksiz, diğeri ise pislğin teki iki herif.”

Dare homurdanarak, “Öyle mi?” demişti yalnızca.

Ray, adamlar hakkındaki fikirlerini uzun uzun anlatmıştı. Sözünü bitirdiğinde bir saat geçmişti, ama bunu dert etmeye gerek yoktu. Ne de olsa kısa bir tatil yapmıyor muydu? Zamanla yarışmıyordu ki.

Bu bir rehberlik gezisi olmadığı için yeni satın aldığı üç yaşındaki güderi atla biraz alıştırma yapma imkânı da bulacaktı. Genç at o kadar enerjik ve hızlıydı ki Dare’in sürekli tetikte olması gerekse de bu durumdan hoşlanmıştı. Sağ salım kamp yerine ulaştıklarında genel olarak atın verdiği biniş hissinden çok memnundu. Fakat yine de müşterileri hemen bu ata bindirmeyecekti. Ne de olsa güderinin çok daha fazla deneyime bir de sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Dağa ilk kez çıkıyordu. Bu yüzden de engebeli arazi biraz gerilmesine neden olmuştu.

Dare, aynı şeyi binlerce kez yapmış bir insanın rahat ve otomatik hareketleriyle eşyalarını indirip yerleştirdi. Rutin, insana bir tür rahatlık hissi veriyor, insanın kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Önce güderiyle ilgilenip onu yerleştirdikten sonra hafta boyunca kullanacağı malzemeleri yerleştirdi. Buraya ilk kez yalnız gelmişti. Yanında sadece şişme bir yatak ve uyku tulumu vardı. Yatacak yer çok da rahat değildi ama madem ortamda bir tek kendi ve atı vardı bunun pek de önemi yoktu. Hatta bunu daha sık yapmalıydı.

Burası kamp için para ödediğı bir yer değildi. Kendine göre tasarladığı bir kulübe yapmış, avcı hayvanlardan korunaklı

bir hale getirmişti. Kulübe küçük ve özensizdi. Aslında iki katlıydı ve uzaktan görünmeyecek biçimde engebeli araziye gömülü kalmış gibiydi. Çadırdan çok daha sağlamdı. Ayılarla dolu bir bölge için son derece uygun bir tasarımı vardı.

Kulübenin alt katı atlar için ayrılmıştı, üst kısımda ise perdelerle ayrılmış yatma yerleri vardı. Aşağıdan yukarıya merdivenle tırmanıldıktan sonra merdiven yukarı çekilebilirdi. Atların vücut ısıları üst katı da etkiliyor, soğuk havalarda gayet iyi oluyordu. Sıcak havalarda ise üst kısımdaki küçük pencereler açılabilirdi. Üst kısımdaki bölümde uyan müşteriler her türlü avcı hayvana karşı korunaklıydı. Alt kısımdaki ağır çift kapıyı kırabilecek ayılara karşı da ufak bir atış boşluğu bırakılmıştı. Bu boşluktan ateş edilebilirdi. Dare, bu mesafeden atlara zarar verecek her türlü avcı hayvanı etkisiz hale getirebileceğini biliyordu.

Daha önce bir ayı atlarına saldırmamıştı, ama dağda her zaman her şeye hazırlıklı olmak gerekirdi. Dare, hazırlıklı olmadığı takdirde bu tehditlerin hiçbirisiyle başa çıkamazdı.

Yarın sabah nehrin kenarına gidip uçurtma balıkçılığı yapacaktı. Nehrin yanına yaklaşması Angie'nin de kamp yerine yaklaşması anlamına geliyordu, ama ne olmuş? Burası özgür bir ülkeydi. Herkes istediği yerde avlanabilirdi. Ayrıca yanındaki iki adama Angie'yi tanıyan ve aynı zamanda silahlı birinin yakınlarda olduğu mesajını vermek de iyi olabilirdi. Onlara gözdağı vermek hiç de fena olmazdı. Hayatı boyunca o kadar fazla kişiye gözdağı vermiş ya da bu eylemle karşılaşmıştı ki ona çok doğal bir şeymiş gibi geliyordu.

BÖLÜM 9

Angie, soluğuna ve dallardaki çıtırtı seslerine kulak kesilerek ilerledi. Rüzgârdan yüzünü korumuyordu, çünkü ayıların kendilerine has çok güçlü kokuları vardı ve burnu, herhangi bir durumu kulaklarından daha önce yakalayabilirdi. Diğer yandan dönüp dönüp arkasına bakmaya devam ediyordu, çünkü bir ayının koklama duyusu onunkinden çok daha güçlüydü ve tuzağa düşmemek için çok dikkatli olması gerekiyordu. Arkasını döndüğünce orada bir ayı görme düşüncesi bile korkudan kalbini sıkıştırmaya yetiyordu.

Burada öyle yapayalnız dururken yalnızca ayı avcılığı konusunda çok iyi olmadığını değil, onlardan ölesiye korktuğunu da kimseden saklamasına gerek yoktu. Şu an ona güven veren tek şey elindeki ağır mühimmatla yüklü tüfektir. Fakat bir ayı ölümcül bir kurşun yedikten sorma bile on iki-on üç metre daha izlemeye devam edebiliyor, ölmeden evvel bile ciddi bir zarar verebiliyordu.

Buraya bölgeyi kontrol etmeye geldiği zaman, tehlikeyi

azaltmak için gerekli her şeyi yapmış olmasına rağmen büyük bir korku duymaktan kendini alamıyordu. Kıyafetlerini mümkün olduğunca kokusuz hale getirmişti. Şu an olabilecek en kötü şey, kocaman, siyah bir ayının kokusunu alıp ya bölgeden uzaklaşması ya da onu akşam yemeği olarak yemek üzere yaklaşmasıydı. Aslında daha da kötüsü vardı. Bu da farkında bile olmadan karşısına ansızın kocaman bir ayı, bir de doymak üzere bekleyen yavrusunun hatta yavrularının çıkmasıydı. Dünyada ayıdan daha korkunç bir hayvan olup olmadığını düşünemiyordu bile. Yavrularını korumaya çalışan bir anne kadar tehlikeli bir şey olamazdı.

Kahrolasınca Mitchell Davis. Bir Kanada geyiği, büyük boynuzlu koyun ya da mus avlamak isteyemez miydi? Aslında Kanada geyikleri de tehlikeliydi, ama onlardan korkmuyordu. Fakat ayılar... Onlarla ilgili ilk kâbusunu beş ya da altı yaşlarındayken görmüştü. Bu kâbusu tetikleyen şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama her şey o kadar netti ki bugün bile tüm detayları hatırlayabiliyordu. Rüyasında siyah bir ayı onu kovalıyordu. Ayı, ona yardım etmek isteyen insanları öldürmüştü, arkasından koşmaya devam ediyordu. Uyandığında kan ter içinde kalmıştı, tir tir titriyordu. O gece rüyadan sonra gözüne uyku girmemiş, yorganı kafasına çekerek sabaha kadar büzülüp yatmıştı.

Bu açıdan bakıldığında avcı rehberi olmak hiç de akıllıca bir hareket değildi. Burası ayıların yoğun yaşadığı bir bölgeydi. Yani fotoğraf gezisine bile çıksa onların yaşam alanlarına girmiş oluyordu. Ayılardan ölesiye korkuyordu. Onlarla en ufak bir yakın temasa girmemek için de fazladan dikkat sarf ediyordu.

Ayılar bölgedeki tek avcı yırtıcı hayvanlar değildi. Bir de pumalar vardı. Fakat pumalardan ayılar kadar korkmuyordu. Tabii onlarla da yüz yüze gelmeyi tercih etmezdi. Beş dakika daha durup dinledi, ama çok küçük hışırtılardan başka hiçbir şey duymadı. Kısa süre sonra daha önce izler gördüğü bölgedeydi.

Üzerinde pençe izleri olan ağaçla ayının postundan bir parça tüy yumağının takıldığı kuş kirazı dallarının yanına gitti. Zihninden ayrıntılı bir plan yaparak etrafı incelemeye devam etti. Aşağı kısımda kalan nehir kampa göre tam olarak hangi bölgede olduğunu anlamasına yardımcı oluyordu. Sağ tarafa doğru giden yol eğimli hale geliyor, kayalıklarla engeli bir hal alıyordu. İleride, kayalıkların üst kısmında metalik bir şey dikkatini çekti. Fakat ayının dışkısı metalik renkte olmazdı. Muhtemelen birileri çöpünü bırakmıştı. Çöpü kampa dönerken yanına alacaktı.

Ayı dışkısı yoktu. Birkaç metre daha yukarıya doğru yürüdü. Orada bir miktar dışkı vardı, ama birkaç gün evvel gördüğü gibi taze değildi. Yön değiştirerek nehre doğru yürümeye başladı. Suyu yakın bölgede bir şeyler bulabilirdi. Sonuçta dağdaki tüm canlıların suya ihtiyacı vardı.

Metal parçası gördüğü bölgeye yeniden geldiğinde dikkatle aşağı doğru inmeye çalıştı. Dikkatsiz bir adım ayak bileğini incitmesi ya da bacağını kırması anlamına gelirdi. Bu konuda da ne Chad Krugman'a ne de Mitchell Davis'e güvenebilirdi. Chad'e ne tarafa gittiğini detaylı olarak anlatmıştı, ama herhangi olumsuz bir durumda onun kendini bulabileceğine

hiç ama hiç ihtimal vermiyordu. Ayrıldığında Davis hâlâ çadırındaydı. Bu yüzden nereye gittiğini bile bilmiyordu. Bir şey olursa kendinden başka güvenebileceği hiç kimse yoktu.

Bir fotoğraf makinesi... Metalik parlama mikro dijital bir makineden geliyordu. Eğilip eline aldı. Çizilmiş ve kirliydi. Muhtemelen çalışmıyordu da. İncelediğinde düğmenin “açık” kaldığını fark etti.

Tuşlardan birine bastığında ekran aydınlandı. Meraktan oynat tuşuna basarak birkaç manzara fotoğrafına baktı. Yüzelli üç fotoğraf vardı. Birkaç tanesine baktıktan sonra makineyi kapattı. Gerisine daha sonra bakacaktı, ama kameranın kime ait olduğunu gösteren bir fotoğraf bulmayı da pek beklemiyordu. Kim bilir kaç gün evvel hangi fotoğrafçının cebinden düşmüştü.

Makineyi ceketinin cebine atıp fermuarını kapattı. Sonra da üzerindeki turuncu yelegi düzeltti. Etrafa bir kez daha şöyle bir bakınırken birkaç metre ileride kayalıkların orada bir kıyafet parçası gördü. Battaniye gibi bir şeye benziyordu. Etrafa bakıp başka hiçbir şey göremeyince o yöne doğru ilerledi.

Hayır, bir battaniye değil, ekose desenli bir gömlekti. Ekose deseni yalnızca ufak bir kısımda görünüyordu. Geri kalan kısım kurumuş kandan simsiyah olmuştu.

Ürpererek olduğu yerde durdu. Daha fazla ilerleyip gömleği almaya gitmedi. Olduğu yerde durup etrafı bir kez daha kontrol etti. Dağ büyük bir sessizliğe gömülmüştü.

Bir kez daha gömleğin bulunduğu bölgeye baktı. Zeminde ayının ayak izleri vardı. Kısa pençe izleri siyah bir ayının geç

tiğini gösteriyordu. Sanki bir şey çekerek taşınmış gibi sürtünme izleri vardı. İzleri gözleriyle takip edince bakışları lime lime olmuş bir parça, koyu kırmızı çiğ et parçasıyla karşılaştı.

Bir ayının o bölgede hayvan parçalayıp yediğini düşünerek geri çekilip geldiği yoldan geri dönmeye karar verdi. Fakat aşağı doğru inmek daha zordu. Tek eliyle destek alıp zeminin uygun olduğundan emin olduktan sonra tüm ağırlığını bacaklarına vermesi gerekiyordu. İnmeyi başardığında kafasını kaldırıp tekrar şöyle bir baktı ve...Gördüğü manzara karşısında kusmamak için kendini zor tuttu.

Bir adamın –muhtemelen bir adamdı, yüzü olmadığı için emin olamıyordu– vücudundan arta kalan parçalar üzerinde pençe izleri vardı. Ayı, vücudunun yarısını parçalayıp yemişti. Karın boşluğundaki organlar parçalanmıştı. Kolun bir parçası yanda duruyordu. Ayı, sanki yaptığını kanıtlamak istermiş gibi cesedin yanına dışkılamıştı.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin! Tanrım! Bu nasıl bir iş böyle!

Daha evvel vahşi yaşamda çeşitli ölümlere tanık olmuştu. Doğa, yeri geldiğinde vahşi olabiliyordu. Fakat hiç vücudunun yarısı parçalanarak yenmiş bir insan görmemişti. İçi bulanıyordu. Mide bulantısıyla savaşmaya çalışırken birden ayının yavaşça arkasından geldiğini hayal etti.

Hemen tüfeğini çekip arkasını döndü. Tüfeğin metal parçalarından çıkan sesler sessizliğin içinde yankılandı. Bir kez daha eli tetikte etrafı taradı. Etrafta bir ayı ya da ayının parçaladığı cesedi yemek üzere bekleyen bir puma ya da çakal yoktu.

Hiçbir şey yoktu. Fakat “hiçbir” şey olmaması “bir şey” olması kadar ürkütücüydü, çünkü bu, ayının hâlâ bu bölgede olduğu anlamına geliyordu. Ayılar, avlarını isteyerek terk edip gitmezlerdi. Yakınlarda olmadığını biliyordu, çünkü kokusunu alamıyordu. Fakat eğer ayı avının yanına geri gelip de onun kokusunu alırsa arkasından takip eder miydi? Siyah ayılar bunu yapıyordu. Pusuya yatıp insanların arkasından geliyorlardı. İnsanlar da onların besin zincirlerinin bir parçasıydı.

Geldiği yola inip mümkün olduğunca hızla kamp yerine doğru ilerlemeye başladı. Saate bakıp mesafeyi zihninde ölçtü. Bu durumun hemen Montana Balık ve Vahşi Yaşam Kurumu’na bildirilmesi gerekiyordu. Ceset buradan alınıp kime ait olduğu teşhis edilmeliydi. Fakat vakit ilerlemişti ve karanlık çökmeden kamp yerine ancak ulaşabilecekti. O saatten sonra Ray Lattimore’un yerine ulaşmalarına imkân yoktu.

Avcılık konusundaki Mitchell Davis’te hiçbir heyecan belirtisi yoktu, ama yine de huysuzluk edip huzursuzluk çıkaracağını düşünüyordu. Bu durumda da ya paralarını iade etmesi ya da burada kaldıkları süreyi uzatması gerekirdi. Ya da onlar kampta kalmaya devam ederken Angie de Lattimore’un yanına atla yalnız başına gidecekti. Eğer hemen ayrılırsa ertesi gün öğleden sonra yeniden kamp yerine dönmüş olurdu. Zaten yalnız daha hızlı hareket ederdi. Belki de onları bu yönde ikna etmesi en iyisi olacaktı.

Kamp yerine ulaştığında güneş çoktan batmıştı. İki adam da görünürlerde yoktu. “Davis!” diye seslendi. “Chad! Bir sorunumuz var!”

Chad çadırından fırlayarak çıktı. Birkaç saniye sonra da yüzünde soğuk ve karanlık bir ifadeyle Davis çadırından çıktı. “Ayıya dair bir işaret bulabildin mi?”

“Evet,” dedi acımasızca. “Ayrıca bir ceset de buldum. Ayı tarafından parçalanmış bir ceset. Şimdi inip sabah bu durumu ilgili birime bildirmemiz gerekiyor.”

“Bir ceset mi?” diye tekrar etti Chad zayıf bir sesle.

“Kahretsin!” dedi Davis. “Gördüğün vahşi bir hayvana ait kalıntılar da olabilir. Boşuna panik yapmışsın.”

“Bildiğime göre vahşi hayvanlar ekose gömlek giyip yanlarında dijital kamera taşımıyor,” dedi terslenerek. “Yarın bu durumu bildirmemiz gerekiyor. Eğer siz gelmek istemezseniz ben yalnız gideceğim. Siz bilirsiniz. Bu durumda av süresini uzatabiliriz ya da yeniden bir programlama yaparız. Karar sizin.”

Etrafa bakındı. Yüzünde tiksintiye benzer bir ifade vardı. “Para iadesi istiyorum.”

“Pekâlâ. İade alacaksınız.” Bu konuda tartışmanın bir anlamı yoktu. Birileri tüyler ürpertici biçimde ölmüştü, ama bu pislik herifin hiçbir şeye aldıracağı yoktu. Paraya ihtiyacı vardı, evet ama bu para olmadan da bir şekilde idare ederdi. Hem Dare Callahan’ın teklifi de hâlâ beklemedeydi.

Chad ellerini cebine sokarak, “Ben kalmak istiyorum. Angie şimdi yola çıkarsa yarın dönmüş olur. Bir günden bir şey çıkmaz,” deyince Angie büyük bir şaşkınlık yaşadı. “Gitmenin bir anlamı yok.”

“Saçmalama!” diye homurdandı Davis. “Cesedin kaldı-

rılması gerekiyor. Bu da en azından bir timin bu işi yapmakla görevli olacağı anlamına gelir. Sonra da Montana Balık ve Vahşi Yaşam Kurumu, insanları bu ayıyı avlanmaları için bölgeye yönlendirir. Bu da tüm ayıların ürkmesine yol açar. Zaten avlanma sezonunun sonuna geldik. Önümüzdeki yıla dek doğru düzgün avcılık yapmak imkânsız.”

Muhtemelen haklıydı, ama şu anda Angie’nin buna aldırdığı yoktu. “Paranızı iade edeceğim,” dedi net bir ses tonuyla. “Yarın günün ilk ışıklarıyla birlikte yola çıkarız. Hazır olun.” Şu dakikadan itibaren Davis artık müşterisi olmadığı için ona bakıp gözlerini kısarak, “Sen de artık şu lanet olasıca atma eyer vurabilirsin,” dedi.

Akşam yemeği son derece gergin ve sıkıntılı geçti. Angie tüfeğini yanından ayırmıyordu, çünkü bölgede insan öldüren bir ayı vardı. Siyah ayıların pusuya yatıp iz sürme yetenekleri düşünüldüğünde de bu kadar tetikte olması daha da anlam kazanıyordu. Herkes bir sebepten ötürü ortamdaki birilerine kızgın olduğu için yemekten sonra birer birer çadırlarına çekildiler.

Angie, çadırının fermuarını dışarıdan açılmayacak biçimde çekip bir süre öylece oturdu. Zihinsel olarak o kadar yorulmuştu ki biraz dinlenip kendine gelmesi gerekiyordu. Parçalanmış cesedin mide bulandırıcı görüntüsünü zihninden atmıyordu. Evet, işi gereği Mitchell Davis gibi baş belası adamlarla ya da içinde bulunduğu durumdan ötürü Dare Callahan’la

uğraşmak zorunda kalabiliyordu, ama bunlar, o zavallı adamın başına gelenlerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Uyumak imkânsız gibiydi, ama en azından biraz dinlenebilirdi. En sonunda kamp rutinine dönüp ıslak mendillerle vücudunu temizledi. Blucinleriyle uyumak son derece rahatsız ediciydi. Bu yüzden de yanında her zaman eşofman altı getiriyordu. Yazları bu eşofmanı bir tişörtle giyiyordu, ama yılın bu vakitlerinde hava iyiden iyiye soğuduğu için bu kez üzerine eşofman üstü giyecekti. Üzerinde bunlar varken bir de uyku tulumunun içine girince ısıtıcıyı açmasına bile gerek kalmıyordu. Bir çift kalın çorap da giydikten sonra uyku tulumunun içine süzüldü. Uyumadan önce gerekli her şeyin başucunda olduğundan emin oldu. Tüfek, tamam. Çizmeler, tamam. Tabanca, tamam. El feneri, tamam. Elinden geldiği kadar güvende idi.

Işığı kapatmak üzere uzanıp şu uzun meditasyon nefeslerinden alıp verdi. İçerisi ansızın zifiri karanlık olmuştu. Normalde bu duruma pek takılmazdı çünkü bir süre sonra gözleri karanlığa alışınca çok ama çok belirsiz bir şekilde ortam aydınlanıyordu. Fakat bu gece, karanlığın tıpkı canlı bir varlık gibi üzerine üzerine geldiğini hissediyor, nefes almak için kendini zorluyordu.

Bir an dalmıştı ya da dalmamıştı, emin değildi, ama ortalığı ayağa kaldıran bir gök gürültüsüyle uyanıp saate baktı. Gece yarısıydı. Bir bu eksikti. Yağmurun Lattimore'un oraya gidene kadar yağmaması için dua ediyordu, ama bunun bir faydası olmayacaktı, sanki. Havanın değişip güç ve elektrik enerjisi

topladığını hissedebiliyordu. Rüzgâr, son derece yavaş, yaşlı bir ıslığa benzeyen nağmeyle ağaçların arasından esiyordu.

Önce duyduğu şeyin rüzgâr olduğunu düşündü. Huzursuzca uyku tulumunun içinde rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Normalde uyku tulumu ona yeter de arardı bile ama bu gece o kadar huzursuzdu ki bacakları birbirine dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Biraz da olsa uyuması gerekiyordu.

Sonra aynı sesi yeniden duydu. Nefes almadan, vücudundaki en ufak bir kas bile donmuş gibi durarak dinledi. Kalp atışları hızlanmıştı. Ayı mıydı? Hemen tüfeği eline aldı. Tüfeğin ahşap sapını elinde hissetmek bile kalp atışlarını biraz yatıştırmıştı.

Başını kaldırıp soluk bile almadan dinlemeye devam etti.

Hayır, ayı değildi. Rüzgâr da değildi. Sesler duyuyordu, ama ne söyledikleri hiç anlaşılmasa da seslerin tonundan bir tartışma olduğu anlaşılıyordu. Tartışmanın nedenini bilmiyordu, ama Davis'le Chad tartışıyordu. Gerçi bu gerçek bir tartışma bile olamazdı. Muhtemelen Davis, bir fiyasko haline gelen gezi için Chad'i suçlayıp azarlıyordu. Fakat...

Bu saatte mi? Gerçekten mi?

Korkusu birden öfkeye dönüştü. Bir yanı onları öylece bırakıp dertleri neyse kendi başlarını halletmelerini söylüyordu çünkü on dakika bile olsa onları dinlemektense uymayı yeğlerdi.

Kendi kendine söylenerek uyku tulumundan çıktı. Işığı yakmak istemiyordu, çünkü çok parlaktı. Bu yüzden de yat-

madan evvel çıkardığı tişörtü el fenerinin üzerine sararak düğmesine bastı. İçerisi ne yaptığını görecektik kadar aydınlanmıştı.

Botlarını giyip bağcıklarını bağladı. Sonra da üzerine paltosunu aldı. Hava kasım ayı için ılık olmasına rağmen Montana'daydılar ve dağ havası geceleri insanı hasta edecek kadar serindi. Hızla çadırın fermuarını açıp birkaç saniye tüfeği mi tabancayı mı alması gerektiğini düşündü. Tüfek daha güçlü bir savunma aracıydı. O yüzden tüfeği aldı.

Kendine bile açıklayamadığı sebeplerden ötürü elindeki feneri kapattı. Feneri sağ, tüfeğiye sol eline alarak çadırdan çıktı.

Her iki çadır ve tartışma sesleri sol tarafında kalmıştı. Bir an öylece durup gözlerinin yeniden karanlığa alışmasını bekledi. El fenerinin zayıf ışığı bile gece görüşünü etkilemişti. Etraf yeniden biraz seçilebilir hale gelince seslere doğru yürümeye başladı.

Tepesinde şimşek çaktıkça her yer aydınlanıyor, dağların silueti ortaya çıkıyor, rüzgâr saçlarının arasından süzülüp geçiyordu. Chad'in karanlık çadırını geçti. Fakat Davis'in çadırı aydınlıktı ama sesler oradan değil, yemek yedikleri yerden geliyordu. Orası da çok uzak değildi ama ağaçların içinde bir yerdeydi.

Alnına ve yere birkaç yağmur damlasının düştüğünü hissetti. Harika. Dönüp yağmurluğunu almaya gidebilir ya da yağmur iyice bastırıp tartışma iyice alevlenmeden herkesi çadırına gönderebilirdi. İlerlemeyi seçti çünkü sorun ne kadar çabuk halledilirse o kadar iyiydi. Ertelemediği takdirde bu iki adam yumruk yumruğa birbirine girebilirdi.

Şimşek bir kez daha çaktı. Fakat bu kez o kadar yakından hissetti ki sanki bastığı zemin titremişti. Ağıldaki atlar huzursuzca kişnemeye başladı. Normal şartlar altında Samson fırtına ya da şimşekten etkilenmezdi, fakat yeni atların nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Bu sesler dağdayken, vadide olduğundan daha farklı bir hale bürünebiliyordu. Fırtına iyice yaklaşmıştı, şimşekler daha parlak çakıyor, patlamaya benzeyen sesler yankılanıyordu. Şu adamları sakinleştirdikten sonra atları sakinleştirmek için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Davis'in çadırının yanından geçince ağaçların arasında bir ışık gördü. O sırada çakan şimşek iki adamı iyice görünür hale getirdi. Fakat her ikisi de ne havaya ne de etraflarına aldırmıyorlardı. Onlara doğru ilerlemeye devam etti. Davis'in, "Benden para çaldın!" diyen sesini duydu. Ses tonu düşük fakat hırs ve öfke doluydu.

"Hey!" diye bağırdı kendini görmeleri için elindeki feneri yakarak. Fakat o sırada çakan şimşek onu görmelerine engel oldu. "Şu kavgamızı yarına erteleyemez misiz?"

Davis ona doğru döndü. Çenesi kasılıp kalmış gibi görünüyordu. "Kahrets..." diye söze başladı, ama şimşek sesine karışan patlamaya benzer bir ses cümlesini tamamlayamadan yere düşmesine neden oldu. Tam o esnadan bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

Davis birkaç adım sendeleyerek yere yığıldı. Angie'nin elindeki fenerin ışığı Davis'in yerde içinde kemik yokmuş gibi hareketsiz yatan vücuduna takılı kaldı. Hareket etmiyordu. Gözleri açıktı, ama hareket etmiyordu. Sonraki saniye

içinde elindeki feneri Chad'e doğru yöneltince Chad'in elindeki tabancayı kendine doğrulttuğunu fark etti. Atlardan biri huzursuzca kişneyip çığlığa benzer bir ses çıkardığı sırada Chad elindeki silahı ateşledi.

BÖLÜM 10

Angie kendini sola doğru atınca sertçe yere düşüp yuvarlanmaya başladı. Tüfeği sıkıca kavramaya çalıştı, ama yuvarlanırken tüfek de elinden kaymıştı. Tüfeği yeniden almaktan vazgeçip yuvarlanmaya devam etti çünkü eğer durursa ölürdü. Birkaç silah sesi daha duydu. Şimşek her çaktığında ortalık aydınlanıyor, yeri belli oluyordu. Bir an önce bir ağaç arkası ya da ona benzer bir yer bulup saklanmalıydı.

Gök gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Ortalık bir kez daha aydınlandığında elinde silahla Chad'i gördü. Çadırlara doğru ilerliyordu. Angie'nin sağ tarafta, yerde olduğunu fark etmemişti. Ağıldaki atlar iyice huysuzlanmış, iplerini koparıp kaçmaya çalışmak ister gibi kişniyordu. Chad ilerleyip elindeki feneri bir ona bir bu yana çevirip onu bulmaya çalışıyordu. Gidecek hiçbir yeri olmayan Angie yüzünü ıslak zemine gömmüş, kımıldamadan duruyor, yoğun yağmur Chad'in görüşünü engelleyip onu bulamaması için dua ediyordu.

Üzerine düşen yağmur damlalarını binlerce çivi gibi his-

sediyordu. Yerler çamur içinde kalmıştı, dağın yüksek kısımlarından aşağı doğru dereye benzer mini akıntılar oluşmuştu.

Angie, son otuz saniye içinde olanları yeniden zihninden geçirdi. Yaşadıklarının gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Bu olamazdı. Chad, Davis'e ve ona ateş etmiş olamazdı. Neden böyle bir şey yapsın ki? Ne olmuştu, neyi gözden kaçırmıştı?

Gözlerini yan tarafa doğru çevirince Chad'in elinde fenerle çadırların içine doğru baktığını gördü. Sanki onu orada arıyor gibiydi. Başını hafifçe kaldırıncaya, tüfeğin üç dört metre ötede parladığını görebiliyordu ama bu mesafe otuz metre de olabilirdi. Eğer tüfeği düşürmeseydi şu anda, kendini daha güvende hissedebilirdi. Onu almak üzere hareketlendiği takdirde Chad sesini duyardı. Ayrıca zemin o kadar kayganlaşmıştı ki bu mesafeyi düşmeden aşması imkânsızdı.

Atlardan biri, muhtemelen Samson, ağılda iyice huysuzlanıp etrafa çarpmaya başlamıştı. Chad o yöne doğru yönelince Angie'ye tamamen arkasını dönmüş oldu. Angie kendini toparlayıp elleri ve dizlerinin üzerinde hafif doğruldu. Botlarının burun kısmı çamura saplanmıştı.

Tam o sırada çakan şimşek ağaçların arasından hantal hantal yürüyerek korkunç bir ses çıkaran canavarı gördü. Chad arkasını dönüp ayıyı görünce korkudan nefesi kesildi. Kendini atların olduğu kısma zor attı.

Angie'nin başından aşağı kaynar sular dökülmüştü, sanki. Vızlamaya benzer bir ses suydü. Yağmur ve aralıklı çakan şimşekler tam olarak ne olduğunu anlamasına engel

oluyordu. Kendini soluk bir fotoğrafa bakıyormuş gibi hissediyordu. Çaresizce yüzüstü çamura düşeceğini hissediyordu, ama herhangi bir hareket yaparsa ayı onu görebilirdi. Bu yüzden de orada elleri ve dizleri üzerinde öylece hareketsiz kalıp canavarın Chad'in arkasından gidip onu yakalamasını bekliyordu.

Ayı, bunun yerine Davis'in bedenine kocaman bir pençe atarak üzerine doğru atıldı. Davis'in bacakları ve kolları tıpkı bir bez bebek gibi cansız savruldu. Ayı, ön pençelerini Davis'in bedenine geçirmiş aşağı yukarı zıplıyordu. Çadırların arka kısmından daha evvel çok kez duyduğu tanıdık bir ses geldi: nal sesleri. Atların birinin üzerinde siyah bir silüet gibi duran Chad diğerlerini de yanına almış kaçıyordu; onu orada öylece yapayalnız bırakarak.

Birkaç saniye sanki sonsuzmuş gibi geçti. Beyni panikten uyuşmuştu adeta. Hiçbir şey düşünemiyordu. Sonra yavaşça durumu analiz etmeye başladı. Ayı, yirmi otuz metre uzaktaydı. Ayıların görüş becerilerinin çok iyi olmadığını biliyordu. Kusursuz bir duyma ve koklama becerileri vardı, ama yağmur ve rüzgâr aynının tarafından geliyordu. Ters yönde esen rüzgâr Angie'nin kokusunu almasını engelleyebilirdi. Zaten şu anda tüm dikkatini Davis'in bedenine vermişti. Zaten çok iyi göremiyordu. Yağmur da görüşünü iyice engelliyordu.

İçgüdülerini ona kımıldamadan durup aynının dikkatini çekmemesini söylüyordu, ama o tüfeğe ihtiyacı vardı. Onu

almak için de emekleyerek ayıya birkaç metre daha yaklaşması lazımdı. Bu sırada onu görmemesi için dua etmekten başka yapabileceği bir şey de yoktu. Yavaşça, ama çok yavaşça sağ elini çamurun içinden çıkarıp ileriye doğru koydu. Sonra sol dizini. Sonra da hâlâ feneri taşıyan sol elini. Sonra sağ diz. Bu şekilde, kaplumbağa yavaşlığında ilerliyor, nefes alış verişlerini bile kontrol ediyordu. Eğer hiç ses çıkarmazsa ayı onu fark etmeyebilirdi.

En sonunda eli tüfeğin dipçğine dokundu. Bir an kımıldamadan öylece kalıp ayının hâlâ yemeğiyle meşgul olduğundan emin oldu. Şimşek çaktıkça, ayının pençelerini Davis'in karnına geçirdiği, taze etini parçaladığı sahneler gözlerinin önünde donup kalıyordu. Kocaman ayı, etrafı hiç umursamadan oyuncağıyla oynayan bir kedi gibi görünüyordu.

Ayının arkası ona dönüktü. Şimdi. Angie tüfeği ona doğrulttu. Tüfeğin her tarafına çamur bulaşmıştı. Temizlemeye çalışırken gerçek yüzüne bir tokat gibi çarptı: Tüfeği tamamen temizleyene kadar kullanması imkânsızdı. Mekanizması çamurla tıkanmıştı.

Neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. Çaresizlik içinde çamura çöktü. Sadece ayının şu an Davis'e yaptığını ona da yapacak olma ihtimali çığlık çığlığa ağlamasına engel oluyordu. Sessiz, sessiz olması gerekiyordu.

Yeniden, tıpkı geldiği gibi yavaş hareketlerle bu kez elinde tüfek geri geri gitmeye başladı. Ayıyla arasına ağaçlar girene kadar bu şekilde ilerledi. Ta ki çakan şimşekler bu vahşet dolu sahneyi görüş alanından çıkarana dek... Belli bir

uzaklığa ulaştığında bir ağacın gövdesine tutunarak doğruldu. Göğsü sessiz hıçkırıklarla inip kalkıyordu. Seslendirme bile korktuğu sessiz hıçkırıklar.

Düşün! diye buyurdu kendi kendine. Düşünmesi gerekiyordu yoksa ölürdü. Panik yapmamalıydı. Önündeki şu birkaç dakika hayatta kalıp kalmayacağını belirleyecekti. Bu yüzden son derece mantıklı kararlar almalıydı.

Burada kalamazdı. Ayı olmasa bile Chad buralardaydı. Onun adam öldürdüğünü görmüştü. Hatta Angie'nin canına da kast etmişti. Ayı karnını doyurduktan sonra başını alıp giderdi, ama Chad kesinlikle geri gelecekti. Gelmek zorundaydı.

Bu sebeple buradan ayrılmak zorundaydı. Gördüğü en berbat fırtınanın ortasında kalma riskini göre alarak, gece yarısı bu dağdan uzaklaşmalıydı. Yıldırım çarpması sonucu ölebilirdi, ama bu bile ayı tarafından parçalanmaktan iyiydi. Şu ödleğ Chad tüm atları alıp gitmişti. Muhtemelen onu ayının insafına bırakarak kısa yoldan kurtulmak istemişti. Ayı Davis'le işini bitirdiğinde onun aslında silahla öldürüldüğünü anlamak mümkün olacak mıydı acaba? Bir soruşturma yapılacak mıydı yoksa kayıtlara ayı saldırısı diye geçirilip bırakılacak mıydı? Eğer kendi de üçüncü kurban olursa ayı güvenlik güçleri tarafından silahla vurulup ortadan kaldırılacak ama bir katil elini kolunu sallaya sallaya kaçmış mı olacaktı?

Buna izin veremezdi.

Çadırından birtakım şeyleri alması gerekiyordu. İçgüdüleri ona arkasına bile bakmadan koşup gitmesini söylüyordu, mantığı ise yiyecek ve suya ihtiyaç duyduğunu...

Ayrıca donmamak ve silahı almak zorundaydı. Bu yüzden çadıra ulaşmalıydı.

Mümkün olduğunca ağaçları kendine siper ederek ve etraf şimşeklerle aydınlandığında hareketsiz kalarak çadıra ulaştı. Sırılsıklam olmuştu. Eşofmanı tıpkı bir sünger gibi tüm suyu emdikten sonra iyice ağırlaşmıştı. Neredeyse belinden düşecekti. Saçları kafasına yapışmıştı. Vücut sıcaklığıysa buharlaşarak yok oluyor gibiydi. Çadıra girmeyi başardığında o kadar titriyordu ki hareketsiz kalması imkânsızdı. Ayıların görüş becerileri iyi olmadığı için bir kez daha şükretti.

Tamam, şimdi nelere ihtiyacı vardı? Çantalı deri semer ve kuru kıyafetlere ihtiyacı vardı ve deri çanta da onları kuru tutmaya yeterdi. Yağmurluk. Hem bu sayede vücut sıcaklığını da kontrol altına almış olurdu. Tabanca. Bir ayıyı durdurmazdı, ama Chad Krugman'ı durduracağı kesindi. Ayrıca ayının da korkup kaçmasını sağlayabilirdi.

Başka? Yiyecek. Birkaç protein barmı kapıp çantaya sıkıştırdı. Tabii bir de su ve el feneri vardı. Bir şişe yetmezdi, ama ne kadar fazla alırsa yükü o kadar artardı.

Islak eşofmanlarını hemen çıkarıp yerine blucinini giymeyi düşündü, ama ıslak blucin de pek iyi bir fikir olmayacaktı. Hemen çantanın içine birkaç kıyafet koydu sonra da fazladan mermi ekledi. Her ne kadar yük de olsa fazladan mermi her zaman iyi bir şeydi. Çantayı kapattı. Paltosunun üzerine yağmurluğunu giydi, çamurlu tüfeği kılıfına yerleştirip omzuna astı.

Sonra çadırın içinden çıkıp gecenin karanlığına adımını attı.

Hâlâ koşmuyordu. Ayıyla ve Chad'le arasına mesafe koymasý gerekiyordu. Bunu da en iyi dikkatli davranarak yapabilirdi. El fenerini de yakamazdı. Bu yüzden her adımını dikkatle atması gerekiyordu.

Düşünmek için bile durmadı. Kaçtığı katillerin ikisi üzerine de çok fazla düşünülebilirdi, fakat şu anda olan biteni analiz etmek gibi bir lüksü yoktu. Yalnızca buradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşması gerekiyordu. Ayağının bastığı yere dikkat etmeli, ayıdan uzaklaşırken rüzgârın esiş yönünü dikkate almalı, ağaçların üzerine düşmemesi ya da şimşek altında kalmamak için dikkatli olmalıydı. Düşünmesi gereken zaten çok fazla şey vardı. "Neden?" meselesini daha sonra da düşünebilirdi.

Lattimore'un yeri çok ama çok uzaktaydı. Chad, onun kampta olmadığını fark eder etmez nereye gittiğini anlayacaktı. Yapabileceğı tek şey yoluna devam edip katliam alanından ve gördüklerinden uzaklaşmaktır. Dikkat hızdan daha önemliydi. Kahretsin! Koşup uzaklaşma hissine direnmek zorundaydı. Zaten saatlerce koşamazdı da. Ayrıca bu karanlıkta kaygan zeminde koşması da hiçbir işe yaramazdı.

Dare Callahan'm kamp alanı Lattimore'unkinden çok daha yakındı Ama onun bir sığınağı değil yardıma ihtiyacı vardı. Ayrıca, kamp alanı kapalı olmalıydı. Karanlıkta yerini bulabilse bile içeri girmesi mümkün değildi. O yönde giderek hem değerli zamanını boşa harcayacak hem de yardım konusunda hiçbir işe yaramayacaktı. Kaybedecek bir dakikası bile yoktu, çünkü Chad'in arkasından geleceğinden emindi.

Eğer yağmur yağmasaydı durup ayıdan ya da Chad'den herhangi bir ses geliyor mu diye dinlerdi, ama güçlü şimşekler diğer tüm sesleri bastırıyordu. Yağmur bardaktan boşaller diğer tüm sesleri bastırıyordu. Yağmur bardaktan boşaltarcasına yağıyor, rüzgâr esmeye devam ediyordu. Tek iyi tarafı, bu durumda onların da Angie'yi duyamayacak olmasındı. Hava onu engelliyor, hızını kesiyor, ama bir yandan da ona kalkan oluyordu.

Aşağı doğru yöneldi. Zaten başka nereye gidebilirdi ki? Yayaların kullandığı yolu takip etmiyordu, çünkü Chad'in de bu yolu kullanma ihtimali oldukça yüksekti. Kaygan ve engebeli zeminde aşağı inmek o kadar zordu ki zorla ayakta durabiliyordu. Etrafında çalılar, ağaç dalları, kayalar, ne varsa ondan destek alıyordu.

Rüzgâr yön değiştirmişti. Yüzüne doğru esmemesinden bunu anlayabiliyordu. Olduğu yerde durup ayının hangi yönde olabileceğini düşündü. Eğer bu yönde devam ederse yağmur olsa da olmasa da ayı onu yakalardı. Yönünü değiştirirse de Lattimore'un yerinden uzaklaşmış olurdu. Ayrıca ayının hâlâ bıraktığı yerde olup olmadığını bile bilmiyordu. Belki de ondan uzaklaşarak batıya yönelmişti, daha yüksek bir enlemde onunla paralel hareket ediyor ya da arkasından takip ediyordu.

Ne olursa olsun hareket etmesi gerekiyordu. Sol ayağını uzatıp sert bir zemine basmaya çalıştı, ama ayağının altında yalnızca kaygan çamur vardı. Düşmemek için bir çalıyı yakalamaya çalıştı, ama ayağının kaymasına engel olamadı. Sağ ayağıyla bir adım attığında da ayağı bir çukura takıldı ve dengesini kaybetti. Kendini çaresiz ve aptal gibi hissed-

rek kayıyordu. Bir yandan da içi korku doluydu. Daha fazla kaymamak için ellerinden destek almaya çalıştı. Şu anda ihtiyacı olan son şey düşüp bir yerini kırmaktı. En sonunda vücudundaki en küçük kemiği bile hissederek yere düştü. Bir an çamurlu zeminde şaşkın bir vaziyette öylece oturup kaldı.

Sanki vücudundaki her kemik ve kas sarsılmıştı. Fakat bir yerine bir şey olmadığından emindi. Sağ ayağı hariç. Ayağı hâlâ çukurun içindeydi. Botlarının burun kısmı takılınca ayağı da incinmişti. Acıdan kıvranıyordu. Ayak bileği botun içinde zonkluyordu.

Orada, yağmurun altında öylece kaldı. Yağmur damlaları sırtına ve başına çarparak üzerinden süzülüyordu. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse sesini duyabiliyordu. Yenildiğini hissediyordu. Tanrım! Çok üşüyordu. Hareket edip ayağına tam olarak ne olduğunu anlamak istemiyordu, çünkü eğer kırıldıysa bu öldü anlamına geliyordu zaten. Belki bir an öylece hareketsiz dursa ağrısı hafiflerdi. Daha önce de bileğini incitmişti. O zaman da birkaç dakika boyunca dayanılmaz bir ağrı duymuş sonra ayağının üzerine basıp yürüyebilmişti.

Fakat şu anda burada birkaç saniyeden daha fazla kalma gibi bir şansı yoktu. Çantayı çıkarıp yan tarafa koydu, tüfeği omzundan indirip çantanın içine koydu. Sonra son derece büyük bir dikkatle ellerinden destek alarak doğrulup ayağını çukurdan kurtarmaya çalıştı. Ayağını bottan çıkarmamıştı, çünkü eğer çıkarırsa bir daha giyemeyebilirdi. Zaten bir şey olmuşsa da elinden bir şey gelmezdi. Bileğini kırmışsa bile çıkarmayıp da sert bir şekilde destek olmasını sağlamak daha iyiydi. Bazen bir şeyleri olduğu gibi bırakmak en iyisiydi.

Soğuk parmaklarıyla ayak bileğine dokunup kırık olup olmadığını anlamaya çalıştı. Dokunduğu zaman özellikle acıyan bir yeri yoktu, ama ayağını döndürmeye çalıştığı zaman bayılabacak kadar canı yanıyordu. “Tamam, bu çok iyi bir fikir değil,” diye mırıldandı. Kırık olduğunu düşünmüyordu. Belki yalnızca çok ufak bir çatlak vardı. Bu, incinme ihtimalinden daha fazlaydı. Gerçi şu anda ne olduğunun hiçbir önemi yoktu. Tek önemli olan ayağının üzerine basıp basamayacağıydı.

Dişlerini sıkıp ağırlığını sol ayağına vererek yanındaki ağacın kalın dallarından birini yakalayıp doğrulmayı başardı. Ağaca sarılarak yavaşça dik durmaya çalıştı. Dengede durmakta zorlanıyordu, ama en sonunda dik durmayı başara bildi. Yeniden duruma odaklanıp rüzgârı kontrol etti, derin bir nefes aldı. Sonra da ağacı bırakıp ileriye doğru bir adım attı. Acıya katlamp yürümeye çalıştı. Fakat ağırlığını sağ ayağına verir vermez o korkunç ağrıyı yeniden hissedip dengecini kaybetti. Bu kez bir yerden destek alacak kadar hızlı davranamamıştı. Yüz üstü çamurun içine düştü.

Ağlamak istiyordu. Çamuru yumruklayıp bağıra bağıra ağlamak istiyordu. Ne biçim bir şanstı bu böyle! Bunu hak edecek ne yapmıştı? İşini kaybetmiş, evini satmak zorunda kalmış, Dare Callahan’a teslim olmuştu. Sonra baş belası Davis, katil Krugman ve bir de tabii ya şu lanet olasıca ayı. Şimdi de katil Krugman ya da o canavar ayıya yakalanmadan bir an evvel bu dağdan kurtulması gerekirken başına gelenler. Hayatı altüst olmuştu.

Eğer yürüyüp buradan uzaklaşamazsa ne olacaktı? Ne

yapması gerekiyordu? Krugman'ın ya da ayının onu bulmasını mı bekleyecekti? Yanında tüfeği vardı, ama onu kullanabilmek için iyice temizlemesi gerekiyordu. Neyse ki tabanca da yanındaydı. Geldiğini gördüğü sürece Krugman'la baş edebilirdi ama peki ya ayı? O devasa orospu çocuğundan Krugman'dan daha fazla korkuyordu.

Eğer hareket edemezse ayı onu burada bulurdu.

Orospu çocuğu!

Sinirleri bozulmuştu. Hayır, yalnızca sinirleri bozulmamıştı, öfkeden deliye dönmüştü. Burada öylece kendine acıyarak durup ölmeyi bekleyemezdi. Neden bu hale düştüğünü düşünmeye artık gerek yoktu. Eğer vazgeçerse ölürdü. Kahretsin! Kimse arkasından Angie Powell'ın vazgeçtiğini söyleyemezdi. Emekleyerek bile olsa bu dağdan inecekti.

Oturup tüfeğiyle çantasını yeniden omzuna taktı. İkinci kez düştüğünde ağzına giren çamuru tükürdü. Sonra dirsekleri ve dizlerinin üzerinde emeklemeye başladı. İncinen bileği herhangi bir şeye çarpmasın diye azami dikkat gösteriyordu, çünkü o lanet olasıca, korkunç biçimde ağrıyordu. Dişlerini sıkmaktan çenesi ağrısa bile ilerlemeye devam etti.

Yavaş da olsa ilerleme kat ediyordu. Bu, hiç yoktan iyiydi. Elini bir kez daha ileriye attığında eli havada kaldı. Bir yüksekliğin kıyısına gelmişti. Nefes nefese geri çekildi. Şimdi ne yapacaktı? Buranın yüksekliği ne kadardı? Bir uçurumun kıyısında mıydı? Tekrar şimşek çakmasını bekledi, ama şimşek de yoğunluğunu kaybetmişti. Bir an elindeki feneri sadece önünde ne olduğunu anlayacak kadar kısa süre

yakmayı düşündü ama bu riski almaya değer miydi? Şu anda görünmezdi. Chad, onun nerede olduğunu bilmiyordu. El feneri nerede olduğunu ortaya çıkarabilirdi. Fakat önünde ne tür bir engelin olduğunu bilmemek de burada sıkışıp kalmasına neden oluyordu.

Bir karar vermek zorunda kalmadan şimşek çakınca ortalık aydınlandı. Önündeki yükseklik bir metre kadardı, maksimum seksen santim. Sonra yine aşağı doğru dikleşiyordu. Sağ ayağına ağırlık vermeden aşağı inmek zor olacaktı, ama bunun onu durdurmasına izin vermeyecekti.

Çantasını yükseklikten aşağı attı. Sonra da tüfeğini çıkararak dikkatle aşağı bıraktı. Yüzüstü yatıp çamurun içinde debelenerek vücudunu aşağı doğru kaydırды. Sağlam ayağını aşağıya güvenli bir şekilde bastıktan sonra yükseklikten aşağı doğru sarktı. Ellerini çamurlu zemine saplamıştı. Birkaç saniye öylece durup dengesini sağlamaya çalışarak derin derin nefes alıp verdi. Belki çabuk hareket etmiyordu, ama doğru yöne gittiği kesindi: Aşağı.

Ayağının altındaki çamur kayınca birden dengesini kaybedip çaresizce kaydı. Çamurda yuvarlanırken önüne çıkan her şeyi tutmaya çalışıyor, ama eline gelenler yalnızca daha kaygan taşlar oluyordu. Sol topuğunu ve parmaklarını çamura saplamaya çalıştı, ama yuvarlanarak kaydı. Etraftaki küçük kayaları yakalamaya çalıştı, ama o kadar hızlı kayıyordu ki hiçbirini tutmayı başaramadı. Kayalardan birinin köşesi elini sıyırdı. Bir başkasına ise başını çarpmaktan sonra anda kurtuldu.

Sonra ansızın çamura saplanarak durunca bir yerine bir şey olmuş mu anlamaya çalıştı. Hayır, hiçbir yeri kırılmamıştı. Başından ayağa her yeri parçalanmış gibi hissediyordu, ama ayak bileği haricinde her yeri sağlamdı. Ne kadar mesafeden düşmüştü? Yamaç korkunç bir biçimde dik değildi ama onu zorlamıştı. Tüfeğiyle içinde el feneri, tabanca ve protein barları bulunan çantası yukarıda kalmıştı.

Bir seçim yapması gerekiyordu. Ya yukarı ya da aşağı doğru gidecekti. Aşağı doğru devam edebilir ya da eşyalarını almak üzere yukarı çıkabilirdi.

Her iki seçenek de kulağa pek hoş gelmiyordu, ama birisi diğerinden daha kötüydü. Çantasına, yemeğe ve tabancaya ihtiyacı vardı. Tüfeğe de. Silahlarını orada bırakamazdı.

İncinmiş bir bilekle dağdan aşağı inmek zaten yeterince zordu. Yukarı çıkmak işkence olurdu. Her bir hareketi saniyelerini alıyordu ve her harekette vücudundaki tüm kaslar adeta durması için çığlık çığlığa bağıırıyordu. Hızla düşerek bulunduğu noktaya gelmişti, ama şimdi yerçekimi onun aleyhine işliyordu.

Düşmesi saniyelerini almıştı, ama yukarı tırmanmak çok uzun bir zamanını alacaktı. Ne kadar zaman alacağını düşünmek istemiyordu. Bu sebeple de düşünmeden tırmanmaya başladı. Her bir dakika değerliydi ama başka seçeneği yoktu. Sadece emekleyerek tırmanmıyor, aynı zamanda kendini yukarı doğru çekiyordu. Sol ayağıyla bir yerden güç alıyor sonra da bedenini yukarı doğru çekiyordu. Yeniden geriye kaymamak için kanlı elleriyle kayaları yakaladı. Ellerini çamura gömerek

yukarı çıkmaya çalışıyordu. Yağmurluğu, eşofmanı, botlarının içi çamur dolmuştu. Soğuk yağmur damlaları üzerine düşmeye devam ediyordu. Fakat aklmda tek bir şey vardı: Tüfeği, el feneri, tabancası ve yiyecekler.

Ya başaracak ya ölecekti.

Başaracak ya da ölecekti.

Başardı.

Son olarak bir çalı parçasına tutunup kendini yukarı çekmeyi başardı. Çığlık çığlığa zaferini haykırmak istiyordu, ama sessiz kaldı. Düşerken bile çığlık atmamıştı. Hayatta kalma içgüdüleri sessiz kalmasını sağlamıştı. Bu konuda kendini daha sonra, dağdan indiğinde kutlayacaktı.

Malzemelerine uzandı. Sol ayağını geriye kaymamak için çamura saplamıştı. Çantasını ve tüfeği sımsıkı kavradı. Önce tüfeği sonra da çantasını omzuna takarken kendini bir zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Avcılık rehberliği kariyerinde başarılı olamamıştı belki ama hiçbir zaman pes etmemişti. Şimdi de pes etmeyecekti. Oturup dinlenme düşüncesi çok cezp ediciydi, ama bunu yapamazdı, o zaman pes etmiş olurdu.

Bunun yerine malzemelerinin güvende olduğundan emin olup aşağı doğru kontrollü bir şekilde kaydı. Bu kez kalçalarının üzerine daha kontrollü biçimde düşmüştü. Tüfeğini çamurdan mümkün olduğunca korumak için yerden yüksekte tutmuştu. Gerçi daha ne kadar çamura batabilirdi düşünemiyordu.

Sonra yamacın alt kısmında yeniden elleriyle dizleri üzerinde emeklemeye başladı.

Ya başaracak ya ölecekti.

Dare, yağmurdan önceki şimşegin sesini duydu. Duyduğu gürültü onu sıcak uyku tulumunun içindeki tatlı uykusundan uyandırmıştı. Fırtınanın gittikçe yaklaştığını anlayabiliyordu. Benim burada ne işim var Tanrı aşkına, diye düşündü. Sağanak yağışlı ve şimşekli havada balık tutamazdı. Yağmur en azından iki üç gün sürerdi. Burada hapsolmuştu. Başparmaklarını birbirinin etrafında çevirip ne kadar aptal olduğunu düşünmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Aslında Harlan'ı hiç dinlememeliydi. Şu anda rahat yatağında yatıp yağmurun sesini tehdit edici bir şeymiş gibi değil yatıştırıcı ve keyif verici bir şeymiş gibi dinlemeliydi, ama evinde değil dağın başındaydı. Her şeyi en başa alma şansı olsa... Kahretsin, yine aynı şeyi yapıp buraya gelirdi.

Artık uyuması gerekiyordu. Genellikle, uygun koşullar altındayken fırtınalı ve yağmurlu havaları seviyordu. İçinde bulunduğu oda kapkaranlıktı. Yalnızca ara ara çakan şimşekler içerisini anlık olarak aydınlatıyordu. Yağmur başlayınca bu sesin onu sakinleştirip kolaylıkla uykuya dalmasını sağlayacağını düşündü. Fakat Angie'yi düşünmekten kendini alamıyordu. Acaba kamp yerine götürdüğü çadırlar fırtınaya dayanacak kadar sağlam mıydı? Öyle olduğunu farz etti, çünkü kamp yerini kiraladığı kurum başkaları tarafından da çok tercih ediliyordu. Elllerinde mutlaka bu mevsime uygun sağlam çadırlar vardır, diye düşündü, çünkü fırtınada bir çadırda kalmak zorunda olmak hiç de güzel bir his değildi.

Bir an dağlardan tuhaf bir ses geldiğini duyunca doğruldu. Şimşek değildi. Tabanca sesiydi. Bu sesi daha önce o kadar çok duymuştu ki yanılmış olma ihtimali yoktu.

Ardından ikinci patlama sesi geldi. Sonra bir daha, bir daha... Camlar sınıksız kapalı olmasına ve bir yandan şimşek patlıyor olmasına rağmen seslerin Angie'nin konakladığı kamp yönünden geldiğini anlayabiliyordu.

Lanet olsun! Orada neler oluyordu böyle? Şu anda bir tüfek sesi duysaydı o kadar çok şaşırmazdı, fakat tabanca... Avcılık kampında birinin tabanca kullanması için tüfeğine ulaşamayacak kadar beklenmedik bir şey olması gerekirdi.

Angie'nin kampında beklenmedik ne olabilirdi? Aklına çok kötü olasılıklar geliyordu. Hemen pille çalışan fenerini yakıp üzerine bir şeyler çekti. Üzerini giyindikten sonra yağmurluğunu, şapkasını, uydu telefonunu ve tüfeğini aldı. Sonra da ağır iş için elverişli el feneriyle uydu telefonunu ve tüfeğini kaptı. İkinci silah sesini duyduktan sonra iki dakika içinde, merdivenle atların bulunduğu kısma iniyordu.

Dare atı hızla ve becerikli hareketlerle eyerlerken at kişniyordu. Tüfeğini kılıfına yerleştirip uydu telefonunu eyerin çantasına attı. Telefonu koymadan evvel kasabayı, Harlan'ı ya da şerifi aramayı düşündü, ama onlara ne diyecekti ki? *Bir silah sesi duydum. Sanırım Angie'nin bulunduğu kampa tan geliyordu mu?* Bu, ona vakit kaybettirmekten başka hiçbir işe yaramazdı. Kaybedecek zamanı yoktu. Ayrıca gece yarısı karanlıkta buraya kimse gelmezdi. Şu anda buralarda olan tek kişi kendiydi ve bir şeyler yapması gerekiyordu.

Kapıyı açıp atı dışarı çıkardı. O kapıyı kilitlerken at da huzursuzlanmış tedirgin tedirgin bir oraya bir buraya gitmeye çalışıyordu. Neyse ki Dare üzerine binince biraz sakinleşti. Şapkasının ucunu yüzüne doğru çekip elindeki feneri önündeki küçük patikaya tutarak Angie'nin kampına doğru yol almaya başladı.

Rüzgâr yağın yağmuru uçuşturuyor, etkisini artırıyor. Yol o kadar engebeli ve kaygandı ki istediği hızda gidemiyordu. Şimşek etrafı anlık da olsa daha iyi görmesini sağlıyor, ama atı korkutuyordu. Eyerin üstünde dizleriyle atı sıkıştırıp dizginlerini çekiyor, bir yandan da "Tamam oğlum," diye konuşarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ses tonuyla ve dokunuşuyla ona korkulacak bir şey olmadığını hissettirmeye çalışıyordu.

Yavaş, ama çok yavaş ilerliyordu. Yağmur, yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyor, atın gerginliğinin arttığını hissedebiliyordu. Elinde fener vardı, ama engebeli patika hâlâ onun için tehlike yaratıyordu. Hayvanı kendi haline bırakıp onun hızında ilerlemek zorundaydı. Bu durum onu sınırlendiriyor, sessizce küfürler savuruyordu çünkü yürüse bundan hızlı ilerleyeceğinden emindi.

Kahretsin! Her ne kadar çok fazla zamanını alacak olsa da Angie'nin kamp yerine gidip kendini o iki adama göstermeli, onları şöyle bir süzmeliydi. Belki bu adamlar Angie'nin yalnız olmadığını anlasalardı gecenin bir yarısında silah sesleri de duymamış olurdu.

İlk birkaç tabanca sesinden sonraki sessizlik onu kor-

kutmuştı. Acaba kim ateş etmişti. Angie mi yoksa başka biri mi? Angie'nin tabancası olup olmadığını bilmiyordu, ama tüfeği olduğundan emindi. O birkaç tabanca sesinden sonra neden tüfek sesi gelmemişti. Tabanca sesine karşı bir atış sesi daha olmalıydı. Olmaması da onu endişelendirmişti.

Tek bir tabanca sesi duymuş olsaydı da bu kadar tedirgin olmazdı, çünkü birisi yanlışlıkla ateş etmiş olabilirdi ama kısa süre içinde birkaç el atış duymuştu... Bir hata ya da yanlışlıkla ateş etme durumu yoktu. İçinde Angie Powell'ın zarar görmediği birkaç olasılık düşündü, ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Ayrıca Angie'yi korumak için buralara kadar gelmesine rağmen ona yardım edecek kadar yakında olmadığı için kendine kızıyordu.

Eğer Angie'ye bir şey olursa Harlan onu öldürürdü.

Eğer Angie'ye bir şey olursa... Dare kendini Harlan'a karşı savunmak için parmağını bile kımıldatmazdı.

BÖLÜM 11

Chad Krugman'ın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bir an heyecandan kusacağını düşündü. Ayrıca derin nefes de alamıyordu. Daha önce hiç görmediği şekilde yağmur yağıyor, yağmur damlaları minik taşlar gibi yüzüne çarpıyordu. Elinde fener vardı, ama nereye gittiğini göremiyordu. Çakan şimşekler de hiçbir işe yaramıyordu, çünkü yağmur o kadar yoğundu ki önünü bile görmesi imkânsızdı. En sonunda pilden tasarruf etmek için feneri kapatıp cebine koydu.

Zaten elleri de doluydu. Atlardan birinin eyersiz üzerine binmiş, diğerlerini de arkadan çekiyordu. Kampa gelirken bindiği atı tercih etmişti, çünkü yeni bir ata alışmak zor olacaktı ama bu bile hiç kolay değildi ki. Bir yandan üç atla ilerlemeye çalışıp bir yandan ayıya karşı tetikte olmak bir yandan da elinde tüfek olan bir kadından kaçmak herhalde hayatında yaptığı en zor şeydi. En azından atlar, ayıdan uzaklaşınca biraz sakinleşmişti. İlk başta atları korkutan şeyin fırtına ve gök gürültüsü olduğunu düşündü ama ayıyı geride bırakınca atlar fırtınaya rağmen sakinleşmişlerdi.

Atları suçlayamazdı, çünkü şu lanet olasıca ayı onları korkutmuştu.

Öldürmeye hazırdı, çünkü hayatta kalmak için yapılması gereken şey buydu. Bu konuda hiç şüphesi yoktu. Fakat o canavar ayının Davis'in bedenini parçalara ayırdığını görmeyi hiç ama hiç beklemiyordu. Tanrım! O şey ne kadar da büyüktü öyle. Chad, Mitchell Davis'i öldürdüğü için bir an bile pişmanlık duymamıştı, ama cesedinin o şekilde parçalanıp yenilmesi... Mide bulandırıcıydı. Ayrıca ürkütücüydü de. Bunun en düşmanının bile başına gelmesini istemezdi. Evet, Mitchell Davis onun düşmanıydı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Her şey ters gitmişti. Eğer Angie Powell ormanda ayınm parçaladığı cesedi bulup sabah bildirmek üzere kasabaya inme konusunda ısrarcı olmasaydı Davis'i av sırasında öldürme şansı olacaktı. Böylece cesedini bulmak da oldukça zor olacaktı. Tabii Angie'ninkini de. Başından beri Angie'yi de öldürmeyi planlamıştı. Başka çıkar yolu yoktu. Bunun için zaman zaman kendini biraz kötü hissediyordu, ama planlarını değiştirecek kadar da değil. Birisi onların peşine düşüp, araştırmaya çıkıp cesetlerini bulana kadar o çoktan kaçmış olacaktı.

Planı, onları öldürdükten sonra araçları park ettikleri yere dönmekti. Kimse görmesin diye de gece gidecekti. Sonra atları serbest bırakıp arazi aracına atlayıp kaçacaktı. Hatta atları dağdan inmeye birkaç kilometre varken bırakıp geri kalan yolu yürüyerek gitmeyi de düşünmüştü. Bunu geçen yol av gezisine çıktığından beri planlıyordu. Arabayı kirala-

dıkları yerin sahibi çiftçi sabah kalkıp cipin gittiğini ama diğer araçların hâlâ orada olduğunu görünce avcılardan birinin sıkılıp devam etmekten vazgeçtiğini düşünecekti, ama Angie, diğer müşteriyle kalmaya devam ettiği için kimin ayrıldığını da anlayamayacaktı. Bir hafta geçip de Angie gelmeyince ters giden bir şeyler olduğunu anlayacak ama o zaman da Chad zaten çoktan önce Kanada'ya ardından da Meksika'ya kaçmış olacaktı. Bu şekilde başına hiç dert açılmadan ortadan kaybolacaktı. Bunu yapacak parası da vardı. Ayrıca dünyanın belli yerlerinde ortadan kaybolmak Kuzey Amerika kıtasından çok daha kolaydı. Pasaportunu, hesap numaralarının ve şifrelerinin bulunduğu belgeleri de Butte'de kiraladığı posta kutusundan alacaktı. Bu konuda endişelenmesine gerek yoktu, çünkü görevliler cesetleri bulana kadar en azından bir hafta geçmiş olacaktı.

Angie, bu plan için en uygun rehberdi, çünkü son model araçlara sahip değildi. Yardım çağırma konusunda oldukça etkili ve hızlı olan uydu telefonu ya da kişisel yer belirleme aygıtı yoktu. Ayrıca para sıkıntısı yaşıyor gibi görünüyordu. Bu da çok işine gelmişti.

Bu kadar mükemmel planlar yapmıştı, ama her şey altüst olmuştu. Angie'yi yaralayıp yaralamadığını bile bilmiyor, üç tane atla birlikte önünü görmesine engel olacak bir yağmur altında ilerlemeye çalışıyor, nerede olduğunu bile bilmiyordu. Daha da kötüsü gece yarısı bu şekilde hiç ilerleyemiyordu.

Yavaşça atı dizginledi. Diğer atlar gergin hareketlerde bir o yana bir bu yana gitmeye çalışıyordu. Zorla birkaç derin

nefes alıp vermeye çalıştı. Ciğerleri panikten tıkanmış gibiydi. Atlar onun korktuğunu anlamıştı. Bu yüzden onları kontrol etmek de daha zor bir hal almıştı.

Yağmurun altında at sırtında elinde el feneri ve üç atla birlikte ilerlemeye çalışmak aptallıktı ve nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ağaçların altında durup beklemek ise daha aptalca bir hareket olurdu. Yağmur fırsat verse bile yıldırım, üzerine kaya ya da başka bir şeyin düşmesine neden olabilirdi. Zaten birkaç metre ötesini bile zor görüyordu.

Tam böyle düşünürken yağmur biraz hafifledi. Çok değil ama en azından şimşek çaktığında ileride kayaların olduğunu görebilmişti. Eğer şansı varsa altına sığınacak bir şeyler bulabilirdi. Atları da bir yere bağlardı. Onlar da biraz dişlerini sıkıp sabretselerdi artık. Zaten bu kadar yolu yağmurun altında gelmemişler miydi?

Bu şekilde düşününce biraz sakinleşti. Sonra da isteksiz atm başını ileriye, kayaların olduğu yere doğru çevirip ilerlemesi için işaret verdi. Diğer üç at bu şekilde bir arada hareket etmekten de havadan da hiç hoşlanmamıştı. O kadar isteksizlerdi ki neredeyse Chad'i düşüreceklerdi. Chad küfür edip onları serbest bırakmayı düşündü, ama şu anda mantıklı düşünecek zamanı yoktu ve acele karar vermek istemiyordu. Atları bırakabilir ya da yanında götürebilirdi. Şu an dördünü birden yanında taşımak ona hiç anlamlı gelmiyordu ama biraz sakinleşip durumu değerlendirince onları serbest bıraktığı için pişman da olabilirdi.

Kayaların yanı başına kadar gelip her şimşek çaktığında

onları mümkün olduğunca dikkatle inceledi. Önce hiçbir şey göremedi. Sanki oraya yığılmış gibi duran bir sürü dev kaya gördü. Fakat yavaş yavaş ilerlemeye devam ettikçe ve şimşek çaktıkça bir kayanın üst kısmında altına sığınacağı bir çıkıntı olduğunu fark etti.

El fenerini çıkarıp orada konaklamayı seçmiş başka bir canlı olmadığından emin olmak için dikkatle baktı. Güçlü LED ışığı doğa ananın şimşeğinin ışığıyla karşılaştırıldığında oldukça zayıftı, ama kayanın alt kısmında kimse olmadığını görmesini sağlamıştı.

Dikkatle atından indi. Bir yandan da diğer atları boyunlarındaki deri tutacaktan sımsıkı tutarak ileriye doğru çekiyordu. Atlar bu kez itaat ederek onu takip etmeyi seçmişti. Kayanın çıkıntısının altında kalan alan temiz değildi. Çalılarla ve daha küçük taşlarla doluydu. Ayrıca muhtemelen hayvan dışkıları da vardı. En azından çahların olması iyiydi, çünkü atları oraya bağlayabilirdi. Bir bakıma da kötüydü, çünkü bir yandan dört atı ve el fenerini tutarken bir yandan da atlardan her birini ayrı bir çalıya bağlayacak kadar çok eli yoktu.

Yularlarım bırakır bırakmaz hepsi kaçarsa ne olurdu?

Salla gitsin!

Cevap derin bir nefes almasını sağladı. Kendi bindiği atın yularını sımsıkı tutarken diğerlerininkini bıraktı. Atını hemen çalılardan birine bağladı.

Çok tuhaf ama diğer üç at da ayrılmadan öylece bekliyordu. Belki yorulmuşlardı. Belki de yağmurdan kaçmak en az Chad kadar hoşlarına gitmişti. Belki de insanların onlara

bakmalarına o kadar çok alışmışlardı ki başka ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Sebep her ne olursa olsun kaçmamışlardı. Chad, atların her birini bir çalıya bağladıktan sonra taşları ve çer çöpü iterek kendine oturacak bir yer açtı. Sonra da sırtını sert kayaya yaslayarak yere oturdu.

Burası çok konforlu bir yer değildi. Şimşekler her tarafı çılgın bir disko topu gibi aydınlatıyor, bombaya benzer gök gürültüsü sesi kulakları sağır ediyordu Chad ise sırlıklam bir vaziyette soğuktan titreyerek oturuyordu, fakat en azından şu anda ıslanmıyordu. Biraz dinlenip aklını toparlayabilirdi.

Fakat ilk başta yalnızca öylece oturup nefes aldı. Panik, fiziksel eylemlerden çok daha yorucuydu. Zaman ve yer tam olarak istediği gibi olmasa da planladığı gibi Davis'i vurmuştu. Fakat daha sonra o lanet olasıca fırtına ve yağmur başladığı için Angie'yi elinden kaçırmıştı. Onu yaraladı mı, öldürdü mü yoksa tamamen elinden mi kaçırdı bilemiyordu. Zaten elinde o lanet olasıca tüfeği vardı. Chad ise elimdeki tabancayla ona doğru rasgele birkaç el ateş etmişti. Tam o anda o korkunç ayı ortaya çıkıp Davis'i yemeye başlamıştı. Sonra da...

O kâbus dolu anları hatırlayınca yine hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. Fakat Chad nefes alış verişlerini kontrol altına alıp o korkunç tabloyu zihninden kovmaya çalışıyordu, çünkü düşünmesi gerekiyordu.

Angie ona ateş etmemişti. Bu da onu vurduğu anlamına geliyordu. Kadını ya öldürmüş ya da yaralamış olmalıydı. Eğer öldüyse ayı Davis'le işini bitirir bitirmez Angie'ye geçmiş olmalıydı. Eğer bir şey olmasaydı o da ayıya ya da Chad'e

ateş ederek kendini korumaya çalışırdı. Sonuçta hiç tüfek ya da tabanca sesi duymamıştı. Bu da Angie konusunda endişelenmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu. Yine de emin değildi ve kadının öldüğünden emin olması gerekecekti. Olayın üstüne atları alır almaz kaçmıştı. Gök gürültüsüne, atların nal seslerine ve kulaklarında çınlayan kendi kalp atışlarına, bir de üstüne kamp yerinden uzaklaşmış olmasına rağmen tabanca sesini duyabilir miydi? Özellikle de o sağır edici şimşeklerden sonra? Hayır! Angie, yaralanmış olabilirdi, ama bu ayıyı öldürmediği anlamına gelmiyordu. Belki de o gürültünün arasında ateş etmiş ama Chad bunu duyamamıştı.

Angie konusunda yanıtlanmamış o kadar çok soru vardı ki! Buradan iz bırakmadan kaçıp gitmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Şu anda tek ihtiyacı olan şey zamandı ve Angie'nin planlarını aksatması canını sıkıyordu. Hayatı, bu sorunları çözümlemesine bağlıydı.

Meksika'ya mümkün olduğunca çabuk gittiği müddetçe polisleri kafasına takmıyordu. Sadece polisler onu aramaya başlamadan evvel kaçması gerekiyordu. Polisler sorun değildi. Asıl sorun Davis'in ortaklarıydı. Bu yüzden tamamen izini kaybettirip adını değiştirmek zorunda kalacaktı, ama bu hiç de kötü bir şey değildi zaten. Chad Krugman olarak tasarladığı hayatı istemiyordu. Bu, amaçlarına ulaşması için bir araçtı. Kimsenin görünenin ardındaki anlamaması ona sapıkça bir mutluluk veriyordu. Bu da ne kadar başarılı olduğunu gösteriyordu, ama artık yepyeni bir başlangıç yapmaya hazırdı. Chad Krugman figürünün artık varlığına bir son ver-

mesi gerekiyordu. *Mankafa* ismine benzemeyen ama çok da afili durmayan bir isimle yeni hayatına başlayacaktı. Çok dikkat çekici olmayan ve erkeksi bir isim işini görürdü.

Belki de bir dizi estetik operasyondan da geçerdi. Aslında bu hiç de fena bir fikir değildi: çene ve elmacıkkemiğinde birkaç değişiklik, onu daha sert gösterecek bir burun. Artık bir ahmak gibi görünmesine gerek kalmayacaktı. Parayı kullanma becerisine de sahipti. Artık onu kimse tutamazdı.

Muhasebecinizi asla hafife almayın.

Davis hafife almıştı. Herkes hafife almıştı. Angie Powell bile. Aslında ona etrafındaki diğer herkesten daha nazik davranmıştı. Durum böyle olunca Angie'yi de öldüreceği için kendini biraz kötü hissetmişti, ama zaten ona gerçekten hoşlandığı için iyi davranmamıştı ki. Müşterisiydi sonuçta.

Yalnızca Davis konusunda ufak bir yanlış hesap yapmıştı. Bu durum da onu çok öfkelenlendirmişti. Hakkında her türlü bilgiye sahip olmasına rağmen yine de onu hafife almıştı. Biraz da olsa zeki ve kurnaz olmayan birinin Davis'in pozisyonuna ulaşma imkânı yoktu. Chad'in, olayların tahmin ettiğinden daha hızlı gerçekleşebileceği olasılığına hazırlıklı olması gerekirdi.

Davis, Angie'nin evinde internet başında harcadığı zamanlarda hesaplarını kontrol edip rakamları karşılaştırıyordu. Angie yatacağını söyleyerek onu evden çıkardığında da verandada oturup araştırmalarına devam etmişti.

Asıl büyük soru Davis'in ortaklarını da harekete geçirip geçirmediğiydi. Yoksa kimseye bir şey söylemeden yalnız başına mı bu durumla başa çıkmak istemişti. Her şeyden önce Chad'i işe alan oydu. Bu durumdan suçlu çıkmak istemezdi. Chad, Davis'in bu durumu kendine saklama olasılığını daha fazla buluyordu, çünkü öncelikle belli bir miktar paranın kayıp olduğunu doğrulamak istemişti.

Chad, her ne kadar yer ve durum istediği gibi olmasa da en temel planını –Davis'i öldürmek– gerçekleştirmişti. Planında birtakım aksaklıklar olması canını sıkıyordu. Fırtına ve Angie'nin cinayeti görmesi beklenmedik bir olaydı. Bu durumu kontrol edebilir ya da değiştirebilirdi, ama bu tip beklenmedik durumlara hazırlıklı değildi. Ayrıca Angie konusu da henüz net değildi. Daha iyi planlama yapması gerekirdi, ama sonuç olarak bakıldığında, kendi kendine oluşturduğu yalancı kimliği hayatını kurtarmıştı. Davis onu bir tehdit olarak görmekten o kadar uzaktı ki, tüm işleri ve Chad'le yüzleşmeyi avdan sonraya ertemişti, ama Chad'in boşa harcayacak zamanı yoktu. Angie, o cesedi görüp bir an önce bildirmek üzere dağdan ineceğini söylediğinde Chad'in tüm planları değişmiş, Davis'i hemen ortadan kaldırmak zorunda kalmıştı. Davis'ten sonra da Angie'nin işini bitirecekti.

Belki de Davis'in kendine bu kadar çok güvenmesi onun korkunç bir şekilde ölmesine neden olmuştu. Hiç kimse Davis'ten para çaldıktan sonra burnu bile kanamadan çekip gidemezdi. Burnunun kanamasını bir kenara bırak, Mitchell Davis'ten para çaldıktan sonra –eğer ondan zeki değilsen ve

hazırlıksız yakalamazsan— hayatta kalmak bile imkânsızdı. Davis, Chad'in silahlı olmasını ve kendinden daha hızlı cinayet işlemesini beklemiyordu. Bu konuda çok ama çok büyük bir yanlış hesap yapmıştı.

Final skoru: Krugman bir, Davis sıfır.

Şimdi Chad'in yapması gereken tek şey Angie'nin işine bakmaktı. Sonra yeni bir hayata başlamak için önünde beş altı gün vardı. Birileri o beceriksiz ve sakar muhasebeciyi aramaya başlamadan evvel yeni kimliğiyle yepyeni ve güvenli bir hayata başlamış olacaktı.

Şu anda bunu nasıl gerçekleştireceğine karar vermesi gerekiyordu. Başarabileceğinden kuşkusu yoktu. Yalnızca biraz sakin kafayla düşünmesi gerekiyordu. Hâlâ durumu kendi avantajına çevirebilirdi. Angie, yaralı olsa da olmasa da dağdan inemezdi, çünkü Chad tüm atları almıştı. Yalnızca atları almanın güvenliğini sağlayacağını düşünmek istiyordu, ama öyle olmadığını biliyordu. Hayır, buradan kaçmadan evvel Angie Powell'm öldüğünden emin olmalıydı.

Bu, bir yandan da tuhaf bir durumdu, çünkü Angie Powell iyi bir insandı ve onu sevmişti. Chad'in tuhaf ve saf biri olduğunu düşünmesine rağmen ona iyi davranmıştı. Onunla flört etmemiş —gerçi kadınlar çaresiz durumda değillerse zaten onun gibi erkeklerle flört etmezlerdi —ya da yapmacık davranmamıştı. Ona, birçok insanın aksine oldukça nazik davranmıştı, ama ne yazık ki insanlar olumsuz bir durumla karşılaştıklarında hemen polise koşarlardı. İşte bu yüzden yaşamasına izin veremezdi.

Bu belki çok kötüydü, ama Angie'nin planlarını bozmasına izin veremezdi. Onu bekleyen güzel bir gelecek vardı. Angie ya da başka birinin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. O parayı elde edebilmek için çeşitli tehlikelerle karşılaşmış, katillerle, işkencecilerle, uyuşturucu kaçakçılarıyla ve değersiz insanlarla uğraşmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden de parayı hayatının geri kalanında istediği gibi harcamayı hak ettiğini düşünüyordu.

Bu durumda elinde hangi seçenekler vardı? Olasılıklar neydi? En iyi ve en kötü senaryo neydi?

En iyi senaryo aynın Angie'yi öldürmüş olmasıydı. Bu durumda kadının ölümü Chad'le ilişkilendirilmeyecekti. Ayrıca Davis'e olanlar konusunda da birçok şüpheyi üzerinden kaldırmış olacaktı. Angie'nin tesadüf eseri karşılaştığı ceset de düşünüldüğünde, yapılacak her türlü araştırma ayı üzerinde odaklanacaktı. Bu durumda Davis'in vurulma ihtimali de gözden kaçabilirdi. Tabii bu biraz da ayının Davis'in ne kadar parçasını yediğine de bağlıydı. Adli tıp, ayıyı avlayıp sindirim sistemini analiz eder miydi? Eğer ayı eti yerken kurşunu da yediyse bunu ortaya çıkarmak ne kadar zaman alırdı?

Acaba kurşun Davis'in içinde kalmış mıydı yoksa bedeninden çıkmış mıydı? Chad'in silahı 9 mm idi... Fakat tek bildiği şey silahı nasıl kullanacağıydı. Balistik raporunu çıkarmamıştı. Hedefine nişan al ve ateş et. Başka neyi bilmesi gerekirdi ki?

En kötü senaryo da Angie'nin yaralanmayıp ayıdan kaçarak mümkün olduğunca hızla arabaları park ettikleri yere gitmesi olurdu.

Chad, yeri göğü inleyen gök gürültüsünü dinlerken olasılıkları zihninden geçirdi. Hayır, bu havada, karanlıkta oraya ulaşmasının imkânı yoktu. Elinde tüfeği vardı. Bu, onu ayıdan korurdu. Aslında belki de ayıyı öldürmüş bile olabilirdi. Peki, ayıyı öldürdükten sonra kampta kalır mıydı?

Hayır çünkü Chad'in nerede olduğunu bilmiyordu.

İçinde tuhaf bir heyecan hissetti. Eğer ülkeden hemen gitmesi gerekmeseydi Angie'yle boy ölçüşüp kimin kazanacağını görmeyi gerçekten isterdi. Angie, dağlar ve dağdaki koşullar konusunda ondan çok daha bilgiliydi, ama o da tıpkı herkes gibi Chad'in potansiyelini küçümsemişti. Bu da Chad için büyük bir artı olurdu.

Senaryoya geri dönersek Angie, hava düzeline kadar bir yere sığınacak, düzelince de dağdan inecekti. Chad'in avantajı onu nereye gideceğini biliyor olmasıydı.

Chad'in dezavantajı ise şu anda tam olarak nerede olduğunu bilmemesiydi. Orada öylece oturup fırtınayı ve huzursuz atları duymazdan gelerek odaklanmaya çalıştı. Dağda bayırda gezmeyi çok seven bir insan değildi ama genel bir yer yön hissine sahipti. Davis'le birlikte kampın arka sol kısmındaydılar. Ayı da o yönden gelmişti. Kamptan kaçarken sağ tarafa doğru gitmişti. Bu da onu kuzey yönüne doğru yönlendirmiş olmalıydı. Bu durumda önce güneye sonra da doğuya gitmesi gerekiyordu. Panikle at sırtında ne kadar yol gitmiş olduğunu bilmiyordu ama kamptan bir buçuk kilometreden fazla uzaklaşmış olamazdı.

Kampa ilk geldiklerinde bazı görsel işaretleri zihnine yerleştirmişti. Bu sayede ihtiyaç duyduğu takdirde kamp ye-

rini tekrar bulabileceğinden emindi. Buna ihtiyacı var mıydı? Gerçekten de Angie'nin öldüğünden emin olması gerekir miydi yoksa mümkün olduğunca çabuk Lattimore'un yerine ulaşp sonra da ülkeden kaçmalı mıydı? Angie yaya ilerliyordu. Onun ise altında at vardı. Bu durumda ondan en az bir gün önce oraya varabilirdi, öyle değil mi?

Peki, bir gün yeterince uzun muydu?

Belki evet, belki hayır... O haftanın planladığı gibi gitmesini ümit etti.

Sonra aklına birden korkunç bir şey gelince sesli bir şekilde inledi. Kahretsin! Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Düşünme kabiliyetini kaybedip paniklemişti. Şimdi de... Binlerce kez lanet olsun! Kampa geri dönmesi gerekiyordu. Bunun Angie'yle ya da yarım bıraktığı işle alakası yoktu.

Arabanın anahtarlarını almayı unutmuştu.

Anahtarlar Davis'teydi. Cebine ya da çadırda bir yerlere koymuş olabilirdi ama ne olursa olsun gidip o anahtarları almalıydı yoksa tüm planları buhar olup uçardı.

Kampa geri dönüp gizlice bir yerlere saklandıktan sonra Angie'nin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmeliydi. Eğer oradaysa onu ortadan kaldırma şansını bir kez daha değerlendirebilir. Sonra da anahtarları alıp kaçardı. Şu anda yalnızca anahtarların Davis'in diğer eşyalarıyla birlikte cebinde ya da çadırda olmasını ümit ediyordu. Peki, ya o korkunç ayının karnındaysa ne yapacaktı?

BÖLÜM 12

Angie, taşların ve çalıların üzerinden yerde sürüne sürüne ilerlemeye çalışıyordu. Dinen yağmurdan kalan sular dağlardan akarak sele dönüşme tehlikesi yaratıyordu. Suların içinden sürüne sürüne, hızla akan suya kapılmadan gitmek oldukça zor bir işti, ama diğer sorunların yanında bu hiç kâlırdı. Dağın başında birkaç santimlik suyun ve çamurun içinde boğularak ölmek bir ayı tarafından parçalanarak ya da psikopat Chad Krugman tarafından öldürülmekten daha kabul edilebilirdi.

Şu anda aklında tek bir hedef vardı: Boğulmadan bu durumdan kurtulabilmek. Ray Lattimore'un yerinin ne kadar uzak olduğunu, oraya ulaşmasının ne kadar zaman alacağını, ne kadar üşüdüğünü ya da ayak bileğinin ne kadar ağrıdığını şu anda zihninden silmesi gerekiyordu. Bunların hepsini kafasından silip hayatta kalma üzerine odaklanması gerekiyordu.

Yağmurun kokusunu, getirdiği tazelik, hayat ve yenilenme hissini hep sevmiştir. Gece rahat yatağında yatarken çatısına düşen yağmur damlarının ninniye benzeyen sesi ona mutluluk verirdi. Evet, çok kez istemediği halde yağmur altında çalışmak zorunda kalmıştı çünkü hava durumu ne olursa olsun hayvanlarla ilgilenmesi gerekirdi. Ayrıca bu, onun yaşam biçimiydi ve bu zamanını bu konuda şikâyet ederek harcamaktan da hoşlanmazdı. Fakat içinde bulunduğu durum farklıydı. Bir daha yağmuru sevip sevemeyeceğini bile bilmiyordu.

Sürünerek birkaç santim daha ilerledi, ama bileği o kadar ağrıyordu ki bazen acıyla başa çıkabilmek için olduğu dişlerini sıkarak donup kalıyordu. Elleri iki hissiz buz kalıbı gibiydi. O kadar üşümüştü ki neredeyse ellerini hissedemiyordu ama en azından soğuk kanamalara engel oluyor, kan kokusunu uzaklaştırıyordu.

Hayatta kalmalıydı.

Ne olursa olsun hayatta kalacaktı. Kendi kendine söz verip ilerlemeye devam etti.

Dakikalar birbirini kovalıyor, çamurun içinde debelenecek aldığı bir santimlik mesafe bile ona zafer gibi geliyordu. Aldığı her nefes bir zaferdi.

O, orospu çocuğu Chad Krugman'a yenilmeyecekti.

Her şimşek çaktığında başını kaldırıp etrafına bakıyor, ne yöne gittiğinden bir kez daha emin oluyordu. Ayrıca önün-

de herhangi bir yükselti ya da engel olup olmadığından da emin oluyordu. Şimşek çakmadığı zamanlar el fenerini yakmaya da cesaret edemediği için kör gibi ilerliyordu. Tabii en önemlisi etrafta bir ayı ya da Krugman'ın olmadığından da emin oluyordu. Şimdiye dek gördüğü tek şey rüzgârın delice dans ettirdiği ağaç dallarıydı.

Şimşek onun istediği zamanlarda çakmıyordu tabii. Durum böyle olunca da zaman zaman durup önünde ne olduğunu anlamaya çalışıyor ya da ilerlemek için yeniden şimşek çakmasını bekliyordu.

Bir süre sonra aslında ne kadar iyi kamufle olduğunu düşünmeye başladı. El fenerini yakmak gibi, nerede olduğunu belli edecek bir hareket yapmadıkça Chad'in onu görmesi neredeyse imkânsızdı. Baştan ayağa çamura bulanmış, neredeyse toprağın doğal bir parçası gibi görünmeye başlamıştı. Yağmur ve çamur, bedeninden yayılan kokuyu da en azından bir dereceye kadar baskılamış, ayının hassas burnundan kaçabilmesine yardımcı olmuştu.

Korkusunu sınırlı bir süre için erteleyebilirdi çünkü bu, çok fazla enerjisini tüketiyordu. Bir süre sonra zihni korkuyu kovuyor, bunun yerine şu anda yapmakta olduğu şeye odaklanmasını sağlıyordu. Tek düşündüğü santimlerin, metreye, metrenin kilometreye nasıl dönüşeceğiydi. Böyle böyle istediği yere ulaşabilecekti. Tek yapması gereken şey asla vazgeçmemekti.

Bir ara o kadar yavaş ilerlemeye başladı ki morali daha da fazla bozulmasın diye bu durumu zihninden kovmaya ça-

lıştı. En büyük motivasyon kaynağı yaşama arzusuydu. Bu durumdan kurtulacaktı. Fırtınaya, soğuğa ve acıya göğüs gerecekti. Kırılmış mı yoksa burkulmuş mu olduğunu bilmediği ayak bileği onu öldürmezdi, fakat ayı ya da Krugman tarafından öldürülebilirdi. Kendini daha önce hiç bu kadar güçsüz ve savunmasız hissetmemişti. Bu his duyduğu fiziksel acıdan canını çok daha fazla yakıyordu.

Çamurun ve karanlığın içine gömülerek toprağın bir parçası gibi olmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra –bir saat mi yoksa bir ömür mü geçtiğini kestiremiyordu– fırtına etkisini biraz kaybetti. Yağmur devam ediyordu ama şiddetini yitirmişti. En azından başına bomba gibi yağmıyordu, sağanağa dönüşmüştü. Yıldırım düşmesi tehlikesini savmıştı, ama şimdi de tam olarak nerede olduğunu kestiremiyordu. Tek yapabildiği önce şuradaki çalıya sonra oradaki kayaya ulaşmaktı. Hareket etmek ona o kadar acı veriyordu ki hızı neredeyse yok denilecek seviyeye inmişti.

O an ansızın çakıp her yeri siyah beyaz bir fotoğrafa döndüren şimşek, tüm dikkatini bir şeye çekmişti, Onu görür görmez bir milim bile kımıldamadan, adeta toprakla bir bütün haline gelerek öylece durdu. *Krugman*. Bu fırtınada elinde fenerle başka bir insanın burada olmasının imkânı yoktu. Krugman, onu arıyordu işte.

Bir an tüm yaşadıklarının gerçek dışı olduğu hissine kapıldı. Krugman'ın onu bir tehdit olarak görmediği için rahatlamalı mıydı yoksa gururu mu kırılmalıydı bilmiyordu? Krugman, onun yaralı olup olmadığını ya da tüfeğinin ça-

murun etkisiyle kullanılır durumda olup olmadığını bilemezdi. Tüm bunlara rağmen orada elinde fenerle kendi yerini açığa vurarak Angie'yi arıyordu.

Geri zekâlı, ahmak herif! Onun gibi bir adamın kendini öldürmesine izin veremezdi.

Altında atı vardı. O ata Angie'nin ihtiyacı vardı. Fakat eline mükemmel bir fırsat geçmediği sürece onu alma şansı hemen hemen hiç yoktu. Elindeki tabanca kısa menzilliydi. Bu da, ateş edebilmek için Chad'in ona yakın olması gerektiği anlamına geliyordu. Hareketleri bu kadar kısıtliken ona saldıramaz ya da pusuya düşüremezdi. Fakat ona doğru yaklaştığı takdirde ateş etmekten çekinmeyecekti.

Çamurdan kamufle olduğunu bilmek, kendini ona tam anlamıyla güvendeymiş gibi hissettirmiyordu. Güç bela bir ağacın arkasına doğru sürünüp oturdu. En azından gördüğü fenerin ışığı peşindeki şeyin ayı olmadığını gösteriyordu. Tabancayla Krugman'ı etkisi hale getirebilirdi. Tabii tüfeğinin çalışmasını yeğlerdi, ama ayıyı yalnızca daha da öfkeli edecek olan elindeki silah, bir adamı etkisiz hale getirmek için yeterliydi. Özellikle de kampa gelip Davis'i parçalayan büyük ayılar için bu silah hiçbir şeydi.

Hatıralar, tıpkı şimşek gibi gözlerinin önünde çaktıkça tüyleri ürperdi. Bir süre her şeyi zihninden silip yalnızca hayatta kalmaya odaklanmıştı, ama şimdi hepsi bir bir gözlerinin önüne geliyor, karnına ağrılar girmesine neden oluyor, duyduğu korku kontrolünü kaybetmesine yol açıyordu.

Derin derin nefes alıp vererek yine her şeyi zihninden

silmeye çalıştı. Hissettiği paniğin her şeyi berbat etmesine izin veremezdi. Kontrolünü kaybederse hayatta kalması imkânsız hale gelirdi.

Başını ağacın gövdesine yaslayarak, solgun ışığın kendine doğru yaklaşmasını bekledi. Silahı henüz çantasından çıkarmamıştı çünkü boşu boşuna ıslanmasına gerek yoktu. Belki de onu hiç kullanmak zorunda kalmayacaktı bile. Fakat yine de elini, ihtiyaç duyduğu an silahını çıkarmak üzere çantasının üzerine koydu.

Hareket etmeyi bıraktığı için yorgunluk hissi dalga dalga bedenine yayılıyor, her bir uzvunun titremesine neden oluyordu. Ağacın gövdesine yaslanana kadar ne kadar yorulduğunun farkına varmamıştı. Aslında belki de varmıştı ama bu düşüncesini baskılamıştı, çünkü eğer vazgeçerse onca acıyla başa çıkamayıp denemekten vazgeçebilirdi. Bu, yorgunluktan çok daha fazlasıydı. Tüm hücrelerindeki enerjinin çekildiğini hissediyordu. Sanki nefes almak bile onu yoruyor gibiydi. Belki de fener ışığı bile yoktu, yorgunluktan hayal görmeye başlamıştı.

Tabii bir de soğuk vardı. Tanrım, o kadar çok üşüyordu. Üzerindeki her şey sıırılsıklamdı. Hava, kasım ayına göre ılık da olsa ıslak olduğu için normalden çok daha fazla üşüyordu. Islak kıyafetleri vücudunun ısı üretme becerisini de etkilemişti. Belki de hipotermi geçiriyordu ve bu durumla yalnız başına başa çıkması imkânsızdı. Donarak ölebilirdi. Aslında şu anda ihtiyacı olan tek şey kuru bir sığınaktı. Kuruyup vücudunun ısını kontrol altına alması gerekiyordu, ama bunu nasıl başara-

bileceğini hiç bilmiyordu. Şu an yapabileceği en iyi şey Chad Krugman'ı öldürüp atını geri almaktır.

Güç bela ağacın gövdesinin kıyısından baktı. Işık, bir aşağı bir yukarı hareket ederek gittikçe yaklaşıyordu. Hareketlerden Krugman'ın yürüdüğünü ya da atının üzerinde olduğunu kesti-remiyordu. Eğer bu hızda yaklaştırmaya devam ederse birkaç dakika içinde bunu gözleriyle görüp öğrenecekti.

Kalp atışları hızlanmıştı, heyecandan midesi bulanıyordu. Hayatının büyük bölümünde avcılık yapıp tüfek ve tabanca kullanmıştı. Fakat bir insanı öldürecek duruma düşeceği hiç aklına gelmemişti. Şu an ise eli silahının üzerinde o ince çizgiyi geçip geçmeyeceğini merak ederek bekliyordu. Hayatta kalmak için ne gerekirse hiç tereddüt etmeden yapacaktı, çünkü bu savaşın kazananı tek kişi olacaktı: O ya da Chad Krugman.

Bir canlının hayatına son verebileceğini hiç düşünmezdi. Fakat bu durumda... Hayır, başka bir seçeneği yoktu.

Şu anda avantajlı durumda olan kişi kendiydi. Krugman'ın elinde fenerle kendine doğru yaklaştığını biliyordu, ama o görünmezdi. Hiç beklenmedik bir anda çakan şimşek orada olduğunu ele vermediği sürece, çok uzunca bir süre orada saklanabilirdi. Ortalık aydınlanana kadar güvende olacaktı. Fakat çok az zamanı vardı. Şafak sökene kadar çoktan hipotermi geçirmiş olabilirdi.

Vücudunu aynı anda hem tüy gibi hafif hem de külçe gibi ağır hissederek beklemeye devam etti. Harekete geçemezdi. Yalnızca karşı harekette bir tepki verebilirdi. Bu tepki

için de vücudunda yeterli güç kalması için dua ediyordu. Uzunca bir süre her yeri bir battaniye gibi saran karanlık, şimşek çakmasıyla kesintiye uğradı. Angie hemen Krugman'ın geldiği yöne bakarak tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Krugman, aynı anda hem feneri taşıyıp hem de atı kullanacak kadar iyi bir binici değildi ama... Aklma binlerce ayrıntı hücum ediyordu. Ayı kampa girdiğinde Krugman tüm atları alıp kaçmıştı. Atlardan birini bile eyerlemek için zamam olmadığı için eyersiz binmiş olmahtı. Bu şekilde hem atı kontrol edip hem de fener tutmasının imkânı yoktu. Benzer şekilde bir eliyle yuları tutarken diğer eliyle tabanca tutamazdı.

Bu koşullar altında bile atla mı gelirdi yoksa bir elinde fener diğer elinde de tabancayla yaya mı gelirdi? Harekete geçmek için bu ayrıntıyı bilmesi gerekiyordu.

Şimşegin etkisi o kadar kısa sürdü ki Chad'in tam olarak nerede olduğunu anlayamadı. Geri çekilmek yerine gözlerini o yöne dikip bir kez daha şimşek çakmasını bekledi. Bir sonraki şimşek birkaç saniye sonra geldi. At üzerindeki figür karanlıkta tıpkı bir fotoğraf negatifindeymiş gibi görünüyordu. Şimşegin sağladığı aydınlık çok kısa sürdü. Gözlerinin yeniden kararan ortama uyum sağlaması birkaç saniyesini alacaktı, ama göreceğini görmüştü zaten. Bulunduğu aç ve ağaçlar atın üzerindeki kişiyi tam olarak görmesini engelliyordu, ama eyerlenmiş bir atın sırtında olduğundan emindi... Fakat o at kampa getirdiği atlardan biri değildi.

Bu fırtınada dağa başka biri daha gelmişti. Tanrım, neden? Onu Krugman'dan başka birinin arıyor olma ihtimali

yoktu. Tabii belki de bilmediği çok fazla şey vardı. Belki de başka biri de Krugman'ı arıyordu, ama bu havada Krugman'ı aramak çok mantıksız bir eylemdi ama duruma uygun başka senaryo da düşünemiyordu. Belki de yorgun beyni artık mantıklı düşünemez hale gelmişti.

İçinde bulunduğu bu hal herhangi bir karar almasını da güçleştiriyordu. Eğer atın üzerindeki kişi onu bir şekilde bulursa ve o kişi tanımadığı biriye... Ne yapmalıydı? Ateş etmeli miydi? Hiçbir şey bilmiyordu. Yardıma ihtiyacı vardı, ama peki ya gelen kötü niyetli biriye? Yanlış bir karar vermek istemiyordu. Bu yüzden de hiç kımıldamadan, adeta toprakla bütünleşircesine durdu. Eğer gelen kişi onu fark etmezse bir karar vermek zorunda da kalmayacaktı.

Sessizce bekleyerek atın üzerindeki adamın yanından geçip gitmesini ümit ediyordu. Belki de yorgun zihni ona oyun oynuyordu. Karşısında karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Sonra at, biraz daha aşağıda tam da önünden geçerken şimşek çakınca kanı çekilir gibi oldu.

Yüzünü görememişti, ama buna gerek de kalmamıştı. Atın üzerindeki oturuşundan anlamıştı. Tanrı aşkına, Dare Callahan gecenin bir yarısında fırtınanın ortasında burada ne arıyordu?

Angie, artık ağır işleyen beynini çalışmaya zorladı. Her ne sebeple burada olursa olsun ayı ve Krugman hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Dare, elindeki feneri yola doğru tutarak ilerliyordu. Angie'nin kalbi küt küt atıyordu. Sanki boğazında sessiz bir çığlık birikmişti. Bağırmak istiyor, ama sesi çıkmıyordu.

Bunu nasıl becerdiğini bilemiyordu, ama birkaç saniye

içinde ileriye doğru emekledi. Vücudundaki tüm kaslar ve ayak bileği korkunç biçime ağrıyordu. Ciğerlerine hava çekip yeniden seslenmeyi denedi, ama adını bağırmak bir yana boğazından yalnızca güçsüz bir inleme sesi çıkıyordu.

Dare yanından geçmiş uzaklaşıyordu. Hayır! Hayır!

Çaresizce eliyle yerden bir taş alıp fırlattı. Daha doğrusu fırlatmaya çalıştı. Hiç gücü kalmamıştı. Taş yalnızca birkaç santim öteye düşmüştü.

Çamurun ve karanlığın içinde çubuk gibi bir şey bulup yere vurdu. Çıkan ses, yağmur ve fırtınanın sesine karışıp gitti.

Işığa, Dare'e doğru emekledi. Vazgeçmeyecekti. Teslim olmayacaktı. Gücünü toparlaması gerekiyordu. Dare buradaydı, yalnız değildi ama sanki uzun ve karanlık bir tünelde ilerleyerek uzaklaşıyor gibiydi.

Çaresizce başka bir taş daha aradı, ama bulamadı.

“Dare.”

Fısıltıya benzeyen ses boğazında tıkanıp kalmıştı.

Dare, atın dizginini çekerek durdurduktan sonra el feneriyle etrafı kolaçan etmeye başladı. At, huzursuzca bir o yana bir bu yana gitmeye çalışıyor, fakat yularını tutan kuvvetli ele itaat etmek zorunda kalıyordu. Sonra yönünü değiştirdi.

Angie kendini toparlamaya çalışırken birden Dare'in onun konakladığı kampa doğru gittiğini fark etti. Muhtemelen o da kendi kamp yerindeydi ve silah seslerini duyunca neler olup bittiğini anlamak üzere Angie'nin konakladığı kampa doğru gitmeye çalışıyordu. Fakat karanlık ve yağmurlu havada orayı bulma konusunda güçlük çekiyordu. Sebep her ne olursa olsun şu an burada olması önemliydi.

Hayır. Oraya gitmemeliydi.

Angie yeniden çığlık atmaya çalıştı. Sanki ses içinden patlayarak çıkmıştı. “*Dare!*” Çok üşümüş ve yorulmuştu. Fakat yine de sesini duyurabilmeyi başarmıştı. At durdu. Fenerin ışığı yeniden kendine doğru döndü. Dare’in çatallı sesiyle kendine seslendiğini duydu.

“Angie? Tanrı aşkına neredesin?”

Evet oydu. Sonunda sesini duymuştu. Eğer sulugöz biri olsaydı şu anda gözyaşlarına boğulurdu.

Dare, atını Angie’ye doğru sürdü. Angie, titreyen kolunu havaya kaldırarak yerini göstermek istedi, ama o kadar hal-sizdi ki yüzüstü çamura düştü. Tanrım! Onu gördüğü için o kadar mutluydu ki! Dare’in gerçekten orada olduğuna, dahası Dare Callahan’ı gördüğü için bu kadar mutlu olabileceğine inanamıyordu.

Dare yaklaşınca, “Neredesin? Lanet olsun, bir şey söyle? Konuş benimle!” diye bağırdı.

“Buradayım,” dedi biraz daha yüksek bir sesle. Bir yandan da ağacın dallarından birini yakalayıp biraz doğrulmaya çalışıyordu. Fakat bu konuda başarılı olduğunu söylemezdi. Bunun yerine çamurda oturup, gözlerinden yaşlar akarken gülümsemeye çalıştı. “Buradayım.”

BÖLÜM 13

Dare, elindeki feneri bir o yana bir bu yana tutarak Angie'nin tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışıyor, bunu gösterecek ufak bir hareket bekliyordu. Fakat her yer o kadar karanlıktı ve rüzgâr her şeyi öyle büyük bir güçle uçuşturuyordu ki onu bulmakta zorlanıyordu. Angie'nin sesi de çok güçsüz çıktığı için onu yalnızca sesini takip ederek bulmak olanaksızdı. Yağmur ve soğuk kadının tüm gücünü tüketmişti. Ardı ardına çakan şimşekler fırtınanın yaklaştığını işaret ediyordu. Dare Angie'yi bulduktan sonra bir an önce korunaklı bir yere geçmeleri gerekiyordu.

Kamptan ayrılıp Angie'yi aramaya başladığından beri yolunu çoğu kez çakan şimşeklerin oluşturduğu ışık sayesinde bulabilmişti. Yalnızca aptal bir insan bu yağmurlu ve fırtınalı havada dağda dolanırdı. Bu yüzden de kendini biraz aptal gibi hissediyordu. Evet evet, koca bir aptaldı. Biraz sağduyusu olan bir insan korunaklı bir yere sığınırdı, ama o, bunun yerine atını bu kadar yolu gelmek için zorlamıştı. At

bile ondan daha fazla sağduyuya sahipti. Zavallı güderi, havaya uyum sağlayıp sakinleşmek yerine daha dışarı adım attığı ilk dakikadan itibaren büyük bir direnç göstermişti. Tüm dikkatini atı kontrol etmeye verdiği için de aramaya çok iyi odaklanamamıştı. Bir kez daha elindeki fenerle en sağdan en sola kadar önünü taradı. Durmadan yağan yağmur neredeyse gözlerini açmasına bile engel oluyordu. Sonra yerde duran bir şey dikkatini çekti. Işığı tuttuğu yerde küçük ve çamurlu bir hayvana benzeyen bir şey vardı. Biraz daha yakından baktığında gözlerine inanamadı.

Hayır, bu bir hayvan değil, Angie'ydi. Orada, yüzünde tuhaf bir ifadeyle çuval gibi yere yayılmış gülümsemeye çalışıyordu. Kesinlikle ters giden bir şeyler olmalıydı çünkü normal şartlar altına bu kadının kendi kendine gülümseme olasılığı yoktu.

Atın dizginini çekip onu zorla durdurdu. At, gecenin başından beri yaptığı gibi ona direnç gösteriyordu. Damarlarında gezen adrenalini hissedebiliyordu. Deri eyer çantasından tüfeğini alıp attan indi. At, Angie'nin olduğu tarafa gitmek istemiyor, ürküyordu. Bu yüzden Dare attan inerek onu yakındaki ağaç dallarından birine bağlamıştı. Atı bağladıktan sonra onu rahatlatmak için boynunu okşayıp dört büyük adımla Angie'ye yaklaştı.

“Sana neler oldu böyle?” dedi yanında diz çökerken. Elindeki fenerle başından başlayarak her tarafını kontrol etti. Herhangi bir yerinde kan yoktu, ama o kadar fazla çamura bulanmıştı ki bir yerinde kan olsa bile görmesi imkânsızdı.

Sonra yanındaki çantayı ve çamur içinde kalmış tüfeğini fark etti. Tüfek bir savunma aracından ziyade çamurlu bir sopa gibi duruyordu. Bu halde ateş etmesi imkânsızdı.

Nöbete geçirir gibi tir tir titriyordu, ama hemen Dare'in elindeki feneri kapıp düğmesini kapattı. "Buradan hemen gitmemiz gerek." Sesi boğuk ve güçsüz geliyordu. "Fener... Nerede olduğumuzu..."

Cümlesini tamamlayamamıştı, ama Dare ne demek istediğini anlamıştı. Onu takip eden biri vardı. Kalbi hızla atmaya başladı. Angie Powell'ın kamp yerinden bir buçuk kilometre mesafeyi sürüne sürüne kaçmasına neden olacak şey oldukça önemli olmalıydı.

Etrafta ağaçlardan, kayalardan ya da çamurdan başka hiçbir şey göremiyordu, ama hisleri çok acil bir durum olduğunu söylüyordu. Sorunun direk olarak orada olmaması var olmadığı anlamına gelmiyordu. Anlık düşünme ve karar verme becerisi ve içgüdüleri savaş sırasında gelişmişti. Olumsuz durumlarda bir yanı hemen durumu kavırıyor ve harekete geçmek için neler yapacağını düşünmeye başlıyordu. Biri—ki bu kişi muhtemelen gece duyduğu silah seslerine neden olan kişiydi—Angie'nin peşindeydi. Silah seslerinden bir kısmının da Angie'nin tabancasından çıktığını ümit ediyordu, ama şu anki duruma bakılırsa Angie ateş edenden ziyade bir hedef gibi görünüyordu.

Sürekli tetikte olan içgüdüleri izlenme ihtimallerinin olduğunu söylüyordu, ama ağaçlarla kaplı dağlık arazinin fiziksel özellikleri, yağmurun neden olduğu düşük görüş mesa-

fesiyle birlikte düşünöldüğünde onları izleyen kişinin çok yakın olması gerekiyordu. Yakında birileri olsaydı da mutlaka onu görürlerdi. Bu yağmurda birini takip etmek imkânsızdı. Ayrıca Angie, normal yürüyüş parkuru şöyle dursun sapa bir patika üzerindeydi. Neyse ki aynı yoldan ikinci kez geçmişti de onu görebilmişti.

Fakat şu anda düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Angie, ona ilk seslendiğinde yanıt vermemiştir. Ayrıca düşecekmiş gibi ağaca yaslanmasından da hoşlanmamıştır. Tek koluyla onu tutup kaldırmaya çalıştı. “Vuruldu mu?”

Angie, hırıltılı nefes alıp veriyordu. İnsanlar fiziksel sınırlarını zorladıkları zaman bu şekilde nefes alıp verirlerdi. Başı da yana doğru düşmüştü. “Hayır, sağ ayak bileğim.”

“Kırıldı mı burkuldu mu?”

Titrek bir nefes daha alarak, “Bilmiyorum,” dedi. “Umarım burkulmuştur.”

Kırılrsa da burkulrsa da şu an sorun hiçbir şekilde yürüyememesiydi. Kampa dönene kadar onun için bir şey de yapamazdı. Hızla durumu değerlendirdi. Yapması gereken birkaç şey vardı ve hepsinin de aşağı yukarı aynı anda yapılması gerekiyordu. Fakat öncelikli olarak yapılması gereken Angie’yi ata bindirmektir. Onu güvenli bir yere götürdükten sonra bileğiyle ilgilenip yardım çağırarak için uydu telefonunu kullanabilirdi. Fakat şu anda hava koşullarından ötürü uydu telefonu da kullanılmaz durumdaydı.

“Tamam, önce seni ata bindirelim,” dedi nazikçe. Tüfeği omzuna takarak iki eliyle de onu kaldırmaya çalıştı. Angie’yi

kucaklayarak kendi dengesini sağladı. Tam ayağa kalkmıştı ki vücudunun her yerinin kafatasından başlayarak karıncalandığını hissetti. “Kahretsin!” dedi, Angie’nin üzerine doğru siper alıp yere atarken.

Gök, sağır edici bir gürültüyle gümbürdüyordu. Sanki korkunç bir enerji açığa çıkarak büyük bir patlama meydana getirmişti. Aynı anda hem şimşekler çakıyor hem de gök gür-lüyordu. Sanki bir dev dünyaya ayak basmıştı. Altlarındaki zemin titreyip sallanıyor gibiydi. Kulakları çınlamış, burnu ozondan yayılan klor kokusundan yanmıştı. Atlar da panik içinde kişneyip huysuzlamıyordu.

“Kahretsin! Lanet olsun!” Ardı ardına çakan şimşekler beyninde yankılanıyordu. At iyice korkuya kapılmış, bir ileri bir geri koşarak bağlı olduğu yerden kurtulmaya çalışıyordu. Dare, ata doğru gitmek üzere kalkmaya çalıştı. Önce dengesini bulmak için emekledi. Daha ayağa bile kalkamadan iki saniye içinde felaket bir ağaç dalı olarak kendini gösterdi. Çok büyük bile sayılamayacak bir ağaç dalı rüzgârın şiddetine dayanamayarak kırılıp tıpkı çok yüksekte düşen bir kaya parçası gibi hayvanın boynuna doğru düştü.

At iyice çılgına dönmüştü. Dare onu sakinleştirmek üzere bir adım bile atamadan at, delicesine bir güçle bağlı olduğu ağaçtan kurtularak koşmaya başladı. Normalde atlar böyle durumlarda birkaç metre kaçtıktan sonra dururdu, ama korkudan aklını yitirmiş gibi olan güderi at çılgınlar gibi koşarak birkaç saniye içinde gecenin karanlığında kayboldu.

Dare, “Lanet olsun!” diye adeta kükredi. “Aptal yara-

tık!” Kendini mi yoksa atı mı kastettiği anlaşılmıyordu. Fakat at, üzerindeki eyerle birlikte uzaklaşarak onları orada öylece bırakmıştı. Uydu telefonu da eyer çantasının içindeydi. Bu durumda hava düzelse bile yardım çağırması imkânsızdı. At, birkaç kilometre ötede bir yerlerde durabilirdi, ama bu havada, karanlıkta onu görmesi imkânsızdı. Aslında böyle düşünmüyordu. Zavallı hayvan o kadar çok korkmuştu ki, muhtemelen gücü tükenene kadar koşacaktı. Umarım tökezleyip bir yerini kırmaz, diye geçirdi içinden.

Orada öylece kalıp derin derin nefes alarak öfke krizini yenmeye çalıştı. Dizginlerini daha sıkı bağlamadığı için kendine o kadar kızılıyordu ki. Her şey kendi hatasıydı. Atının ne kadar gergin olduğunu biliyordu. Dizginleri öylesine ağacın dalına dolamak yerine sıkı sıkı bağlaması gerekirdi. Angie’yi bir an önce bulmak için o kadar aceleci ve dikkatsiz davranmıştı ki şimdi ikisi de orada öylece kalakalmıştı.

Angie’nin hiç sesi çıkmıyordu.

Birden içi korkuyla doldu. Bu korkunun nedeni yıldırım ya da korkunç fırtına değildi. Yıldırım, kucağındayken onu ıskalayıp Angie’ye çarpamazdı. Fakat aniden düşünce kucağında Angie’yle yere düşmüştü. Yerde bir taş olabilirdi ve kafasını o taşa... Yavaşça, korkudan midesine ağrılar girerek başını kadına doğru çevirdi.

Angie, ellerinden destek alarak oturmaya çalışıyordu. Yağmurluğunun kapüşonu açılmıştı, başı korunmasızdı. Siyah saçlarında yağmur suları damlıyordu, ama en azından hareket ediyordu. Hâlâ vazgeçmemişti, hâlâ çabalıyordu.

Sanki midesine bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Atın kaçmasına izin vererek Angie'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. At olsaydı bir saat içinde onu güvenli ve kuru bir yere taşıyabilecekti, ama şimdi onu kucağında götürmesi gerekiyordu. Bu şekilde yürüyerek kampa ne kadar zamanda gidebileceklerini hiç bilmiyordu. Eğer düz bir arazide olsalardı altı kilometrelik mesafeyi bir saat içinde alırdı, ama bu tip bir arazide kucağında biriyle gitmek... İmkânı yoktu. İkisi de uçurumdan düşüp ölebilirdi. Dare'in kamp yerine gün ağarınca ancak ulaşabileceklerdi. Bu da saatler alırdı. Ancak saatler sonra ayak bileğine ne olduğunu anlayıp onu sıcak ve kuru bir yere götürmüş olacaktı.

Arkasına geçip oturur duruma geçmesine yardımcı oldu. "İyi misin?"

"Bilmiyorum." Etrafına bakındı. Kafası karışmıştı. "Ben biraz... Tuhaf... Yıldırım nereye düştü?" Titriyordu ve nefes nefeseydi. Sesi güçsüz çıkıyordu, ama Tanrı'ya şükürler olsun ki herhangi bir histeri durumu yoktu. Belki ileride bir gün onu tüm olanlara rağmen soğukkanlılığını koruyabildiği için tebrik edecekti. Kadın ya da erkek fark etmez, bazen insanlar ölüm kalım meselelerinde histeri krizleri geçirebilirlerdi. Bunu savaşta çok kez görmüştü.

"En azından hâlâ yaşıyoruz; şu anda önemli olan tek şey bu." Yıldırım, dağlarda korkunç yankılar çıkararak düşmeye devam ediyordu. Bir tanesinden zarar görmeden kurtulmaları diğerinden de kurtulacakları anlamına gelmiyordu. Tehlike henüz geçmemişti.

“At kaçtı,” dedi Dare hiç sözü dolandırmadan.

Angie başını salladı.

Aslında bu tepkiyi ondan hiç beklemiyordu. Normal şartlar altında Angie Powell, ona ne kadar gerizekâlı olduğunu söyleyip, aşağılamak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Bunun yerine orada öylece oturup titremeye devam etti. En sonunda ağzını açıp bir şeyler söyleme gücünü kendinde bulduğunda konuşmaya başladı.

“Chad... Krugman... Davis’i öldürdü.” Arada nefes aldı. “Bana da... Ateş etti. Atları alıp kaçtı.” Durdu. Titremesi daha da şiddetlenmişti. Dare, onu eleştirmektense ölümcül şeylerden bahseden Angie’yi sessizce dinledi. Gece yarısı silah seslerini duyduktan sonra tehlikeli fırtına ve yağmurun altında atla ilerlerken ne kadar aptal olduğunu düşünüyordu, ama gecenin yarısında patlayan silahlar zaten bir şeylerin ters gittiğini anlatmak için yeterliydi. Düşünmesi gereken birtakım ayrıntılar vardı, fakat şimdi sırası değildi. Şu anda en önemli şey kendilerine sığınacak bir yer bulmaktı. Şu anda buna odaklanacak, bir yere sığınıp biraz dinlendikten sonra da çeşitli olasılıkları ve ne yapılabileceğini düşünecekti.

Angie bir şeyler daha söylemeye çalıştı, ama kelimeleri bir türlü toparlayamıyordu. Bunun nedeni üşümüş, yorgun olması ya da bambaşka bir şey olabilirdi. Dare, şu an bunu bilemiyordu. Belki de canı çok yanıyordu. Koluyla sarılıp Angie’ye göğsüne doğru çekti. Sanki bu şekilde fiziksel olarak onu sarmak gücünün bir kısmının ona geçmesini sağlayacakmış gibi düşünüyordu. Bunu savaş alanlarında da çok

kez yapmıştı. İnsanlarla fiziksel temas kurmak bir şekilde işe yarıyordu. Angie, en sonunda biraz güç toplayıp, “Ayı,” dedi.

Ayı mı? Kelime öylesine beklenmedik bir anda çıkmıştı ki Dare hemen tüfeğini kapıp gözleriyle etrafı taramaya başladı. Fakat görünürlerde bir ayıdan eser yoktu. Görüş alanı çok net olmadığı için yine de emin olamıyordu, ama gözleri onu yanıltmıyorsa etrafta ayıya dair emare yoktu. Kaşlarını çatarak Angie’ye baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Geldi... Kampa... Atlar delirdi... Sonra... Davis’i parçaladı. Gördüğüm en büyük ayıydı. Ben oradaydım... Saklanmıştım...”

Durdu. Gerçi bu noktadan sonra bir şey söylemesine gerek de yoktu. Dare dişlerini sıktı. Bir ayının zaten ölmüş bir adamı yemesini bu kadar yakından izlemek herkes için son derece travmatik bir olaydı. Ayrıca Angie ayıları tanıyor, kokusunu aldıkları takdirde neler yapabileceklerini de biliyordu.

Tanrım, inanılmaz! Kadıncağız yalnızca bir cinayete tanık olmamış aynı zamanda insan yiyen ayı vahşetini de izlemek zorunda kalmıştı. Dare yalnızca tek bir soru sordu. En önemli soruyu: “Boz ayı mı yoksa siyah mı?”

“Siyah.”

Dare homurdandı. Bu zaten kötü bir durumun üstüne tuz biber ekiyordu. Boz ayılar son derece agresif yaratıklardı ama onların yaşam alanlarına girmedikçe, öldürmek ya da korkutmak üzere yaklaşmadıkça, yavrularına tehdit unsuru olmadıkça sebepsiz yere saldırmazlardı. Fakat siyah ayılar farklıydı. Herhangi bir sebep olmadan insanları takip eder,

boz ayıların düştüğü tuzaklara düşmezlerdi. Ayı severler tüm ayı saldırılarının insanların hatası sonucunda gerçekleştiğini söylerdi, ama ayıların yoğun olduğu bir ülkede yaşayan herkes siyah ayıların sebepsiz saldırdığını bilirdi.

Hemen harekete geçmeleri gerekiyordu. Bölgede siyah ayı tehdidi varken kampa ne kadar çabuk ulaşırlarsa o kadar iyiydi.

“Artık gitmeliyiz,” dedi Dare. “Kampa kadar çok uzun bir yolumuz var. Nasıl yapalım? Seni sırtıma mı alayım yoksa omzuma mı?”

Angie başını salladı. “Beni taşıyamazsın. Çok uzak.”

“Saçmalama,” dedi terslenerek. Sabır, sahip olduğu özelliklerden biri değildi. Hatta sabırsızlık en zayıf özelliklerinden biriydi. “Eğer yürüyebilseydin zaten bu kadar yolu sürünüp emekleyerek gelmezdin. Ayrıca sana yardım etsem bile bu arazide o kadar mesafeyi tek ayak üzerinde zıplayarak gidemezsin. Seçenekleri tekrarlıyorum? Sırtıma mı omzuma mı? Birini seç.”

Bir kez daha şimşek çakınca Angie geri çekildi. Titreyen elleriyle yüzünü kapatınca Dare, onun sabrının tükenmek üzere olduğunu anladı. En sonunda, “Hangisi senin için daha kolay olur?” diye sordu. Bu kadar çabuk pes etmesi tüm gece boyunca başından geçenlerin onu nasıl etkilediğini ortaya koymak için yeterliydi.

“Kolaylık sorun değil, ona takılma. Yalnızca sen nasıl rahat edersin diye sordum. Önce omzuma alırım. Böylece sağ elimle tüfeği taşıyabilirim. Gerekirse ateş edebilecek durumda olmak istiyorum. Kamptan yeterince uzaklaştıktan sonra da sırtıma al-

nm. Tüfeği de sen taşırsın. Gece boyunca gerektiği durumda ateş etmek üzere uyumadan dayanabilir misin?”

Gözleri soluk yüzünde iki karanlık çukur gibi görünüyordu. “Ah, tabii,” dedi halsizce. “Dayanırım.”

BÖLÜM 14

Dave, Angie'yi kaldırıp dik durması için koluyla beline sarıldı. Ayağa kalmak Angie'ye o kadar acı veriyordu ki dişlerini sıkmaktan çenesi ağrımişti. Ağırlığını Dave'e vererek ayağına yüklenmemeye çalışıyordu. Tek ayağına ağırlık vermeden ayakta durmaya çalışırken titremekten kendini alamıyordu.

“Tamam, şöyle yapalım.” Eyer çantasını alıp sol omzuna taktı. Angie'nin çamura bulanmış tüfeğini de sağ omzuna aldı. Kendi tüfeğiye sağ elindeydi. “Sen sol omzuma yaslanacaksın. Sağ kolunla belimi kavra. Ben de sol kolumla sana destek olacağım. Yorgunsun ve dinlenmek istiyorsun biliyorum, ama diğer elinle de el fenerini tutman gerekiyor. Böylece nereye gittiğimizi görebilelim. Yapabilecek misin?”

Karanlıkta tam olarak göremiyordu, ama belli belirsiz, alaycı bir şekilde gülümsediğini hissedebiliyordu. “Feneri tutmak mı? Evet... Bunu yapabilirim.”

Evet, saçma bir soruydu. Dağı emekleyerek inmeyi ba-

şarabilen bir kadın el fenerini de tutabilirdi elbette. Normal şartlar altında Angie bunun ne kadar saçma bir soru olduğunu söylerdi, ama bu gece Dare'i fırçalamak için eline geçen fırsatlara hiç aldırmış ettiği yoktu. Bu, Dare'i içinde bulundukları durumdan daha fazla endişelendiriyordu. Ya Angie kafasına bir darbe aldıysa ama bunu benden saklıyorsa, diye düşündü.

Bunu öğrenmenin tek yolu ona sormaktı. "Kafanı bir yere çarptın mı?"

"Hayır."

Cevabını almıştı. Bunun tek bir açıklaması vardı: Angie, güvenli bir yere gidene kadar söyleyeceklerini içinde biriktiriyordu. Sonuçta kurtarıcısını kızdırmak istemezdi. Onunla ilgili o kadar olumsuz görüşlere sahipti ki bir şey söylediği takdirde kendini oracıkta bırakmasını bile beklerdi belki de.

"Haydi, gidelim o halde. El feneri burada. Angie el fenerini tutarken Dare eğilerek omzunu karnına doğru bastırarak sol koluyla bacaklarının üst kısmını tuttuktan sonra doğruldu. Hareketleri hızlı ve kusursuzdu. Angie bir an kaskatı kesildi, ama sonra kendini kasmayı bırakarak vücudunun ağırlığını onun omzuna doğru bıraktı. Kolunu Dare'in beline doladı. Eğer üzerinde yağmurluk olmasaydı kemerinden tutardı, ama şu an dengede kalabilmek için kendini sağlama alması gerekiyordu.

El fenerinin düğmesine basarak Dare'in önüne gelecek şekilde tuttu. "Böyle iyi mi?"

"Biraz daha aşağı eğ."

Sessice söylenene itaat edince parlak LED ışığı yeri aydınlatmaya başladı.

Fırtınanın ve karanlığın ortasında başka birini taşıyarak yürümek ve bu esnada dengeni sağlayacak ellerinin serbest olmaması düşüp yaralanmalarına neden olabilirdi. El fenerlerinin olması çok büyük bir avantajdı. Dare üstlendiği görevin ne kadar zor olduğunu ya da bir kaya çıkıntısı bulup fırtınanın dinmesini beklemeyi hiç düşünmemişti. İkisinin de en büyük avantajı, Angie'yi öldürmeye çalışan adamın yakınlarda başka birinin olduğunu bilmemesiydi. Dare'in kampı olduğunu, onun yerini, hatta olup olmadığını bile bilemezdi. Dare, hiçbir şey yapmadan oyalanarak bu avantajı dezavantaja çeviremezdi. Ayrıca fırtına ve yağmur Dare'in ayak izlerini de siliyordu.

Angie zayıf bir kadındı, ama oldukça kaslı olduğu için görüldüğünden daha ağırdı. Ayrıca çantasına koyduğu birkaç kiloluk yük de fazladan ağırlık yaratıyordu. Hem Dare daha evvel bu dağda, Angie'den çok daha ağır bir geyiği taşımıştı. Bu yüzden de havanın olumsuzluğunu ve tüfeğini omzu yerine elinde taşımak zorunda kalmasını göz ardı ediyordu.

Fakat Angie hâlâ çok sessizdi ve bu durum onu kaygılandırıyordu. Evet, omzundan aşağı sarkmasına rağmen hiç şikâyet etmiyordu, ama bu kadar sessiz olması da tuhafına gidiyordu. El feneri yere düşmeden yolu göstermeseydi kadının baygın olduğunu bile düşünebilirdi.

Yarım saat sonra "Nasılsın? Omzundan aşağı sallanmaya devam mı?" diye sordu.

Angie'nin göğsü kalkıp indi. "Hmm!.. Devam devam."

Gülmüş müydü? Aslında Dare şaka yapmak isteme-

mişti, ama sorusu öyle anlaşıldığı için de memnundu. Eğer gülebiliyorsa iyi demekti.

Diğer yandan nefes alıp vermeye çalışıyor da olabilirdi. Hâlâ titriyordu, ama istemsiz hareketleri sona ermişti. Dare, acaba hipotermi mi geçiriyor, diye düşünmeye başlamıştı. Birkaç dakika daha yürüdükten sonra, bir kısmında hafif bir oyuk bulunan büyük bir kaya görünce bundan yararlanmaya karar verdi. Her yarım saatte bir kısa bir ara vermek hiç de fena bir fikir değildi. Böylece hem düşünmeden hareket edip hata yapmazdı hem de Angie'nin durumunu değerlendirmiş olurdu.

“Burada birkaç dakika duralım,” dedi tüfeğini kayanın üstüne koyduktan sonra Angie'yi omzumdan nazikçe indirek. Birlikte küçük oyuğa yerleşerek biraz ışık olsun diye feneri açtılar. Pil meselesine çok takılmıyordu, çünkü LED fenerler normal kullanımla aylarca dayanırdı. Ayrıca piller de yeniydi. Ayrıca ne olur ne olmaz diye kampa da yedek pil getirmişti, ama oraya ulaşmalarına daha çok vardı. Olmasa bile Angie'nin feneri çantasındaydı. Bu yüzden endişelenmelerine gerek yoktu.

Dare iç çekti. Yağmurun biraz olsun dinmesi bile onu rahatlatmıştı. Botları su geçirmezdi, ama blucini ıslandığı için su süzülerek ayakkabılarının içine girmişti. Çorapları tamamen ıslanmamıştı, ama kısa süre için de onlar da ıslanacaktı.

Elleri Angie'ninkiler kadar olmasa da soğuktu. Kolunu omzuna atarak Angie'yi neredeyse kucağına doğru çektikten sonra ellerini alıp avuçlarıyla kavradı. Angie, zayıf bir protesto mu yoksa rahatlama mı olduğu belli olmayan bir ses çıkardı.

“Artık titremiyorsun,” dedi. “Biraz ısındın mı?”

Angie yavaşça başını salladı.

Kahretsin! Yapabileceği pek bir şey yoktu. Üzerinde ateş yakma kiti bile olsa bu yağmurun altında ateş yakmasının imkânı yoktu. Kamptaki kabinde küçük bir ısıtıcı vardı, ama şu anda kamptan o kadar uzaktaydılar ki...

Hemen önce kendi yağmurluğunun sonra da Angie'nin yağmurluğunun fermuarını açtı. Angie hiç karşı koymadı. Fermuarı açtığı anda kadının neden bu kadar çok üşüdüğünü de anlamış oldu. Yağmurluğunun altında paltosu vardı, ama sırlıklam olduğu için vücut sıcaklığını düşürüyordu.

“Kahretsin! Seni bir an evvel şundan kurtarmamız gerekiyor,” dedi yağmurluğu omuzlarına doğru sıyırarak.

Angie, ne yaptığını anlamıyormuş gibi kaşlarını çatı, ama karşı koymadı. Hareket edecek alan çok fazla olmadığı için yağmurluğu çıkarırken dirseğini kayaya çarptı. Yağmurluğu, ardından da paltoyu çıkarırken durmadan lanet okuyor, küfrediyordu. Bu işi bitirdikten sonra yeniden yağmurluğu giydirmesi gerekiyordu. Kendi paltosunun düğmelerini açtıktan sonra yarı yatar durumda olan Angie'yi açık paltosundan göğsüne doğru çekti. Angie'nin kıyafetleri iç çamaşırlarına kadar ıslanmıştı.

Elinden gelen en iyi şey buydu. Battaniye, sıcak kahve ve ateşin yerini tutmazdı elbette ama en azından vücut sıcaklığı, Angie'nin hipotermi geçirmesine engel olabilirdi.

Dare'in boynuna değen burnu buz gibiydi. Dare, fenerin ışığını kapattı. Karanlıkta öylece birbirlerine sımsıkı sarılmış vaziyette oturdular.

On dakika sonra Angie yeniden titremeye başladığında Dare kendini zafer kazanmış gibi hissediyordu. Kendi de biraz titremeye başlamıştı, ama çok üşümüyordu. Yeniden yola koyulduklarında fiziksel çabası onu ısıtmaya yeterdi zaten.

Saatine bakıp on dakika daha burada kalmaya karar verdi. Her yarım saatte bir durup biraz dinlenecek, Angie'yi ısıttıktan sonra pozisyon değiştirip yola devam edecekti. Bu şekilde Angie çok üşümemiş olurdu. Ayrıca bu dinlenme araları yorgunluktan bitkin düşmesinin de önüne geçecek, pozisyon değiştirmek her ikisi için de iyi olacaktı.

“Yola devam etme zamanı,” dedi on dakika dolduğunda. “Bu kez seni sırtıma alacağım. Hazır mısın?”

Angie isteksizce doğruldu. Her ne kadar halsiz olsa da kendi yağmurluğunun fermuarını kapatabildi. Sonra da Dare'in yardımıyla paltosunu bu kez yağmurluğunun üstüne giydi. Böylece onu soğuk havadan koruyacak ama bedenine direk temas etmeyecekti. Bu ideal bir çözüm değildi belki ama en azından işe yarardı.

Yağmurluklarının kapüşonlarını başlarına geçirdikten sonra sığındıkları yerden sağanak yağmura çıktılar. Angie sırtına rahatlıkla binebilsin diye diz çöktü.

Bunu başarabilirlerdi.

Başarmak zorundaydılar.

Dare ilerideki kabinleri gördüğünde gün hafif ağarmaya başlamıştı. Karanlık yavaş yavaş dağılıyor, bazı detaylar fe-

ner olmadan da seçilebiliyordu. Korkunç şimşekler ve fırtına durmuştu, ama yağmurun hızı hiç kesilmemişti. Rüzgâr, yağmur damlalarını yüzüne ve boynuna çarpıyor, yağmurluğun altındaki kıyafetlerini ıslatıyordu. Angie zaten sırlıklamdı. Deri çantanın içindekilerde bir sorun yoktu muhtemelen ama şapkası da dahil olmak üzere tüm eşyalarından sular damlıyordu.

Angie yine Dare'in omzundaydı. Her durdukları yerde pozisyon değiştirmişlerdi ama bu, onun için en rahat olandı çünkü diğerlerine göre çok daha az çaba sarf etmek zorunda kalıyordu.

Sık sık durup ısındıkları için hipotermi geçirmekten kurtulmuştu ama zaman ilerledikçe gücü tükeniyordu. En son duraktan beri Dare'in omzunda hiç sesini çıkarmadan, tüm gücü vücudundan çekilmiş gibi sarkarak duruyordu.

Dare, iki saat önce, ilk yola çıktıkları kadar dikkatli olmaktan ve tüfeği her daim ateş edecekmişçesine hazır tutmaktan vazgeçerek omzuna almıştı. Böylece her iki elini de kullanmaya başlamıştı, çünkü Angie o kadar halsizdi ki feneri bile tutamıyor, sürekli düşürüyordu. Fener elinden her düştüğünde irkilerek özür diliyordu, ama o kadar halsiz ve yorgundu ki elinde hiç güç kalmaması normaldi.

Dare, Angie'nin böyle kanı çekilmiş gibi durmasındansa yanlış yaptığı her şey için kendini azarlamasını istiyordu: Atı elinden kaçırdığı için, onu daha erken bulamadığı için, tüm bu olaylar patlak vermeden evvel kampa gelip kendini müşterine göstermediği için. Son iki seçenek pek mantıklı değildi ama şu anda mantıklı düşünme gibi bir çabası da yoktu zaten.

Angie'nin yaptığı her şeyi eleştirmesini istiyordu. Bu şekilde sus pus durması onu rahatsız ediyordu.

Onları konuştur. Bu, savaş esnasında yaralılara uyguladığı bir yöntemdi, ama artık Angie'nin soruları cevaplayacak hali kalmamıştı. Travma yaşamıştı, hipoterminin eşiğine gelmişti, ayrıca şoktaydı. Dare, en son dinlenme periyodunu atlayarak yola devam etmişti, çünkü şu anda onu korunaklı bir yere ulaştırmak on dakika dinlenmekten çok daha önemliydi.

Dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadığı için de düşünmek istemediği, zihninin gerilerine attığı şeyleri düşünmeye başlamıştı. Angie'nin anlattığı her şey zaten yeterince kötüydü, ama hikâyenin kendine anlatmadığı kısımları olup olmadığını hâlâ merak ediyordu. Harlan'la birlikte bir kadının, özellikle de Davis ve Krugman gibi iki erkeğe rehberlik etmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu konuşmuşlardı.

Acaba ona tecavüz etmiş miydiler? Angie'nin anlattığı senaryoda böyle bir ayrıntı yoktu, ama yine de olayın tamamını duymadığı için bu konuda şüpheleri vardı. Acaba ona anlatmadığı bir şeyler var mıydı?

Uzun süredir hiç kimseyi öldürme isteği duymuyordu, ama şu anda Krugman'ın kafasına seve seve kurşun sıkabilirdi.

Uzun yürüyüş boyunca yalnızca etrafta silahlı adamlar ya da yırtıcı bir ayı olup olmadığını değil, atının da yakınlarda olup olmadığını kontrol etti. Güderi atın kendini ya da kabini bulabileceğini düşünüyordu. Sonuçta atlar sürü halinde hareket etmeyi seven hayvanlardı ve yalnızlıktan hoşlanmazlardı. Fakat etrafta hayvandan herhangi bir iz yoktu.

Atını bir daha asla bulamayabilirdi. Eğer at yolu bulup buraya gelemezse –ki bu da çok olası değildi çünkü hayvan bu bölgeyi yeterince tanımıyordu– dağdan şehre yürüyerek inmek zorunda kalacaklardı. En azından o yürüyecekti. Angie'nin ayağı kırıkta, Dare yardım çağırmaya gittiğinde o kamp alanında beklemek zorunda kalacaktı. Eğer o aptal at kaçmasaydı, yardım çağırmak için uydu telefonunu kullanabilirdi.

Bunun yerine bir katil, bir ayı ve yaralı bir kadınla birlikte dağın başındaydı. Buradan inmek hiç de kolay olmayacaktı. Her şey o kadar ters gidiyordu ki üzerine yıldırım düşmemesine şaşırıyordu çünkü başma gelmeyen bir bu kalmıştı. Gerçi düşse hemen öleceği için başka hiçbir şey hakkında kaygılanmasına gerek kalmayacaktı.

Dare, istediği konuya odaklanma konusunda son derece başarılıydı. Başına gelen her şeye sessizce küfrettikten sonra öfkesini bir kenara bırakıp yapılması gereken işlere kolaylıkla odaklanabiliyordu. İlk yapılması gereken şey de Angie'yle ilgilenmekti; onu kabine sokup kurutmak, ısıtmak, bileğini ve bahsetmediği diğer sakatlıklarını kontrol etmek. Hayatta kalmak için insanın çok basit gereksinimlerini yerine getirmesi gerekiyordu. Öncelikle tıbbi bakıma, ardından da yemeğe, suya ve uykuya ihtiyacı vardı.

Onu bir hastaneye ya da restorana götüremezdi, ama en temel şeyleri yapabilirdi. Temel bakımını sağladıktan sonra diğerleri ardından gelirdi zaten.

“Çok az kaldı,” dedi, uyanması için hafifçe sarsarak.

“İyi misin?”

Angie, zorla cevap verdiğinde sesi oldukça güçsüz geliyor, dili dolaşıyordu. “Hep aynı soruyu soruyorsun.”

“Evet, ama sen de çok sessizsin.”

Anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

“Ne dedin?”

Başını kaldırdı. Hareketini tam olarak göremiyordu, ama ağırlığının yerinin değiştiğini hissedebiliyordu. “Dedim ki, çok küfrediyorsun.” Sesi hâlâ güçsüzdü ve yaprak gibi titriyordu, ama nasıl oluyorsa onu eleştirecek gücü kendinde buluyordu.

Dare, kendini biraz daha mutlu hissetti. İşler azıcık da olsa iyiye gidiyordu, sanki.

BÖLÜM 15

Dare en sonunda kabine ayak basınca dışarıdaki yağmurdan kurtulmuş oldu. İçeriye herhangi birinin girip girmediğini anlamak için alt katta, ahırdaki fenerleri yakınca derin bir nefes aldı. Her şey bıraktığı gibiydi. İçeride kimse olmadığından emin olunca kapıyı kapatıp elindekileri kenara koydu. Dışarıdan pek anlaşılmayacak biçimde tasarladığı bu dağ evi onun kalesi gibiydi.

Yorgunluktan ölmek üzereydi. Gücünü sonuna kadar kullanmıştı ve sonuçta bir Süpermen de değildi. Dün gece gök gürültüsüne karışan silah seslerini duyana kadar zaten yeterince uyumamıştı. Son birkaç saattir de kendini o kadar zorluyordu ki tüm gücünü tüketmişti. Eğer kabin birkaç yüz metre bile daha uzakta olsaydı oraya ulaşması mümkün olmayabilirdi.

Fakat hâlâ işi bitmemişti. Her şeyi bırakıp dinlenmeye geçemezdi. Bir sonraki adım Angie'yi merdivenlerden yukarı çıkarmaktı. Onun bakımını sağlamak için gerekli her şey üst kattaydı. Zaten orası kabindeki en güvenli yerdi.

Merdivene baktı. Her şeyi tek seferde yukarı mı taşısam, yoksa malzemeleri burada bırakıp önce Angie'yi mi çıkar- sam, diye düşündü. İkinci seçenek daha kolay olacaktı, fakat o zaman bir kez daha aşağı inmesi gerekecekti.

Angie'yi diğer eşyalarla birlikte yukarı çıkarmaya çalış- ırsa düşürebilirdi. Bu yüzden de önce onu ardından da eş- yaları çıkarmaya karar verdi. Feneri rafa yerleştirip her iki tüfeği de omzundan çıkardı. “Şimdi seni indireceğim,” dedi iki eliyle belini kavrayarak. “Ayakta kalabilir misin?”

Dare'in ne dediğini algılamak için birkaç saniye kala- kaldı. Sonra “Bilmiyorum,” dedi.

Dürüst olmak gerekirse duymak istediği şey bu değildi elbette. Angie'yi omzundan indirip, merdivene yakın, dik durmasını sağladıktan sonra dengesini bulana kadar tek ko- luyla onu kavramaya devam etti. Angie merdivene yaslan- rak tüm ağırlığını sol ayağına verdi.

Alt kat karanlıktı, ama yukarıdan pencerelerden sızan ışık sayesinde titrediği görülebiliyordu. Yoğun yağmur üze- rindeki çamuru yıkamıştı, ama hâlâ çok halsiz görünüyordu. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Yorgunluğu koyu renk, iri göz- lerinden okunuyordu. Orada öylece titreyerek, gözlerinde en ufak bir merak işareti olmadan duruyor, Dare'in şimdi ne ya- pacağını bekliyordu.

Dare, sol omzundaki çantaları da kenara koyduktan sonra merdivenden yukarı bakarak Angie'yi oraya nasıl çı- karacağını düşündü. En kolayı sırtına almak olacaktı, ama kadının tutunacak gücü kalmamıştı. Bu seçeneği daha baştan

eledi. Önce kendi çıkıp ardından onu yukarıya çekse, Angie'nin kendini yukarı doğru itmesi için çok fazla çaba sarf etmesi gerekirdi ve bu haldeyken başaramazdı. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Şapkasını çıkarıp çantaların yanına, yere doğru fırlattı. "Seni bir kez daha omzuma alacağım."

Angie yorum yapmadı. Dare, derin bir nefes alıp gücünü topladıktan sonra Angie'nin belini kavrayıp omzuna aldı, merdivenleri çıkmaya başladı. Mümkün olduğunca yavaş ve sağlam adımlarla hareket ediyordu, çünkü kadıncağızı başının üzerine düşürmek istemezdi. Merdivenin on dört basamağı vardı. Sol eliyle Angie'yi tutup sağ elini de tırmanmak için kullanması gerekiyordu. Bu esnada, Angie ayak bileğini çarpmasın diye de onu merdivene belli bir açıyla tutması gerekiyordu.

Son iki basamak, yani merdivenden üst kata geçiş en zorlu kısımdı. Bir yerden destek alarak dengesini sağlaması gerekiyordu. Daha önce de yüzlerce kez bu merdiveni tırmanmıştı ama şu anda omzunda Angie varken her hareketini dikkatle düşünmesi gerekiyordu. O kadar yorulmuştu ki adım atmak bile çok zor geliyordu.

En son basamağı çıkıp üst kata adım attığında Angie'yi omzundan indirip düşmemesi için tuttu. Eğer tutmasaydı bir çuval gibi yere yığılabilirdi. Sorun sadece ayak bileğinde değildi. Yorgunluktan dizleri çözülüyordu.

Elini bölme duvarına doğru uzatıp tutmasını sağladı. "Bir dakika burayı tut. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Angie, sessizce başını salladı.

Dare, mümkün olduğunca hızlı hareketlerle onun sırtını sıkmak olmuş paltosunu, ardından yağmurluğunu çıkardı. Sonra kendi paltosunu ve yağmurluğunu üzerinden attı. Kabinin içi sıcak değildi ama zaten ısınmaları için önce kurumaları gerekirdi.

Şişme yatağıyla uyku tulumunu koyduğu kısma geçerek kampta kullanmak üzere aldığı portatif ısıtıcıyla LED lambayı çalıştırdı. Lambanın aşırı beyaz ışığı gece boyunca maruz kaldıkları şimşeklerin ışığını hatırlatıyor, insanın içinde tuhaf bir his uyandırıyordu. Bir an Angie paniklemiş gibi oldu, ama sonra yüzündeki bu ifade silindi.

“Tamam, artık biraz dinlenmen gerekiyor,” dedi Dare. Sonra hemen Angie’yi alarak yatmasına yardım etti. Onu kucağına alıp yatağa kadar taşıdıktan sonra dikkatle yatırdı. Angie önce biraz titredi, ama sonra iç çekip gözlerini kapattı.

“Teşekkürler,” dedi. Ağzından çıkan tek kelime bu oldu.

“Ben de gidip eşyaları buraya çıkarayım. Hemen gelirim.”

Bu kez cevap vermedi. Dare, merdivenleri indi. Bir dakikadan daha kısa süre içinde de Angie’nin tüfeği de dahil her şeyi getirmişti. Elindekileri bir kenara bıraktıktan sonra merdiveni yukarı doğru çekti. Böylece ne başka bir insan ne de hayvan yukarı çıkabilecekti.

Angie, yatağa yattığından beri hiç kıımıldamıyordu. Birkaç saniye içinde çok derin bir uykuya dalmış gibi görünüyordu. Yalnızca ara sıra titriyordu.

Onu uyandırmak istemiyordu ama başka şansı yoktu. “Haydi, uyuyan güzel, biraz daha dayan,” dedi.” Islak kıyafetlerini çıkarmamız gerekiyor.”

Aslında o an Angie'nin, "Bunu ancak rüyanda görürsün aptal herif. Beni çıplak görmendense hipotermiden ölmeyi tercih ederim," demesini bekliyordu. Fakat Angie'nin ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Ya çok derin bir uykuya dalmıştı ya da bilincini kaybetmişti.

Lanet olsun.

Hemen kampa getirdiği kıyafetlere baktı. Hepsi onun için çok büyüktü, ama idareten birkaçını kullanması gerekiyordu. Henüz Angie'nin çantasının içinde yedek kıyafet olup olmadığına bakmamıştı, ama olsa bile büyük ihtimalle nemli olacaklarını düşündü. Ayrıca kim blucinle uyumak isterdi ki? Hemen uzun kollu bir gömlek, Angie için oldukça büyük ama onu çok sıcak tutabilecek ve kolaylıkla giydirebileceği bir içlik ve ilk yardım çantasını aldı. Sonra da bir paket ıslak mendil alarak yatağın yanına oturdu. Sırada yiyecek ve su vardı, ama önce onu kurutup ısıtması gerekiyordu. Ayrıca bileğine ne olduğuna da bir an evvel bakması gerekiyordu. Umarım yalnızca burkulmuştur, diye geçirdi içinden. Burkulmuş bir bilekle başa çıkabilirlerdi, ama eğer kırıldıysa hastaneye gidene kadar korkunç bir acı çekecek anlamına geliyordu.

"Haydi, doğrul," dedi elini omzuna koyup uyanması için hafifçe sallayarak.

Angie, bilinçsiz bir hareketle elini ittirdi. "Beni rahat bırak," diye mırıldanarak.

"Olmaz. Haydi kalk. Eğer şu ıslak kıyafetlerini çıkar-mazsan ölürsün. Zaten çok fazla ısı kaybettin, kuruyana kadar vücudunun ısınması imkânsız. Kalk." Sesine, sanki hâlâ askeriyedeymiş gibi otoriter bir hava vermişti.

Tıpkı uysal bir asker gibi şişmiş gözlerini hafifçe aralayıp oturur duruma geçmeye çalıştı. Fakat o kadar yorgundu ki kasları direnemiyor, boş bir çuval gibi yeniden düşmesine neden oluyordu.

“Yapamıyorum.”

“Yapabilirsin. Ben de yardım edeceğim.” Bir elini sırtının altından geçirip nazikçe doğrulmasına yardım etti. Sonra da çantaları alıp arkasına destek olması için yerleştirdi. “Birazcık da olsa doğrulmaya çalış ki sana temiz ve kuru kıyafetler giydirebileyim. Yapman gereken tek şey bu. Gerisini ben hallederim.

“Ta...mam.”

Yatağın yanlarını sıkıca kavrayıp doğrulmaya çalıştı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bakma ama.”

“Saçmalama,” dedi gülerek. “Seni bakmadan soyabileceğimi mi düşünüyorsun?” Belki de bakmayacağını söylemeliydi, ama bu durumda yalan söylemiş olurdu ve ikisi de bunun farkında olurdu zaten. Sonuçta o bir erkekti. Tabii bakacaktı.

“Alay edersin. Göğüslerim küçük.”

Muhtemelen bilinci yerinde değildi çünkü normal şartlar altında asla böyle bir şey söylemezdi. Dare, gülmemek için yanağını ısırды, çünkü gülerse onu inciteceğini düşünüyordu. Şu anda savaşmaları değil birlikte hareket etmeleri gerekiyordu. “Tamam, benim de çüküm küçük.” İşte bu kez hiç tereddüt etmeden yalan söylemişti.

Angie, ne dediğini anlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

Yorgun ve hipotermisinin etkisi altındaki beynini bu kısacık cümleyi anlamak için zorluyordu.

Ben sonunda hafifçe başını sallayarak onu soymasına izin verdi.

Dare, zihnindeki müstehcen düşünceleri kovmaya çalıştı. Bu oldukça zordu, çünkü zaten bu düşüncelere çok uzak değildi ama şu anda zihninin o yöne kaymasına engel olmaya çalışıyordu. Angie ona güvenmişti. Bu güveni kötüye kullanamazdı. Bunu aklından çıkarmadan yapması gerekeni yapacak, şehvetini kendine saklayacaktı.

Angie, Dare'in sözünü aldıktan sonra derin bir komaya geçmişti, sanki. Dare kıyafetlerini, hatta sutyenini bile çıkarırken hiçbir tepki vermiyordu. Sutyeni diğer kıyafetleri kadar ıslak değildi ama çamur ve yağmur suyu bazı yerlerinin nemlenmesine neden olmuştu. Sutyeni diğer kıyafetlerin bulunduğu yığının üzerine fırlattı.

Dare, daha önce Angie'yi çıplak hayal etmediğini söyleyemezdi. Hatta çok kez hayal etmişti. En az yüz kez. Fakat onu ilk kez böyle bir durumda çıplak göreceğini ya da bakişlarını ufak göğüsleriyle sıkı göğüs uçlarından kaçırmaya çalışacağını hiç düşünmemişti. Angie yanılıyordu. Göğüsleri vardı. Hatta çok hoş, sıkı ve dik göğüsleri vardı. Aslında bence hiç göğsü olmadığını düşündüğü için sutyen takıyor, diye düşündü, buna ihtiyacı yoktu. Sıkı göğüs uçlarını se-verdi ama soğuktan değil de o dokunduğu için sıkılaşıp bü-züşmüş olmalarını yeğlerdi tabii. Teni kanı çekilmiş gibi solgun duruyor, güçlkle oturabiliyordu. Onun ne kadar ça-

resiz olduğunu ve nasıl bir tehlike içinde olduğunu bilirken dikkatini yapmayı istediği şeye değil, yapılması gereken şeye vermesi gerektiğini hissediyordu.

Vücudunun üst kısmında herhangi bir yaralanma olup olmadığını kontrol etti. Birkaç sıyrık ve çürük vardı, ama bu önemli değildi. Herhangi bir ciddi kesik yoktu. Hemen ıslak mendille yüzünden başlamak üzere sildi. Ardından da yumuşak bir havluyla kuruladıktan sonra gömleği giydirdi.

Bu işi hallettikten sonra yatağa yatırıp botlarını çıkarmaya başladı. Önce korkarak sol tarafı çıkardı. Zor olanı sona bırakması gerektiğini düşünüyordu. Eğer zorunda kalırsa botu keserek çıkarabilirdi, ama bileği yalnızca burkulduysa daha sonra o bota ihtiyaç duyardı. Ardından sağ ayağa geçip botun bağcıklarını mümkün olduğunca gevşettikten sonra dikkatle çıkarmaya çalıştı. Angie hemen uyanıp acıyla inledi. “Af edersin,” diye mırıldandıktan sonra bileğini yavaşça kavrayarak yeniden botu çıkarmaya çalıştı, ama başaramadı. Angie yumruklarını ve dişlerini sıkarak acıya dayanmaya çalışıyordu.

En sonunca botu ve çorapları çıkarabildiğinde ayak bileğine baktı. Şişmiş ve morarmıştı, ama deriden herhangi bir kemik fırlamamıştı, olağandışı bir durum yoktu. Belki de yalnızca incinmişti ya da basit bir çatlak vardı. Durum her ne olursa olsun şu an yapabileceği en iyi şey ayağı kuruladıktan sonra sarıp üzerine basılmamasını sağlamak olacaktı.

Fakat bundan önce halletmesi gereken şeyler vardı. Diğer ıslak kıyafetleri de çıkarması gerekiyordu. Parmakla-

rını ıslak eşofman altının belinden geçirerek iç çamaşırıyla birlikte çıkarmaya başladı. Tam ayağından çıkarırken Angie yine acıyla irkildi ama hiç ses çıkarmadı. Neyse ki az evvel giydirdiği gömlek oldukça büyüktü de üst bacaklarına kadar iniyordu, çünkü şimdiye dek iyi niyetini korumayı başarmıştı. Genital bölgesindeki koyu renk kılları azıcık bile görmek kalbinin küt küt atmasına neden olmuştu, aman Tanrım! Daha ne kadar dayanabilecekti.

Mümkün olduğunca dayanması gerekiyordu, ama bu ne kadar sürecek bilemiyordu.

Bakışlarını kaçırıp hırlamaya benzer bir ses çıkararak paketten birkaç ıslak mendil alıp vücuduna bulaşmış olan çamurları sildi. Sonra da havluyla kurulayıp mümkün olduğunca nazik hareketlerle içliği giydirdi. En sonunda kuru kıyafetleri giyip rahatlayan Angie rahatladığını gösteren belli belirsiz bir ses çıkardı. Dare de onu sonunda giydirdiği için pişmanlık mı yoksa rahatlama mı olduğu belli olmayan bir hırıltı daha çıkardı. Kendi bile bu sesin ne anlama geldiğini dile getiremezdi. En sonunda çoraplarından birini Angie'nin sol ayağına giydirdikten sonra diğer ayağını daha sonra ilgilennmek üzere çıplak bıraktı.

Sonra havluyla saçlarını kuruladı. Yağmurluğun kapüşonu saçlarını kısmen korumuştı, ama bir kısmı da tıpkı kıyafetleri gibi sırılsıklamdı. Ardından ellerine geçti.

Şişmiş ve çürük içindeki elleri mahvolmuş gibi görünüyordu. Avuç içleri kesiklerle doluydu. Mümkün olduğunca nazik hareketlerle, canını acıtmamaya çalışarak ellerini temiz-

lemeye başladı. Ciddi bir enfeksiyon riski vardı çünkü yaralı ve kesik elleriyle saatlerce çamurun içinde emeklemişti. Çamuru temizledikten sonra ilkyardım çantasından antiseptik bezler çıkararak yaralı yerleri dikkatle sildi. Angie hiç ses çıkarmıyordu. Yalnızca bir kez, Dare elindeki kesiklerin birine saplanmış kıymığı çıkarırken inledi. Sonra yaralara antibiyotik merhem sürdükten sonra gazlı bezlerle sararak bantladı.

Sıra ayak bileğine gelmişti. Yatağın yanına oturarak Angie'nin sağ ayağını kucağına aldı. Yapabileceği çok fazla şey yoktu. Alkollü bir mendil alarak şiş eklem yerini dikkatle sildikten sonra bandajladı.

Tüm bunlar olup biterken Angie tek bir kelime bile etmeden öylece yatıyordu. Dare, eliyle omzundan tutarak hafif sarsınca göz kapakları zorla açıldı. "İyi misin?"

"Üşüyorum," dedi gözlerini tekrar kapatırken. "Uykum var."

"Önce bir şeyler yiyip içmen lazım. Sonra seni uyku tulumuna yatırırım."

Başını salladı, ama bunun için bile çok fazla çaba sarfetmesi gerektiğini anlayabiliyordu.

Dare de tüm gece boyunca o kadar uykusuz kalıp yorulmuştu ki şu an en az yedi saat uyumak istiyordu ama önce kampta kullandığı gazla çalışan portatif ocağın üzerine su koyup her ikisi için de sıcacık kahve yapmayı düşündü. Hiçbir şey olmasa da içine şeker katılmış sıcak su bile iyi gelirdi. Aslında kafein almak istemiyordu. Tek istediği uyumaktı. Bu yüzden şekerli su fikri daha mantıklı geliyordu.

Ocağı koyduğu yerden çıkarıp yaktı. Buraya kampa geldiği zamanlarda kullanmak üzere bir kahve ibriği getirmişti. Hemen içine iki şişe suyla biraz şeker koyarak kaynatmaya başladı. Bu, ikisine de iyi gelecekti.

Su kaynarken biraz da yiyecek bir şeyler hazırladı. Sonra da Angie'yi uyandırıp bir kez daha oturmasını sağladı. Angie'nin acıyla iç çekmesi bile iyiye işaretti. Bu, hiç tepki vermemesinden iyiydi.

“Daha iyi misin?”

“Biraz.” Yorgun olduğu için sesi hâlâ halsiz geliyordu ve titriyordu, ama titreme iyiye işaretti.

“Biraz şekerli su yapıyorum. Birkaç dakika içinde hazır olur.” Yatağın yanına oturarak, sırtına doğru kolunu dolayarak destek oldu. “O zamana kadar ağzına şunları at.” Elindeki protein barı paketini açıp küçük parçalar kopararak bir onun bir de kendinin ağzına attı. İkisinin de yorgun bedenlerini harekete geçirecek kaloriye ihtiyacı vardı.

Barları bitirdiklerinde şekerli su da kaynıyordu. Ocağı kapatıp suyu iki kupaya bölüştürdü sonra yeniden Angie'nin başucuna oturdu. “Tutabilecek misin?” diye sordu kupayı ona uzatırken.

“Sanırım evet.” Metal kupadan yayılan ısı soğuk parmaklarını ısıtırken memnuniyetle gülümsedi. Elleri titriyordu ama kupayı ağzına götürmeyi başarabildi. Dare, dinlenmeye geçmeden önce ilaç kutusundan bir aspirin çıkardı, ona uzattıktan sonra yanına yerleşip sıcak suyunu içmeye başladı. Sıcaklığın içine yayıldığını hissederken gerinip rahatlamaya çalıştı.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Angie, “Teşekkürler,” dedi suyunu yudumlayarak.

“Bir şey değil. Kahve yapmadım kusura bakma ama...”

“Su için teşekkür etmiyorum.” Bir şeyler yiyip sıcak su içtikten sonra sesi biraz daha güç kazanmıştı. “Beni buraya kadar taşıdığın için. Her şey için.”

Dare burnundan tısladı. “Ne bekliyordun ki? Seni orada yapayalnız bırakmamı mı?” Tanrı’ya şükür ki gecenin bir yarısı o havada dağın başında ne aradığını sormamıştı.

Angie başını eğip uzun uzun elindeki kupaya baktı. “Hayır, ama... Bana böyle bir işe bulaştığım için ne kadar aptal olduğumu söyleyebilirdin. Ya da elim ıslak bir mendil paketi tutuşturup kendi başımın çaresine bakmamı söyleyebilirsin. Ya da...”

“Tam bir pislik gibi davranabilirdim, değil mi?” dedi.

“Evet.”

“Sen aptal değilsin. Ayrıca bile bile başımı belaya da sokmadın. Yalnızca başka birinin pisliğine tanık olup kendini kurtarmaya çalıştın. Temizleme meselesine gelince, eğer kendi başına giyinecek kadar gücün olduğunu düşünseydim bunu yapman için seni yalnız bırakırdım, ama çok halsizdin, bu yüzden de seni ben giydirdim. Büyütülecek bir şey yok.” Bir erkeğin başka bir kadını soyup temizlemesinin ne kadar zor olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ve Dare de onu bu konuda aydınlatma hevesinde hiç değildi.

“Sanırım hayatımı kurtarmak oldukça zor oldu.”

Dare çenesini kaşıdı. Nazik yorumlar yapmamıştı, ama Tanrı aşkına böyle durumlarda nasıl nazik olacağını bilmi-

yordu ki. Kaba bir adamdı, öfkesi saman alevi gibi birden yanıverirdi ve sabırlı olduğu da pek söylenemezdi. Bu niteliklerin toplandığı bir adamdan kibar kelimeleri bulma konusunda bir beceri de beklenemezdi. “Belki de gerçekten pislik bir herifim ve bu hallerim pek uzun sürmez,” dedi homurdanarak.

Angie’nin ağzının köşesinde belli belirsiz bir gülümseme ortaya çıktı. “Belki de,” dedi.

Evet, bu tanıdığı Angie’ye daha çok benziyordu. Bu kadın onu tanıdığı herkesten çok daha fazla kızdırma gibi bir beceriye sahipti. Fakat hiç hali olmamasına rağmen yüzündeki gülümsemeyi gördüğü için memnundu. Kendini birçok açıdan rahatlamış hissediyordu. Angie hâlâ çaresizdi ama kendini toparlamak için çaba gösteriyordu. Bileği kırılmadığı için acil tıbbi yardım gerekmiyordu. Sığınacak yerleri, yiyecekleri ve suları vardı, ısınmışlardı. Buraya ulaşmak gerçekten çok zordu, ama artık çok daha iyi olacaktı.

Kupalarında kalan suları bitirdiler. “Haydi, artık ikimiz de dinlenelim,” dedi Dare kupaları bir kenara koyarak. Yatağın üzerinde biraz çamur vardı. Hemen onu temizledikten sonra uyku tulumunu yatağın üzerine koyup Angie’nin içine girmesine yardım etti. Angie, ayağını çarpınca acıyla inledi, ama sonra tulumun içine girmeyi başarabildi. Neredeyse başı bile tulumun içine gömülmüştü.

“Çok yorgunum,” diye mırıldandı.

“O halde hemen uyu. Ben de kuru bir şeyler giyip uyuyacağım.”

Bir şey dedi ama ne söylediği anlaşılmıyordu. Gözleri kapanmıştı bile.

Dare, ıslak kıyafetlerini çıkarırken birkaç kez Angie kendini izliyor mu diye göz ucuyla ona baktı. Fakat o, uyku tulumunun içinde kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa gibi uyuyordu. Tek görünen yeri başının tepesiydi. Farklı bir durumda olsalar kendini izlemediği için egosu fena zedelenirdi.

Yarın için plan yapmaya çalıştı. Şu an sabahın erken saatleriydi, ama yağmur hâlâ kabinin çatısına düşmeye devam ediyordu. Hava buraya ilk geldikleri günden farksızdı. Şu anda mantıklı düşünemiyordu. Isınmıştı, karnını doyurmuştu, ama o kadar yorgundu ki düşünmeye mecali kalmamıştı.

Portatif ısıtıcıyı ayaklarına doğru yaklaştırdıktan sonra feneri söndürüp Angie'nin yanına uzandı. Çift kişilik bir yaktı ama onun standartlarına göre kısa kalıyordu. Fakat uyku bölmesine en uygun ebattaki yatak da buydu. Normalde kimse olmadığı zaman yatağı çapraz bir şekilde yerleştiriyordu. Bazen de dışarı sarkan ayağını desteklemek için altına kirli çamaşırlardan bir yığın yapıyordu. Fakat şu anda o kadar yorgundu ki ayağının sarkmasına bile aldırış ettiği yoktu.

Hemen uykuya dalacağını düşünüyordu ama öyle olmadı. Ne kadar yorgun olsa da içi huzursuzdu. Henüz her şey bitmemişti. Şu anda güvendeydiler ve nispeten rahatlardı, ama bu durum çok uzun sürmeyecekti. Hâlâ dışarıda dolanan bir katille ortadan kaldırılması gereken vahşi bir ayı vardı. Fırtına dinmişti, ama yağmur hayatı zorlaştırmaya devam ediyordu. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu, ama hava açana kadar hiçbir yere yürüyerek gidemezdi.

“Dare.” Adı gölgelerin arasında bir fısıltı gibi uçuşmuştu adeta. Sanki Angie onu uyandırmak istemediği için bu kadar alçak sesle seslenmişti.

“Ne?” Tanrım, eğer tuvalete gitmek isterse ağlayabilirdi. Tuvalet kabinin arkasındaydı. Ayrıca yalnızca yağmur yağmıyordu. Merdiveni indirip onu indirmesi sonra yeniden yukarı çıkarması... Düşünmek bile aşırı yorucuydu. Kendi bu işi ufak bir şişenin içine bile halledebilirdi, halbuki.

Neyse ki tuvalete gitmek istemedi. “Isınamıyorum. Aşırı üşüyorum.”

“Sana biraz daha şekerli su yapmamı ister misin?” Tüm hücreleri kalkmamak için direniyordu ama kalkması gerekiyordu.

“Hayır. Ben...” Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra titreyerek “Sen... Burada benimle yatar mısın? O kadar üşüyorum ki bedenim acıyor. Sen sıcaksın.” İçini çekerek inleme ve derin nefes alma arasmda kalan bir ses çıkardıktan sonra tek bir kelime daha söyledi: “Lütfen.”

BÖLÜM 16

Çok değil, on saat evvel biri Angie'ye, Dare ile aynı

görevi için gövdesi buna

uyku tulur

gülerdi. Ya

vermeden

Fakat

akmıştı. Ç

mayacağı

lamaya de

acı ve day

bitmeyece

sıydı. Dare

de dirayeti

O kad

veremediğ

deni minik

kalmak için

şünüp değ

Yine de ısınmak için Dare'den kendiyle aynı yatakta yatmasını istemesi ve onun, hiç tereddüt etmeden teklifini kabul ettiğine hiç şaşırmaması çok tuhaftı.

“Sen öylece kal,” dedi Dare yatağın başucunda diz çöküp uyku tulumunun fermuarını açarken. “Ben şimdi içine girebileceğim kadar bir yer ayarlarım.”

Dare, uyku tulumunun fermuarını açarken Angie hafifçe başını salladı. Her hareket ayak bileğinin sızlamasına neden oluyor, elastik bandaj bile doğru dürüst işe yaramıyordu. Dare, bileğini sararken hiçbir şey söylememiş, Angie de hiçbir şey sormamıştı. Fakat bilinci ancak yerine gelmişti. Dare, sağ ayağını nazikçe kaldırırken, “Kırılmış mı?” diye sordu.

Dare hemen ona baktı. Mavi gözlerindeki ifade sert ama yorgundu. “Bilmiyorum, ama basit bir çatlak ya da burkulma olabilir. Çok büyük bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Bu hem iyiydi hem kötü çünkü daha evvel kemikteki basit bir kırığın ciddi bir burkulmadan daha hızlı iyileşeceğini duymuştu. Fakat her ne olursa olsun şu an elinden gelen hiçbir şey yoktu.

Dare, uyku tulumunu açıp Angie'nin üzerine doğru atarken o da huzursuzca kıınıldanıyor, ayağını koyacak rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyordu. Tanrım! Ne kadar da zordu. “Çaresiz olmaktan nefret ediyorum,” diye homurdandı. Sonra da içinden keşke şikâyet etmeseydim, diye düşündü.

“Evet, öyledir,” dedi Dare moral verecek bir şey söylemeye bile tenezzül etmeden. Bu durum Angie'nin daha çok işine gelmişti. Onu saatlerce sırtında taşımıştı. En azından şu

an kendi ayak bileğinin ağrısıyla yalnız başa çıkması gerekiyordu. Dare, tüm dikkatini yatağı hazırlamaya vermişti. “Pekâlâ, şimdi bileğini acıtmadan nasıl yapabiliriz ona bakalım. Kaşık pozisyonunu deneyebiliriz. Sen sol yanına yatarsın.”

Bu kulağa mantıklı geliyordu. Sol yanına yatıp mümkün olduğunca büzüşerek sağ ayağını sol ayağının üzerine koydu. Dare, yorgan gibi kullandıkları uyku tulumunun altına girip sol kolunu Angie’nin beline doğru uzattı. Temas halinde o kadar uzun zaman geçirmişlerdi ki birbirlerine dokunmadıkları zaman Angie kendini başıboş ve korunmasız hissediyordu. Dare’in üst bacakları kalçasına ve bacaklarına değerken içinde bir yerlerde derin bir rahatlama hissi duydu. Sanki hiç farkında bile olmadığı bir ihtiyacı karşılanmış gibiydi.

İçi hâlâ ısınmamıştı. Uyku tulumunu başının üzerine doğru çekerek Dare’in beden sıcaklığın kendine geçmesini ümit etti. Keşke saç kurutma makinesi yanımda olsaydı, diye geçirdi içinden. Nemli saçlarla durmak ısınmayı çok daha zor bir hale getiriyordu. O kadar yorgundu ki istediği tek şey uyumaktı ama çok üşüdüğü için de bir türlü uykuya dalamıyordu.

Dare, yorgun yorgun iç çekince kolunun ağırlığını üzerinde hissetti. Görünüşe göre o, uyuma konusunda sıkıntı yaşamıyordu. Angie, titreyerek onu rahatsız etmemek için hareketsiz durmaya çalıştı. Fakat bu konuda başarı gösterememiş olmalı ki birkaç dakika sonra Dare, “Kendini kasma, bırak da dişlerin birbirine çarpsın. Belki daha çabuk ısınırsın,” dedi.

Öyle yaptı. Kendini kasmayı bırakınca baştan ayağa zangır zangır titremeye başladı. Dişleri takır takır birbirine

çarpıyordu. Tam bir titreme dalgası bitti derken diğeri başlıyordu. Dare, titreme krizleri başladığında onu sımsıkı tutuyordu. Bir süre sonra titreme krizleri azaldı. Dare'in bedeninin sıcaklığı, uyku tulumunun altında Angie'nin bedenine yayılmaya başladı. Dare'in sıcaklığı kuş tüyü dolgulu uyku tulumunun altında güvenli bir sığınak yaratmıştı, sanki. Üşümesi de geçince yorgunluğunu daha fazla hissetmeye başlamıştı. Sanki kemikleri eriyor, bilinci yavaş yavaş kayboluyordu.

Tam derin bir uykuya dalacaktı ki Dare'in sert, uyku sesini duydu. "Büyük ihtimalle sabah erekte olmuş olarak uyanacağım. Bu konuda başımın etini yemezsin umarım."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Angie. "Zaten endişelenmeyeceğim kadar küçük." Öyle demişti, değil mi? Sonra da yüzünü yatağa gömerek hiç beklenmedik bir anda uçurumdan düşermiş gibi ani ve derin bir uykuya daldı.

Chad Krugman, hiç bitmeyecekmiş gibi yağan yağmuru izleyerek kayanın altında çaresizce oturdu. Gece bir ara gökgürlemesi sona erince kısa süre içinde fırtınanın da dinmesini ümit etmişti. Fakat bir süre sonra bitmek bir yana yeni ve daha kötü bir hava dalgası her yeri etkisi altına almıştı. Tüm zamanını bir o ata bir bu ata gidip onları sakinleştirmeye çalışmakla geçirmişti. Şu lanet olasıca fırtına bir an evvel bitmeliydi.

Tüm gece böyle devam etti. Gök gürültüsü korkunç biçimde yankılanıyor, yağmur hiç durmadan yağıyordu. Gün doğmuştu, ama gecedен neredeyse hiçbir farkı yoktu. Minik çaylar

yağan yağmurun etkisiyle iyiden iyiye büyümüş, toprak kayması ağaçları ve taşların aşağı doğru kaymasına neden olmuştu.

Üşüyordu. Atların yanında olmasının olumlu bir durum olduğunu düşünüyordu, ama tüm geceyi onlara bu kadar yakın geçirmek pek de güzel bir şey değildi. Tıslıyor, dışkılıyor ve gaz çıkarıyorlardı. Bazen koku burnunun direğini kırıyormuş gibi oluyor ama onlara arasına mesafe koymaya çalışınca da o kadar üşüyordu ki mecburen geri dönüyordu. Kokuyorlardı, ama en azından iyi bir ısı kaynağıydılar. Chad' in kendince oluşturduğu bir çaresizlik ölçütü vardı. İçinde bulunduğu durumda ibre on rakamına çok yaklaşmıştı. Ona sorun çıkaran kişilerin ismini ve ne kadar sorun çıkardıklarını teker teker yazmak istiyordu, fakat bu tip şeyler yazmanın delilikle eşdeğer olduğunu düşünüyordu. Ayrıca sonradan başına bela olacak hiçbir somut kanıt bırakamazdı.

Mitchell Davis ve Angie Powell iğrenç bir gece geçirmesine neden olmuştu. Her ne kadar Davis ölmüş olsa da şu anda ikisine de çok kızgındı. Eğer o gece Angie'nin verandasında oturup internete bağlanmasaydı finansal bilgilerine ulaşamayacaktı. Chad de tıpkı planladığı gibi her ikisini de sorunsuz bir şekilde ortadan kaldırmış olacaktı. İkisi de ne olduğunu anlamayacaklardı. Yine yağmurla başa çıkmak zorunda kalacaktı belki ama geceyi bu aptal atların osuruğunu dinleyerek değil, çadırında, yiyecek ve içecek sıkıntısı çekmeden geçirebilecekti.

Yağmur o kadar çok yağıyordu ki kısa süre içinde güneş açacakmış gibi görünmüyordu. Bu bir yandan iyi bir yandan

kötüydü. Angie'nin bu yağmurda –tabii hâlâ hayattaysa– dağdan inmesi imkânsızdı, ama kendinin de aynı durumda olması ilerlemesine engel oluyordu. Her yer çamurlu ve kaygandı. Kampa geri dönmeye çalışırken hipotermi geçirebilirdi. Daha da kötüsü, gündüz olmasına rağmen etraf o kadar karanlıktı ki nerede olduğundan tam olarak emin olamadığı için kamp yerini bulamayabilirdi.

Fakat başka bir seçeneği yoktu. Bekleme lüksü yoktu. Gerçi içinde bulunduğu durumda “lüks” kelimesini kullanmak bile abesle iştigaldi. Polisler kimliğini ortaya çıkarıp onu aramaya başlamadan evvel arabanın anahtarlarını alıp ülkeden kaçmalıydı. Havanın düzelmesini bekleyemezdi. Her bir dakika onun için çok değerliydi.

Sürekli yiyecek ve suya ihtiyaç duyan atlar da ayrı bir sorundu. Gerçi dün gecedan sonra o lanet olasıcılara da pek aldırdığı yoktu. Doru ata iyi bakması gerekiyordu, çünkü hava düzeler düzelmez ona binerek buradan uzaklaşacaktı. Fakat Angie'nin hâlâ hayatta ve ata binebilecek durumda olma ihtimali de vardı. Bu yüzden Angie'nin diğer atlara ulaşamayacağından da emin olmalıydı.

Su işi kolaydı. Her yerde su vardı. Sığındığı yerden çıkmak da istemiyordu, çünkü yağmurluğu yoktu, paltosu da dün geceki yağmurdan sonra hâlâ nemliydi. Kampa dönerken zaten ıslanacağından, şimdi ıslanmanın çok büyük bir fark yaratmayacağına karar verdi. Ayrıca kampta kuru kıyafetler vardı. Ayrıca atları susuz da bırakamazdı.

Bu yüzden hepsini teker teker yağmura çıkarıp su içme-

leri için yerler ayarladı. Otlanacakları çok fazla alan yoktu, ama önlerine ne çıkarsa, neye ulaşabilirlerse onu yiyeceklerdi artık. Tabii tüm bu işleri yaparken tepeden tırnağa ıslandı. Her şeyi halledip kestane rengi atın üstüne yerleştğinde kendini bir zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Diğer üç atı, korunaklı kayaların altına bağladı. Yularlarından kurtulup kaçmamalarını ümit ediyordu. Atların tam olarak nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu. Böylece Angie'nin onlardan birini bulup yardım getirmek üzere dağdan inmeyeceğinden emin olacaktı. En azından normal yürüyüş yolu üzerinde değillerdi. Ayrıca tüm gece yağan yağmur arkalarında bıraktıkları tüm izleri de silmişti. Angie'nin, bir mucize olmakla onları bulamayacağından emindi.

Kestane rengi at, vıcık vıcık ve kaygan zeminde ilerlemekten pek hoşlanmıyordu. Atın üstünde sırtını kamburlaştırıp ilerlemeye çalışırken, bu vahşi ortamdan kurtulup ülkeden kaçtığı anda dört mevsim güneşli bir yere yerleşeceği konusunda kendine söz verdi. Eğer güneş olsaydı hangi yöne gittiğinden emin olurdu, ama bulutlar o kadar yoğundu ki yalnızca kendi yön algısına güvenmekten başka bir çaresi kalmıyordu. Etrafta tamdık işaretler olmadığı için de ilerlemek çok zordu. Güvenebileceği tek işaretler yokuş yukarı ya da aşağı giden yollardı. Dağ sıraları kuzey/güney doğrultusunda, yani yokuş yukarıydı. Genel olarak konuşmak gerekirse bu yön batıydı, yokuşun aşağısı ise doğuydu. O, güneye gitmek istiyordu. O halde sağ tarafa ve yamaç yukarı hareket etmesi gerekiyordu.

Bunun haricinde kendine görsel bir çizgi belirleyip ona doğru hareket etmesi gerekiyordu. Fakat kamp yerinden panik içinde kaçarken doğrusal hareket etmemiştir. Bu durumda yukarı doğru bir açıyla mı yoksa aşağı doğru mu gitmesi gerekiyordu? Bunu kim bilebilirdi ki? Gece kamp yerinden ne kadar uzaklaştığını bile bilmiyordu. Tek yapabildiği tahmin yürütmekti.

Tanrım! Keşke şu anahtarlara ihtiyacım olmasaydı, diye düşündü. O lanet olasıca ayı olmasaydı şu an bu durumda olmazdı. Önce Angie'nin işini bitirecek, ardından anahtarları yanına alacak, hatta iyi bir gece uykusu bile çekecekti. Havanın bugün de kötü olacağı kesindi ve bugün de yağmur altında kalmak zorunda kalabilirdi. En ufak ihtimali bile değerlendirmesi gerekiyordu.

Ayının çoktan gitmiş olması gerekirdi. Ayrıca karşısına çıkarsa kendini korumak için hiç düşünmeden kurşunu sıkardı.

En sonunda tamamen tesadüf eseri kamp yerini buldu. Dağın eteğinde zeminin biraz düzleştiği bir yer bulunca atı yukarı doğru yöneltti. Hızla akan sular bazı ağaçları yerinden oynatmıştı. Birkaç yüz metre sonra bir çamur yığınının geçerken at aniden durup, Chad'in talimatlarına uymayarak geri kaçmaya çalıştı. Bir dakika boyunca atı ilerlemesi için zorladıktan sonra vazgeçip yokuş yukarı döndürdü. At, sıkıntı çıkarmayıp bu sisle kaplı, engebeli yolda yukarı doğru yol almaya başladı.

Chad, başını öne eğdi. Yağmur damlaları yüzüne çarpıyordu. Başında bir şapka bile yoktu. Daha önce hiç fiziksel anlamda bu kadar çaresiz kaldığını hatırlamıyordu. İyi ki son

bir yıl içinde binicilik becerilerini geliştirmişti de atın sırtında rahatlıkla durabiliyordu. Yoksa bu yağmurda yürümek zorunda kalabilirdi.

Sonra biraz daha yukarıda, solda turuncu bir şey gördü. O an içi o kadar büyük bir mutlulukla doldu ki, damarlarına pompalanan adrenalin midesini bulandırdı. Kampta kullandıkları çadırlar, güvenlik sebebiyle dikkat çeken turuncu renkteydi. Böylece herkesin dikkatini çekecek kimse o yöne ateş etmeyecekti. Etrafa şöyle bir bakınınca bölgeyi hemen tanıdı.

Neredeyse kamp yerini geçecekti. Eğer at onun istediği yöne gitme konusunda itaatsizlik etmeyip yukarı yönelmeseydi, bu yağmurun altında kamp yerini bulmasının imkânı yoktu. Belki de at kamp yerinin nerede olduğunu biliyordu. Kampı zihninde yiyeceklerle ilişkilendirdiği için o yöne gitme konusunda ısrarcı olmuştu.

Kalbi, yerinden fırlayacakmış gibi hızla atıyordu. Angie şu anda çadırlardan birinin içinde, silahlı, kuru ve güvenli bir pozisyon almış halde onun geri gelmesini bekliyor olabiliyordu. O ise dört atla birlikte saatlerce yağmur altında kalmış, bütün gece boyunca onların boklarını koklamaktan bitkin düşmüştü. Belki de çadırların arkasına geçip hepsinin içine teker teker ateş etmeliydi. Böylece kendini garantiye almış olurdu. Fakat tabancasının yedek kurşunu yoktu. Çadırının içinde vardı, ama onları eline alana kadar dikkatli olmalıydı.

Yavaşça atından inip bileklerine kadar gelen çamura gömüldü. Botlarını bu kadar sıkı bağlamamış olsaydı çamurun içine saplanıp yürümesine engel olabilirdi. Çamur, her bir adımında onu bataklık gibi içine çekiyordu.

At da en az onun kadar gergindi. Yularını alçak bir ağacın dalına bağlayıp boynuna hafifçe pat pat vurarak alçak sesle onu sakinleştirecek bir şeyler mırıldandı.

Tanrım. Elindeki tek şey silahıydı. Eğer Angie oradaysa, elindeki uzak menzilli tüfekte onu olduğu yerde uçurabilirdi. Ona tek engel olabilecek şey ağaçlardan ötürü görüş açısının kısıtlı olmasıydı.

Elinde silahla yavaşça ilerledi. Bir yanı arkasını dönüp buradan koşarak uzaklaşmak istiyordu ama kaçmak seçeneklerden biri değildi. Bu nedenle korkusuna yoğunlaşmak yerine avına odaklandı. Davis'in işini bitirme planı da onu çok heyecanlandırmıştı. Herkes onun potansiyelini küçümsemiş, bu kadar titiz bir strateji geliştirecek beceriye sahip olduğuna inanmamıştı. Davis'i öldürmek üzere tetiğe basarken içinde büyük bir tatmin hissi vardı. Angie Powell'ı öldürmek ise başka türden bir heyecandı.

Fakat o Angie'ye ateş etme şansı bulamadan Angie'nin onu vurmasından korkuyordu.

Sık ağaçların bittiği yerde durup kamp yerini dikkatle inceledi. Çok süper bir yer değildi ama çadırlar iyi yerleştirilmişti. Çadırlar platformların üzerinde olduğu için kuru kalmış, platforma sıkıca bağlandıkları için de fırtınadan etkilenmemişlerdi. Fakat içleri boş gibi görünüyordu. Herhangi bir hareket, yiyecek ya da kahve kokusu yoktu ama bu Angie'nin orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Angie ne yaptığını bilen bir kadındı. Nerede olduğunu kolay kolay belli etmezdi tabii.

Etrafta o korkunç ayıya dair bir işaret de yoktu. Zaten

ayılar yiyecek ararken kamp yerlerini dağıtmak gibi bir üne de sahip değildi. Çadırlar el değmemiş gibi duruyordu. Angie kampa ilk geldiklerinde getirdikleri tüm yiyecekleri bir sepete koyarak kamp yerinden uzağa, iki ağaç arasına, yerden beş metre yüksekliğe asmıştı. Belki de onu yaparken bildiği bir şey vardı.

Orada bir süre öylece durup yağmurun sesinden başka bir ses duyması imkânsız olmasına rağmen etrafı dinleyip dikkatle izledi. Hiçbir hareket yoktu. Rüzgâr ve yağmur sesinden başka ses yoktu. Ona ateş ettiğinde tek bir atışla ölmüş olma ihtimali var mıydı acaba? Artık kendi için bir problem yaratmadığı sürece kurşun mu yoksa ayı yüzünden mi öldüğüne pek aldırdığı yoktu.

Şu anda onu gizli gizli izliyor da olabilirdi. Tüfeğini ona doğru doğrulmuş, ateş etmek için doğru anı bekliyor olabilirdi. Av olmak, avcı olmakla aynı türden bir heyecan yaratmıyordu. Sağında, solunda ya da şu çadırlardan birinin içinde durmuş Chad'in gelmesini bekliyor olabilirdi. Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı, silahını daha sıkı tuttu. Eğer onu görseydi şimdiye kadar ateş ederdi; öyle değil mi? Emin olduğu tek bir şey vardı. Burada gece yarısına kadar öylece durup ilham ya da şans, adı her neyse onun gelmesini bekleyecek kadar zamanı yoktu.

Gözünü Angie'nin çadırından ayırmadan yavaşça kamp yerine doğru ilerledi. Saatlerdir ilk kez yorgunluğunu, ne kadar üşüdüğünü, sıırılsıklam ve aç olduğunu unutmuştu. Heyecan ve korku tüm sıkıntılarını almıştı. Hangi duygunun bu

kadar hızlı nefes almasına neden olduğunu ayırt edemiyor, midesi stresten gittikçe daha fazla ağrıyordu.

En sonunda Angie'nin çadırının arkasında durup dinlemeye başladı. Sessizlik. Eğer içerideyse kılını bile kımıltıtmıyor olması gerekirdi. Uyuyakalmış olabilirdi. Belki de tüm gece boyunca Chad'in gelmesini beklerken yorulmuştu, zavallı şey. Acaba Chad gibi bir kayanın altında, sırlıklam vaziyette dört atı sakinleştirip onların vücut ısılarından yararlanarak hayatta kalmaya çalışsa ne yapardı? İçi birden büyük bir intikam hissiyle doldu. Kendi çektiklerini onun da çekmesini istiyordu.

Çadırın fermuarını açarken çıkan sesin onu uyandırabileceğini düşündü... Ama bir dakika! Çadırlar dış fermuarlarını kendi kendilerine kapatamazlardı, öyle değil mi?

Bunu düşününce neşelendi. Vahşi yaşam konusunda Angie kadar tecrübeli değildi ama zekâ konusunda ondan çok ileride olduğunu düşündü. Aslında hayatı boyunca tanıdığı herkesten daha zekiydi, çünkü etrafındaki insanları işi konusunda bir dâhi olmasına rağmen, diğer konularda aptal biri olduğuna inandırmıştı. Angie'nin de zekâ konusunda etrafındaki diğer insanlardan hiçbir farkı yoktu.

Tedbirli ve yavaş adımlarla çadırın önüne yaklaştı.

Fermuar kapalı değildi.

Kalbi duracakmış gibi heyecanlıydı. Acaba Angie, onun buraya geldiğini görünce çadırdan çıkmış mıydı? Ya da aslında içeride bir yere saklanmış, onu mu izliyordu.

Sakin olması lazımdı. Eğer fırsatı olsaydı Angie şimdiye

kadar çoktan ateş etmiş olurdu. Chad, bir muhasebeciydi. Mantıklı bir insandı ve mantıklı muhakemeler yapabilirdi. Ateş edebilecek durumda olsa şimdiye kadar Chad'i çoktan öldürmüş olurdu. Demek ki ateş edecek durumda değildi.

Dizleri titremesine rağmen bir cesaret hızla başını çadırın içine uzattı. İçerisi boştu.

Pekâlâ. Burada değildi. Acaba, orada aramayacağını düşünerek Chad'in çadırına saklanmış olabilir miydi? Chad'in kuru kıyafet ve yağmurluk almak üzere öncelikle kendi çadırına gideceğini düşünürdü, öyle değil mi? Eğer buradaysa kesin Chad'in çadırına saklanmış olmalıydı.

Angie'nin çadırından biraz uzaklaşıp sessiz kampa şöyle bir baktı. Lanet olsun! Kendine kuru kıyafet bulması gerekiyordu. Çamurun içine bata çıka kendi çadırına doğru ilerlemeye başladı. Zemin, bu yönde çok daha kötüydü ve yürümesi zordu.

Biraz önce yaptıklarını tekrarladı. Bir adım atıp durup etrafı dinlediği bu süre sanki sonsuzmuş gibi geliyordu. Sınırlarına hâkim olup başını hızla kendi çadırının içine uzattı. Angie buraya da gelmemişti. Her şey bıraktığı gibiydi.

En son seçenek Davis'in çadırıydı. Arabanın anahtarlarının orada olmasını, Angie'nin ise olmamasını diledi. Ya da oradaysa bile umarım ölmüştür, diye geçirdi içinden. Gerçi ölmek için neden sürüne sürüne Davis'in çadırına gidecekti ki?

Çünkü onu en son bu çadıra yakın bir yerde görmüştü.

Omurgasına soğuk bir hava dalgası yayıldığını hissetti, ama bunun üşümüş ya da ıslak olmasıyla bir ilgisi yoktu. Bunu neden daha evvel düşünememişti?

Sakin ol, sakin ol. Bu, hiçbir şeyi değiştirmezdı. İlk buraya bakmış olsa bile diğer çadırları kontrol etmesi gerekecekti, öyle değil mi? Yine çok sessiz ve dikkatli olması gerekiyordu. Biraz evvel yazdığı senaryo hâlâ geçerliydi. Eğer içerideyse fermuar kapalı olurdu.

Davis'in çadırının fermuarı, tıpkı diğer iki çadır gibi açıktı. Chad emin olmak için içeriye kontrol ettikten sonra doğrulup etrafa bakındı. Eğer ayı onu sürükleyip götürmediyse nereye gitmişti bu kadın? Keşke bunu kesin olarak bilmenin bir yolu olsa, diye düşündü. Çadırların hiçbirinde değildi. Bu durumda ya ölmüştü ya da dağdan inmeye çalışıyordu. Yürüyerek gidiyorsa çok fazla yok alamazdı. Bu durumda bir an önce anahtarları bulup Angie'den önce arabayı alıp ülke dışma kaçmalıydı. Dağdaki tüm yolları bilmiyordu, ama onun hangi yöne gittiğinden emindi: Aşağı. İkisinin de varış hedefi aynıydı.

Bu da kaybedecek hiç zamanı olmadığı anlamına geliyordu. Davis'in çadırına girip yüzüne süzülen suları elinin tersiyle silerek aramaya başladı. Davis yanmda çok fazla eşya getirmemişti. Kıyafetlerinin çoğunu kiraladıkları aracın arkasında bırakmış, buraya yalnızca eyer çantası ve küçük bir spor çantayla gelmişti. Chad çantaları hızla boşaltarak anahtarları aradı, ama hiçbir şey bulamadı. Yeniden, ama bu kez daha yavaş aradı. Her kıyafetin cebine, hatta şişme yatağın altına ve uyku tulumunun içine bile baktı.

Anahtarlar hiçbir yerde yoktu.

Yatağın üstüne oturup derin bir nefes aldı. Lanet olsun,

bu anahtarlara ihtiyacı vardı! Davis'in anahtarları cebine koymadığından emindi, çünkü dağdayken anahtarları yanında taşımasının bir anlamı yoktu. Fakat bakmadığı bir orası kalmıştı. Chad, paramparça olmuş bir bedende anahtarları aramak zorunda olduğunu düşününce ürperdi. Belki de ayı Davis'i parçalarken anahtarları da yutmuştu. Tanrım!

Kahretsin! Davis'in kanlı cesedinde anahtarları aramak için vakti yoktu. Angie'nin anahtarları da işini görürdü. Aslında planladığı şey bu değildi çünkü Lattimore, Angie'nin aracının kaybolduğunu görünce şüphelenebilirdi. Fakat bu riski almak zorundaydı. Hızla çadırdan dışarı çıktı. Saatlerdir ilk kez yağmura aldırmadan Angie'nin çadırına doğru ilerledi.

Davis'in çadırında yaptıklarını burada da yaptı. Spor çantanın içindeki tüm eşyaları boşalttı. Burada aradığını bulamayınca eyer çantasını aradı. Fakat eyer çantası hiçbir yerde yoktu. Emin olmak için yeniden her yeri kontrol etti, ama hiçbir yerde yoktu.

Kalbi yeniden hızla atmaya başladı. Bunun tek bir anlamı vardı: Angie ölmemişti. Dağdan inmeye ondan saatlerce evvel başlamıştı. İlk önce de buraya gelip tüm eşyalarını almıştı. Bir kez daha etrafa bakınca yağmurluğu ve tüfeğini de aldığını fark etti.

Angie'den evvel dağdan inmesi gerekiyordu. Ayrıca bu ne kadar mide bulandırıcı bir fikir olsa da Davis'in üzerinde anahtarları aramak zorundaydı.

Bir kez daha hızla Angie'nin çadırından çıkıp kendi çadırına geçerek tüfeğini aldı. Ayı çoktan uzaklaşmış olmalıydı,

ama yine de yanında yedek kurşun olmasının bir zararı olmazdı. Kamptan ayrılıp dikkatle yemek pişirilen alana doğru ilerledi. Kendi kendine kızılıyordu, çünkü Angie ondan çok öndeydi ve tüm planlarını bozabilirdi. Kahretsin! Panikleyip küçük bir kız çocuğu gibi hemen kaçmak yerine o kadının öldüğünden emin olması gerekirdi.

Her şey ters gitmişti. Angie'nin onu Davis'i öldürürken görmesini ve ayının gelmesini hiç beklemiyordu. Bu yüzden de panik yapmıştı. Bunun bir telafisi yoktu, çünkü her şey birbiriyle ilintili biçimde kontrolden çıkmıştı.

Kendini göreceği olumsuz manzaraya hazırlayarak ağaçların arasından geçti. Çok uzağa gitmemişlerdi. Kamptan yalnızca otuz kırk metre uzaklaşmışlardı. Evet, tam şurada durmuşlardı. Fakat Davis'in cesedi ortalıkta yoktu. Chad biraz daha yaklaşıncı süngerimsi, yumuşak bir şeyin üzerinde bastı. O an yayılan koku burnunun direklerini kırdı adeta. Başını eğip ayağının iç içe geçmiş bağırsaklara gömüldüğünü fark edince "Lanet olsun!" diye bağırdı. Hemen yan tarafa zıpladı, ama kontrolünü tamamen kaybetmişti.

Kendine engel olamayarak öğürüp kusmaya başladı. Saatlerdir doğru dürüst bir şey yememişti. Aman Tanrım! Yere dağılan organ parçalarına Mitchell Davis demeye bin şahit isterdi. Yağmur, akan kanın büyük bölümünün toprağa karışmasına engel olmuştu, ama bu sahneyi hiçbir şey temizleyememiş, korkunç halini bir nebze olsun azaltamamıştı.

Midesini kontrol altına alınca sulanan gözlerini ve ağzını sildi. Davis'in bedenine ait bir parçaya basmamaya ça-

lışarak ileriye doğru birkaç adım attı. Koku korkunçtu. Burnu yerine ağzından nefes alıp vermeye çalıştı, ama bu kez de sanki o kokunun tadını alıyormuş gibi hissetti. Midesi yeniden bulanmaya başladı. Eğilerek öğürmeye devam etti; öğürüyor, ama hiçbir şey kusamıyordu. O sırada dikkatini el parçasına benzeyen bir şeyin yanında bulunan kumaş parçası çekti. Evet, gördüğü bir parmaktı. İyice parçalanıp ezilmişti, ama yine de ne olduğu belli oluyordu.

İlk korkuyu atlattıktan sonra beyninin gördüklerini kabul etmeye ya da herhangi bir tepki göstermemeye başladığını fark etti. Yeniden doğrulup nefes almaya başladığında tıpkı yüz yaşındaki bir ihtiyar gibi hırıltıyla soluduğunu fark etti. Bu katliama gözü alışmıştı. Göreceği ceset parçaları diğerlerinden kötü olmayacaktı. Davis, ayı bedenine pençeler vurmaya başladığında zaten ölmüştü. Bedeninin parçalanmasının bir anlamı yoktu.

Biraz daha sakinleşerek etrafı gözleriyle taramaya başlayınca bir kot kumaşı parçası gördü. Gözlerini kumaşa dikip etraftaki ceset parçalarına bakmadan ilerledi. Daha yakına geldiğinde kumaş parçasının pantolonun paçasına ait olduğunu fark etti. Bu parça işine yaramazdı. Orada burada yayılmış mavi, küçüklü büyüklü kumaş parçalarına baktı. Eğer anahtarlar bu çamurlu zemine düşmüşse onları asla bulamayabilirdi. Lanet olasıca Davis anahtarları neden çadırdan bırakmamıştı ki? Ya da neden Chad'in arabayı kullanmasına izin vermemişti?

Burada hiçbir şey yoktu. Çaresizlik içinde çalıların alt-

larına bakarken bir şey dikkatini çekti. Mavi değildi ama... Biraz daha yakına gidip çalıları kenara itirmeye çalışırken eline diken batınca acıyla çığlık attı.

Zorla yutkunararak dizlerinin üzerine çöküp kanlı pantolon parçasına baktı. Büyük kısmı olmasa da Davis'in bedeninin bir kısmı hâlâ oradaydı. Yeniden öğürmeye başladı. Tüm gücünü toplayıp elini uzatarak cebinde anahtarları aramaya başladı. Cebin içinde bile yumuşak ve yapışkan bir şeyler vardı. Gözlerini kapatıp düşünmemeye çalıştı. Elini cebin dibine kadar soktu, ama anahtardan eser yoktu.

Lanet olsun! Ayağa kalkıp ceset parçasına bir tekme savurdu. Başka ne yapacaktı ki?

Düşün, diye emretti kendi kendine. *Düşün, düşün!* Davis anahtarlara ne yapmış olabilirdi?

Sonra zihninde bir ışık yandı. Geri zekâlı, diye söylendi kendi kendine. Davis solak değildi ki. Tabii anahtarlar sağ cebinde olacaktı. O ise sağ değil sol cebi karıştırmıştı.

Ayağının ucuyla ceset parçasını iterek diğer yöne dönmelerini sağladı. Elini cebine sokarken "Bir kez daha," diye mırıldandı. Bu kez bir önceki kadar sarsılmamıştı. O anahtarları alması gerekiyordu. Eğer ayı yediyse ne yapacağını bilmiyordu. Belki atıyla en yakındaki kasabaya gidip bir araba çaldıktan sonra buradan kaçardı... Bu planın düzgün işleme olasılığı yok denecek kadar azdı ve kendi de bunun farkındaydı.

Cebe elini sokunca parmakları metal bir şeye değdi. Anahtarlar buradaydı! Hemen çıkarıp eliyle sımsıkı tuttu. Neredeyse ağlayacaktı.

Bir dakika boyunca, elinde anahtarları sıkarak orada öylece durdu. O kadar mutlu ve rahatlamıştı ki anahtarları bulduğuna inanamıyordu. Dünkü korkunç geceden sonra sanki her şey ters gidecek gibi hissetmişti.

Pekâlâ. Bir facianın kıyısından dönmüştü. Angie Powell hâlâ yakınlarda bir yerde olabilirdi, ama altında bir at yoktu. Ayrıca Chad gibi bir planı da yoktu. Bu planı, bir kadının mahvetmesine izin vermeyecek kadar çok önemsiyordu ve üzerinde dikkatle çalışmıştı.

Belki de dağdan inmeye çalışırken yolda onunla karşılaşır, öldürme şansını yakalardı. Onun peşine düşüp aramaya-
yacaktı, çünkü bu çok fazla zamanını alırdı. Önceliği ülkeden mümkün olduğunca çabuk kaçabilmektir. Eğer yolda giderken ona rastlarsa da hiç tereddüt etmeden vuracaktı. Bu kez kaçmadan evvel öldüğünden emin olacaktı.

Şu an elinde anahtarları tutuyor olmak onun için çok önemliydi. İşler onun lehine dönmüştü. Kaderinin ipleri yeniden ellerindeydi ve kimse yoluna çıkamayacaktı.

BÖLÜM 17

Ayı yuvasından çıkmıştı. İstedğini alıp karnını tika basa doyurduktan sonra kocaman bir kayanın altındaki oyuğa girip gecenin geri kalanını yağmurdan ve rüzgârdan korunarak geçirmişti.

Son birkaç gündür oldukça iyi beslenmişti. Akşamın erken saatlerinde, fırtına başlamadan evvel kurbanının yanına gidip yemeğine devam ederken başka bir insanın taze kokusunu almıştı. Kokuyu takip ettiğinde büyük hayvanlarla insanların birlikte olduğu bir yere çıkmıştı. Fakat taze kan kokusu burnunu okşayınca daha fazla dayanamayıp eti hâlâ taze ve sıcak olan eski avının yanına gitmişti. Avı, kaçmaya bile çalışmıyordu. Onu yakalamak öneekinden çok daha kolay olmuştu.

Şimdi, karnı doymuş ve memnun bir halde barınağında büzülmüş yatıyordu. Bazı sesler duydu, ama hava ve üzerinde rehavetten ötürü kalkıp bakmak bile istemiyordu. Et-

rafta birkaç ilginç koku vardı, ama o kadar uykuluydu ki hiçbir güç onu bu yağmurun altına çıkaramıyordu.

Yeniden acıktığında avına yeniden gidecekti. Kokunun hâlâ orada olacağını düşünüyordu.

BÖLÜM 18

Bileğindeki dayanılmaz acı Angie'yi derin uykusundan uyandırdı. Uyanırken ses çıkarmış olmalıydı, çünkü Dare, karnına doğru uzatmış olduğu eliyle onu sakinleştirmek istercesine hafifçe pat pat vurdu.

“Bileğin mi ağrıyor?” Dare'in mırıltılı sesi kulağının arkasından geliyordu. Yarı uyur yarı uyanık bir sestti.

“Kımıldattığım zaman,” diye cevap verdi sersemlemiş bir halde. Hâlâ o kadar yorgundu ki zor cümle kuruyordu. Zorla, gözlerini biraz açmayı başardı. Her yer koyu renk gölgelerle doluydu. Nerede olduğunu biliyordu, ama günün hangi diliminde olduklarını çıkaramıyordu. Gece miydi? Sabaha karşı mıydı? Ne kadar süredir uyuyorlardı?

“Ne kadar zamandır uyuyoruz?” diye sordu iç çekerek. Dare'in bedeninin tatlı sıcaklığına gömülürken gözleri uykuya yenik düşerek yeniden kapanıyordu.

“Birkaç saattir.”

“O kadarcık mı?”

Dare bir şeyler mırıldanarak doğrulurken uyku tulumunun altına bir soğuk hava dalgası girdi. Dare oturur duruma geçince Angie de daha fazla üşümek için iyice büzüştü. Zorla gözlerini açınca Dare'in kalkıp küçük ısıtıcıyı kapattığını gördü. Artık ısınmışlardı, gazdan tasarruf etmeleri gerekiyordu.

Ağır göz kapakları yeniden kapandı. Yağmur hızından hiçbir şey kaybetmemişti. Kurumuş ve ısınmıştı. Hâlâ gözlerini açamıyordu, sersem gibiydi. Dare gazlı sobayı kapattıktan sonra yine arkasında aynı pozisyonu alarak kolunu Angie'nin beline doğru uzattı. Kendini Dare'in kucağında oturuyormuş gibi hissediyordu. Dare'e iyice yanaşarak rahat ettikten sonra yeniden uykuya daldı.

Ayağını Dare'in ayağına çarpınca duyduğu acıyla bir çığlık attı. Hâlâ tam anlamıyla ayılmamıştı, ama oturmaya çalıştı. Sonra gözlerini tıpkı bir baykuş gibi kırparak etrafa baktı. Dare, inleyerek sırt üstü döndü. Koluyla ışık gelmesin diye gözlerini kapattı.

Angie gözlerini kapatarak başını kaldırdığı sol dizinin üzerine koydu. Bileğinin ağrısı azalmıştı. Eğilip bileğini kontrol edebilirdi, ama bunun için çok fazla çaba sarf etmesi gerekiyordu. Bunun yerine orada öylece yarı uyur yarı uyanık vaziyette oturdu. Birkaç saniye sonra Dare'e "Uyandın mı?" diye sordu. Eğer uyanmadıysa onu rahatsız etmek istemiyordu ama uyanmışsa... Aslında neden bu soruyu sorduğunu kendi de bilmiyordu.

“Sen beni yumrukladıktan sonra uyandım, evet,” diye homurdandı.

Orada öylece durup yanlış yere itham edildiği için gücenmesi gerekip gerekmediğini düşündü. “Ben sana yumruk atmadım.” Belki de atmıştı. Aslında bundan emin değildi. Başını dizinden kaldırmadan diğer yana çevirip gözlerini araladı. “Ama can havliyle tekme atmış olabilirim çünkü bileğim acımişti,” dedi.

“Yumruk attın.”

Her ne kadar uykulu olsa da mantığını kaybetmemişti. “Bu nasıl olabilir ki? Sen benim arkamdaydım. Arkama doğru yumruk atamam.”

“Oturduğun zaman attın.” Kolunu tek gözünün üzerinden kaldırıp yarı aralık bir gözle baktı. “Karnıma yumruk attın.”

Birbirlerine baktılar. Her ikisi de hırçın ve uykuluydu. Yeniden gözlerini kapatırken Dare’in ne dediğini düşündü. “Yumruk değildi,” dedi en sonunda ısrar ederek. Uyku sersemi ne yaptığını şöyle bir düşünüp en sonunda kararını vermişti. “Dirseğimle dürttüm, yumruk değildi.”

“Ha dirsek ha yumruk, karnım için pek bir farkı yok. Haydi, artık uyu.”

“Saat kaç?”

Dare saatine baktı. “En son sorduğundan bu yana yarım saat geçti.”

Bu hiç iyi değildi. Eğer ayağını her oynattığında uyanırsa doğru dürüst dinlenemezdi.

Dare derin bir nefes alıp uyku tulumunu kenara iterken “Tamam, bir de şöyle deneyelim,” dedi. “Sırt üstü yat.”

Soguk havanın etkisini aninda hisseden Angie “Hey! Ne yapıyorsun?” diye bagirdi.

“Tamam, birazdan ortecegim. Tanrı aşkına uzanır mısın artık?” Hemen söz dinlemesini beklemiyordu onun için Angie’yi omuzlarından nazikçe tutup sırtüstü yatırdı. Sonra da sağ kolunu dizlerinin altından geçirip Angie’nin bacaklarını kaldırdıktan sonra yeniden kaşık pozisyonu aldı. Angie’nin bacakları, onun bacaklarının üstünden sarkıyordu. “Böyle nasıl oldu?”

Aslında, en azından şu an için çok konforluydu. “İyi,” diye mırıldandı.

Uyku tulumuna uzanıp, Angie’nin bileğinin çok sıkışmamasına dikkat ederek yeniden üstlerine örttü. Yattığı yere tam olarak yerleşince derin bir nefes alıp verdi. Bu, sabırsızlık değil rahatlama nefesiydi. Kolunu başının altına koyup anında uykuya daldı.

Şu dakika ve içinde bulundukları şu hal, Angie’nin beynine kazındı. Başını dikkatle, Dare’in yüzünü görece kadar çevirdi. Loş ışıktaki kalın kirpiklerini, sert ve kemikli yüz hatlarını, burun kemerindeki ufak yara izini görebiliyordu. Aslında yakışıklı bir adam değildi ama tam bir erkekti. Ona ne kadar öfkeli olursa olsun ya da işlerini bozduğu için ne kadar gücenmiş olursa olsun ondan uzak da kalamamıştı. Kulağı tırmalayan sert ses tonundan, güçlü ve hantal hareketlerinden nerede olduğundan hemen haberdar oluyordu. Sanki aralarında manyetik bir çekim vardı ve sürekli olarak bu adama doğru çekilmekten nefret ediyordu.

Angie, yağmuru ve Dare'in ritmik nefes alış verişlerini dinleyerek birkaç dakika uyanık kaldı. Hiç düşünemeyeceği bir yerde, yatakta Dare'in kollarının arasındaydı. Bu durum ona o kadar doğal geliyordu ki gerçekten bilincinin yerinde olup olmadığından emin olamıyordu.

Düşünmesi gerekiyordu, ama... Daha sonra.

Dare, nazik hareketlerle bacağını kaldırırken uyandı. "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı huysuzca çünkü o durumda doğru dürüst uyumayı başarabilmişti. Aslında yaşadığı yorgunluğun üstüne ölü gibi uyuması gerekirdi, ama sürekli birbirlerini uyandırıyorlardı.

"Kalkmam lazım," dedi elleriyle yüzünü ovalayarak. Sert elleri kirli sakallarına değince zımpara gibi ses çıkıyordu.

"Nereye? Hâlâ yağmur yağıyor," dedi hem şaşkın hem aksi bir edayla bakarak.

"Bir yere değil. Tuvalete. Sen ne âlemdesin?"

Tanrım! Angie inledi. "Keşke hiç hatırlatmasaydın." Bu sorunu halletmeden yeniden uykuya dalmasına imkân yoktu. Kolundaki saate baktı, ama o kadar uykuluydu ki saati bile göremiyordu. "Saati göremiyorum," diye mırıldandı kolu yeniden yatağın üstüne düşerken. Tüm gece yağmur ve çamura maruz kalan saat zaten çalışmıyordu. "Saat kaç?" Soruyu sorar sormaz cevabı bilmenin aslında hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini düşündü.

"Neredeyse öğlen oldu."

Evet, kesinlikle tuvalete gitmesi gerekiyordu. Bir dakika daha bunu nasıl yapacağını düşünerek endişe içinde durdu. Bir koza gibi içine gömüldüğü sıcak yatağın üstünde doğrulmaya çalıştı. “Lütfen burada taşınabilir tuvalet olduğunu söyle,” dedi bir umut.

Dare burnundan tıslayınca konuşmasına hiç gerek kalmadı. Bu, yeterli bir cevaptı.

“Kabin tuvaleti nasıl?” Neyse, en azından işini bir çalının arkasında görmek zorunda kalmayacaktı. İncinmiş ayak bileğiyle bunu yapması imkânsızdı.

“Arka tarafta.”

Ne?! Bu, botlarını ve yağmurluğunu giyip merdivenlerden indikten sonra yağmurun altında tek ayaküstünde zıplaya zıplaya tuvalete gitmek anlamına geliyordu, ama yine de en azından çalının arkasına yapmaktan iyiydi.

“Belki içine tuvaletini yapacağın bir şey bulabilirim,” dedi Dare, ama bundan şüpheliydi. “Şişeye yapabilir misin?”

“Nişan alarak tuvaletimi yapacağımı mı düşünüyorsun? Kadınlar işlerini öyle göremez,” diye homurdandı.

Dare’in ağzı hafif çarpılınca yanağındaki ufak yara izi gamze gibi göründü. Başkası olsa buna kahkahalarla gülerdi, ama Dare çok fazla gülen bir adam değildi sanki. Acaba daha önce kahkahalarla gülmüş müdür, diye düşündü. Aksi ve içe kapanık bir adama, orduda çalıştığı yıllarda dönüştüğünü düşünüyordu.

Dare hakkında düşünürken aslında kendinin de hemen hemen hiç kahkaha atmadığının farkına vardı. Eskiden daha

çok gülerdi ve daha dışa dönüktü. Sonra bir süreliğine yaşadığı utanç ve güvensizlik insanlardan uzaklaşmasına neden olmuştu. Dış dünyaya karşı ördüğü duvarlar kendini daha güvende hissetmesini sağlıyordu. Bu süre boyunca ihmal ettiği arkadaşlarına ulaşmak biraz zor olmuştu, ama şu an bu çabayı gösterdiği için çok mutluydu. Acaba Dare de benzer süreçlerden geçtikten sonra mı dış dünyaya karşı duvarlarını örmüştü?

“Bu durumda, kovaya ne dersin?” diye sordu. “Atlar için kullandığım bir kova vardı.”

Sahneyi zihninde canlandırınca gülme hissi geldi, ama yanıtı mümkün olduğunca sakindi. “Hayır, sağ ol. Bir şekilde hallederim.”

“O halde önce hanımlar. Seni merdivenden indireyim. Ben biraz daha bekleyebilirim.”

“Önce sen git. Ben de bu sırada kendi pantolonumu giyeyim. Benimkiler zaten ıslaktı. Üzerimdekini boşu boşuna ıslatmamın anlamı yok.”

Dare karşı çıkmadı. Angie’nin ıslak pantolonunu ahp kolay ulaştın diye yatağın yanına bıraktı. Botlarını ve yağmurluğunu giydikten sonra merdivenden inerek gözden kayboldu.

Kova mı?

Düşününce Angie’nin dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Eğer kovayı boşaltma gibi bir dert olmasaydı bu teklifi düşünebilirdi. Kova meselesiyle kendi başa çıkabilseydi sorun olmazdı, ama bu işi Dare Callahan’a bırakamazdı. I-ıh.

Diğer taraftan Dare onun çıplak göğüslerini, daha doğrusu hemen hemen her yerini görmüştü. Başka zaman olsa

göğüsleri küçük olduğundan ötürü gülmemesini söylediği için utanırdı. Belki de kendini daha normal hissetmeye başlayıp geçen gece yaşadıklarının korkusunu üzerinden attığında bu durum daha çok canını sıkacaktı, ama şu anda hiçbir şeye aldıracağı yoktu. Göğüslerinin büyük ya da küçük olmasını ya da Dare'in kendiyle dalga geçmesini sorun edemeyecek kadar çok şey yaşamıştı.

Fakat Dare onunla alay etmemişti. Aslında bunun tam tersini yapacağını düşünürdü. Dare hiç umduğu gibi davranmamıştı. Hatta tam aksine kahramanca davranmıştı. Onun hakkındaki değerlendirmelerinin yanlış çıkması ise canını sıkıyordu. Kendi yargılarına bile güvenemezken başkalarına nasıl güvenecekti?

Tüm bunları daha sonra düşünecekti, çünkü hâlâ kendini yorgun hissediyordu ve tuvalete de gitmemişti. Tüm gücünü toplayarak bol gelen termal içliği çıkarıp ıslak ve kirli pantolonunu giymeye çalıştı. Pantolonun sıcak bedeniyle teması titremesine neden oluyordu. Çok sinir bozucu bir histi, ama kısa süre sonra yeniden şu ıslak şeyi çıkaracağını düşünerek kendini teselli etti. Tuvaletten döner dönmez sıcak içliğe geri dönecekti.

Bileğini saran bandajdan ötürü ayağını botuna sokamıyordu. Zaten böyle yaparsa bandaj da ıslanırdı. Yapılacak tek şey bandajı çıkarmaktı. Bandajı açıp normalden iki kat daha fazla şişmiş ve mosmor olmuş bileğini görünce şok oldu. Bandajın baskısı ortadan kalkınca bileği alev alev yanmaya başladı.

Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Acıya odaklanmayı bir kenara bırakıp sol ayağına botu giydi. O da ısl-

laktı, ama şu an bu durumu da göz ardı edecekti. Sıra yağmurluğa geldi. En azmdan yağmurluğu üzerine aldığında titremedi. Yağmurluğun fermuarım kapatıp kapüşonu başına geçirdi. Hazırdı, ama daha bu yüksek platformdan merdiveni kullanarak inmesi gerekiyordu.

“Yüzlerce kilometrelik bir yol gibi,” diye mırıldandı merdivene doğru bir adım atarken.

Merdivene ayağını yerleştirmek işin en zor kısmıydı. Sol ayağını basamağa iyice sabitleyip sımsıkı tutunması gerekiyordu. Doğru pozisyonu alınca gücünü ayarlayıp üst bedeninin gücünü kullanarak sol ayağıyla bir basamak daha indi. Çok hoş bir deneyim değildi ama en azmdan işlevseldi.

Vücudu hâlâ gücünü tam anlamıyla toparlayamadığı için çok fazla çaba sarf etmesi gerekiyordu. Bedenindeki en ufak kas bile titriyor, hızlı hızlı nefes alıp geriyordu. Tam en son basamağa gelmişti ki kapı gıcırdayarak açıldı.

“Vay anasını! O da ne öyle!”

Kapının gıcırtısını duyup Dare’in içeri girdiğini anlamasaydı şaşkınlık içinde kükrer gibi bağırmasını aniden duyunca merdivenden düşebilirdi. Merdiveni sımsıkı tutarak karanlığın içindeki Dare’e baktı.

Dare hızla ileri atıldı. Yüzündeki hem merdiveni nasıl indiğine inanmayan hem de öfkeli bir ifade vardı. Hemen Angie’nin belinden kavrayarak onu merdivenden indirdi. Pozisyonunu değiştirip Angie’yi kucağına alırken, “O merdivenden aşağı düşüp boynunu kırabilirdin!” diye kükredi.

“Ama kırmadım.” Hâlâ nefes nefeseydi. “Hem vakitten

kazandık hem de sen çok fazla yorulmadın,” dedi Angie, sol kolunu Dare’in boynuna doğru atarken. Sanki daha önce yüzlerce kez bu şekilde taşınmış gibi doğal hareketler sergilemesine kendi bile şaşıyordu. Fakat Dare öfkeli görünüyordu. “Seni merdivenden indirip çıkaramayacak kadar yorgun değilim.”

Angie’yi dışarı çıkarmak yerine orada öylece duruyordu. “Tamam, yorgun olsan da götürebilirsin, erkekliğine dil uzatmadım,” dedi Angie sabırsızca. “Haydi, artık beni tuvalete götür. Önce bir işimi halledeyim sonra tartışmaya devam ederiz.”

Dare, ağzının içinde bir şeyler geveleyerek arka kapıya doğru gitti. Bu, sıradan bir kapı değildi. Dare, kulübenin bir kısmını kapı gibi kesip menteşe takmıştı. “Kapüşonunu tak,” dedi kalın sesiyle. “Rüzgâr hâlâ çok kuvvetli.”

Dare onu kucağında kapıdan çıkarırken Angie de kapüşonunu başına geçirdi. Tıpkı bir şelalenin altında yürüyor gibiydiler. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Tuvalet kulübenin arka tarafında, hemen birkaç adım ötedeydi. Eğer üzerlerinde yağmurluk olmasaydı bir saniye içinde sıırıslıklam olurlardı. Dare tuvaletin kapısını açıp Angie’yi kucağından indirdi. “Ben burada bekliyorum,” diye bağırdı. Hızla yağan yağmur, tuvaletin plastik çatısında büyük gürültü çıkarıyordu.

Angie ona bağırarak dışarıda bekleyip ıslanarak aptallık etmemesini, içeriye girmesini söyledi, ama gürültü o kadar çoktu ki sesini duyurmaya çalışarak vakit kaybetmekten vazgeçti. Mümkün olduğunca çabuk işini gördükten sonra elle-

rini yıkayıp kapıyı açar açmaz Dare onu kollarına alıp hemen kulübeye koştu.

Angie'yi kucağından indirir indirmez ağır kapıyı kapatıp sırlıklam olmuş yağmurluğunu çıkardı. Angie de tek ayak üstünde durup kendi yağmurluğunu çıkardı. Saman, at ve yem kokan havayı soluyunca kendi atları aklına geldi. "Pislik herif," dedi öfkeyle. "Dört atımı da çalıp kaçtı. Onlara bakamayacağından eminim. Daha doğru dürüst ata bile binemiyor."

"Belki de şimdiye kadar düşüp boynunu kırmıştır," dedi Dare sakın bir ses tonuyla.

"Umarım," diye mırıldandı Angie.

"Atlarını geri getireceğiz. Tabii eğer düşüp boynunu kırmadıysa benim sersemi de öyle," dedi elleriyle Angie'nin belini kavrarken. "Haydi bakalım." Hiç durmadan onu omzuna doğru aldı. Bu ani hareketi beklemeyen Angie'nin birden nefesi kesildi, ama yine de şikâyet etmekle vakit kaybetmedi. Bunun yerine düşmemek için ona sımsıkı tutundu. O kadar yorgundu ki birilerinin onu yukarı çıkarması işine gelirdi. Yorgundu ve üşüyordu, ama en azından sırlıklam ıslanmamıştı.

Angie ıslak pantolonu çıkarıp termal içliği giyerken Dare de o rahat etsin diye arkasını döndü. Dürüst olmak gerekirse o kadar çok uykusu vardı ki Dare baksa bile umurunda olmazdı. Zaten tüm bunları da üstüne o giydirmemiş miydi? Dare bileğini sararken o sırt üstü yatıp kestirmeye başlamıştı bile. Belki de o an derin uykuya dalmıştı, çünkü tek hatırladığı şey Dare'in yanına yatıp üzerilerine uyku tulumunu sıkıca örtmesiydi.

Kendini tuhaf şekilde huzurlu hissederek Dare'e yaslandı. Ona bu kadar yakın olmak tuhaf biçimde rahatlatıcıydı. Kendini o kadar güvensiz hissediyordu ki sanki şu anda ihtiyacı olan tek şey buydu. Her şey eninde sonunda yerli yerine oturacak ve o da eskisi gibi düzelecekti, ama şu anda bunları düşünmek istemiyordu. Şu anda arkasında Dare'in olduğunu bilmek ve ısınmak yeterliydi.

Düşünmesi gereken çok fazla önemli şey vardı, ama zihni o kadar yorgundu ki düşüncelerin peşine takılıp gide-miyordu. Dare'in kollarını üzerinde hissederken uykunun tatlı derinliğine gömülüyordu.

BÖLÜM 19

Angie bir sonraki kez uyandığında sanki saatler geçmiş gibi hissediyordu. En sonunda yorgun bedeni biraz olsun dinlenmişti. Dışarıda hiçbir şey değişmemişti. Yağmur hâlâ devam ediyordu, gökyüzü kasvetli ve griydi, hâlâ uyku tulumunun altında büzüşmüş yatıyorlardı. Akşamüzeri olduğunu hissetti. Dare de benimle birlikte uyumuş olmalı, diye düşündü çünkü uyansaydı kalıp hareket ederdi. Angie birileriyle uyumaya alışkın değildi. Dare için de aynı durumun söz konusu olabileceğini düşündü.

Dare vücudunu Angie'nin vücuduna dayamış halde derin bir uykudaydı. Kolunun ağırlığını, boynuna doğru vuran nefesini, göğsünün ritmik hareketlerle inip kalktığını hissedebiliyordu. Onu bedenine bu kadar yakın hissedince, diğer yana dönüp başını göğsüne dayamak sonra da teninin sıcak kokusunu içine çekmek istedi. Hâlâ uyku mahmurluğunu tam olarak üzerinden atamadığı için bu düşüncesini nere-

deyse eyleme dökme üzere hareketlendi, ama sonra ne yaptığıı idrak ederek aniden durdu.

Bu hareketi Dare'i uyandırdı. Dare, derin bir nefes alıp yavaşça verdikten sonra Angie'nin üzerindeki kolunu kaldırmadan sıktı. Sanki ona sarılıyor gibiydi. Bu tuhaf durum Angie'yi gülümsetti. Birlikte bir ölüm kalım meselesiyle yüzleşmişler, neredeyse sarılarak uyumuşlardı. Bu harekete de sarılma denebilirdi elbet öyle değil mi? Bir şeyden kesin olarak emindi: Bir daha asla onu düşmanı gibi görmeyecekti. Bunu yapamazdı, çünkü Dare onun düşmanı değildi. Aslında belki de hiçbir zaman düşmanı olmamıştı, ama içinde bulunduğu durum ve özgüven eksikliğinden öyle olduğunu düşünmüştü. Onu tam anlamıyla tanımanın mümkün olacağını sanmıyordu, ama birçok erkekten farklı olarak çelik gibi sağlam bir iradeye sahip olduğundan emindi.

“İyi misin?” diye mırıldadı. Zaten kalın olan sesi uyku mahmurluğuyla daha da çatallanmıştı. Sorunun cevabı çok da umurunda değildi çünkü sorunun ardından yanağını Angie'nin başına doğru yaslayarak yeniden uykuya dalacakmış gibi bir pozisyon aldı. Fakat bir dakika sonra Angie uyumadığını anladı, çünkü daha önce uyardığı gibi sertleşmişti.

Angie bu sertleşmeyi hissedince hızla çekilmeyi düşündü, çünkü seks istediği ölçüde güvenli olmadığı alanlardan biriydi. Ona göre seks keyiften ziyade bir sorundu. Ona

göre seks, duygularını ve mükemmel olmayan vücudunu, onları beğenme ya da beğenmeme olasılığı olan bir adama açmak demekti. Zaten orgazma yalnızca elle ulaşabiliyordu. Vajinal yoldan orgazma ulaşmak ona göre bir masaldan ibaretti. O halde bir aracıyı, yani erkeği aradan çıkarıp kendi kendini tatmin etmek daha kolay olmaz mıydı? Hem araya bir erkek girmediği zaman bu süreç daha az karmaşık ve duyguları açığa vurma açısından daha kolay oluyordu.

Tabii Dare Callahan'la seks yapmayacaktı. İşi oraya kadar götürmek istemiyordu. Zaten onun da böyle bir şey beklediğini düşünmüyordu. Kendini zerre kadar seksi hissetmiyor, seksi göründüğünü de hiç düşünmüyordu. Dare'in sertleşmesinin de dişiliğiyle alakalı değil, sıradan bir sabah ereksiyonunun sonucu olduğunu düşünüyordu. Angie orada olmasa da sertleşecekti zaten.

İki seçeneği vardı. Ya kımıldamadan durup her ne kadar kendi sebep olmasa da sertleşme hissini tadını çıkaracak ya da sertleşmenin hiç farkına varmamış gibi bir hareketle ondan uzaklaşacaktı.

“Hey, sen bana aldırma,” dedi Dare. “Ben yalnızca sertleşmiş penisi sana doğru doğrulmuş herhangi adamım, cevap vermen gereken biri değil.”

Bunu duyar duymaz tüm iyi niyeti uçup gitti. Kimse onu Dare Callahan'dan daha fazla sinirlendirip dalga geçemezdi.

“Ah, o penis miydi?” diye mırıldandı. “Ben de Çinlilerin kullandığı makarna çubuğu sanmıştım.”

Dare, gülüyormuş gibi bir ses çıkardı. O tip bir adam olsa gerçekten de güldüğünü düşünecekti neredeyse. Sonra da ani ama nazik bir hareketle Angie’yi sırt üstü yatacak şekilde tek eliyle çekti. Angie daha ne yaptığını bile anlamamıştı ki Dare, elini tutup pantolonun altındaki kalın sertliğe değdirdi. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Angie o an yaşadığı şokla ne yapacağını bilemez halde kalakaldı. Sanki hiç tanımadığı bir bölgedeydi, ne yöne gideceğini hatta buraya nasıl geldiğini bile bilmiyordu. Tıpkı bir ergen gibi yüzü kıpkırmızı oldu. Hemen elini çekip kekeleyerek “Ne... Ne yapıyorsun sen?” diye sordu. Dare, onunla flört ettiğini mi düşünmüştü yoksa? Halbuki Angie nasıl flört edileceğini bile bilmiyordu. Bu konuda o kadar kötüydü ki asla denememişti bile.

“Bir yanlış anlaşılmayı düzeltiyorum,” dedi Dare sanki Angie gerçekten ne yaptığını sormuş gibi. “Daha doğrusu iki yanlış anlama.”

Aslında Angie bu kadar afallamamış olsaydı herhangi bir tepki bile vermezdi, ama az önceki durumun şaşkınlığıyla merakına yenip düşüp “İki mi?” diye sordu.

“İlkini anlamışsındır,” dedi bu kez gerçekten gülümseyerek. Gülümsemesi parlak mavi gözlerinin etrafındaki kırılgan-

lıkları görünür hale getirmişti. Eğer Angie o sırada ayakta olsaydı dizleri çözülüp düşebilirdi. Tanrı'ya şükür ki sık sık gülmsemiyor, diye düşündü çünkü bu durumun ölümcül etkileri olabilirdi. “İkincisini ise sana daha sonra söyleyeceğim.”

“Neden şimdi değil?” *Hay Allah!* Ona neler oluyordu böyle? Niye çenesini kapatıp konunun kapanmasına izin vermiyordu ki? Dare Callahan elini tutup penisine götürmüştü. Şu anda yapması gereken şey bu durumu düşünmeyi bırakmak, hatta hiç olmamış gibi davranmaktı. Ağzından çıkan kelimeleri silmek istercesine elini salladı. “Neyse boş ver. Önemli değil.”

“Bir tartışma konusuydu, ama bekleyebilir,” dedi Dare esneyerek. Doğrulup boynunu bir o yana bir bu yana çevirdi, kollarını havaya doğru uzatarak gerindi, omuzlarını yuvarladı. Gerinip eklem yerleri kıtladıkça rahatlıyordu. Angie’yi buraya getirmeye çalışırken çok fazla yorulmuş, insanüstü bir çaba sarf etmişti. Bunu düşününce Angie suçluluk duyuyordu. Ona teşekkür etmişti ama yaptıklarının karşılığı kelimelerle ödenecek türden değildi.

“Yine tuvalete gitmeye ihtiyacın var mı?” diye sordu başını bir kez daha bir sağa bir sola eğip boynunu kütletirken.

“Hayır, iyiyim,” dedi Angie çaresizliğini belirten bir hareketle. “Özür dilerim.”

“Ne için?”

“Seni neredeyse sakatlayacakmışım. Baksana her hare-

ket ettiğinde bir yerlerin kütürdüyor.”

“Sabahları kalkınca hep böyle olur zaten.”

“Çok zorlandın.”

“En zor kısmı çamurdu. Bilinci yerinde olan birini taşımak o kadar da zor bir şey değildir aslında ama bilinç yerinde olmayınca beden de ceset gibi oluyor.” Bunu öyle bir edayla söylemişti ki gören sürekli kucağında ceset taşıdığını düşünürdü. Cümlesini tamamladıktan sonra doğrulup sertleşmiş olan kaslarını açmak için birkaç hareket yaptı. “Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği için herhangi bir tercihin var mı? Yiyeceğimiz var. Burada her zaman yiyecek bir şeyler bırakıyorum. Ayrıca gelirken de bir şeyler getirdim. Eğer çabuk bir şeyler istersen kurutulmuş et ya da protein barı var. Bunları istemezsen biraz su ısıtayım çorba ya da yahni yapabiliriz.”

“Yahni,” dedi Angie doğrularak. Düşüncesi bile ağzını sulandırmaya yetmişti. Açlıktan ölüyordu. Gece boyunca ne kadar kalori yaktıklarını ve son yirmi dört saat içinde şekerli su ve bir protein bardan başka bir şey yiyip içmediklerini düşününce bu, hiç de şaşırtıcı bir durum değildi. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Ulaşabildiğin yerleri şöyle bir toparlayabilirsin,” diye yanıtladı Dare. “Sabah çıkarken etrafı biraz dağınık bırakmıştım.”

Teklifini geri çevirmediği için tuhaf biçimde memnun olmuştu. Evet, bileğinden ötürü hareket edemediği için pek bir şey yapamazdı ama en azından etrafta dağınık halde bu-

lunan kirli ve ıslak kıyafetleri emekleyerek ortadan kaldıracı-
bilirdi. Çamurlu botları çıkardıkları yerdeydi, çamur içindeki
tüfeği ve kılıfı bir köşedeydi. Dare'in tüfeği ise kolaylıkla
ulaşılabilecek bir yerdeydi. Sabah şekerli su içtikleri kupalar
ve protein barının çöpleri de yerdeydi.

Dare, askerlik geçmişi olan bir adamdı ve dağınıklıktan
hoşlanmazdı. Fakat dün gece Angie'yi buraya taşıyıp merdi-
venden yukarı çıkarırken o kadar çok çaba harcamıştı ki kı-
mılayacak hali bile kalmamıştı.

Angie, çöpleri poşete koyup ıslak kıyafetleri bir araya
koyarak mümkün olduğunca etrafı toparladı. O etrafı topar-
larken Dare de taşınabilir sobayı yattıkları alana çıkardı. Bu
sayede hem yemek pişirip hem de içeriği ısıtabileceklerdi.
Tanrı'ya şükür ki Angie şu anda üşümüyordu, ama kulübenin
içi buz gibiydi.

“Çok ilginç bir tasarım,” dedi Angie eliyle kulübeyi işa-
ret ederek. “Kendin mi inşa ettin?”

“Tasarımını ben yaptım, ama yapımı için başka birini
buldum. Burayla kendi başıma ilgilenemeyecek kadar müşte-
rim vardı. Artı, inşaat işlerinden, bir şeyleri çivilemekten nefret
ederim. Şişedeki suyu ısıtıcının içine dökmeyi bırakıp pırıltılı
mavi gözleriyle Angie'ye baktı. “Sanırım yine pot kırdım.”

“Ne konuda? Benim müşterilerim tek tükken sende müş-
teriden bol bir şey olmadığı ima etmenden ötürü mü? Yoksa çivileme benzetmesinin zihnimde uyandırdığı çağrışım mı?”

Ses tonu iğneleyiciydi ama ilginç şekilde, kariyeri tepetaklak olduğu halde artık öfke duymuyordu. Olan olmuştu ve bu durumla başa çıkmaya çalışıyordu. Önünde sonunda her şey yoluna girecekti. Diğer yandan Dare'in son söylediği hoşuna da gitmişti.

“İlki.”

Dare'in geri adım atmayıp tartışmadan kaçmadığını fark ettim. Gerçi şu an ortada büyük bir sorun da yoktu aslında. Gelecekte olup olmayacağını bilemezdi ama geçen gece onun için çok fazla şey yapmıştı. Yaptığı iyiliklerin ne zaman biteceğini bilmiyordu ama burada, şu an bitmeyeceğinden emindi.

“Pekâlâ. Neyse, atların da güvenli ve kapalı bir yerde olacağı şekilde tasarlanan çok hoşuma gitti,” dedi Angie.

Dare ocağı yaktı. “Aslında ben hem daha hızlı oldukları hem de az sorun çıkardıkları için ATV araçlarını tercih ediyorum, ama bazı müşteriler ata binmeyi tercih ediyorlar. Bunu göz önünde bulundurmam gerekiyordu. Bu şekilde atlar da araçlar da aşağıda güvende oluyor.”

“Ayılara karşı da korunaklı.” Ayı kelimesi bile dün gece gördüğü sahneyi gözlerinin önüne getiriyor, midesine ağrılar girmesine neden oluyordu. Gördüklerini hayatı boyunca asla unutamayacaktı.

“Öyle,” dedi Dare. Angie'nin ses tonundan ve yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü kolaylıkla anlayabiliyordu.

“Dün tam olarak neler oldu? En başından anlat.”

Angie duvara yaslanarak oturup bacaklarını öne doğru uzattı. “Nereden başlamam gerekir bilmiyorum. Sanırım müşterilerimin arasında daha buraya gelmeden evvel bir sorun vardı.”

“Tartışıyorlar mıydı?”

“Hayır, ama iyi anlaştıklarını da söyleyemem. İsimleri Chad Krugman ve Mitchell Davis. Krugman’a daha önce de rehberlik etmiştim. Doğayı ve avcılığı seven insan değil aslında. Geçen yıl da bir müşterisiyle gelmişti. Bu yıl yeniden rezervasyon yaptırınca yine iş sebebiyle, bir müşterisini eğlendirmek için geldiğini düşünmüştüm.”

Dare, yahniyi karton kâselere koyduktan sonra Angie’ nin yanına oturdu. Sert kol kasları Angie’nin omzuna, üst bacağı ise bacağına değiyordu. “İş ortaklarıyla gelen çok müşterim oluyor, ama gelenler genelde birbirleriyle iyi anlaşılan tiplerdir.”

Her ne kadar dikkati yanında oturan Dare’in vücudunun sıcaklığına ve kaslarına kaymış olsa da zihnini toparlayıp devam etmeye çalıştı. “Mitchell Davis benim misafirhanemde kalmaktan, daha doğrusu benimle ilgili hiçbir şeyden hoşlanmadı. Kalacak yer, yiyecekler, kamp yeri, hiçbir şey onu memnun etmiyordu. Hiçbir şeyden memnun olmayan tam bir karın ağrısı insanlar vardır ya onlardan biri olduğunu düşünmüştüm.”

“Ben de bu düşünceden payımı aldım,” dedi Dare kupkuru bir ses tonuyla.

Angie içini çekti. “Dün onları kamp yerinde bırakıp etrafı ayının bıraktığı herhangi bir iz var mı diye bakmaya çıkmıştım. Dolanırken yerde dijital bir fotoğraf makinesiyle ekose gömlek parçası gördüm.” Derin bir nefes aldı. “Hemen yakında ayıya ait ayak izleri, bir sürü kan ve yerde bir şey sürünmüş gibi izler vardı.”

“Tanrım!” Dare başını duvara dayayıp kuşkulu bir tonda, “Lütfen bana izleri takip edip cesedin yanına gitmediğini söyle,” dedi.

“Tabii özellikle cesedin yanına gitmedim, ama zaten ona o kadar yakındım ki,” dedi Angie duygusuz bir tavırla. “Orada bir ceset olduğunun farkına varır varmaz çok fazla yaklaşmadan cesedin bir insana ait olup olmadığını anlamak için bulunduğum yeri değiştirdim.”

Dare, inanamayan gözlerle ona baktıktan sonra derin bir nefes alıp başını salladı. “Sanırım ben de aynı şeyi yapardım.”

“Yanımda tüfekte ayı kovucu spreys vardı. Attığım her adımda durup etrafımı kontrol edip dinledim. Sanırım ceset bir erkeğe aitti,” diye ekledi yumuşak bir ses tonuyla. “Vücudunun yarısını ayı yemişti.”

“Bu, sizin kampa gelen ayı olmalı. Lanet olsun.”

“Evet, aynı bölgede insanlara saldıran iki ayının olma olasılığı nedir?”

Dare başını salladı. “Sıfıra yakın. Aynı ayı olmalı.”

“Sonra kampa geri dönüp Krugman’la Davis’e ertesi

sabah durumu bildirmek üzere dağdan inmek zorunda olduğumuzu söyledim. Ya da onlar kalacak ben inip durumu bildirecektim. Tahmin edeceğin üzere Davis bunu duyunca sinirlendi ben de onlara paralarını geri ödemeyi teklif ettim. Biraz da Davis'in dırdırını dinlememek için hemen çadırıma gittim. Krugman çok daha naifti. Davis ona o kadar kötü davranıyordu ki haline üzülüyordum. Bu da insanları tanıma konusunda ne kadar başarısız olduğumu gösteriyor sanırım. Gecenin bir yarısı seslerini duyunca uyandım. Tartışıyorlardı. Botlarımı ve paltomu giyip tüfeğimle el fenerini aldıktan sonra müdahale etmek üzere çadırımdan çıktım.”

Olan biteni zihninde toparlamak için durdu. “Yemek pişirdiğimiz alana yakınlardı. Normalde çok derin uyurum, onları duymazdım bile ama bu tip gezilerde bir kulağım hep dışarıda oluyor.”

“Rehberlik gezilerin sırasında çok sorun yaşadın mı?” diye sordu Dare. Angie onun yüzünü incelediğini hissedebiliyordu. Başını döndürdüğünde dikkatle ve öfkeli gözlerle kendine baktığını gördü.

“Tabii hayır ama hiçbir zaman tedbiri elden bırakmam. Ayrıca ben bir kadını ve herhangi bir erkeğin önemsemediği şeyleri düşünmek zorundayım,” diye ekledi. “Böyle davranmamam aptallık olurdu, ama sadece bu da değil. Ben... Ayılardan korkarım,” diye itiraf etti süklüm püklüm.

“Ben de ayılara karşı temkinliyimdir.”

“Benimkisi temkinli olmanın ötesinde?” Artık olan olmuştu. Duygularını saklamasının bir anlamı yoktu. “Hep ayılarla ilgili kâbuslar görürdüm. Aymın parçaladığı bir ceset görmek benim için korkunçtu. Her neyse, zaten o koşullar altında derin bir uyku çekmemin imkânı yoktu. Onlara biraz daha yaklaştığımda Davis’in Krugman’ı onu dolandırıp para çalmakla suçladığını duydum. Tartışmayı kesmeleri için onlara bağırdımca Davis bana baktı. Tam o anda da Krugman ona ateş etti.”

Ses tonu tekdüze olmuş, uzaklara dalmıştı. “Bunu yapmayı uzun süredir planlıyor olmalı. Davis ona karşı herhangi bir tehdit edici harekette bulunmamıştı. En azından ben öyle bir şeyle karşılaşmadım. Sonra bana ateş etmeye başladı. Kendimi yere atıp yuvarlanarak ondan uzaklaşmaya başladım. Fakat yere düşünce tüfek elimden düştü. Yuvarlanmaya devam ettim. Seslerden tedirgin olan atlar kişneyip hareketlenmeye başladı. Fırtına başlamıştı. Krugman yerimi fark etmesin diye kımıldamadan durdum. Üstüm başım o kadar çok çamura bulanmıştı ki kamufle olmuştum. Krugman, yakınımdan geçtiği halde beni göremedi. Sonra da... Sonra ayı geldi işte.”

Angie birkaç derin nefes alıp verirken Dare de sessizce onu dinledi. “Krugman da ayıyı görmüştü. Atların dördünü de alarak hızla uzaklaştı.”

“Belki de ayının senin işini bitireceğini umut etmiştir.”

Angie düşüncelerinin o senaryoya kaymasını istemi-

yordu. Zaten öyle bir durumda neler olabileceğini yeterince düşünmüştü. Bu olasılığı düşünmek bile karnına ağrılar girmesi için yetip artıyordu. “Atını eyerleyemedi bile. Ne kadar uzağa gitmiş olabileceğini bilmiyorum çünkü at binmede o kadar iyi değildi. Seni ilk gördüğümde Krugman sandım, ama sonra şimşek çakınca atın eyerli olduğunu gördüm. Senin olduğundan emin olmasaydım saklandığım yerden çıkmazdım.”

“Ucuz kurtulmuşsun.”

Bu, durumu anlatmak için son derece yetersiz bir cümleydi. Angie gözlerini kapatıp başım sağ omzuna doğru hafifçe yatırdı. Sanki kendi kendini bir şeye ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Sonra yeniden doğrulup hikâyesini anlatmaya devam etti.

“Tüfeğe ihtiyacım vardı, ama düşürdüğüm yer ayının Davis’i parçaladığı yere çok yakındı. Cesetle oynuyordu,” dedi açık açık. “Onu parçalara ayırıyordu. Şimşek her çaktığında hiç kımıldamadan durarak ayıya, tüfeğime doğru emekledim. Beni göremiyordu. Şimşekten ötürü duyması da imkânsızdı, ama rüzgârın esiş yönünden ötürü kokumu duyabiliyordu... Davis’in cesedimi bırakıp benim peşimden gelir miydi bilmiyorum. O an düşündüğüm tek şey tüfeğe uzanıp ayıyı vurmaktı. En sonunda tüfeğe ulaşabildim, ama mekanizması o kadar çamura batmıştı ki ateş etmeye bile çalışmadım. Sonra yine dik-katle çadırıma gidip önemli birkaç eşyayı aldıktan sonra oradan uzaklaşmaya başladım.”

“Bileğın ne zaman burkuldu?”

Yüzünü ekşitti. “İlk yarım saat içinde.”

“Bu durumda saatlerce emekledin, öyle değil mi?” Ses tonundan duyguları pek anlaşılmasa da kelimelerinin ardındaki gerginlik hissedilebiliyordu.

Angie belli belirsiz gülümsedi. “Başka ne yapabilirdim ki? Vaz mı geçseydim?” Isıtıcıya baktı. “Sanırım su kaynamak üzere. Haydi, biraz yahni yiyelim.”

BÖLÜM 20

Yatağın üzerinde, duvara yaslanıp sessizlik içinde yahnilerini yediler. Angie çoğu zaman hazır yiyeceklere sıcak su ekleyip “yahni” ya da “çorba” yapardı, fazlasını değil. Bu yahni ise, son derece kısıtlı koşullarda yapılmış olmasına rağmen hiç de fena sayılmazdı. En iyisi de midesine biraz sıcak bir şeyler girmişti. O kadar memnundu ki neşe içinde bir şarkı bile mırıldanabilirdi.

Yedikten sonra plastik tabakları ve kaşıkları çöpe attılar. Ortalık kararmıştı. Dare, el fenerini yaktı. Angie huzursuz gözlerle pencerelere baktı. “Ya Krugman ışığı görürse?”

“Sanmam. Öncelikle onun bu yöne gelmesi için bir sebep yok. Ayrıca burada bir kulübe olduğunu, benim burada olduğumu, hatta senin benim yanımda olduğunu da bilmiyor. Zeki biriyse bu yağmurda dışarı çıkmadan ayının gelme ihtimaline karşı elinde tüfeğiyle kamp yerinde beklemesi gerekir.”

Değerlendirmesi son derece mantıklıydı. Chad, var olup olmadığını bile bilmediği bir şeyin peşine düşmezdi. Doğayla çok ilgili bir adam olmayabilirdi, ama en azından, enlemesine ilerlemesi değil dağdan aşağı doğru inmesi gerektiğini bilebilirdi. Güzel bir uyku çekip karnını doyurduktan sonra mantıklı sonuçlara ulaşmaya başlamıştı. Fakat ulaştığı sonuçlardan biri son derece rahatsız ediciydi. “Sanırım Krugman daha başından beni de öldürmeyi planlıyordu.”

“Olabilir,” diye yanıtladı Dare. Hayal kurup çok abarttığını söylemediği için Angie memnun oldu. “Sence Davis, Krugman’ın planlarını tahmin etmiş miydi? Aksi takdirde yanına neden bir silah alsın ki?”

“Onlara fenerlerini ve tüfeklerini almadan çadırlarından çıkmamalarını söylemiştim. Krugman, silahın da işe yarayacağını düşünmüş olabilir.” Birkaç saniye durup düşündükten sonra başını salladı. “Hayır, deneyimsiz biri bile basit bir silahın bir ayıyı durdurmayacağını bilebilir. Ayrıca ben ayılara karşı tüfek taşımaları gerektiğini özellikle belirtmiştim.”

“Eğer böyle bir şey planlamamışsa neden üzerinde silah olsun ki? Bir tüfeği saklamak imkânsız, ama silah öyle değil. Bu arada Davis’in de tüfeği var mıydı?”

“Olabilir.” Angie durup şimşegin aydınlattığı iki adamı ve birbirlerine karşı konumlarını düşündü. Angie, Davis’in sol tarafındaydı. Ayrıca solak değildi. Bu durumda elinde tü-

fek varsa sağ elinde olmalıydı. “Silahı varsa bile ben görmedim, ama sağ elinde, yere doğru yöneltmiş olmalı.”

“O halde Krugman’ın yanında silah vardı. Davis, Krugman’da silah olduğunu biliyor da olabilir bilmiyor da. Bilmediğini farz edelim çünkü bilseydi daha dikkatli olurdu. Bu arada Krugman ne iş yapıyor?”

“Muhasebeci.”

Dare homurdanarak ayaklandı. Birkaç dakikalığına ortalıktan kaybolduktan sonra elinde silah temizleme çantasıyla geri geldi. “Muhtemelen Davis’in parasını hortumluyordu ve o da bunun farkına vardı ama Krugman her zaman ondan bir adım öndeydi. Bu gezi sırasında Davis’i öldürmeyi planladıysa, evet seni öldürmeyi de düşünmüştür, çünkü tek tanık sendin.”

“Fakat başkaları da onun gezide olduğunu biliyordu. Örneğin Ray Lattimore. Harlan da biliyor. Bu işten paçayı sıyracağını nasıl düşünebilir ki?”

“Her şeyi planlamıştır. Davis’le seni gezinin ilk ya da ikinci günü öldürürse, insanlar sizi aramaya başlamadan önce ülkeden kaçmak için önünde neredeyse bir haftası olacaktı.” Dare’in sakin sesi buz gibi ve sert bir hal almıştı. Kelimeleri içini titretiyordu, ama ortaya koymuş olduğu strateji, tüm parçaları bir araya getirmesini sağlıyordu. Belki de Mitchell Davis, Krugman’ın nasıl bir pislik olduğunu anladığı için ona başından beri öyle davranıyordu. Krugman’ın paniklemeyip Davis’i ardından da kendini öldüreceğini düşünmesi bile tüylerini ürpertiyordu.

“Bu açıdan bakarsak ayı öyle bir zamanda kamp yerine geldi ki benim hayatımı kurtardı.” Ne kadar çabalasa da hayvana karşı bir minnet hissedemiyordu. Yerde öyle çaresizce yatarak Davis’in bedenini parçalamasını izlemek, aynısını kendine de yapabileceğini düşünmek bile korkunçtu. “Yine de şu an Krugman’ın ne yaptığını merak ediyorum. Yağmurda bir yerlerde oturuyor mu? Beni mi arıyor? Yoksa mümkün olduğunca çabuk Lattimore’un yerine ulaşmaya mı çalışıyor?”

Dare tüfeğini alıp fenere yakın bir yere oturduktan sonra dikkatle parçalara ayırmaya başladı. “Bu yağmurda Lattimore’un yerine ulaşmaya çalışacağını sanmıyorum.”

Angie, olabilecekleri düşünüp kaşlarını çatı. “Eğer atlarımdan biri yaralanır ya da ölürse...” Öfkeyle hızlı hızlı nefes alarak durdu. Böyle bir durumda hiçbir şey yapamazdı. Krugman’a ulaşması imkânsızdı. Bir şekilde Lattimore’un yerine ulaşıp kaçmayı başarabilse bile yasalar peşinde olurdu. Yalnızca suçluların Birleşik Devletler’le iade anlaşması olmayan bir ülkeye kaçabilirdi. Her şeyi planlayan bir adamın bunu planlamaması imkânsızdı. Dağdan inmeye çalışırken ayı ya da başka bir şey tarafından öldürülebilirdi de. Kaşlarını çatarak Dare’e baktı. Ona hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum ve bu beni deli ediyor.”

Tam da Callahan tarzında o kadar içten bir kahkaha attı ki, Angie sanki devasa bir lunapark trenine binmiş gibi kal-

binin tuhaf biçimde sıkıştığım hissetti. Onu birkaç dakika izledikten sonra kendi tüfeğine baktı. Normalde bulduğu ilk fırsatta tüfeğini temizlerdi, ama kulübeye ulaştıklarında her ikisinin de parmağını oynatacak hali yoktu. Yani gerçekçi olmak gerekirse bu, zaten sahip olduğu ilk fırsattı.

“İşin bitince ben de tüfeğimi temizleyebilir miyim?” diye sordu.

Dare, onun tüfeğine şöyle bir baktıktan sonra işine döndü. “Ben senin için temizlerim.”

Angie’nin eli ayağı birbirine dolaştı. Bu teklifi nasıl karşılaması gerektiğini bilmiyordu. Kendine ait silahları vardı. Bu, temizleme işini bildiğini gösteriyordu aslında. Yine de emin olmak için “Nasıl temizleyeceğimi biliyorum,” dedi.

Dare başını kaldırıp uzun uzun baktı. Düşüncelerini gözlerinden okumak imkânsızdı. En sonunda “Biliyorum,” dedi. “Fakat o kadar çamurlu ki burası kirlenmesin diye dışarıya çıkarıp kurumuş çamurlarım dökeceğim.”

“Ah. İyi fikir.” Bu teklifin ardında görüp anlayamadığı bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Derin bir iç çekme istediğini bastırdı. Rahat hareket edemediği için tüfeğini temizlemeyi teklif etmişti işte, başka bir şey düşünmeye gerek yoktu.

Yapabileceği başka bir şey yoktu. Bu yüzden de uyku tulumunu başına doğru çekip Dare’in becerikli hareketlerle tüfeği parçalara ayırmasını, temizleyip yağladıktan sonra ye-

niden birleştirmesini izledi. Her hareketi orduda geçirdiği yılları hatırlatıyordu. Acaba onun hakkında gerçekten ne biliyordu? Küçük bir kasabada yaşadıkları için onu tanıyordu. Fakat Dare kendinden beş ya da altı yaş daha büyük olduğu için onunla aynı sosyal ortamlarda hiç bulunmamıştı. Kendi ilkokuldayken Dare ortaokulda, ortaokuldayken lisede, lisedeyken de orduda hizmetteydi.

Dare kasabaya geri dönene kadar konuştuklarını bile hatırlamıyordu. İkisinin de hırdavat mağazasında olduğu bir gün ortak bir tanıdık tarafından tanıştırılmışlardı. Dare, güçlü ve sert elleriyle elini sıktığı zaman içi tatlı bir şekilde ürpermişti. İkinci konuştuklarında Dare onu dışarıda yemeğe davet etmişti, fakat Angie o aralar bir avcılık gezisine hazırlandığı ve acelesi olduğu için bu teklifi reddetmiş, fakat sonradan pişman olmuştu. Aylar sonra Dare tekrar ona dışarı çıkmayı teklif ettiğinde ona o kadar öfkeliydi ki değil yemeğe çıkmak onunla yolda karşılaşmak bile istemiyordu.

Kasabadaki insanlar Dare'i seviyordu. Angie haricinde ondan nefret eden biri yoktu. Huysuz ve suratsız bir adam olduğunu biliyordu ama bu özelliğinin doğuştan mı, yoksa orduda kazandığı bir özellik mi olduğu konusunda fikri yoktu. Fakat kendini korkunç koşullar altında kilometrelerce taşıyan bu adama biraz huysuz olduğu için haksızlık edemezdi, öyle değil mi? Çok fazla söyleniyordu ama en ufak iğneleyici

ya da art niyetli bir kelime kullanmadan onunla ilgilenmişti. Hâlâ kalbinin çarpmasına neden oluyordu. Ayrıca küçük bir penisi olduğu konusunda da yalan söylemişti.

Neyse ne! Bazı insanlar birbirleri hakkında hiçbir şey bilmeden bile evlenmiyorlar mıydı?

Hemen bu düşünceyi kafasından çıkardı. Bir kere evliliği denemiş ama yüzüne gözüne bulaştırmıştı zaten. Eğer yeniden evlenirse... Hayır, hayır, bazı şeylerin tekrarı yoktu.

Dare, tüfeğiyle işini bitirince Angie'ninkini alıp aşağı indi. Angie, çıkardığı seslerden ne yaptığını anlayabiliyordu. El fenerlerinden birini kullanıyordu. Pencereden dışarı bakınca etrafın karardığını gördü. Yağmur hiç durmadan yağmaya devam ediyordu. Önceden yağmuru çok severdi, ama artık yağmurla ilgili olumlu bir düşüncesi kalmamıştı. Yağmur da tıpkı ayı gibiydi: Eğer ayı gelmeseydi Krugman onu öldürebilirdi. Fırtına ve yağmur olmasaydı da ayı onu duyup görebilirdi. Bu durumun sonuçlarının hiç de hoş olmayacağını söylemeye bile gerek yoktu. Fakat aynı zamanda fırtına da ölümüne sebep olabilirdi. Yine de canlı canlı bir ayı tarafından parçalanmaktansa hipotermi geçirerek ya da boğularak ölmeyi tercih ederdi.

Artık bunları düşünme.

Dare'in çıkardığı sesleri dinleyip kendine güvende olduğunu hatırlattı. Her ikisi de güvendedeydi. Sığınacak yerleri, yi-

yecekleri ve suları vardı, ısınmıyorlardı. Hatta konforlu bir yatakları bile vardı. Hiç de tehlikede değildiler. Bir an önce yapmaları gereken önemli işler vardı, ama hava açılana kadar beklemek zorundaydılar. Yağmurun sebep olduğu akıntı dağlarla son derece ölümcül olabilirdi. Doruklardan büyük bir hız ve hacim kazanarak akan sular, büyük kayaları ve ağaçları şaşırtıcı bir güçle aşağı doğru sürüklüyordu. Dağdan aşağı inmek at sırtında bile tehlike yaratabilirdi. Şu anda dışarı çıkıp yürüyerek bir yere ulaşmaya çalışmak ise Dare için bile son derece zor olurdu.

Hava açılıp akıntı azaldığında hâlâ yürüyemezse Dare onu bırakıp Lattimore'un yerine yürümek zorunda kalabilirdi. Burada yalnız olmak onu korkutmuyordu, ama Dare'in başına gelebilecekleri düşününce karnına sancılar giriyordu.

Dare, omzunda Angie'nin tüfeğiyle merdivenleri çıktı. Üzerindeki çamurları büyük ölçüde temizlemişti, ama mekanizmanın dikkatle temizlenmesi gerekiyordu. Yere, fenerin yanına oturup çalışmaya başladı. Angie, başını duvara yaslamış yarı aralık gözlerle onu seyrediyordu. Kendinden emin hareketleri, işine odaklanması, güçlü ellerini ahşap ve metal parçalar üzerinde gezdirmesi onu tuhaf biçimde sakinleştirmişti.

Başım kaldırıp şöyle bir bakınca ağzının kenarı hafif çarpılarak gülümsedi. "Neredeyse uyuyacaksın."

Bu konuda onunla tartışmadı. Bunun yerine esnedi. "Bir

saat önce uyanıp hâlâ uykulu hissetmek hiç de mantıklı değil, öyle değil mi?”

“Dün gece ikimiz de çok fazla enerji sarf ettik. Normale dönmemiz için birkaç saatlik uyku asla yeterli olmaz.” Silah yağını bir bez parçasına döküp yavaş hareketlerle namlunun üzerinde gezdirdi. “Şu işi bitirince yeniden yatacağım.”

“Ben de. Burada fazladan diş fırçası var mıdır?”

“Tabii. Ayrıca dışarıda kovanın içine yağmur suyu dolduruyorum. Eğer ıslak mendil yerine temiz suyla yıkanmak istersen ısıtabiliriz.”

“İsterim,” dedi teklifi ikiletmeden. “Ama ısıtmaya gerek yok. Soğuk suyla yıkanabilirim.” Suyla temizlenme düşüncesi çok hoşuna gitmişti. Islak mendiller zor durumlarda büyük bir kurtarıcıydı, ama suyun yerini asla alamazlardı. Islak mendil kullandıktan sonra bedeninde bir yapışıklık hissediyordu. Bu, psikolojik bir durum da olabilirdi tabii ama suyla temizlenme şansı varken bunu hemen değerlendirmek istiyordu.

“Isıtıcıda biraz sıcak su olması lazım. Eğer istersen ılıştırmak için kullanabilirsin. Bu arada bir kez daha tuvalete gitmenin zamanı gelmiştir belki de?”

Gelmişti, ama bu durum onu çok korkutuyordu, çünkü bileği bu durumdayken aşağı inip tuvalete gitmek son derece zor oluyordu. “Önce tuvalete gideyim, sonra yıkanırım.” Yarım saat sonra tüm bu yorucu süreç sona ermişti. Dare, suyu

hazırlamış dişlerini fırçalamaya başlamıştı. Angie ise aynı işlemi yatakta oturarak gerçekleştiriyordu. Angie'yi yukarı çıkardıktan sonra rahat rahat soyunsun diye aradaki perdeyi çekmiş, sonra da onu yalnız bırakarak alt kata inmişti.

Önceden nefret ettiği bu lanet adamı tanımlama listesine “centilmen” sıfatını da eklemesi gerekiyordu.

Onu yalnız bırakıp aşağı indiği için Dare'e minnettardı. Aslında sabah Dare tüm kıyafetlerini çıkarıp onu temizlemişti, ama o kadar yorgun ve halsizdi ki hiçbir şeye aldıracağı yoktu. Kendine gelip daha net düşünmeye başlayınca bu derece fiziksel yakınlık kurarak kendini ona taşıtmanın risklerinin de farkına varmaya başlamıştı. Kadın/erkek ilişkileri söz konusu olduğunda nasıl davranacağını hiç kestiremiyordu. Bu yüzden de bir kez daha aptal durumuna düşmekten erkeklere uzak durmayı tercih ediyordu. Normal şartlar altında bu o kadar da zor değildi ama Dare, şu lanet olasıca keleklerin midesinde dolaşmasına sebep oluyordu.

Tedbiri elden bırakmaması gerekiyordu.

Eyer çantasına aceleyle birkaç parça kıyafet atmıştı, ama o kadar büyük bir panik içindeydi ki ne aldığının bile farkında değildi. Çantaları kendine doğru çekip içlerini boşalttı: protein barları, su, tabanca ve yedek kurşun. Kıyafet olarak da iki çift temiz çorap, iç çamaşırı, blucin ve iki tişört. Hiç de fena değil. Bir de paltosu ıslanmasıydı kötü hava koşullarından rahatlıkla korunabilirdi.

Fakat uyurken giymek üzere alt eşofman almamıştı. Bu durumda Dare'in termal içliği giymeye devam etmek zorundaydı, ama onun tişörtünü geri verip kendininkini giyebilirdi.

Hafif ılıştırılmış suyla yıkanıp dişlerini fırçaladıktan sonra Dare'in kıyafetleriyle kendi kalın çoraplarını giydi. Dare'in merdivenden çıktığını duyduğu zaman ayak bileğini yeniden sarıyordu.

“İşin bitti mi?”

“Evet.” Kelime ağzından çıkar çıkmaz aradaki perdeyi açıp belli belirsiz gülümseyerek ona baktı. “Teşekkürler. Kendimi çok iyi hissediyorum. Asıl şimdi insana döndüm.”

Yalnızca bir saniyeliğine Dare'in yüzünden okuyamadığı bir ifade geçti, ama o kadar çabuk yok oldu ki doğru görüp görmediğinden emin bile olamadı. Belki de fenerin ışığının yansımısından ötürü bu ifadeyi yanlış okumuştı. “Bir terslik mi var?” Ses tonundan kaygısını ele vermemek için çabalıyordu. Eğer ters giden bir şey varsa bunu bilmek ve her türlü olasılığa hazırlıklı olmak istiyordu.

“Hayır, neden sordun?”

“Az evvel yüzünde tuhaf bir ifade vardı da.”

“Bir şey yok.”

“Eğer varsa bilmek istiyorum. Böylece karşı karşıya geldiğimde şaşırmam.”

“Hiçbir şey yok.”

“Sürprizleri sevmem. Hazırlıklı olmak istiyorum. Böylece sorun ne olursa olsun daha rahat başa çıkabiliyorum.”

Bu kez yüzündeki ifadeyi okumaktan zorlanmadı, çünkü bıkkınlığı bir insanın yüzünden okumak son derece kolaydı.

“Bir şey yok.”

“O zaman neden öyle tuhaf baktın?”

Koyu renk kaşları çatıldı. “Sen tam bir baş belasıydın, biliyorsun değil mi?”

“Sen değil misin?” diye cevabı yapıştırdı. Eski hallerine dönüp tartışmaya başladıklarına göre her şey normalleşiyordu. Aslında daha evvel çok tartışmamışlardı. Hatta evini satılığa çıkardığı günü saymazsak hiç tartışmamışlardı çünkü Dare’in işlerini nasıl baltaladığını gördükten sonra onunla karşı karşıya gelmekten kaçmıştı. Fakat hayallerinden Dare’la ateşli tartışmalara giriyordu.

“Evet, öyleyim, ama bu kez sen benden daha başarılısın.”

Angie kendini tutamayıp güldü.

Dare kısa bir an ona baktı. Yüzünde yine o tuhaf ifade vardı. Sonra hızlı bir hareketle eğilip Angie’yi omuzlarından kavradı. Angie büyük bir şaşkınlık içinde başını kaldırıp ona bakarak itiraf etmek üzere ağzını açtı. Daha tek kelime bile edemedi Dare dudaklarına yapıştı.

O an Angie’nin zihni durmuştu. Düşünmek bir kenara tek bir kelime bile üretmiyordu. Ağzında, onun mentol aro-

malı tadını hissediyordu. Yüzlerce hissi aynı anda yaşıyordu, sanki. Dare'in dudaklarının sertliği, yüzündeki sert sakallar, omuzlarını kavrayan güçlü elleri, diline karışan dili...

Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama elleriyle sımsıkı Dare'in tişörtünü kavramıştı. Oturduğu yerden bir yere düşme tehlikesi yoktu ama sanki tutmazsa düşecek gibi hissediyordu. Ağzı Dare'in ağzının baskısıyla açıktı ve o da ani gelen bu öpüşe karşılık veriyordu. Dili Dare'in diline karışıyor, dudakları onunkileri kavıyordu.

İçi, kontrol edilemeyen bir yangın gibi yanıyordu. Dare'in sahip olduğu her şeyi hissedebiliyordu: teninin sıcak kokusu, ağzına dolan tadı, ona dokunan güçlü elleri ve Tanrım, evet, sertleşmiş penisi. Fiziksel olarak hissettiği her şey son on beş saattir içinde bulunduğu duygusal durumla birbirine karışıyor, onu cennet mi cehennem mi olduğunu bilemediği bir yere çekiyordu. Belki de her ikisiydi, çünkü şu an ikisini birbirinden ayıracak durumda değildi. Fakat karışık duygularının hepsi sonunda arzuya dönüşüyor, kasıklarında ve bacaklarının arasında tuhaf dalgalanmalara neden oluyordu. Sanki seksin ne olduğunu bilmiyor gibiydi.

Tabii biliyordu ve karşısında Dare vardı. Beyni yeniden çalışmaya başladığında neler olduğuna bir anlam veremedi.

Başını hızla geri çekip koyu renk iri gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Dare, insanın kalbine işleyen, midesinde tuhaf hisler uyandıran ifadesiyle gülümseyerek, “Seni susturuyorum,” dedi. “Haydi, artık uyuyalım. Hâlâ çok yorgunum, umarım yine kızgın korlar üzerine basmış bir sincap gibi kıpırdayıp durmazsın.”

BÖLÜM 21

Dare, Angie'nin kalçalarını sertleşmiş ve sızlayan penisinde hissedip onu benzettiği sincap gibi kıpırdanıp uyanmasını umut ederek bekliyordu, fakat Angie çoktan uykuya dalmıştı. Onu ilk öptüğünde şaşkınlık dolu gözlerle bakmasına rağmen yatağa girince hemen yerleşmiş, bir bebek gibi uyumaya başlamıştı. Bu da geçen gece ne kadar zor zaman geçirdiğini tam olarak ortaya koyuyordu. Aslında kendi de hâlâ yorgundu ve uykusu geliyordu, fakat uykuya dalmadan evvel Angie'yi kaşık pozisyonunda kavramanın keyfini bir süre daha tatmak istiyordu.

İşin ilginç yanı onunla vakit geçirmekten ve kendi tüfeği temizlerken onun orada öylece durup izlemesinden bile hoşlanıyordu. Angie uzun uzun sohbet etmiyordu, fakat söyleyeceği bir şey olduğu zaman sözünü sakınmadan dile getiriyordu. Bunun için çok fazla sebebi olmasına rağmen şikâyet etmiyor ve kafa ütülemiyordu. Dare zaten bu işi kendi kendine yaptığı için başkalarının kafasını ütülemesine ihtiyacı da yoktu.

Bir başka şey de, Angie'nin tanıdığı en bakımsız kadın olmasıydı. Fakat bunun nedeni kibirle kendine güvenmesi de değildi. Onu bir kez biraz saçını taramaktan bahsederken duymamıştı. Bakımı beden temizliğine dikkat edip dişlerini fırçalamaktan ibaretti. Makyaj yapıp yapmadığından emin değildi ama yapıyorsa bile muhtemelen kesin belli belirsiz bir şeyler sürüyordu. Belki de kalın telli, sık saçlarının doğal hali dümdüz olduğu için bir şey yapmasına gerek kalmıyordu. Belki de yarın sabah kalktığında yanında rimeli ya da kurutma makinesi olmadığı için söylenecekti. Gerçi bunlara sahip olmadığına dair bahse bile girebilirdi.

İçinde ona karşı karışık hisler barındırıyordu: hüsrana, zevk ve hassasiyet. İlk ikisiyle başa çıkabiliyordu. Hüsrana uğramıştı, çünkü onu gördüğü ilk andan beri, yani iki yıldır yatağına girmek için yanıp tutuşuyor, ama bu konuda bir türlü muvaffak olamıyordu. Zevk duyuyordu, çünkü şu an içinde bulundukları durumdan ötürü avantajlı konumdaydı ve Angie de bunun farkındaydı. Fakat yine de eleği aşağı asmıyor, başını dik tutuyordu.

Peki, ama... *Hassasiyet?* Bu lanet olasıca hissin nedeni de neydi? Kapkara etkileyici gözleri içine işliyordu. Gülümsemediği zaman yüzü aydınlanıyor ve Dare'in adrenalini seviyesini zirveye çıkarıyordu. Güldüğü zaman ise daha fazlasını yapmak zorunda kalmıştı. Eğer kendini geri çekmeseydi onu hâlâ öpüyor, hatta öpmekle kalmayıp üstüne başka bir şeyler de yapıyor olurdu.

Kadınlar konusunda deneyimi vardı, fakat fark ettiği en

önemli şey öpüşmeyle birlikte başlayan iki insan arasındaki o kimyaydı. Çekici bulduğu, seviştiği ama öpüşmekten hoşlanmadığı kadınlar olmuştu, fakat hiçbirisiyle ilişkisi daha ileri gitmemişti. Buna karşın çekici bulmadığı ama öpüşmekten zevk aldığı kadınlar da vardı.

Angie ise onu birçok açıdan etkiliyordu. Ondan, daha önce hiç kimseden olmadığı kadar etkileniyordu ve öpüşmekten de büyük bir zevk almıştı. Fiziksel bir arzu olarak başlayan şey yüzleşmekten bile korktuğu bir duruma dönüşmüştü çünkü, lanet olsun, ona âşık olmaya başlamıştı. Peki, ya ona âşıkken Angie, içinde bulundukları durumdan ötürü kendisine iyi davranıp içten içe işlerini bozduğu ve evini satmasına neden olduğu için ona öfke duymaya devam ediyorsa? Bu, başa çıkılması zor bir durumdu. Evet, bu durumla ilgili bir planı vardı, ama acaba o dinler miydi?

Belki evet, belki de hayır. O riski göze alamazdı. Eylemlerin gücü kelimelerden fazlaydı ve şu an sahip olduğu fırsatı değerlendirmesi lazımdı.

Chad, atı ağıla soktuğunda sonsuza dek sürecekmış gibi yağan yağmurun içinden sızan zayıf ışık da tam olarak kayboldu. Atı yerinden hareket ettirmek için el fenerini kullanmak zorunda kaldı. Tanrı'ya şükür ki at, korunaklı bir yere geldikleri için en az onun kadar memnundu, çünkü eğer şu anda bir sorun çıkarsaydı onu gözünü bile kırpmadan vurabilirdi.

Her şey günün başından beri ters gitmiş. boşuna çaba

sarf etmekten başka bir şey yapmamıştı. Zaten bir gece öncesinden aşırı yorgundu, ama dağdan aşağı inip arabasına binerek buradan *kazanan* taraf olarak ayrılma düşüncesi ilerleme konusunda onu teşvik ediyordu. Aslında biraz durup dinlenebilirdi, çünkü şu an çok üşümüştü, sıırılsıklam ve yorgundu; kısacası mahvolmuştu.

Aslında her şeyin çok kolay olması gerekiyordu. Tek yapması gereken at sırtında dağdan inip hava kararmadan evvel Lattimore'un yerine ulaşp arabaya binip uzaklaşmaktı. Ne kadar da basit, öyle değil mi? Berbat havaya, Angie'nin kaçtığını ve dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmesine ve hatta yakınlarda katil bir ayının dolanmasına rağmen bunu yapmak o kadar da zor olmamalıydı, ama kolay değildi işte.

Doğayla baş etmede çok başarılı olmadığını biliyordu, ama zeki bir insandı ve bu planını kimsenin tahmin edemeyeceği kadar dikkatle hazırlamıştı. Bir yıldır ata binme konusunda kendini geliştiriyordu. Bir silah edinmiş, bunu nasıl kullanacağını çalışmıştı. Yani mümkün olan tüm hazırlıkları tamamlamıştı. Fakat bu lanet havanın bu denli bozulacağını, tüm planlarını altüst edecek kadar kuvvetli bir fırtınayla karşılaşacağını hiç tahmin etmemişti.

Dağdan inmeye çalışırken öfkeli ve silahlı bir Angie Powell'dan başka gerçek bir sorunla karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Kamp yerini bulduğu zaman Lattimore'un yerine geri dönebileceğinden emin oldu. Hangi yöne doğru ilerlemesi gerektiğini biliyordu, çünkü bu geziye gelmeden önce bölgenin haritalarını dikkatle incelemişti. Yapması gerekeni hal-

lanetinden sonra yalnız başına oradan uzaklaşması gerekeceğini biliyordu. Neyse ki atı uysaldı ve onu başarılı şekilde kontrol edebiliyordu. Fakat yoğun yağmur yavaşlamasına neden olmuş, yürüdüğü yolları o kadar kayganlaştırmıştı ki atı her adım bir zafer gibiydi. Yukarı çıkarken karşılaşmadığı

uzakla

akat bir

süre so

D

ağı ini-

yordu.

ve ger-

ginleş-

e nefe-

sini tu

etmişti.

Eğer a

iek zo-

runda

erleye-

mayec

B

almaya

çalışm

rş1 bile

aşırı te

a fizik-

sel çat

n eyeri

vardı.

1 dışarı

çıkmadı

yağmurluğunu

giymişti

di. Fakat soğuk

ve nem

son derece zor

bir nokt

arı almış, fakat

ayacağı kayıp suyun içine düşünce de yeniden sırlıklam olmuştu. Şu lanet olasıca yağmurdan nefret ediyordu. Islanınca daha fazla üşüyordu. Eklem yerleri dayanılmayacak kadar ağ-
nyor, titremesine engel olamıyordu. En ufak bir hareket için

bile aşırı çaba sarf ediyordu. Son birkaç saat içinde yirmi yıl yaşlanmıştı sanki. Bu şekilde daha fazla devam edemeyeceğinin farkındaydı.

Bir karara varması gerekiyordu. Hava kararmadan Latimore'un yerine ya da yakınlarda bir yere ulaşamazsa başı gerçekten büyük dertte demekti. Çamur içinde bir yerde atından itip eyer çantasından bir protein bar çıkarıp öfke ve çaresizlik içinde, yağmurun altında öylece durdu. Yağmurun ıslattığı tatsız barı yerken başını eğmiş düşünüyordu. Planladığı kadar çok ilerleyememişti. Şu anda önünde iki seçenek vardı. Ya sığınacak bir yer bulup bekleyecek ya da kamp yerine geri dönecekti. Her iki seçeneğin de riskleri vardı. Olumlu olan durum ise eğer kendi dağdan inemiyorsa Angie'nin de inemeyeceğiydi. Muhtemelen bir yerlerde bir mağaraya sığınmıştı. O fahişe, bu yağmurda kuru çalı çırpı bulup onları yakmayı da kesin biliyordu.

Geceyi bir mağarada ya da dün yaptığı gibi bir kayanın oyduğunun altında geçirmek istemiyordu. Şu an hayal ettiği tek şey, oda servisi olan güzel bir otel odasında küvetini sıcak suyla doldurup yıkanmaktır. Temiz çarşaflar, yumuşak bir yatak ve sıcak battaniye istiyordu. Bir de sıcak bir kâse istakoz çorbası ve ondan çok daha sıcak kahve. Ne yazık ki tüm bunlar için bir süre daha beklemesi gerekiyordu.

Belki o tip bir otel odasına ulaşmasına daha çok vardı ama kamp alanına çok uzak sayılmazdı. Şu anda dağda en konforlu yer kamp yerindeki çadırlardı. Geride dönme fikrinden nefret ediyordu, ama normal bir hızda dağdan aşağı

inmek için ne kadar beklemesi gerektiğinden de emin değildi. Kamp yerinde yiyecek, sığınacak bir yer ve kuru kıyafetler vardı. Evet, Davis'in cesedinden kalan parçalar da oradaydı ama muhtemelen ayı hepsini yiyip yoluna devam etmişti. Hatta başka hayvanlar da kendilerine kalan parçalardan payını almış olabilirdi. Belki de Davis'ten geriye en ufak bir parça bile kalmamıştı.

Titredi. Eğer gördüklerini çok fazla düşünürse ne ileri ne de geri gidebilecek, orada dehşet içinde dikilip soğuktan, Angie'nin kurşunuyla ya da bir ayı tarafından parçalanarak ölmeyi bekleyecekti.

Hayır, burada öylece beklemek seçeneklerden biri olamazdı. Bu kadar yolu vazgeçmek için kat etmemişti. Sebep her ne olursa olsun vazgeçmeyecekti.

İsteksizce atın yularını tutup geriye doğru yol almaya başladı. Bu yağmurda, zemin çamurdan yumuşamışken at sırtında bir de yokuş yukarı gitmeye cesaret edemiyordu. Geri dönmek zorunda kaldığı için küfrede küfrede ilerliyordu, ama başka seçeneği de yoktu. Tek bildiği, bir an evvel şu lanet olasıca yağmurdan kurtulmak istediğiydi.

Hava açılana kadar burada hapsoldüğü gerçeğini kabul etmesi gerekiyordu. Angie'nin de kendiyle aynı durumda olduğundan emindi. Belki sel başlamadan biraz yol almıştı, ama bu yağmurda onun da ilerlemesine imkân yoktu. Ayrıca onun altında at da yoktu. Yeniden yol almaya başladığında mesafeyi hemen kapatırdı.

Neyse ne! Temel hedefi hiçbir zaman değişmeyecekti

ve hedefine ulaşması da planladığından daha uzun zaman alacaktı. İyi bir strateji uzmanı her zaman esnek olmalıydı.

Endişe içinde havanın kararmaya başladığını fark edince atı yularından çekerek ilerlemekten vazgeçip atın sırtına bindi. Bu şekilde biraz daha hızlı ilerlemeyi ümit ediyordu.

En sonunda hava tam kararmadan kamp yerine ulaşmayı başardı.

Kendinden ziyade atla ilgilenmek zorunda kaldığı her dakika için lanet okuyarak atı ağıla götürdü. Fakat o at olmasaydı da hiçbir şey yapamayacağını düşünerek atla ilgilenmeye devam etti. Ona yem verdikten sonra sendeleyerek çadırına girdi; feneri ve küçük ısıtıcıyı açtıktan sonra ıslak kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Lanet olsun, çok üşüyordu!

Daha önce hiç kuru kıyafetlerin nasıl bir lütuf olduğunu düşünmemişti. Fakat bir el havlusuyla kendini kurularken su, yiyecek ve barınak gibi basit şeyleri bir daha asla o kadar hafife almayacağını biliyordu.

Ama bu tip basit şeyler için bile şükreder durumda olmayı istemiyordu. Islanmanın ve iliklerine kadar üşümenin nasıl bir his olduğunu unutup yaşadıklarını geride bırakmayı, hatta sonsuza dek unutmayı istiyordu. Gece gündüz konforlu bir hayat sürmeyi, sakladığı parayla sahip olacağı konforlu yaşama bir an önce kavuşmak istiyordu. Tek yapması gereken şey buradan kurtulmaktı. Belki bugün ya da yarın değil ama en kısa sürede buradan kurtulacaktı.

Üzerini değiştirdi. Üşümüş bedenine kuru iç çamaşını, kalın çoraplar, blucin ve kamuflaj eşofman üstü giymek bile kendini cennetteymiş gibi hissetmesini sağlamıştı. Ne yazık ki yedek botu yoktu. Bu yüzden de botlarım kuruması için ısıtıcının yanına koydu. Belki yeniden giymek zorunda kalana kadar kurumuş bile olurlardı.

Biraz ısımıp kendine geldikten sonra derin derin nefes alarak yağmurun çadırın üstüne düşmesini dinleyerek oturdu. Ardından bir tane protein barı daha yiyip bir şişe su içti. Sıcak bir şeyler yemeyi gerçekten çok istiyordu, ama şu anda bunun imkânı yoktu. Bu yüzden kahveyi aklıma getirmemeye çalışarak suyunu içti, ne kadar iğrenç bir tadı olduğunu düşünmemeye çalışarak da protein barını yedi. Bar, gerçek bir yiyecekten ziyade yapışkan bir talaşa benziyordu. Yine de dakikalar geçtikçe vücudu, sıcakın ve kuruluğun etkisiyle gevşemişti.

Daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Son birkaç saattir, bu karmaşanın içinde ağıldaki attan başka hiç kimseyi ya da hiçbir şey görmemişti. Bir tek kuş bile! Kadın, erkek, avcı hayvan, kısacası herkes bir yerlere sığınmış bu korkunç yağmurun dinmesini bekliyordu.

Fakat hayvanların yağmur yağsa da yağmasa da bir şeyler yemesi gerekiyordu, öyle değil mi? Yani belki de yırtıcı hayvanlar gece ortaya çıkacaktı. Ayıların ve pumaların çadırının etrafında sinsi sinsi dolaştıklarını düşünerek tüfeğini kolayca ulaşabileceği bir yere koydu. Tanrım, çok yorgundu! Bir gece daha uykusuz kalamazdı. Biraz uyuması gerekiyordu. Yoksa yarın hava açılıp zemin mucizevî bir şekilde kurumuş olsa bile bu halde tek bir adım bile atamazdı.

Fakat uyumaya korkuyordu, ya ayı uyanmasına bile fırsat vermeden içeri girip beni canlı canlı yerse, diye düşünüp bir türlü uykuya dalamıyordu. Yatağın üzerinde oturup uzaklara daldı. Zihinden binlerce düşünce geçiyordu ama hiçbirinin peşine takılıp ayrıntılı düşünmeye geçmiyordu.

Bağladığı atlar hâlâ bıraktığı yerde dönmesini mi bekliyorlar yoksa iplerinden kurtulup kaçmayı başardılar mı diye merak etti.

Acaba o kaçmaya çalışırken ayı yemiden kamp yerine dönüp Mitchell Davis'ten arta kalan parçaları yemiş miydi?

Angie, onun geçemediği noktaya geçip dağdan inmeyi başarmış mıydı yoksa bir yerlere sığınmış yağmurun dinmesini mi bekliyordu. Çok uzak bir olasılıktı, ama belki bağladığı atları bile bulmuştu.

Belki de dağdan inen kestirme bir yol biliyordu ve düşündüğünden çok daha dayanıklıydı. Çoktan Lattimore'un yerine varmış olabilirdi. Bu çok olası değildi ama yine de her olasılığı düşünüp ona göre yeniden bir plan yapması gerekiyordu.

Kendi kendine güldü. Nasıl olup da uzun süredir planladığı cinayeti işlemek için ayının olduğu bir bölgeyi ve fırtınalı bir havayı seçmişti?

Yine de pes etmemesi gerekiyordu. Polislerden ziyade Davis'in ortaklarından korkuyordu. Tabii tutuklanmak istemiyordu ama Davis'in ortaklarına yakalanmaktansa vahşi bir ayıdan ve hukuktan kaçmaya çalışmayı tercih ederdi, çünkü onların kendilerini aldatan insanlara neler yaptıklarını çok iyi biliyordu. Bir an evvel ülkeden kaçmalıydı, başka yolu yoktu. Hapishanede bile Davis'in ortaklarından kurtulması imkânsızdı.

ilk hazırladığı plan ülkeden kaçmasını sağlayacak en mantıklı plandı. Farklı bir yöne gidip başka bir araba kiralama ya da çalma işine girişip her şeyi riske atamazdı. Burası Montana'ydı. Hiç bilmediği bir yöne giderse kendini günlerce tek bir arabanın bile geçmediği bir bölgede bulabilirdi.

Titizlikle hazırladığı planını uygulayacaktı. Lattimore'un yerine bıraktıkları araca ihtiyacı vardı, çünkü araç onun adına kiralanmıştı. Böylece bir yerlerde trafik ışıklarına uymadığı için ya da herhangi bir saçma sebepten ötürü polis tarafından durdurulursa sorun yaşama olasılığı da azalırdı. Ayrıca o kadar çile çekip anahtarları Davis'in cebinden çıkardıktan sonra geri dönmeyecekti.

Peki, ya Angie ondan evvel aşağı inmeyi başarıp yanında birkaç adamla onu bekliyorsa? Amaan! Burası yalnızca küçük bir kasabaydı, yanından en fazla kaç kişi olabilirdi ki? Ayrıca yanında silahı ve tüfeği vardı ve ikisini kullanmaktan da korkmuyordu. Dağdan iner inmez kendini göstermemek için yine zekice ve dikkatli planlar yapardı. Eğer başkalarıyla karşılaşırsa da yıllarca yaptığı gibi ürkmüş ve çaresiz görünecekti. Onlara yalvaracak, hatta belki ağlayarak Davis kendini öldürmeye çalıştığı için onu yanlışlıkla vurduğunu, Angie'ye ateş bile etmediğini ama ayıyı görünce panikleyip... Evet evet, bu harika bir senaryoydu. Rol yapma konusunda Angie'yi bile kendinden şüpheye düşürecek kadar iyiydi. Onları ortada bir tehdit olmadığına inandırdıktan sonra hepsini öldürecekti. Bu konuda herhangi bir sorun yaşamazdı.

Dikkati dağılıyordu. O kadar yorgundu ki kendini sarhoş

gibi hissediyordu. Biraz uyuması gerekiyordu yoksa uykusuzluktan yıkılacaktı.

Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. On beş dakika. Sadece on beş dakika bile kendine gelmesi için yeterdi. Uykuya dalmayacaktı, ama birazcık gözlerini kapatırsa...

BÖLÜM 22

Birbiri ardına bir sürü rüya görmüştü, ama en kötüsü buydu. Bilinci rüya gördüğünü anlayacak kadar açıktı, ama bir türlü tam anlamıyla uyanamıyordu. Gördüğü rüya onu uykunun derinliklerine çekmeye devam ediyordu...

Yüzü çamura batmıştı. Boğuluyordu. Çamur gözlerine ve burnuna kadar girmişti. Nefes almaya çalıştıkça daha fazla tıkanıyordu. Nefes alıp etrafta neler olduğunu görmeye çalıştı, ama her şey kapkaranlıktı. Nerede olduğunu ya da bu durumdan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Panik damarlarında delicesine dolaşüyor, kalbi küt küt atıyordu... Çamura tırnaklarım saplamış başını kaldırmaya çalışıyordu, ama ne kadar çabalarsa çabalasın bir milim bile hareket edemiyordu. Soğuk çamur onu gittikçe içine çekiyor, boğuyordu.

Bu şekilde çaresiz kalmak onu çok öfkelendiriyordu. Boğulmaktan korkmuyordu, çünkü çamurda boğulmaktan daha kötü şeyler vardı. Eğer çamurun içinden kurtulamazsa o kötü şeyleri yaşaması çok yakındı. Bir katil ve ayı onu arıyordu. On-

ları göremiyor, seslerini duyamıyordu, ama yakın olduklarını biliyordu. Arkasında, önünde, her yerdeydiler. Geliyorlardı.

Sonra çamur biçim değiştirdi. Kapkara, pis kokulu ve yapışkan çamur tatlı ve beyaz bir hal aldı. En sonunda boyundaki tüm kasları zorlayarak başını kaldırmayı başara bildi. Tam önünde pasta kremasından yapılmış sarı bir gül vardı. Güçlkle nefes alıp dudaklarını yaladı. Evet evet, çamur değil, pasta kremasıydı. Düğün pastasının üzerindeki şekerli krema gözlerine, burnuna, ağzına, hatta el ve ayak parmaklarının arasına bile girmişti ama neden ayakları çıplaktı? Botları neredeydi?

Titredi. Krema, çamurdan çok daha kötüydü, çünkü orada olmaması gerekiyordu. Silkinerek kurtulmaya çalıştı, ama her yanına yapışan kremadan kurtulması olanaksızdı. İçi ürperdi. Bu krema denizinde hareket etmek çamurda hareket etmekten çok daha zordu.

Sanki kapana kısılmış gibiydi.

Tam o anda arkasında bir hayvan kükredi.

Angie nefes nefese rüyadan uyanıp oturur duruma geçerken ayak bileğini çarptı. Can havliyle ağzından engel olmadığı bir çığlık çıktı. Ani hareketleri yetmiyormuş gibi bir de çığlık atarak adamcağızı uyandırmıştı.

Dare Callahan'la uyumuştı. Normal şartlar altında böyle bir cümle kurmak bile ona imkânsız gelirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Dare yavaş ve sakin bir ses tonuyla. O aptal ve rahatsız edici kâbusun etkisinden kurtulmak için Dare'in sakinliğine, bedeninin sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

“Kötü bir rüya gördüm,” dedi zihnindeki görüntüleri unutmaya çalışarak. Dikkatle acıyı azaltmak için bileğini ovaladı.

“Ne gördün?” diye sordu Dare doğrulup feneri açarken.

Zifiri karanlıktan sonra ışık birden yanınca gözlerini kıstı.

“Önemli bir şey değil.” Ne anlama geldiğini ya da neden öyle bir rüya gördüğünü anlamak için rüyasını analiz etmeye ihtiyaç duymuyordu. Ayrıca neden düğün pastasıyla ilgili bir rüya gördüğünü de açıklamak istemiyordu. Çok aptalca bir rüyaydı. Çamur, ayı, Chad... Belki bunlara bir anlam verebilirdi ama düğün pastası? Bu hiç de anlamlı değildi.

Dare, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Belki konuşmak seni rahatlatır,” dedi.

Angie başını çevirip ona baktı ve... Aman Tanrım! Üzerinde gömleği yoktu. Yattıkları zaman üzerinde gömleğinin olduğundan emindi, ama... Şu anda yoktu. Gece terleyip çıkarmış olmalıydı. Güçlü omuz kıvrımlarım, damarları belirginleşmiş kaslı kollarını incelemekten kendini alamıyordu. Göğsünün ortasındaki siyah kıllar hafif bir şekilde dağılmıştı. Sağ omzunda birkaç santimlik eski bir yara izi vardı. İzin renginden çok eskiden oluştuğu anlaşılabiliyordu, ama yine de ona yanındaki bu adamın savaş alanlarında canını ortaya koymuş ve savaş atmosferinde ruhu biçimlenmiş bir savaşçı olduğunu hatırlatıyordu. Yaralanmış, ölümle yüz yüze gelmiş, hatta birilerinin ölümüne neden olmuştu. Savaş stratejilerinden anlıyordu ve zor durumlara büyük bir kazanma azmiyle giriyordu.

Daha önce hiç yarı çıplak bir adam görmemiş gibi ondan

gözlerini ayıramayan Angie en sonunda Dare'e bakmamak için gözlerini kapattı, çünkü ona baktıkça aklında yer etmeye başlayan düşüncelere engel olamıyordu.

“Başımdan geçen olaylar, bir de üstüne seninle uyumak zorunda kalmak beni baya sarstı sanırım.” Rencide edici bir üslup kullanmaya çalışıyordu, ama bu hiç işe yaramamıştı. Bu çekici kas yığınının bu kadar yakın olmak beynini dondurmuştu adeta çünkü dudaklarının kenarındaki o çarpık gülümsemeye bir türlü engel olamıyordu. Tanrım! Yoksa onunla flört mü ediyordu? Bir an evvel aklım başına toplamak için kendine bir tokat atması gerekiyordu, çünkü aksi takdirde kendini aptal yerine koymuş olacaktı.

Dare güldü. Dare *güldü*. Angie, az evvel gördüğü manzarayla yeniden karşılaşma pahasına kolunu gözlerinin üzerinden hafifçe kaldırıncaya kadar son derece doğal bir kahkaha olduğunu gördü. Sesi, tıpkı boğazında bir kıl yumağı varmış gibi boğuk ve sert çıkıyordu ama gülmüştü işte. O tuhaf hissin yeniden göğsüne doğru yayıldığını hissetti. Soru sormasın diye onu öfkeliendirmek istemişti, ama bunun yerine gülümsemesine engel olamamış, Dare de onu ciddiye almamıştı.

Gülmeyi kesince dirseğinden destek alarak hafifçe Angie'nin üzerine doğru uzandı. Angie'nin kalbi göğüs kafesinden çıkıverecekmiş gibi atıyordu. Belki ışığın yansımalarından ötürü öyle hissediyordu, ama sanki Dare, onu yemek istiyormuş gibi bakıyordu.

Gerginlikten ağzı kurudu. Gezegendeki en deneyimli kadın değildi ama içgüdüsel olarak bu ifadenin ne anlama geldiğini

biliyordu elbette. Bu hem onu baştan çıkaran hem de koşarak uzaklaşma isteği uyandıran son derece erkeksi, cinsel çağrışımları olan, şehvetli ve arzu dolu bir ifadeydi. Bu tip seksi bakışlar bir tuzaktı, çünkü tüm kadınların içini eritebilirdi.

Şundan emindi: Dare seks istiyordu. Hayatını kurtardığı için ona çok fazla şey borçluydu ama bu yeni durumla başa çıkabileceğini de düşünmüyordu. Büyük ihtimalle Dare de Angie'nin kendine borçlu olduğunu düşünmüyordu ve aklında seksten başka bir şey yoktu. Eğer ona borçlu olduğunu düşündüğü için Dare'le seks yapacak olursa kendini fahişe yerine koymuş olurdu. Çünkü böyle yaptığı takdirde borcunu ödemek için bedenini kullanmış olurdu. Sonra bir de seksten sonra gelen o hayal kırıklığı hissi vardı. Duruma nereden bakarsa baksın Dare'la seks yapmak kötü bir fikirdi.

“Bunu aklından bile geçirme,” diye uyardı.

Dare kaşlarını kaldırıp boğazından alaycı bir ses çıkararak “Buna iki yıl geç kaldın,” dedi.

İki yıl mı? Şaşkın gözlerle ona baktı. “Ne?”

“Bunu yarın konuşuruz. Sen şimdi bana rüyayı anlat.”

Rüya mı? Ne rüyası? Tüm dikkati dağılmış halde başını salladı. Sonra rüyasını anlatmanın onun dikkatini dağıtmanın iyi bir yolu olabileceğini fark etti.

“Pekâlâ.” Kolunu yüzünden kaldırıp ona bakınca gözleriyle karşılaştı. Kirli sakallı bu yüzün çekiciliğini gözardı etmeye çalışıyordu. İfadesi değişmemişti. Kim olduğunu ve ne istediğini saklamaya çalışmıyordu. “Rüyamda çamur, ayılar ve düğün pastası kreması gördüm.”

Yine kaşlarını kaldırdı. “Pasta kreması mı?” Gözlerini kırptı. Düğün pastası ve ayı arasında bağlantı kurmaya çalışıyordu.

“İçinde boğuluyordum. Yani önce çamurun içindeydim. Sonra çamur kremaya dönüştü,” dedi kaşlarını çatıp bakarak. “Birkaç yıl önce evlenmiştim biliyorsun değil mi?”

Küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Herkes birbirinin hayatıyla ilgili genel şeyleri bilirdi. Angie’nin babası da düğündeydi tabii ve düğün sonrasında onu yatıştırıp destek olmuştu. Fakat kasabaya döndüğünde Harlan’a ya da diğer insanlara ne söylediğini bilmiyordu. Bunu hiçbir zaman babasına sormamıştı.

“Evleneceğini ama son anda bir şeyler olduğunu duydum.” Sert sesinde ihtiyatlı bir hava vardı.

“Sonra evliliğin iptali kararı aldıldım.”

Gözlerindeki şaşkınlık okunabiliyordu. “İptal mi?” Evliliğin iptali kararı boşanma gibi değildi. Herhangi bir sebepten ötürü karşıdaki kişiden boşanabilirdin. Farklı renklerden hoşlanmak gibi bir şey bile uyumsuzluk için sebep olarak gösterilebilirdi, ama iptal kararıyla ilgili birtakım özel yasal gereklilikler vardı.

“Boşanma çok daha kolay olabilirdi elbette,” diye itiraf etti. “Avukatım bile bana boşanma davası açmamı tavsiye etti ve haklıydı da ama ben o kadar... Bu deneyimi geçmişimden silmek, sanki hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordum. O anda hiç mantıklı düşünecek halde değildim.”

Dare burnundan soluyarak, “Sen ve mantıksızlık mı? Hayret bir olay,” dedi. Sesinde rahatsız edici bir tını yoktu. Yalnızca eğleniyordu.

Parmağının ucuyla Angie'nin yanağına dokundu. Bu ani harekete şaşırان Angie elini kaldırıncı yanağına süzülen nemli gözyaşını fark ederek öfkeyle sildi. Böyle bir şey için ağlamak, hatta gözlerinin dolması bile çok aptalcaydı. "Buna bakma," dedi kendinden emin bir tonda. "Önemli değil, ağlamıyorum."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Öyle diyorum. Ağlasam da bu kendime kızdığım ve utandığım için olur zaten. Çok büyük aptallık ettim."

"Ne olmuştu?"

"Öyle çok önemli bir şey değil. Zaten bu yüzden utanıyorum ya."

Angie öfke ve incinmişlik duygularıyla başa çıkmaya çalışırken Dare de sessizce bekledi. Konu hakkında ne zaman konuşsa hâlâ kendini çok mantıksız buluyordu. En sonunda gözlerini tavana dikip dudaklarını yaladı.

"Hiç öyle kadınsı biri olmamışımıdır," diye itiraf etti. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum bile. Anlarsın ya. Makyaj, saç baş işleri filan. Babam bana bu tip şeyleri öğretmemişti ve zaten ben de ergenken böyle şeylerle ilgilenmiyordum. Billings'te yaşarken kendime biraz bakıyordum, ama bakım işlerini doğru yapıp yapmadığımdan, hatta iyi görünüp görünmediğimden bile emin değildim. Fakat düğünümde güzel olmayı istiyordum. Saçımın ve makyajımın mükemmel olmasını istiyordum."

Konuştukça yanakları kızarıyordu. Güzellik kraliçeci olmadığını biliyordu ama albenisi de vardı. Normalde, saçlarını taramak ve güneş koruyuculu nemlendirici kullanmak dı-

şında nasıl görüldüğü meselesine pek takılmazdı. Tüm bunlara bir erkeğe, özellikle de Dare Callahan'a itiraf etmek ise hâlâ rahatsız ediciydi.

“Annen neden sana böyle şeyleri öğretmedi? Neredeydi?” diye sordu açık açık. “Şu geveze Evelyn French’in bile bu konuda konuştuğunu hatırlamıyorum.”

Angie utanmasına rağmen güldü. Hırdavat dükkânına ayak basan herkes Evelyn’in konuşmayı ne kadar çok sevdiğini bilirdi. “O halde babama bir şey soracak cesareti yokmuş kesin. Çok önemli bir şey değil aslında. Annemi hatırlamıyorum. Ben daha iki yaşına gelmeden babamı terk etmiş. Pespaye bir âşığı varmış. Onu bizden daha çok sevmiş olmalı ki bizi bırakıp gitmiş.”

Dare gözlerini kıstı. “Bu çok kötü...”

“Olabilir,” diye onayladı Angie. “Eğer bizimle kalsaydı neler olurdu diye düşündüğüm zamanlar oldu elbette. Diğer yandan babam muhteşem bir insandı. Onun arkasından asla kötü şeyler söylemedi. Ben sorduğumda da yalnızca olanları anlattı.” Durdu. “Babam öldükten sonra ona ait dosyayı karıştıırken içinde boşanma ilanını buldum. Velayeti babama verip arkasma bile bakmadan gitmiş. Beni hiç aramadı. Ben de öyle.”

“Yani seni başından attı, öyle mi?” Dikkatle, sanki yüz ifadesindeki en ufak bir ayrıntıyı yakalamak istercesine Angie’nin suratını inceliyordu. Ne? Yoksa annesi onu terk etti diye mi böyle olduğunu düşünmüştü?

İtiraz etmek üzere ağzını açtı, ama sonra kendini durdurdu. “Bir açıdan öyle. Bunun travmatik bir durum olduğunu

düşünmüyorum, çünkü onu hiç tanımadım. Fakat babam bana yansıttığından çok daha fazla yıkılmış olmalı. Onun açısından olaya baktığımda daha çok öfkeleniyorum. Geriye dönüp baktığımda, benimle çok fazla meşgul olduğu için başka kadınlarla flört bile etmediğini fark ediyordum. Ansızın bir çocuğun tüm bakımını üstlenmek bir erkek için, hatta kadın ya da erkek herkes için çok zor olmalı.”

“Ben panikten hiçbir şey yapamazdım,” dedi Dare.

“Sanmam,” dedi alaya alarak. Onun böyle bir durumla başa çıkabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Dare, zor durumlarda panik yapan bir insan değil, sorumluluk ne olursa olsun üstlenen bir adamdı. “Her neyse. Annem terk eden taraftı. Bu beni şu açıdan etkiledi. Ben, yarı yolda bırakan, dönecek taraf olmamalıydım. Onun gibi olmak istemiyorum.”

“Değilsin,” dedi kısa süreli bir duraklamadan sonra. Sert sesi kısık çıkıyordu. “Sen dönecek değilsin.”

Neden bilmiyordu, ama ondan bu sözleri duymak boğazında bir düğümlenmeye sebep oldu. Kendini tutmasa her an ağlayacak gibi hissediyordu. Ağlama düşüncesinden korkarak boğazını temizledi. “Bu kadar yeter. Evlilik meselesine devam etmek istiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Evet, istiyorum. Esas konumuz buydu zaten.”

“Sen konuyu dağıtmasaydın esas konudan sapmazdık.”

“Merak ettim. Neyse. Evlilik için saç ve makyaj meselesinde kalmıştık.”

Gözlerini kısıp Dare baktıktan sonra konuyu burada kesti-
rip atmayı düşündü ama zaten kendi buraya kadar anlatmıştı.

“Saçımı ve makyajımı yapması için birini buldum, çünkü kendi başıma halledemeyeceğimi biliyordum. Hazırlanmak saatlerimi aldı ama her şey bittiğinde iyi görünüyordum. Hatta umduğumdan bile iyiydim ve çok da mutluydum. Sandım ki o da...”

“O, kim?” diye araya girdi Dare. “Pislik herifin bir adı yok mu?”

“Todd,” dedikten sonra durdu. Dare’in, daha hikâyeyi dinlemeden Todd’u kendiliğinden bir pislik olarak adlandırması onu şaşırtmıştı. “Todd Vincent. O aslında... Yani biraz... Fakat ben çok aşırı tepki verdim.”

“Neye aşırı tepki verdin?”

İç çekip tavanı incelemeye devam etti. “Pastayı yüzüme fırlattı. Küçük bir parça değil ama üzerinde krema olan kocaman bir parça. Burnuma, gözlerime bulaştı... Sonra da güldü.” Herkes gülmüştü, ama bu detayı dile getirmesinin çok da gerekli olduğunu düşünmüyordu.

“Piç kurusu,” dedi Dare gayet sakin bir tonda.

Aslında herkes gibi durumu hafife alacak, ona aşırı tepki gösterdiğini ve sonuç olarak da aslında iyi biri olan sevdiği adamı yaralı gururundan ötürü terk ettiğini söylemek istedi, ama hiçbir şey söylemedi. Angie, birkaç saniye bekledikten sonra devam etti.

“Bunu daha önce de tartışmıştık. Ben yüze pasta fırlatma olayından hiç hoşlanmıyorum. Bunu hiç komik de bulmuyorum. Ayrıca saçımın ve makyajımın bozulmasını da istemiyordum. Evlilik günümüzde ondan yalnızca tek bir şey

istedim. O da yüzüme pasta fırlatmamasıydı. ‘Tamam,’ dedi, hatta söz verdi. Sence çok şey mi istemişim?” Angie sesinin giderek yükseldiğini hissediyor, fakat öfkesini bastırmaya da çalışmıyordu. “Görünüşe göre çok şey istemişim ki verdiği sözü tutmak yerine suratıma o kremalı pastayı fırlattı. O an öfkeden deliye dönüp bağırmaya başladım. Sonra da koşarak kaçtım. Arkamdan gelip özür dilemeye çalıştı, ama onu dinlemedim. Babam beni yatıştırmaya çalışınca ondan yalnızca beni oradan çıkarmasını istedim. Ertesi gün de evliliğin iptali için dava açtım. “Todd beni vazgeçirmeye çalıştı. Defalarca özür diledi. Tüm arkadaşlarım da beni yatıştırmaya, onun herhangi bir sebepten ötürü öyle davranmadığı konusunda ikna etmeye çalıştı, ama kimseyi dinlemedim.” Derin bir nefes aldı. “Bir süre sonra böylesine ufacık bir şey için kendimi nasıl da aptal yerine koyduğumu fark ettim. İyi bir adamı incitmiş, ikimizin de gururunu kırmış ve evliliğimi kestirip atmıştım...”

“Saçmalık,” dedi Dare.

Angie şaşkın gözlerle ona baktı. “Ne?”

“Sözünde durmamış.”

“Evet ama...”

“Bu önemsiz bir şey değil. Ayrıca sen onu sevmiyordun.”

“Seviyordum,” dedi. Fakat sesindeki belirsizliğe kendi bile şaşırmıştı.

Dare burnundan tısladı. “Hayır, sevmiyordun. Eğer sevseydin onu dinleyip özrünü kabul eder, yüzünden kremayı silip partiye devam ederdin. Eğer o seni sevseydi de daha en baştan

yapmış olduğunuz anlaşmayı bozmazdı. Bitmesi senin de hayrına olmuş çünkü buradan bakıldığında sen yürütmek için ne kadar çabalarsan çabala eninde sonunda bitmeye mahkûm bir evlilik olduğu görülüyor. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun.”

“Bu durumla çok daha iyi bir şekilde başa çıkabilirdin...”

Dave sabırsızca başını salladı. “Haksız değildin. Doğru olduğuna inandığın şeyi yaptın. Bu yüzden her şeyi unutup hayatına devam et.”

“Teşekkürler Doktor Phill,” dedi, ama sesinde öfke yoktu. Dave’in değerlendirmesi onu şaşırtmıştı. Daha da şaşırtıcı olan, kendi bile abarttığını düşünürken Dave’in ona çok abarttığını söylememesiydi. Ayrıca Todd’un muhakeme yeteneğiyle ilgili bir şey söylemişti. Bu konu hakkında daha sonra düşünecekti, çok daha sonra.

Dave’in ağzının kenarında kurnaz bir gülümseme belirdi. “Benim de kendimce belli yeteneklerim var tabii. Eee, başka?”

“Başka mı? Bu yeterli değil miydi? Ona hayatının en utanç verici kısımlarından birini anlatmıştı, ama daha fazlasını mı bekliyordu?”

“Rüyan tatlım. Rüyanda başka ne oldu?” dedi boğazının derinliklerinden hırıltılı bir ses çıkararak. “Düğün kısmını dinledik. En son çamur ve ayıdan bahsediyordun.”

Zihnini toparlaması birkaç saniye aldı. Zihninden düğünü çıkarıp fırtınanın başladığı o cehennem gibi sahneye geri dönmesi gerekiyordu. “Evet, pasta, çamur ve şu korkunç ayı.”

“Ben neredeyim?”

“Rüyamda sen yoktun,” diye yanıt verdi. Yani bu seferkinde yoktu.

“Bu çok kötü.”

“Anlatacak çok fazla şey yok. Söylediğim gibi, çamurda yuvarlanıyordum sonra çamur kremaya dönüştü. Sanki bir güç beni oraya çekiyordu, çünkü bir türlü kurtulamıyordum. Sonra ayı geldi...”

Dare ileriye doğru uzanıp yerden iki şişe su almak üzere kolunu uzattı. Birinin kapağını açıp ona verdikten sonra diğerini de kendi için açtı. Angie oturma pozisyonuna geçip suyunu içti. Susadığını fark etmemişti, ama su içmek çok iyi gelmişti. Yahnisine çok fazla tuz ve sos koymuş olmalıydı.

“Saat kaç?”

Saatine baktı. “Gece yarısına geliyor. Beş saat uyuduk.”

Uykularının kaçmasından korkuyordu, çünkü daha sabah olmasına uzun saatler vardı ve karanlıkta yanında yarı çıplak Dare’la uyanık kalmak istemiyordu. Uyumak çok daha güvenliydi.

Angie başını hafif doğrultup yağmuru dinledi. Yoğunluğu biraz azalmış gibiydi, ama hâlâ devam ediyordu. Yağmur tamamen durup sel biraz dinene kadar Dare’la daha çok özel konuşma yapmak zorunda kalabilirlerdi. Dilinin çözülmesi bu küçük, güvenli ve kuru yerde kapalı kalma konusunda hoşuna giden bir şeyler vardı. Diğer yandan ona anlattığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu.

Dare, onu anlamasının ne kadar önemli olduğunu bilemezdi, çünkü ona asla söylemeyecekti. Şişenin kapağını kapatıp kenara koyduktan sonra ağzını kocaman açarak esnedi. Eliyle ağzını kapatarak ona göz kırptı. “Af edersin. Senin de uykunu kaçırdım.”

“Bunu telafi etmek için çok şey yapman gerekecek. Kalan birkaç saat de ben mi bir şeyler anlatsam acaba?” Şişesini kapatıp feneri kapatmak üzere uzandı. Kör karanlığa bürünen odada Angie yeniden gerinip uyku tulumunun altında kıvrıldı. Dare’in sıcak ve kaslı bir kolunun ağırlığını belinde hissetti. Sonra da onun sert göğsüne doğru yaslanarak iyice kıvrıldı. Dare, saçını hafifçe kenara çekip yumuşak bir şekilde ensesinden öptükten sonra varla yok arasında bir sesle “İyi geceler,” diye mırıldandı.

Karanlığın içinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu böyle öptükten sonra uyumasını nasıl beklerdi? Hafif nemli nefesini ve sert dudaklarını ensesinde hissetmişti.

Göğüslerinde hafif bir sızı hissetti, içindeki tuhaf hissi bastırmak için bacaklarını birbirine bastırarak sıktı. Hayır, Tanrım hayır. Buna izin vermeyecekti. Dare onu nasıl öperse öpsün bedeninin bu öpüşün etkisi altında çözülmesine izin vermeyecekti.

Kendini kızdıracak bir şeyler düşünmeyi denedi, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Bunun yerine, Dare’in yanında uyumanın şimdiye dek yaptığı her şeyden daha tatlı ve baştan çıkarıcı bir şey olduğunu itiraf etmeliydi.

Başına büyük, çok büyük bir dert açmıştı.

BÖLÜM 23

Yağmur hâlâ devam ediyordu. Angie bir an bu can sıkıcı gerçeği zihninde tarttıktan sonra üzerinde çok durmamaya karar verdi çünkü zaten yapabileceği bir şey yoktu. Doğrulup esnedikten sonra saçını gözlerinin önünden çekti. Dare'e dönerek, "Kahvem yok dersen seni öldürmek zorunda kalabilirim," dedi.

Tek gözünü açıp onu bir dakika sessizce süzdükten sonra, "Yaparsın eminim," dedi.

"Yani?"

"Yani, kalkıp ikimizde de birer kahve yapman gerekiyor."

"Anlaştık." Kahvesi olduğundan emindi. Sonuçta burada kahve makinesi vardı, öyle değil mi? Fakat kahve makinesini yalnızca müşterileri için kullanıyor olabilirdi çünkü kendi yalnızca su içen sıra dışı bir yaratıktı.

İri bedenini germek için kollarını açınca kolu arkalarındaki duvara çarptı ve üzerlerindeki uyku tulumu kenara kayd. Yaklaşık kırk sekiz saattir kesilmemiş kirli sakalı ve dağınık koyu

renk saçlarıyla pejmürde ama çekici görünüyordu. Angie bu manzaradan gözlerini kaçırıp fiziksel ihtiyaçlar gibi daha sıradan meselelere odaklanması gerektiğini düşündü.

Belki de bugün ayak bileğinin üzerine biraz ağırlık koyarak çalışma yapabilirdi. Bu, yürümesini de kolaylaştırırdı. Sağ ayağını uyku tulumunun altından çıkarıp inceledi. Parmakları hâlâ biraz şiş görünüyordu. Dikkatle ayak parmaklarını oynatmaya çalıştı. Canı yanmayınca biraz daha denedi. “Ayak bileğim kırık olsaydı parmaklarımı oynatmak canımı yakar mıydı sence?”

“Bilmiyorum. Kolumu, kaburgamı, köprücük kemiğimi ve burnumu kırdım, dizkapağımı çatlattım ama ayak bileğimi hiç kırmadım.”

Kaşlarını çatarak başını çevirip ona baktı. “Bela paratoneri filan mısın yoksa?”

“Aslında bence macera dolu bir deneyim oluyor. Burnumu, sekiz yaşındayken, bisikletle bir rampayı atlamaya çalışırken kırmıştım.”

“Hiç kırılmış gibi görünmüyor,” dedi. Gerçekten de öyleydi. Burun kemeri mükemmel denebilecek kadar biçimliydi.

“Çocuklar yetişkinlerden daha çabuk iyileşiyor. Kaburgamı on dört yaşındayken bir attan çifte yedikten sonra kırmıştım. Dizkapağım bir futbol karşılaşması sırasında, kolum ve köprücük kemiğim ise bir antrenman sırasında kırıldı.”

“Nasıl oldu?”

“Tırmanış antrenmanıydı. Üst tarafımdaki çocuğun eli kayıp düşünce beni ve alt tarafımdaki çocuğu da düşürdü.”

Başını çarpsa ya da omurgası zarar görse ölebilirdi... Angie, yüzündeki dehşet dolu ifade okunmasın diye başını çevirdi. Geçmişte kalmış olmasına rağmen olayı düşününce içi bir tuhaf oldu. Zaten ne zaman boğazındaki yara izini görse kendini kötü hissediyor, bir şarapnel parçasının şah damarını kestiği takdirde onu ne kadar kolay öldürebileceğini fark ediyordu. Çok kez ölümün eşiğine gelmiş, birkaç saniyelik farklarla kurtulmuştu...

Onu seviyordu. Ya da en azından onu sevebilirdi. Bir eliyle karnına bastırıp içindeki mide bulantısına benzer hissi bastırmaya çalıştı. Üzerinde dönme dolaba binmiş gibi bir his vardı ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Kendi kişisel deneyimleri ona, birilerine karşı bir şeyler hissetmenin her şeyi otomatik olarak şarap ve gül atmosferine dönüştürmeyeceğini öğretmişti. Aralarında cinsel bir çekim vardı. Dare bunu açık etmişti zaten ama bu tuhaf his de neyin nesiydi?

“İyi misin? Biraz rengin soldu,” dedi Dare botlarını giyerken.

“Başım ağrıyor,” diye yanıtladı hiç düşünmeden. Aslında bu kısmen doğrudu çünkü iki gündür kahve ya da herhangi bir kafein kaynağını ağzına sürmemişti. “Kahve içmem lazım.” Umarım elimi başıma değil karnıma koyduğumu fark etmez, diye düşündü çünkü şu anda onunla bu tip bir tartışmaya girmek istemiyordu. İçgüdüleri ona kendini geri çekip koruması gerektiğini söylüyordu. Belki de ilişkiler konu-

sunda daha deneyimli biri farklı davranırdı fakat o, bu türden bir insan değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Kariyeri söz konusu olduğu zaman sağduyulu olduğu konusunda kendine güveniyordu fakat ikili ilişkilerde bunu söylemek imkânsızdı.

“Emredersiniz efendim, hemen suyu ısıtıyorum,” dedi Dare bağcıklarını düğümlerken.

Angie, biraz daha işe yarama amacıyla doğrulup kahve makinesinin içindeki su seviyesini kontrol etti. “Kaç fincan içersin?”

“İki ya da üç.”

“Ben de öyle. O zaman bana üç şişe su uzat da biz aşağı inene kadar su ısınmış olsun.”

Dare, daha iyisini yaptı. Yalnızca yerde duran sulardan üç şişe almakla kalmadı bir de kahve paketi çıkardı. İçinde ölçümlü kaşık bile vardı. Angie paketi açıp derin bir nefes aldı. Kahve aromasını koklamak bile büyük bir zevkti. O, ölçüyle kahve yapabilen biriydi. Bu yüzden de kendi kendine mırıldanarak kafasında birtakım hesaplar yaptı. “Şu ölçüyü koyarsam üç şişe su gerekir... Altı ekle... Beşe böl... Sonra on bir mi ekliyorduk? Sonra ikiye böl...”

“Tanrı aşkına ne yapıyorsun?” diye sordu duyduklarına inanmadığını gösteren bir ifadeyle ona bakarak.

“Kaç ölçü kahve koymam gerektiğini hesaplıyorum.” Ne yaptığı belli olmuyor muydu zaten? Kaşlarını çatıp ona baktı. Ondan su şişelerini istemişti, başka ne yapıyor olabilirdi ki?

“Çarpma bölme yaparak mı?”

“Sen nasıl yapıyorsun ki?” Kendini savunan bir edayla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

“Suyu koyduktan sonra ne kadar kahveye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsam o kadarını içine boşaltıyorum.

“Tadı nasıl oluyor peki?”

Aldığı uzun nefesi burnundan hızla bıraktı. “Bazen gayet güzel oluyor,” dedi ihtiyatla.

“Benim yöntemimle ‘bazen’den daha sık güzel sonuç alınıyor ama.”

“Ha sikt.. Yahu bu yöntemi uygulamak için insanın bir de hesap makinesine ihtiyacı olur!”

“Gerçekten mi?” dedi abartılı bir hareketle etrafına bakarken. “Burada bir hesap makinesi göremiyorum. Ayrıca bence gayet iyi hesap yapıyordum.” Buna inanamıyordu. Dare tam küfürlü konuşacakken kendini tutmuş, başka bir kelimeyle kendini ifade etmeye çalışmıştı. Acaba en son ne zaman dilini ve üslubunu düzeltmek zorunda hissetmişti kendini. Eğlenmeye başlıyordu.

“Ee, bu sihirli formül neymiş bakalım?” diye sordu Dare birkaç saniye sonra.

“Ne kadar suyun olduğunu anladıktan sonra bu miktarı beşe bölüyorsun.”

“Neden?”

“Çünkü insanoğlunun bilmediği sebeplerden ötürü kahve üreticileri bir fincan kahvenin sekiz değil de beş ons olduğunu düşünürler.”

“Saçmalık.”

“Hiç de değil. Daha önce suyu kahve makinesine koyduğün zaman ölçünün tutmadığını hiç fark etmemiş miydin?”

“Bu tip saçmalıklara dikkat etmem. Ayrıca bu profesyonel bir kahve makinesi değil. Yalnızca su ısıtıcı gibi basit bir şey.

“Ama kaşıklarda bir ölçü var. Ayrıca kullandığın kahve türüne göre de birtakım değişiklikler oluyor...”

“Bunları duymak istemiyorum. Bu şekilde basit bir olayı çok karmaşık hale getiriyorsun.”

“Ben güzel kahve yaparım bir kere.” Kahve yapma becerileri hafife alınınca kendini biraz içermiş hissetti.

“Öyle diyorsun ama henüz görmedik. Şu matematiksel hesaplamaları bir bitirsen göreceğiz.”

“Eğer kahve çekirdekleri iri taneliyse biraz daha az, küçükse daha fazla kullanman gerekir ama bunlar orta boyda; ölçüm kaşığı ise büyük. Bu yüzden bir kaşıktan iki kupa çıkar. Su miktarını beşe böldükten sonra elde var iki. Bu da bana ne kadar kahveye ihtiyaç duyduğumu gösterir.”

Hâlâ inanamayan gözlerle bakan Dare kahve makinesini işaret etti. “Pekâlâ, haydi yap bakalım nasıl olacak.”

“Nasıl mı olacak?” diye alay etti. “Kahve yapma becerimi mi test edeceksin?”

“Şu lanet olasıca kahveyi yap artık!”

“Sert içimli mi olsun, yumuşak mı normal mi?”

Dişlerini sıktı. “Normal.”

“Pekâlâ.” Kahveyi ölçüp biçip makineye koyarken Dare’i kızdırma isteğini bastıramıyordu. “Müşterilerin yaptığın kahveleri beğeniyor mu?”

Dişlerini biraz daha sıktı. “Bir tanesi, ilk günün ardından kahve yapma eylemini kendi üstleniyor,” diye itiraf etti.

“Benimkiler yaptığım kahveleri beğeniyor,” dedi kendini beğenmişçe. Makineye yarım kaşık daha kahve ekledi çünkü Dare’in birazcık daha sert içimli bir kahveden hoşlanacağını düşünüyordu. Yarım kaşık da bu dengeyi çok güzel sağlardı. Kamp sobasını yakıp üzerine makineyi koydu. Onlar dışarıdaki işlerini bitirip gelene kadar kahve hazır olacaktı.

Bunu düşünerek ayağını nazikçe yere koydu. Ağrı o kadar da kötü değildi. “Eğer yardımcı olursan bu gün ayağıma biraz daha yük verebilirim sanırım,” dedi.

Dare, “Bence biraz acele ediyorsun,” dedi ama yine ne iki kolunu yardımcı olmak amacıyla ona uzattı. Dare’in ellerine sımsıkı yapışan Angie çok da zorlanmadan ayağa kalktı. Sonra de dengede kalmaya çalıştı.

Aslında aklına olan şey tam da bu değildi... Dare’in üzerinde hâlâ bir şey yoktu. Onu sarmalayan güçlü kollara ve çıplak göğse bu kadar yakın olduğunu göz ardı edip sol ayağı üzerinde denge kurmaya zorlanıyordu. Sağ ayağını yere sağlam bir şekilde koyduktan sonra nefesini tutup ağırlığını biraz daha o tarafa bıraktı. Canı acımişti ama eskisi gibi değildi.

“Acaba bir adım atabilecek miyim bakalım.”

Dare’in derinden gelen sesi ve nefesini şakaklarında hissetti. “Ben seni tutuyorum. Haydi dene.”

Ağırlığını büyük ölçüde Dare’e vermişti. İstese bile tüm ağırlığını sorunlu ayağına veremiyordu. Biraz daha çabalayıp dengesiz ve kısa bir adım attı. “Aah!” Derin bir nefes aldı. “Canım acıyor ama eskisi kadar da kötü değil. Sanırım kırık yok.”

“Bu kadar yeter. Eğer çok zorlarsan daha kötü olur. Haydi, aşağı gidelim de şu işi halledelim.”

“Şu işi halledelim,” Dare’in omzunda merdivenden aşağı inmek anlamına geliyordu çünkü en hızlı yöntem buydu. Ayrıca Dare’in üzerine bir gömlek giymesi gerektiği anlamı da taşıyordu çünkü ona bakmaya daha ne kadar dayanabileceğini bilemiyordu. Bunun yerine gözlerini kaçırıp başka bir şeye bakmayı denedi.

“Omzunda inerken kışına bakmak zorunda kalmak hiç de iyi değil,” diye mırıldandı. Çok fazla kımıldamıyordu çünkü baş aşağı düşüp kafasını kırmaktan korkuyordu.

“Biraz kibar ol be,” diye yanıt verdi Dare, hızla merdivenleri inerken. Sanki omzunda yetişkin bir kadından ziyade çocuk taşıyormuş gibi çabuk hareket ediyordu. “Ben olsam kalçaların için öyle demezdim.”

“Ama saatler boyunca kalçalarına bakmak zorunda kalan kişi bendim zaten.”

Merdivenden inince Angie’nin poposuna hafifçe vurup onu omzundan indirdi. Sonra da ayakta dengesini bulmasına yardımcı olmak için sıkı sıkı tuttu. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki neredeyse burunları değecekti. “İşte bu konuda yanılıyorsun. Bulduğum her fırsatta senin kalçalarına baktım,” dedi Dare.

Küt küt küt! Kalbi yeniden hızla çarpmaya başlamıştı. Şimdi ne demesi gerekiyordu? Yalnızca seks istediği için mi onunla flörtleşiyordu yoksa ciddi miydi? Angie, gözüne ışık tutulmuş bir tavşan gibi kocaman açılmış gözlerle Dare’in mavi gözlerine bakıp tam olarak neyi kastettiğini anlamaya çalıştı. Ciddi olabilir miydi?

Aralarındaki husumeti, Dare'in onun evini satın alacağını ve kendinin de rekabetin daha az olduğu bir bölgeye taşınmak zorunda kalacağını düşününce onun seksten başka bir amacı olmadığı sonucuna ulaşıyordu. Erkekler bduygularını ve cinsel güdülerini birbirine karıştırmadan hareket edebilirlerdi. Angie, içinde bulundukları durumdan kurtulup normal yaşantılarına döndüklerinde pişman olacağı bir şey yapmak istemiyordu.

Dare, kısık ve temkinli gözlerle Angie'nin bir tepki vermesini, hatta kendine doğru bir yumruk sallamasını bekliyordu. Bir yandan öfkeyle ona vurup bir yandan da kollarını boynuna dolamak istediğinin de farkındaydı fakat Angie şu anda bedene hükmedecek durumda değildi. Bu yüzden de, "O zaman artık kalçalarımı bakmayı kes!" dedi.

Dare alaycı bir tavırla, "Bu nasıl olacak peki?" diye sordu. "Kalçaların bana göre dünyanın yedi harikasından biri. Kendimi bu manzaradan neden mahrum edeyim ki?"

Angie, başını iki yana sallarken ondan birkaç adım uzaklaşmaya çalıştı. "Hayır, hayır, hayır. Bu kadar yeter. Bunu kafandan çıkar çünkü düşündüğün gibi bir şey asla olmayacak."

"Bundan o kadar da emin olma," diye uyardı. Angie'nin bu karşı koyuşuna gülümserken gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar ortaya çıkıyordu.

Onu geri püskürtecek bir şeyler olmalıydı birden bunun ne olabileceği aklına gelince, "Sana minnettarım," dedi kelimeleri bir silah gibi fırlatırken. "Bu yüzden hiçbir pürüz çıkarmadan evi sana satacağım amacına ulaşmak için seksi kullanmak zorunda değilsin."

Dare, sanki karnına bir yumruk yemiş gibi aniden doğruldu. Kaşları çatılmıştı, mavi gözlerinden ateş fışkırıyordu. “Lanet olsun, tüm bunları evini satın almak için yaptığımı mı düşünüyorsun?”

“Başka ne düşünebilirim?” diye sordu sesini, makul olduğuna inandığı bir tonda tutarak. “Aniden sanki ben Tanrı’nın erkeklerle bir armağanıymışım gibi davranmaya başladın ki gerçeğin ne olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ya kolay seks peşindesin ya da amacına ulaşmak için seksi kullanabileceğini düşünüyorsun ama ikisi de çok iyi bir yöntem değil.”

Angie’nin yağmurluğunu askıdan alıp ona doğru fırlattı. Dudakları öfkeden gerilmişti. “Şu işi halledelim,” dedi terslenerek.

Angie, yağmurluğunu giyerken onu şu uzun merdivenden yukarı taşıyacak adamı kızdırarak doğru bir şey yapıp yapmadığını düşündü. Fakat dengesini bozmasına neden olacak baştan çıkarıcı şeyler söylemesine de izin veremezdi. Yalnızca alay ediyorsa ve Angie de onu ciddiye alırsa gururu tamir edilemeyecek biçimde incinirdi. Zaten düğününde verdiği utanç dolu tepkiyi bile tam anlamıyla zihninden atamamıştı. O gün düğünde bulunan insanlarla karşılaştığı zamanlarda kendini hâlâ rahatsız hissediyordu. Billings’teki arkadaşlarıyla irtibatı kesmesinin nedeni de buydu. Fakat Dare’i ciddiye aldıktan sonra onun kendini çekici bulduğunun bir şaka olduğunu fark etmek katlanamayacağı bir şeydi.

Dare onu plastik kabinin içine tuvaletini yapması için bırakınca, çok bekletmemek için acele davrandı. İçeri girip

ıslak yağmurluklarını çıkardıklarında makinenin içinde kaynayan kahvenin sesini duydu. Dare, tek kelime bile etmeden onu omzuna aldı. Angie kendi kendine, bir daha tuvalet ihtiyacı duyduğunda canı ne kadar yanarsa yansın Dare'den kendini aşağı indirmesini istemeden, tek ayağının üstünde hoplaya hoplayarak yalnız başına bu işi halletme sözü verdi. Ne de olsa etrafta dengesini sağlasın diye tutunacağı bir şeyler vardı.

Dare, onu yatağın üzerine bıraktıktan sonra, “Kahveni nasıl içersin?” diye sordu.

İçinden kendi kahvesini kendi alacağını söyleyerek onu terslemek geldiyse de bu duygusunu bastırdı. Eğer bu şekilde davranırsa aralarındaki kırmızı çizgiyi aşıp tartışmaya başlayabilirlerdi. Fakat şu anda hedefi her şeyi kontrol altına almaktı. “Tek şekerli. Teşekkürler.” O kadar resmiydi ki kendi kendine bir şaplak atmak istiyordu.

Dare, Angie'ye tek kendininkine ise daha fazla şeker koyarak kahveleri hazırladı. Angie yorum yapmak üzere ağızını açtı ama sessiz olmanın daha iyi olacağını kararına vardı. Ona kahveyi beğenip beğenmediğini bile soramazdı çünkü bu öfkeli bir kaplanı kızdırtmak olurdu. Dare'in uzattığı kahveyi eline alıp duvara doğru yaslandı. Bacaklarını ileriye doğru uzatıp kahvesini yudumlamaya başladı.

Her şeye rağmen sıcak kahve kendini cennette gibi hissetmesini sağlamıştı. Birkaç yudum daha alıp başını duvara yaslayarak gözlerini kapattı. Baş ağrısı geçmeye başlamıştı. Ağrı, belki o kadar hızlı kesilmiyordu ama çok daha iyi hissettiğinden emindi.

Dare'in yanına yerleşip kahvesini yudumlamasını duydu. "Güzel olmuş," diye mırıldandı bir yudum aldıktan sonra.

"Teşekkürler."

Aman Tanrım! Ne kadar da kibardılar böyle.

Pekâlâ. Şu an yapılacak en iyi şey devam etmektir. Ak-lına bir şey gelince, "Bu arada şimdiye kadar hiç şeyden bah-setmedin... Yani burada ne yapıyordun? Avlanmaya filan mı gelmiştin?" diye sordu.

"Hayır. Evrak işlerinden biraz kaçıp balık tutmaya gel-miştim."

Angie gözlerini açıp başını duvardan kaldırmadan ona doğru çevirdi. "Bu benim için bir şanstı. Eğer sen olmasaydın şu anda hayatta olur muydum bilmem. Peki, o saatte fırtına-nın ortasında dağda ne yapıyordun?"

"Sizin kamp yerini arıyordum," dedi sıcak kupayı par-maklarıyla kavrayarak. Kahvesinden biraz daha içip omuz-larını daha konforlu bir duruma getirdi. "Fırtınadan uyanmış-tım. Sonra silah seslerini duydum. O saatte senin ya da başka birinin silah ateşlemesi için mantıklı bir sebep olmayacağını düşündüm. Eğer kamp yerine ayı ya da başka bir vahşi hay-van saldırsaydı tüfek kullanırdınız. Silah sesi bir sorun ol-duğu anlamına geliyordu," dedi duygusuz bir edayla.

"Evet," dedi Angie onaylayıp iç çekerek.

"Ben de huysuz atımı eyerleyip çocukluğumdan beri gördüğüm en kötü fırtınada yola çıktım. Senin sesini duydu-ğumda geldiğim yolu kaybetmiş ve aynı yerden ikinci kez geçiyordum. Gerisini biliyorsun zaten."

“Peki, ama kamp yerimi nereden biliyordun? Yani, silah sesinin nereden geldiğini genel olarak anlayabilirsin ama...”

“Harlan bana hangi kampta olduğunuzu söylemişti.”

“*Harlan mı?*”

“Endişelenmişti.”

Angie sessizce öğrendiklerini sindirdi. Harlan muhtemelen kadın olduğu ve iki erkekle birlikte dağa çıkmak zorunda olduğu için endişelenmişti. Yine de buna biraz bozuldu çünkü zaten temkinli bir kadındı.

“Yani buraya geldiğini biliyordu. Bir de...” Durdu. Kafası karışmıştı. Bir de ne? Dare’den Angie’ye göz kulak olmasını mı istemişti? Dare’in kulübesi kamp yerinden kilometrelerce uzaktı. Eğer Dare gecenin bir yarısında silah sesleri duymasaydı kampta ters giden bir şeyler olduğunu anlayamazdı. Chad ertesi güne kadar bekleyip Davis’i tüfekte vursaydı Dare, herhangi bir olağanüstü durum olduğunu düşünmeyecekti çünkü av esnasında tüfek sesi duymak son derece olağan bir şeydi.

Dare biraz daha kahve içti. Göz kapakları düşünüyormuş gibi hafif inmişti. Sonra, “Hayır, tam olarak öyle değil,” dedi.

“Tam olarak nasıl değil?”

“Aslında buraya gelmeyecektim ama Harlan endişelenip ne olur ne olmaz diye sana söz kulak olmamı rica etti. Ben de buradayken bari biraz balık tutayım dedim.”

Angie neredeyse kupasını elinden düşürecekti. Büyük bir şaşkınlığa uğramıştı. Dare’e gözlerini dikip zihninden geçen her türlü olasılığı düşünmeye çalıştı. “O halde sen... Ben...”

“Evet, burada olmam bir tesadüf değildi.”

Buraya, neredeyse bir hafta sürecektir bir geziye yalnızca Harlan'a iyilik yapmak için mi gelmişti? Harlan'a çeşitli konularda iyilik yapabilirdi tabii ama, Dare'la olan limoni ilişkisini düşününce neden Harlan için böyle bir şey yapmış olabileceğini anlayamıyordu.

“Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu kelimelerle anlatamam,” dedi Angie. “Fakat neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyorum.”

“Sana söyledim,” dedi kupasının kenarından onu süzerek. “İki yıldır senin kalçalarını yakın markaja almıştım. Burada bu kahve gerçekten çok güzel.”

BÖLÜM 24

Angie'nin kafasında alarm bir kez daha çalmaya başlayınca ani bir tepkiyle “Ah, hayır, diye ikaz etti. “Sana söyledim, daha fazla ileri gitmeyeceğim.”

“Neden gitmiyoruz?”

Ses tonu öyle rahattı ki gören de akşam yemeğinde neden pizza yemek istemediğini soruyor sanırdı. Bu onu daha da sınırlendirmişti. Bu tavrı tek kullanımlık cinsel bir malzeme arıyormuş gibi hissettiriyordu. Kaşlarım çatı. “Benim daha iyi bir sorum var: Neden gidelim? Sırf eğlence olsun diye seks yapacak biri değilim. Ayrıca sevgili filan de değiliz.”

Dare, tek dizini kaldırıp kolunu üzerine koydu. Bir elinde kahveyle Angie'ye uzun uzun bakıyordu. “Olabilirdik. Lanet olsun! Sana iki kez dışarı çıkmayı teklif ettim. Şimdi sana bir soru soracağım: Benden etkileniyor musun, etkilenmiyor musun? Senden etkilendiğimi gayet açık bir şekilde dile getirdim. Şimdi de senin ne hissettiğini net olarak belirtmen gerekiyor.”

Angie yüzünün kızardığını hissediyordu. Eğer öpüşüne ona iyice yapışıp dilini ağzına alarak karşılık vermeseydi yalan söyleyebilirdi. Dare, cevabım zaten bildiği bir soru soruyordu. “Konumuz bu değil,” diye mırıldandı Angie huzursuz bir şekilde kımıldanarak.

“Konumuz tam da bu. En azından benim sana olduğum kadar açık olabilirsin.” Bakışlarını Angie’nin yüzünden kaçırmadan yüz ifadesindeki en ufak değişikliği bile izliyordu. Bu şekilde izlenmek kendini çıplakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Ona düğünü hakkındaki ayrıntıları anlatarak bu cesareti kendinin verdiğini düşündü. Eylemlerinden ötürü kendinden şüpheyne düştüğünü ona göstermişti. Dare artık onu neyin sinirlendirdiğini ve ona nasıl ulaşabileceğini biliyordu: Kendini onun hissettiği kadar kırılgan göstererek. Fakat sorun, karşısındaki bu adamın hayatı boyunca bir kez bile kırılgan hissedip hissetmediği idi. Şarapnel parçası boynunu sıyırdığında bile kırılgan olmadığından emindi. Bazı insanlar, hayatlarının her alanına yansıyan doğuştan bir özgüvene sahipti ama Angie o insanlardan değildi. Onun özgüveni belli alanlarla sınırlıydı ve başkalarına da yansıtamıyordu.

“Seni çekici bulmadığımdan değil,” dedi terslenerek. Bu şekilde köşeye sıkışmak canını sıkıyordu.

“O halde neden teklifimi iki kez geri çevirdin?”

Bu konu açıldığında huysuzlanıyordu. Angie onun bu kadar güvenmesine şaşırılmıştı. Onun için bu kadar önemli olduğuna inanamıyordu. Ses tonu incinmiş ya da belirsiz değil, huysuz geliyordu. “Aslında ilkinde kabul etmek istedim,” diye ağzından kaçırdı.

“Ama kabul etmedin.”

“Edemezdin. Ertesi gün geziye çıkacaktım ve son hazırlıkları tamamlamam gerekiyordu. Gelemeyeceğimi söyledim sen de sırtını dönüp dinlemeden çekip gittin,” dedi sinirlenerek. “Neden gelemeyeceğimi söylememe fırsat bile vermedin ki. Ne yapsaydım? Arkandan bağırsa mıydım?”

“Bağırsaydın. Erkekler ne yapacaklarını bilemezler ki!” dedi kaşlarını çatarak. “Eğer ısrarcı olursak sapık damgası vuruyorsunuz, ısrarcı olmazsak da yeterince ilgilenmediğimizi söylüyorsunuz. Başka ne yapabilirdim söylesene. Ayrıca sana bir kez daha dışarı çıkmayı teklif ettim zaten.”

“O farklıydı,” diye söylendi. “Aylar sonraydı. O zamanlar işlerim senin yüzünden o kadar bozulmuştu ki adını duyunca bile tüylerim diken diken oluyordu.”

Dare elini saçlarının arasında gezdirdi. “Bak, bu konuda bir şey yapamam. İşlerini bilerek bozmadım ama benimle iletişime geçen kimseyi de geri çevirmedi. Ne yapmamı isterdin? Sen benim yerimde olsan ne yapardın?”

Bu, milyon dolarlık final sorusu gibiydi çünkü kolay değildi ve net bir cevabı da yoktu. Doğru yasadışı hatta etike aykırı hiçbir şey yapmamıştı. Onun da hayatım idame ettirmesi gerekiyordu. Fiyat düşürüp Angie’nin işini bozmamıştı hatta sunduğu servisler için Angie’den daha fazla ücret istiyordu. Angie’nin işlerinin kötüleşmesinin sebebi yalnızca varlığı, kişiliği, farklı deneyimleri ve müşterilere hitap eden güçlü tavırlarıydı.

Yine de bu durum onu hâlâ sinirlendiriyordu.

“Bir şey yaptığımı söylemiyorum,” dedi Angie zorla itiraf

cderek. “İşler olması gerektiği gibi ilerledi. Birbirimizden etkilensek de etkilenmesek de gerçek olan şey şu ki yakında kasabadan taşınıyorum ve geçici kaçamaklarla ilgilenmiyorum.”

Dare kahvesinden biraz daha içip kupanın kenarından onu süzerken, “Kaçamaklar çok eğlenceli olabilir ama,” dedi.

Angie alay edermiş gibi burnundan soludu. Çok zarif bir hareket değildi ama tam olarak nasıl hissettiğini çok iyi gösteriyordu. “Bir erkek için dediğin gibi olabilir, evet,” dedi.

Dare başını hafifçe geri attı. Kupasını indirip kaşlarını kaldırarak Angie’yi inceledi. “Seksten hoşlanmıyor musun yoksa?”

“Öyle bir şey söylemedim. Bu konuda bir sıkıntım yok.”

Lanet olsun! Neden öyle bir şey söylemişti ki. Boğaya kırmızı göstermişti. Kelimeler ağzından dökülür dökülmez onları geri almak istemişti ama iş işten geçmişti. Eğer bir kadın seksin dünyadaki en mükemmel şey olmadığını dile getirirse erkekler bunu kişisel bir şeymiş gibi algılıyorlardı. Sonra tabii ona ne kadar yanıldığını göstermek isterlerdi.

Dare kupasını hızla yere koyunca içindeki kahve çalkalanarak neredeyse dökülecekti. “Eğer bu konuda bir sıkıntın olmadığını söylüyorsan bir boktan anlamaz heriflerle birlikte olmuşsun demektir.”

Ve... *Bingo!* Angie, baştan çıkaran bir bakışla ona bakmamak için kendini zorluyordu. Gözlerini ilahi bir yardım bekliyormuş gibi yukarı dikmişti. İçinden bir ses ona konuyu değiştirmesini hatta ölüyor numarası yapmasını bile söylüyordu ama seks daha başından beri onun için bir memnuniyetsizlik sebebiydi.

“Bak,” dedi sabırsızca. “Sorunum yok, evet, ama neden

bu kadar büyütüldüğünü anlamıyorum. Erkek her şekilde tatmin oluyor. Kadınsa karşısındaki erkeğin cömertliğine göre gerek elle gerekse ağızla tatmine ulaşıyor. Konu tatmin olmaksa bir aracıya ihtiyaç olmadığını düşünüyorum. Sonuçta bu durumda kaybedecek hiçbir şey olmuyor.”

Angie’ye doğru eğilirken hızla yaklaşan kapkara bir bulut gibi görünüyordu. O kadar yaklaştı ki neredeyse burunları birbirine değecekti. En son otoparkta tartıştıklarında da bu haldeydiler. “Tekrar ediyorum: Daha önce ne yaptığını bilen bir erkekle hiç birlikte olmadın.”

O an birçok insanın Dare’i göz korkutucu bulduğunu düşündü. Bir zamanlar kendi de ondan çekiniyordu ama artık değil. Köprünün altından çok sular akmıştı. O da gözlerini Dare’inkilere dikip meydan okurcasına baktı. Mantığı *Vazgeç! Vazgeç!* diye bağıırıyordu ama o yine dilini tutamadı. “Sanırım her şeye mükemmel bir hale getirecek sihirli bir penisin olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu.

“Senin o güzel kalçaların üstüne bahse girerim ki öyle,” dedi sakın bir tonda. “Bu uzay bilimi filan değil ki. Nasıl ki sen iyi kahve yapmayı biliyorsan ben de iyi düzüşmeyi biliyorum.”

Angie neredeyse gülmekten yerlere yatacaktı. Boğazından kahkaha atma hissi gelince düşmesin diye kupasını sımsıkı kavradı. “Sen... Tıpkı benim gibi bölüp çarparak mı yapıyorsun yoksa?” diye sordu. Devam edemiyordu.

Dare, dikkatle her iki kupayı da yere koyduktan sonra Angie’nin üzerine doğru yuvarlandı. Dare’in vücut ağırlığının, sıcaklığının ve sertliğinin altında ezilen Angie aniden

gölmeyi bıraktı. Bu tip hareketlerine alışık olsaydı şu anda çok sinirlenirdi ama şu anda öfke duymuyordu. Ondan –en azından fiziksel olarak– korkmuyordu da. Duyguları konusunda pes etmeyecekti ama peki ya bedensel arzusu?

“Tam olarak o şekilde değil,” dedi Dare kısık ve derinden gelen sesiyle. Sesinin titreşimini neredeyse teninde hissediyordu. Bakışları Angie’nin yüzünde dolaştıktan sonra dudaklarında kilitlendi. “Haydi, bir anlaşma yapalım.”

“Bu bir yarışma değil. Seks konusunda oyun oynamıyorum.” Dare üzerindeyken onunla bu tip konuşmalar yapmak kendini tuhaf hissettiriyordu ama yine de onu üzerinden itmedi. Seks hakkında söylediği onca şeyden sonra üzerinde onun ağırlığını hissetmek içinde suçlulukla karışık bir zevk uyandırıyor ama nasıl hissettiğini ona göstermeye hiç niyeti yoktu. Duyduğu zevkten daha da suçluluk duymasını sağlayan bir diğer şey de Dare’in erekte olduğunu hissetmekti. Bacaklarını iki yana açıp onu içine almak istiyordu ama bu onu kullanmak anlamına gelmez miydi? Kendi böyle bir duruma maruz kalmak istemezken Dare’e aynı şekilde davranması hiç de hoş olmazdı. Fakat şu anda kafası sağlıklı bir karar veremeyecek kadar karışıkı.

“Bunu duymak iyi, çünkü ben de oyun oynamıyorum,” dedi Dare, üzerine ağırlığını biraz daha vererek. Bu şekilde Angie’nin bacakları da biraz daha açılmış, Dare’in sert penisini klitorisi üzerinde iyiden iyiye hissetmeye başlamıştı. “Teklifim şu: Ellerimi ve ağzımı kullanmadan senin orgazma ulaşmanı sağlayabilirsem –bu arada şunu da söyleyeyim benim

için en önemli şey orgazma ulaşman, nasıl ulaştığın değil— sen kasabada kaldığın sürece birlikte olmaya devam edeceğiz. Kim bilir? Bu ekonomik koşullar altında bankanın bana senin ev için istediğin miktarda kredi vermesi imkânsız olabilir.”

Angie başını mümkün olduğunca geri çekip inanmayan gözlerle Dare’e baktı. Sırt üstü yattığı için bu konuda çok da başarılı olduğu söylenemezdi. “Beni seninle seks yapmaya ikna etmek için banka kredisini mi kullanıyorsun?” Ağzından birtakım cümleler çıkıyordu ama aslında ne söylediği konusunda pek fikri yoktu çünkü tüm dikkati bacakları arasındaki sertlikteydi. Kalbi büyük bir hızla atıyordu. Sanki karguya kemiği kalbinin atışlarına dayanamayıp çatırdıyormuş gibi hissediyordu.

“Diğer söylediğim her şeyi ya reddettin ya da umursamadın.”

“Dare, yalnızca bir kez öpüştük. Bir kez! Nasıl oluyor da böyle bir risk alacağımı düşünüyorsun? Ki öyle yaş tahaya basacak bir tip olmadığımı bildiğin halde?”

“İşte o öpücükten ötürü,” diye yanıtladı Angie’yi bir kez daha öperken. Bu kez öpüşü, zorlayıcı ve sert olmaktan ziyade son derece yumuşak ve duygu doluydu. Angie birkaç saniye boyunca bu öpüşe bir karşılık vermemek için kendini tuttu. Fakat sonra hissettiği o tatlı baştan çıkarılma hissi aldığı kararı uygulamasına engel oldu.

Hani canın aşırı derecede çikolatalı dondurma ister ama kendi kendine engel olmaya çalışırsın. Sonra buzdolabını açtığında o dondurmayı tam önünde görünce açlıktan ölmüş

bir aslanın yavru ceylana saldırması gibi dondurmaya saldırırsın ya, şu an aynen öyle hissediyordu. Dare'i aynen bu şekilde arzuluyordu. Bu şekilde hissettiği için kendine şaşırıyordu çünkü daha önce hiç kimseye karşı içi böyle bir şehvet hissiyle dolup taşmamıştı. Gençlik aşkları olmuştu ve Todd'u da gerçekten sevdiğine inanmıştı ama daha önce hiç dokunma ya da dokunulma arzusuyla dolup taşmamıştı.

Dare onu serbest bırakıp oturduğunda inanamayan gözlerle ona bakarak kalp atışlarını kontrol altına almaya çalıştı. Kollarını uzatıp ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Bacaklarının arasından hissettiği tuhaf ağrı karnına doğru yayılıyor, kasları kasılıyor, göğüs uçları sızlıyordu.

“Çok zorlamayacağım,” dedi. “Çok sert olmayacak yani. En azından o açıdan bana güvenebilirsiniz.”

“Tabii sana güveniyorum,” diye yanıtladı hemen. Sonra böyle bir yanıt verdiği için pişman oldu. Pişman olmasının nedeni yalnızca doğruyu söylemesi değil, aynı zamanda Dare'in az önce aklına gelen düşünceye ayna tutmasıydı.

“Bazı açılardan evet bu açıdan değil, öyle değil mi?”

Angie'nin kendini rahat hissetmesine önem veriyordu. Zaten Angie de kendini daha önce hiç kimseye olmadığı kadar çok açmıştı. Ona kendi hakkında en utandırıcı şeyleri anlatmıştı. Onu dinleyen yarım akıllı biri bile cümlelerinin altındaki anlamı okuyabilir, hangi konuda şüpheleri olduğunu, hangi konuda kendini güvensiz hissettiğini anlayabilirdi. “Bu konuda ne düşündüğümü mü bilmek istiyorsun? Çok karmaşık şeyler değil, yalnızca senin azgın biri olduğunu

düşünüyorum. Sen seks yapma arzusuyla yanıp tutuşuyorsun ben ise şimdilik buradayım ama çok da uzak olmayan bir gelecekte kasabadan ayrılmış olacağım. Bir geleceğimiz yok ve geçici ilişkilerle ilgilenmiyorum.”

“Gitmek zorunda değilsin,” diye yanıtladı Dare.

“Geçinebilmek için gitmek zorundayım.”

“Off, Tanrım! Bu konuyu hemen dile getirmek istemiyordum ama...”

Angie’nin içine bir kurt düştü. Dimdik oturup gözlerini kıstı. “Ne konusu?”

Ses tonuna sinirlendiği gayet açık olan Dare, “Korkunç bir şey değil. Kahretsin, sanki banka soymayı teklif etmişim gibi davranıyorsun. Yalnızca düşünmeni istediğim bir şey.”

“Söyle de duyalım o zaman.”

“Önce bir şeyler yiyip kahve içelim sonra.”

Dare zaman kazanmaya çalışıyordu. Bunu anlamak Angie’yi endişelendirdi çünkü Dare öyle lafı dolandıracak bir i değildi. Aklına geleni net bir şekilde dile getirirdi. Gerçi bütün gün burada kalmaya devam edecekler, daha konuşacak çok fazla zamanları olacaktı. Tam anlamıyla acıkmamışken bir fincan kahve daha içmek iyi gelecekti.

Dare burada biraz yulaf ezmesi, kahvaltılık gevrek, karışık çerez, kurutulmuş et, hazır çorba, yahni ve birkaç paket de muffin depolamıştı. Angie tarçınlı yulaf ezmesini önüne alıp arpacık kumrusu gibi düşünmeye başladı. Dare’in dilinin altında ne olduğunu merak ediyordu. Ona kasabayı terk etmek zorunda olmadığını söylemişti ama sonuçta hayatını

kazanması gerekiyordu ve yaşadıkları kasaba da iş fırsatlarıyla dolu değildi.

Yulaf ezmesini bitirdiğinde, “Konuşmaya başlamadan üzerime bir şeyler giymek istiyorum,” dedi. Sıcak kahve kupasını iki eliyle kavradı. Aklında bir sürü tilki dolaşsa bile midesinde bir şeyler ve elinde sıcak bir kahve olması çok rahatlatıcı bir histi. Bu durumun tamamen psikolojik olduğunu biliyordu ama az sonra şu ciddi meseleyi konuşurlarken tam anlamıyla giyinik olursa kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyordu. Termal bir içlik ve pamuklu tişörtle oturmak çok rahattı ama bu bol kıyafetleri çok rahat kontrol edemiyordu. Ayrıca dişlerini de tekrar fırçalamak istiyordu. Nedense biraz bakımlı olmanın iyi olacağını düşünüyordu.

Dare omzunu silkti. Belki birazdan konuşacakları konu her neyse onu biraz daha ertelemek onun da işine gelmişti. Yemek çöplerini toplayıp üçüncü kahvesini içtikten sonra uyudukları alandan uzaklaşıp aradaki perdeyi çekti. “Sen üzerini değiştirirken ben de diğer çamaşırlarındaki çamuru yıkayıp kurumaları için asayım. Buradan ayrılırken ihtiyaç duyabilirsin.”

“Tamam, teşekkürler.”

Dare’in aşağı inip yağmurluğunu giymesini, sonra da ardından kapıyı kapatarak dışarı çıkmasını dinledi. Hızla üzerini çıkarıp biraz tazelenip temizlenmek için ıslak mendille vücudunu silip dişlerini fırçaladı. Saçını tarasa iyi olurdu ama çantasına tarak atmamıştı. Bunun yerine parmak uçlarıyla saç derisine masaj yapıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

Dare, içinde yağmur suyu dolu kovayla geri geldi. Yağmur kulübenin üzerine o kadar büyük bir hızla düşünüyordu

ki onun kovadaki suyla çamurlu kıyafetleri durulamasını güçlükle duyabiliyordu.

İç çamaşırı ve kendi gömleğini giyebilmek harika bir histi. Sutyeni de buralarda bir yerde olmalıydı. Gerçi takmasa da olurdu. Zaten göğüsleri sallanıp dikkat çekecek kadar büyük değildi. Sutyen kullanmasının nedeni yalnızca göğüs uçlarını saklamaktı. Ayak bileği hâlâ tam anlamıyla iyileşmediği için pantolonu giymek oldukça zordu. Bu yüzden de pantolonun paçasını iyice kıvrıp ayağını soktu.

Pantolonun fermuarını çekerken bel bölgesinin bollaştığını hissetti. Muhtemelen vücudu hipotermiden korunmak için deli gibi kalori yakınca kilo vermişti. Dağdan inmek için sürünürken harcadığı kaloriyi söylemeye gerek bile yoktu. Onu kilometrelerce taşıyan Dare de kilo vermiş olmalıydı.

O korkunç gece şu an gerçekdışı geliyordu. Sanki kendi başına öyle bir olay gelmemiş de bir filmde izlemişti. O an yaşadıkları ve şu an yaşadıkları arasında dağlar kadar fark vardı. Küçük bir kulübenin içine tıkılmış, dünyası yerdeki şişme yataktan ibaret hale gelmişti. Şu an yalnızca Dare ve kendi vardı. Zihninin “o zaman”ı silip “şu an”a odaklanması kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Zaten bilinçaltı yaşadığı olaylar üzerine kâbuslar oluşturarak bu durumla başa çıkıyordu. Şimdi uyanık olduğuna göre bilinçaltına değil gerçeklere odaklanmak istiyordu.

Yapacak başka bir şey kalmadığında bileğini saran bandajı çözdü. Şişlik biraz daha inmişti. Bir gün daha ayağına ağırlık vermeden oturursa bileği çok daha iyi olacaktı. Eğer

botlarını giyebilirse ve hava da izin verirse bir baston yardımıyla buradan çıkabilirdi. En büyük mesele havaydı. Yağmur dursa bile sel sularının çekilmesi zaman alacaktı. O zamana kadar da hiçbir yere gidemezlerdi.

Sol ayağına çorabını giydikten sonra sağ ayağına da giymeye çalıştı ama ayak bileği hâlâ çorapla rahat edemeyecek kadar şişti. Bu nedenle çorabı bir kenara koyup bileğini yeniden sardı. Ayağını uyku tulumuyla örtmediği zaman parmakları aşırı üşüyordu. Bu sebeple de ya bütün gün yatakta uyku tulumunun altında oturmalı ya da üşüyen parmaklarıyla başa çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.

Aşağıdaki kapı tekrar açılıp kapandı. Dare, biraz daha su almak için kovayı dışarı çıkarmıştı.

Dışarıda çok fazla zaman geçirmiyordu belki ama hava ve su oldukça soğuktu. Yukarı çıktığında sıcak bir kupa kahve çok hoşuna giderdi. Angie kahve makinesini kontrol etti. İçinde en az iki kupa daha kahve vardı ama acılaşmış olmalıydı. Bu yüzden üzerine biraz daha su ekleyerek yeniden ısıttı.

Dare'in yeniden içeri girdiğini duyduğunda perdeyi çekip aşağı doğru, "İstersen kahveyi yeniden ısıttım," diye seslendi.

"Bu çok iyi oldu işte. Üzerimdeki şu ıslak kıyafetleri çıkarıp astıktan sonra oradayım."

Angie de bu sırada Dare'in az evvel koyduğu miktarda şekeri kupaya koyup kahvesini hazırladı. Merdivenin en üst kısmında Dare'in koyu renk saçını gördüğünde kendine kahve koyuyordu. Kalbi yeniden normalden daha hızlı atmaya, midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Kalbindeki ve mi-

desindeki kıpırdanmayı unutmaya çalışarak ona kahvesini uzatırken, “Şeker koydum,” dedi.

“Teşekkürler.” Dare kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Vay be, nefis! Bundan sonra kahveleri sen yapabilirsin.”

“Ben de tam öyle planlamıştım,” dedi kupkuru bir ses tonuyla. “Dışarısı nasıl?” Dare onu tuvalete taşıırken yalnızca etraftaki ağaçları şöyle bir görmüştü çünkü tuvalet kabini kimsenin göremeyeceği korunaklı bir noktadaydı.

“Ölüm kalım meselesi olmadıkça hayatta dışarı çıkılmaz. Çok berbat. Tek olumlu şey yağmurun eskisi kadar yağmaması. Meteoroloji bu kadar kötü olacağını söylememiştir.”

“Sanırım onlar bile bu kadar şiddetli bir yağmur beklemiyordu.”

“Haydi, artık dilinin altındaki baklayı çıkar,” dedi Angie. Dare yatağın üzerine oturup botlarını çıkardı. Kenara koymadan evvel bir bezle çamurunu sildi. Sonra da kahvesini alıp duvara yaslanarak oturdu. Angie aslında onunla yüz yüze olmayı tercih ederdi ama bileği ağrıdığı için bacaklarını kıvıramıyordu. Bu yüzden de geçip Dare’in yanına oturup bacaklarını ileriye doğru uzattı. İkisi de aynı pozisyonda oturuyordu ve aralarında yalnızca birkaç santimlik bir mesafe vardı.

“Aslında bu konuyu sana açması için Harlan’a rica edecektim,” diye mırıldandı Dare.

“O kadar mı kötü bir şey?”

“Aslında ikimiz için de iyi olacağını düşünüyorum. İş büyütüp daha fazla müşteri almak istiyorum. Ayrıca farklı servisler sunmayı da planlıyorum ama bunu yalnız başıma yapamam.”

Angie’nin dudakları gerildi. Kendi başına yapamazdı

Çünkü onun m   terilerini elinden aldığı için zaten yeterince meşguldü. “Burada bir yarışmada değiliz ve birbirimize karşı sayı yapmıyoruz Callahan,” diye uyardı.

“Sayı yapmaya çalıştığım filan yok Powell, yalnızca sana sikt... K   r etmezsem konu amıyorum. Ordudayken bu şekilde konuşmaya çok alı mı ım. Her neyse, yalnızca sana ortak olmayı teklif ediyorum, tamam mı?”

Angie dikkatle onu inceledi. “Hen  z değil.”

“ cret karşılığında senden hizmet almak istiyorum yani,” dedi sabırsızca. “Senin yerini de kullanabilirsem daha fazla m   teri alabilirim ama tek başıma olduğum için daha fazla m   teriyle ilgilenmem de zor olur. Yani ortak olmazsak yalnızca senin yerini kiralayıp m   teri sayısını artırmam da i e yaramaz.  nce yeterliliğimi sağlamalı ardından çalışma alanımı geni letmeliyim yani, anladım mı? Ekstradan çıkan av partileriyle ilgilenerek g  venebileceğim ve bölgeyi bilen birilerine ihtiyacım var. Kasabadan ayrılmak, hatta taşınmak zorunda değilsin çünkü i leri yürütebilecek birine ihtiyacım var.”

“Bunun için de benden hizmet almayı d    nd n.” Sesi tonu çok hissizdi. O kadar  a kındı ki gururu ok anmah mı yoksa incinmeli mi, mutlu mu yoksa mutsuz mu olmalı bilemiyordu.

Evini kaybedecek ama bir yandan da orada kalmaya devam edecekti. Işını kaybedecekti ama yine de sevdiği şeyi yapmaya devam edecekti. Eskisi gibi özgürce hareket edemeyecekti ama bu çok da b    k bir sorun değildi çünkü zaten sorumlulukları izin verdiği sürece  zg r davranabiliyordu.

“Ayrıca evrak i leriyle ilgilenebilece k birilerine de ihtiyacım var.”

“Ah, işte şimdi asıl sebebe geldik.” Bunu biraz iğneleyici bir tavırla söylemişti çünkü yaşadığı ilk şok geçmeye başlayınca bu teklife çok az minnettar ama çok fazla bozulmuş olduğunu fark etmişti. Konuştuklarını ayrıntılı olacak düşünmeye fırsat bulduğunda çok daha fazla minnettar olabilirdi ama şu anda hâlâ kendi kendinin patronu olmayacağı olasılığını hazmetmesi gerekiyordu. Kendi işini kurmadan önce başkalarının yanında çalışmıştı. Bu yüzden söz konusu durumun nasıl bir his olduğunu biliyordu ama kendi işini yapmayı, planlama ve hazırlıklarla kendi başına ilgilemeyi, kendinden başka kimseye hesap vermek zorunda olmamayı seviyordu.

Durumun artı ve eksilerini hemen görmeye başlamıştı. Artı yönlerden biri evini sattıktan sonra eline geçecek parayı geleceği için ayırabilecek olmasıydı. Krediden kurtulup bu yükü Dare’e devredecekti. En önemli eksi ise kendi iş yaşamının kontrolünü bırakacak olmasıydı çünkü kendi kafasına göre hareket etmeyi seviyordu.

Ama teklifi kabul ederse kasabadan ayrılmak zorunda kalmayacak, Dare’e yakın olacaktı. Fakat Dare patron rolünü üstlenecekti. Bu çok ama çok büyük bir eksiydi. Eğer onunla bir şeyler yaşamayı, aynı zamanda da onla iş yapmayı planlıyorsa... Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Bunu düşünmek bile canını sıkıyordu.

Düşüncelerini zihninde düzenlemeye çalıştı. Bilinçaltında onunla sevişmeyi düşünmüyorsa neden canı sıkılıyordu ki?

Tanrım! Zaten karmaşık bir durum iyice içinden çıkılmaz bir hal almıştı.

BÖLÜM 25

“Bunu biraz düşüneyim,” dedi en sonunda Angie.

“Neden? Kalmak istiyor musun, istemiyor musun?”

Bu tam da bir erkek tepkisi değil miydi? Ya siyah ya beyaz. Ona göre her şey aslında o kadar kolaydı ki: Angie’ye bir teklifte bulunmuştu. O da bunu ya kabul ya da reddedecekti. Peki, ama Angie ne istiyordu? Aslında kendi de ne istediğini bilmiyordu çünkü tüm ayrıntıları ve olasılıkları henüz uzun uzadıya düşünmemişti.

Yalnızca, *Patronumla sevişemem* de diyemiyordu çünkü olası ilişkileri konusunda hâlâ kafasında soru işaretleri vardı. Beyni dirense de duyguları onu Dare’e doğru itiyordu. Fakat beyni ipleri eline aldığı zaman Dare’e adım atamıyordu. Kesin olmayan bir şeylerle ilgili nasıl kesin bir karara varabilirdi ki? Onunla hem duygusal hem de fiziksel bir ilişkiyi denemeyi çok mantıklı bulmuyordu. Bunun üstüne bir de şu iş teklifi çıkmıştı. Eğer reddederse Dare’den uzaklaşmak zorunda kalacak, kabul ederse de onunla bir ilişki yaşaması imkânsız

olacaktı... Kafası çok karışmıştı, düşündükçe daha da karışıyordu. İkisi bir araya gelemez, ama ayrı da kalamazlardı.

“Eee?” diye yanıt bekledi Dare. “Kalmak istiyor musun?”

“Beni sıkıştırma, tamam mı? Bankadan istediğin miktarda kredi alıp alamayacağın bile belli değil,” dedi. “Ayrıca bu konuda şu an yapabileceğimiz bir şey de yok. Burada sıkışıp kaldık. O yüzden acele bir karara varmama gerek yok.”

“Ama eğer karar verirsen detaylara yoğunlaşmaya başlayabiliriz.”

“Detaylara yoğunlaşmak istemiyorum. Hiç hata yapmamak için uzun uzadıya düşünmek istiyorum,” dedi sabırsızca. “Orduda rütben neydi Tanrı aşkına? Şef Dırdırcı filan mıydın?”

“Orada şef yok. Ben donanmadaydım,” dedi ama ağzının kenarında ufak bir gülümseme belirmesine engel olamamıştı. Omuzlarını duvara biraz daha fazla yasladı. “Ayrıca E-7’ydim?”

“O da ne demek öyle?”

“Astsubay kıdemli çavuş.”

Temel birkaç tanesi dışında askeri rütbelerle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. “Bundan etkilenmeli miyim?” diye sordu imalı bir tavırla.

Dare gülmesini bastırarak: “Etkilenmene gerek yok. Astsubay kıdemli çavuş, işler sarpa sardığında ortalığı toparlamak zorunda olan bir nevi başkan yardımcısı gibi bir şey. Kara ordusuyla aradaki tek fark şu: Orduda silahlar, patlayıcılar ve ona benzer bir sürü ilginç şey var. Benim işim ise çömezleri eğitmekti.”

Dare'in işini hafife alarak anlattığını hissediyordu çünkü akdi takdirde vücudunun çeşitli yerlerinde o şarapnel izleri olmazdı. "Yani askerleri mi eğitiyordun?"

"Her işte öyledir ya. Genç yaşta orduya katılan acemilerin hiçbir deneyimleri yoktur, savaş görmemişlerdir ve aptalca kararlar verirler. Zeki olanları komutanlarını dinler. Eğer şanslıysak aptal olanlar, başkalarının hayatına mal olacak şeyler yapmadan, orduda bir kariyer istemediklerine karar verip istifa ederler."

Angie daha önce hiç ordunun nasıl bir yer olduğunu düşünmemişti ama şu an birden kendini bunun üzerinde düşünürken buldu. Dare'in ordudayken neler yaptığını, günlerini nasıl geçirdiğini ve nasıl arkadaşları olduğunu bilmek istiyordu. Yara izlerinin nasıl olduğunu merak ediyor ama sormak da istemiyordu. Aralarında olumlu bir ilişki oluşmaya başlayalı otuz altı saat bile olmamıştı. Bu tip kişisel soruları sorması için biraz daha zaman vardı.

"Seviyor muydun? Orduda olmayı yani?"

"Çok eğlendim. Güzel zamanlar da geçirdim kötü zamanlar da." Başını arkadaki duvara yaslayıp yarı açık gözlerle anılarını hatırlamaya çalıştı. "Birlikte görev yaptığımız ve ölene kadar arkadaşım olarak kalacak insanlar tanıdım ama hiçbir zaman orduda kariyer yapmayı düşünmedim. Orduya girerken en fazla on yıl çalışacağımı düşünüyordum. Sonra üniversiteye gidecek, dünyayı dolaşacaktım." Kalın

ve boğuk gülüşüyle kıkırdadı. “Keskin metal şeylerle son karşılaşmamın ardından durumumu yeniden değerlendirdince planladığımdan beş yıl daha fazla orduda kaldığının farkına vardım. Bu yüzden de istifa ettim.”

Konuyu kendi açmıştı bu yüzden Angie de devam ettirmekte bir sakınca görmedi. “Boğazındaki yara o zamandan mı kaldı?”

“Evet. İlk birkaç hafta boğazımdaki şişlikten ötürü konuşamadım. Doktorlar iyileşeceğimi söyleyince bu duruma çok takılmadım ama çok sinir bozucuydu gerçekten. Sesim yerine geldiğinde boğuklaşmıştı ama bu kadarla kurtulduğum için şanslıydım bile.”

Angie başını çevirip ona gülümsedi. “Bahse girerim ki küfredememek sinir sisteminde daha büyük bir hasar bırakmıştır.”

“Evet, keçileri kaçıracaktım.” O kadar çekici ve erkeksi görünüyordu ki Angie içinin bir tuhaf olduğunu hissetti. Kirli sakalı, insanın içini delen mavi gözleri ve hafif kıvrılmış ağzıyla tam bir erkekti.

Angie kahkahalara boğuldu. Onun soğuk ve huysuz biri olduğunu düşünüyordu ama aslında Angie’ninkine çok benzeyen bir mizah anlayışı vardı. Dare, Angie’ye bir an baktıktan sonra kolunu boynuna dolayıp ağzına yapışarak gülmesini kesti.

Angie de kendine engel olamayarak öpüşüne karşılık verdi. Öpüşmek diğer eylemlere çok benziyordu. Bir kere yaptıktan sonra tekrar yapmak son derece kolay oluyordu. Elini Dare’in kirli sakallarla kaplı yanağına yaslayıp sert dudaklarının tadını çıkarmaya başladı. Dare alçak sesle boğa-

zından hafif inilti sesi çıkarırken Angie de içindeki artık daha fazla bastıramadığı heyecanın iplerini bırakıp daha rahat öpüşebilmek için başının açısını değiştirdi. Dare ona sarıldıktan sonra birden ağırlığını üzerine bıraktı. Kendine daha fazla hâkim olmaya çalışmayan Angie kollarını ve bacaklarını açarak ona karşılık verdi.

Üzerinde bir erkeğin ağırlığını hissetmek... Özlediği bu durum çok hoşuna gitmişti. Eliyle Dare'in ensesini okşayıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirmeye başladı. Bir ara dudakları serbest kalınca, "Seninle öpüşmem sevişeceğim anlamına gelmiyor," dedi.

Dare başını hafifçe kaldırıp parlak mavi ve cinselliğe davet eden gözlerle ona bakıp "Şimdilik!" diye yanıt verdi.

Kalın elleriyle Angie'nin kalçasını kavradıktan sonra yumuşak hareketlerle tişörtünün altına ilerledi. Sıcak elleriyle göğüslerini kavırıyor, göğüs uçlarının tatlı tatlı sızlamasına neden oluyordu. Göğüsleri çok küçük olduğu için birden endişe duydu ama Dare, hafifçe inleyerek tek harekette tişörtünü sıyırıp başını göğüslerine gömünce duyduğu endişe yerini zevke bıraktı.

Beklenti ve şaşkınlıkla harmanlanmış baş döndürücü bir dakikadan sonra Dare'in ıslak ve sıcak ağzını göğüs uçlarında hissetti. Dare yumuşak hareketlerle göğüs uçlarını yayıyor, daha da sertleşip büyümelerini sağlıyordu. Bedenine yayılan zevk karın kaslarının sıkışmasına, teninin elektriklenmesine neden oluyordu. Dudakları, dili ve dişiyle bir göğüs ucunu kavrarken bir eliyle de diğer göğüs ucunu ok-

şuyordu. Sonra göğüs ucunu ağzına alıp emmeye başlayınca Angie heyecan ve arzuyla dolup taşı. Bedeninin ağırlığını kontrol ederek Angie'nin üzerine yatmış, ritmik hareketlerle göğüs ucunu emmeye devam ediyordu. Angie göğüslerinden başlayan hissin bacaklarma ve kasıklarına yayıldığını hissetti.

Başını kaldırıp gözlerindeki seksi ve sert ifadeyle bakarak, "Devam edeyim mi?" diye inledi.

O an Angie Dare'in ne yaptığının farkına vardı. Sevişmek tıpkı bir dağın zirvesinden kartopunun yuvarlanarak inmesine benziyordu. Küçücük kartopunun gittikçe daha fazla hız ve ağırlık kazanarak artık karşı konulamayacak biçimde aşağı inmesi gibi seks de hiç farkına varmadan hiç planlamadığın bir seviyeye geliveriyordu. Eğer şu an durmazsa bir daha hiç duramazlardı. Dare, onu zevke boğarak baştan çıkarıp, tek kelime bile itiraf etmesine fırsat vermeden sevişmeye devam edebilirdi. Fakat Angie onunla sevişmeyeceği konusunda ne kadar kesin konuştuğunu hatırlayıp söylediğini uygulayamamaktan utanıyordu. Dare'in Angie'nin düşünüp itiraz etmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Yaptığı her harekette nu kendiyle birlikte olmaya zorluyordu. Angie, hem korkak olduğunu düşüneceği için ona öfkeleniyor, hem de işleri ağırdan alma şansı verdiği için minnettarlık duyuyordu.

Derin bir nefes aldı. Dare'm nefesinin normalden daha hızlı olduğunu fark edince biraz rahatladı. "Hayır, sanırım gideceğimiz en uzak nokta bu," dedi. "Teşekkürler baş belası."

Dare üzerinden indi ama tek dirseğinden destek alarak hafifçe Angie'nin üzerine doğru uzanmaya devam etti. Su-

ratında kendini beğenmiş bir ifade vardı. “Biraz baştan çıktın, değil mi?” diye sordu bir parmağını Angie’nin dudakları üzerinde gezdirirken.

Bunu inkâr ederse yalancı olurdu. “Seninle öpüşmekten hoşlanmam işlerin daha ileri gideceği anlamına gelmiyor.”

“Tam olarak hangi işlerden bahsediyoruz? Her şey gayet açık. Benden ya hoşlanıyorsun ya hoşlanmıyorsun ki eldeki verilere bakarsak hoşlanıyorsun. Burada kalmayı da ya istiyorsun ya da istemiyorsun.”

“Bu durumda benim patronum olacaksın,” dedi Angie.

“Bu durum, istediğinde beni azarlamayacağın anlamına gelmiyor sanırım.” Sesi imalıydı. Sonra bakışları keskinleşti. “Yoksa patronun olduğum için sana benimle yatma konusunda baskı yapacağımı mı söylemek istiyorsun?”

“Hayır, patronumla yatarsam bunun benim kişiliğimle ilgili ne anlama geleceğini düşünüyorum,” dedi Angie kaşlarını çatarak. “Gerçi sanki seninle yatmaya karar vermişim gibi oldu ama öyle bir şey yok. Tüm bu sebeplerden ötürü teklifini düşünmem gerekiyor.”

Dare sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikti. “Tanrı beni bir kadının ayrıntılı düşünme sürecinden korusun. Bu nasıl bir mantık böyle? Bir konunun diğeriyle hiç alakası yok.”

“Sana göre öyle olmayabilir çünkü neticede sen bir planktonsun, bense daha yüksek bir yaşam formuyum. Detaylar benim için önemli.”

Dare’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Başını çevirmeden gözlerini devirip Angie’ye baktı. Biraz bozulmuş gibi bir ses tonuyla, “Plankton mu?” diye sordu.

“Belki de alg.”

“Oldu olacak amip deseydin.”

“Amipler çiftleşmez, bölünerek çoğalırlar.”

“Hmmmm.” Genzinden hırıltılı bir ses çıkardıktan sonra öfkeli bir halde öylece durdu. “O halde amip olmalıyım çünkü baksana ben de çiftleşemiyorum.”

Angie gülümseyerek başını ona doğru çevirdi. Onunla bu şekilde yan yana uzanmak çok özel ve baştan çıkarıcıydı. Dare komik, seksi, biraz huysuz ve ağzı bozuktu ama onu dinlemekten hiç sıkılmıyordu. “Şu anda böyle bir şey söz konusu değil. Soyunup sevişmeyi bir yana bırakırsak bütün gün ne yapacağız? Yanında kitap filan var mı? Ya da oyun kartı? Bütün bir hafta boyunca oyalanacak hiçbir şey olmadan öylece oturmayı planlamamıştın umarım?”

“Yanımda kitaplarım, kartlarım ve ipod’um var. Benim bir alg olduğumu söylemiştin ya. Bir algin eşyalarına elini sürmezsin herhalde.”

“Âdil bir oyuna var mısın?”

“İşte burada yanılıyorsun. Ben kazanmak için oynarım güzelim.”

Dare, Angie’yi kitap için yalvartmak istiyordu ama Angie’nin buna aldıracağı yoktu. Çantasından kitapları çıkardı. Bir tanesi gümrükle ilgili son derece teknik ve sıkıcı bir şeydi. Diğer tektonik katmanlarla ilgili coğrafi bir kitaptı. Angie, şaşkın gözlerle Dare’e baktı. “En azından yanına popüler birkaç roman alamaz mıydın?”

“Elimde birkaç tane var ama evde. O saçmalıklara yal-

nızca okuyacak bir şey bulamadığımda bakıyorum. Gerçi şu an mükemmel bir zamanlama olurmuş ama iş işten geçti.”

Angie gülerek kitapları bir kenara koyduktan sonra kartları eline aldı. “Ne oynamak istersin? Yirmi bir mi? Poker mi yoksa remi mi?”

“Remi değil. Tam hanım evlatlarının oynayacağı türden bir oyun.”

“Ha ha ha! Yani remi de seni alt ederim diye oynamak istemiyorsun.”

“Dare gözlerini kısıp ona baktı. “Öyle mi sandın?” Yatağın üzerinde yüzü Angie’ye dönük vaziyette bağdaş kurarak oturdu. “Haydi bakalım Powell.”

Angie onun orduda geçirdiği yılları aklından çıkarmıştı. Remiyi tıpkı savaşıyormuş gibi acımasızca oynuyordu ama Angie de hiç fena sayılmazdı. Dare’in ne kadar iyi olduğunu anlayınca tüm dikkatini oyuna vererek dört-iki kazandı. Dare, oyunu birkaç el daha uzatmayı teklif etse de kabul etmedi. “Uzatmanın ne anlamı var ki? Eğer beni yenersen böbürlenip duracaksın, ben de sana sinir olacağım. Ben kazanırsam suratını asıp oturacaksın, yine sinir olacağım. İnan bana birkaç el uzatsak da uzatmasak da senin yararına olmaz.”

Dare kartları karıştırırken kıkırdadı. “Kaybetmekten nefret ediyorsun, değil mi?”

“Günahım kadar bile sevmem.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu. O halde kavga ettiğimizde arada sırada kazanmana izin versem iyi olur.”

“Kazanmama izin vermek mi?” dedi işveli bir tavırla. Ses tonu yumuşaktı ama kaşları kalkmıştı.

“Kimin kazanacağını hiçbir zaman bilemezsin, değil mi?” dedi kendinden emin bir sırıtmayla. “Texas poker. Nesine?”

“Nesine mi? Eğlencesine oynuyoruz.”

Kartları karıştırmayı bıraktı. “Ben eğlencesine oynamam. Kartlar ciddidir.”

“Remiyi eğlencesine oynamıştın.”

“Hayır, seni yenebileceğimi kanıtlamak için oynadım.”

“Senin için her şey bir yarış mı?”

“Ben bir erkeğim. İşemek bile bir yarışır.”

Atışmaları birkaç el boyunca devam etti. Dare poker konusunda kesinlikle Angie'den daha iyiydi. Pokerden sonra yirmi bire döndüler. Bir süre sonra oyun oynamaktan sıkıldıklarında Angie silah ve cephaneye ilgili bir kitabı eline alıp içindeki bilgilere bir gün ihtiyaç duyabilme olasılığını düşünerek okumaya başladı. Diğer yandan tektonik katmanlarla ilgili bir bilgiye hiçbir zaman ihtiyaç duymayacağından emindi. Dare onun seçimiyle ilgili herhangi bir yorum yapmadan diğer kitabı alıp ikisine de yeterli ışık gelsin diye fenerin yerini değiştirdikten sonra bacaklarını uzatıp oturdu.

Gün uzundu ve yavaş ilerliyordu. Dışarıda soğuk, gri ve yağmurlu bir hava, içerideyse arkadaşlık, kahkaha ve cinsel çekim vardı. Angie'nin bir süre okuduktan sonra uykusu gelince gerinip biraz kestirdi. Kendini çok rahat ve güvende hissediyordu. Uyandığında öğle yemeği niyetine çorba içip protein barı yediler.

Dare, herhangi bir açıklama yapmadan merdivenden inip dışarı çıktı, sonra da elinde içi yarısına kadar su dolu kovayla yukarı geldi.

“Belki bunun için çok geç kaldık ama eğer ayağını soğuk suya koyarsan şişliğini ve ağrısını biraz geçirir.”

Angie bileğindeki sargıyı çözüp blucininin paçalarını kıvırdıktan sonra ayağını suya soktu. Su o kadar soğuktu ki ayağı suya girdikçe titriyordu. Kova dibe doğru daraldığı için ayağını tam olarak yerleştiremedi ama ayak parmaklarını dikkatle bükerek suyun bileğini geçmesini sağladı. “Bu kadar suyu hızla nasıl doldurdun?” Yağmur, kovayı bu kadar hızlı dolduracak kadar yoğun değildi.

“Kovayı çatıdan suyun aktığı kısma koydum. Aslında suyu yıkanmak için kullanmayı düşünüyordum ama bileğinin hâlâ sızladığı aklıma gelince o amaçla kullanalım diye düşündüm. Daha sonra temiz su toplamak için zamanımız olur.” Angie soğuk suyun içinde bileğini dinlendirirken Dare çoktan kitabına gömülmüştü.

Angie, çenesini dizine dayayarak okurken kaşlarının çatılmasını izledi. Bazen kitabı yan çevirip içindeki haritalara ve tabloları bakıyordu. Onun kitap okumaktan hoşlanacağını hiç düşünmezdi. Kim bilir bilmediği daha hangi yönleri vardı? Ona çok gücenmiş, öfkelenmiş ve olumsuz yanlarından başka yanını da göstermemişti.

Aslında başından beri ona karşı cinsel bir çekim hissediyordu ve bu yüzden de uzak durmaya çalışıyordu. Onun kendini güldürebileceğini asla düşünemezdi. Hatta yalnızca kendi olmakla bile ona kendini hafif ve rahat hissettireceğini hiç tahmin edemezdi. Ona önceden yük gibi gelen şeyler artık eskisi kadar ağır değildi sanki.

Onu seviyor muydu? Ani duygu değişimlerine pek güvenemiyordu. Yine de bir yandan, her ne kadar dolu dolu olsa ya da bu zamanın yarısını kollarında uyuyarak geçirmiş olsa da, yalnızca otuz altı saatlik bir birlikteliğe bakarak bu konuda kesin bir karar veremeyeceğini düşünüyordu. Hayatta kalma içgüdüğü aralarında tuhaf bir bağ oluşturmuydu. Bu yüzden de orduda edindiğı arkadaşların ölene kadar yanında olacağını söylediğinde ne demek istediğini şimdi çok daha iyi anlıyordu. Şu an aynı şeyleri kendi de Dare için hissediyordu.

“Niye bana öyle bakıyorsun?” diye sordu gözünü kitaptan ayırmadan. Görünüşe göre her ne kadar bir şeyle ilgileniyor olsa da etrafında olan bitenden de haberdardı.

“Düşünüyorum.”

“Bir karara vardın mı?”

“Henüz değil.”

“Ben tıraş olacağım.”

“Sen bilirsın.”

“İyi, çünkü yanımda jilet getirmediğim bıçağıımı kullanmak zorundayım.”

İşte yine yalnızca dudaklarında gülümseme oluşturan değil, kalbini de ısıtan gülümsemesiyle konuşmuştu.

BÖLÜM 26

O gün öğleden sonra yağmur önce çiselemeye başladı, bir süre sonra da tamamen durdu. Yağmurun sesini bu kadar uzun süre duyduktan sonra bu ani sessizlik en az fırtına kadar rahatsız ediciydi. Dare, başım kaldırıp dışarıyı dinledikten sonra, “Gidip kovayı getireyim çünkü bundan sonra zaten dolmaz,” dedi.

Angie rahatlayarak derin bir nefes aldı. Yağmurun bittiğine sevinmişti. Hava sıcaklığı daha da düşebilirdi çünkü yılın bu zamanında yağmurdan sonra soğuk hava dalgası ortaya çıkardı. Fakat Angie’nin yanında yeterli kıyafeti yoktu. Sürpriz bir kar fırtınası başlamadan evvel buradan inmeleri gerekiyordu.

Çok dikkatli olmaları lazımdı çünkü dağlardan akmaya devam eden sular yeri iyice kayganlaştırmıştı. Yağmurun etkisiyle oluşmuş küçük dereler ve çaylar birkaç gün boyunca etkisini kaybetmezdi ama Dare’la ilerlemelerini de engellemezdi.

“Eğer mecbur kalırsak Badger Yolu’na ulaşana kadar güney yönünde ilerleyebiliriz,” dedi Dare. Bu Angie’yi şa-

şırttı çünkü bir kez daha aynı şeyleri düşünüyorlardı. “Nereden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Sanırım. Toprak orman yolundan bahsediyorsun, değil mi?”

“Evet. Oldukça uzun bir seçenek. Umarım o kadar uzaklaşmak zorunda kalmayız.”

Şu an asıl sorun Angie’nin bileğinin o kadar uzun yolu yürüyebilmesine izin verip vermeyeceği idi. Bunu yarına kadar bilmesi olanaksızdı. Soğuk su biraz işe yaramıştı, bileği eskisi kadar çok ağrı mıyordu, hatta bileğini biraz bükabiliyordu bile. Çorap ve bot giyip giyemeyeceğini ise bunu deneyene kadar bilemeyecekti.

Chad Krugman’ı eyalet polisine mümkün olduğunca çabuk bildirmeliydi. Bir de ayı meselesi vardı. “Eğer yarın botumu giyemezsem ya da yürüyemezsem senin de buradan yalnız gitmeni istemiyorum,” dedi. Söylemekten vazgeçmek için aklındakini hızlı hızlı söylemişti. “Zemin çok kaygan, kayıp bir yerlerini kırabilir ya da...”

“Merak etme, seni asla burada yalnız bırakmam. Yürüyemezsen bile bir iki gün daha bileğinin iyileşmesini bekleriz.” Dudağının kenarında hafif çarpık bir gülümsemeyle Angie’ye baktı. “Benim için endişeleniyorsun.”

Angie’nin yüzü yanmaya başlamıştı. Aralarında olan bitenleri düşününce bu biraz tuhaftı ama fiziksel meseleler ve duygular birbirinden tamamen farklı şeylerdi. Aklındakini söylemek için ağzını açtığında onun tam olarak nasıl bir tepki vereceğini biliyordu ama yine de söylemişti. Bu noktada yapabileceği en iyi şey kollarını kavuşturup, “Ee, ne olmuş yani?” demekti.

Dare, gülümsemeye devam ederek başını salladı.

Mantığı onun vahşi doğaya hâkim, zeki, silahlı, güçlü ve insanın içini rahatlatacak daha bir sürü özelliğe sahip bir adam olduğunu söylüyordu ama yine de Angie, Dare'in buradan yalnız çıkıp gitme düşüncesine bile dayanamıyordu. Yalnızca onun buradan yalnız başına ve yürüyerek uzaklaşarak hayatını riske atmasını istemiyordu.

Diğer yandan ikisi de Angie'nin burada yanında yeterli yemek ve suyla son derece güvende olacağını biliyordu. Ayrıca burası sıcaktı ve silahları da vardı. Angie burada Dare'la birlikte kalmak istiyordu. Dare ise Angie'yi koruyacağından emindi ama yine de bu halde yanında sürüklemenin onun için daha riskli olacağını düşünüyordu.

O gece tuvalete yaptıkları kısa yolculuk, yağmur yağmadığı için daha kolay olmuştu. Dare onu dışarı taşıdığı anda gökyüzüne bakıp yıldızların hızla kaybolan bulutların ardında parlamaya başladığını fark etti. Fakat rüzgâr hızını artırmış, yaklaşan soğuk hava dalgasını haber veriyordu. Sabah kalktıklarında sıcaklık sıfırın altına düşmüş olabilirdi ama açık gökyüzü kar olmayacağını gösteriyordu.

Dare, onu yeniden içeri taşıyınca uyku hazırlıklarını yapmaya başladılar. Dare alt, Angie ise üst katta dişlerini fırçalayıp üzerini değiştirdi. Blucini çıkarıp termal içliği yeniden giymek çok daha konforluydu.

Angie, uyku tulumunun altına girip yatağın üzerinde rahat bir pozisyon aldıktan sonra içine bir hüznün çöktü. Yakında buradan ayrılacaklardı ama o, hiç gitmek istemiyordu.

Bu iki gün çok tuhaf, çok... dolu doluydu ve hiç gitmek istemiyordu. Dare'la zorunlu yakınlaşması hayatını değiştirmişti. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu henüz bilemiyordu ama zevkli olduğundan emindi.

Burada, Dare'in kulübesinde güvendeydiler. Düzelen hava, yarın ya da ertesi gün bu güvenli sulardan ayrılmak zorunda olacaklarını gösteriyordu. Gerçek dünya tüm kasvetiyle onları bekliyordu. Birden Chad Krugman'ın ne yaptığını ya da nerede olduğunu bilmediklerinin farkına varıp tehlikeyi içinde hissetti. Ayı da dışarılarda bir yerdeydi ama en azından onun bölgesinden uzakta oldukları için nispeten güvende sayılırlardı. Fakat Chad, son derece tehlikeli olabileceğini göstermişti. Acaba o gece dağdan inmeye çalışmış mıydı yoksa bir yerlere sığınıp fırtınanın dinmesini mi beklemişti? Belki de kamp yerine geri dönüp ayının işini bitirmişti ama bu küçük bir olasılıktı çünkü tüfek sesi duymamıştı. Ayrıca bunun için önce çadırına geri dönüp tüfeğini alması gerekirdi. Ateş ettiği sırada gök gürlediği için de sesi duymamış olabilirdi ama bu çok sayıda tesadüfün bir araya gelmesi demekti.

Hayatını tesadüflere üzerine şekillendiremezdi. Belki de tıpkı onlar gibi Chad de fırtınanın dinmesini beklemişti ve ertesi gün hava düzelince yola yeniden devam edecekti. Eğer kaybetmediyse ya da elinden kaçırmadıysa hâlâ atı vardı. Bu sayede onlardan çok daha hızlı hareket edebilirdi. Acaba güneye, bu yöne doğru mu gelmiş, yoksa dağa çıkarken kullandıkları bildiği yolu mu takip etmişti? Eğer eski yolu seçtiyse

çok zorluk yaşayacak demektir. Angie, o bölgede yağmur sularının etkisiyle atların bacaklarının yarısına kadar çıkacak gölcükler oluştuğunu, gölcüklerin de güçlü akıntılara dönüştüğünü biliyordu. Eğer Chad yeterince zekiye sığ yerlerinden geçmeye çalışmazdı ama o kadar deneyimsizdi ki akıntının gücünü hesap etmemiş olma ihtimali yüksekti.

Ne yaptığını ya da yapabileceğini tahmin etmenin hiçbir yolu yoktu. Lattimore'un yerine ulaşana kadar bunu öğreneceklerdi. Eğer Chad onlardan önce ulaşırsa yapabilecekleri tek şey polise ifade verip işi onlara bırakmak olacaktı.

Peki, sonra ne olacaktı? Dare kendi evine, o da kendi evine mi gidecekti?

“İşin bitti mi?” diye seslendi Dare, düşüncelerini bölerek.

“Evet, gelebilirsin.”

Dare birkaç saniye içinde yukarı çıkıp perdeyi arkasından kapattı. Bu şekilde sıcaklığı muhafaza etmiş oluyorlardı. Uzun, geniş omuzlu bedeniyle zaten küçük olan bu alanı iyice doldurup daha da küçültüyordu sanki. Pamuklu gömleğinin düğmelerini açıp çıkardıktan sonra tişörtünü de başından sıyırdı. Fenerin ışığı omuzlarında parlayınca Angie yutkunduğunu fark etti. Bu lanet olasıca adam ağzının suyunu akıtıyordu!

“Bir şey giymezen üşümez misin?”

Mavi gözleri parladı. “O muhteşem kalçaların gözümün önündeyken üşümek mi? Pek sanmam.”

Dare, kalçalarının muhteşem olduğunu düşündüğü için tuhaf biçimde mutlu olmuştu. Daha önce hiç kalçalarının güzel

olduğunu düşünmemiştir. Tıpkı göğüslerini kimsenin fark etmemesi gibi kalçalarının da dikkat çekici olduğunu sanmıyordu. Todd, kalçalarını beğendiğini belli eden hiçbir şey söylememiştir. Tüm erkeklerin küçük göğüslerle ilgili yaptığı değerlendirmeleri yapmış ağza alınacak kadar küçük göğüslerin erkeklerin hoşuna gittiği gibi ama pek de inandırıcı olmamıştır. Özellikle de onu birkaç kez iri göğüslü kadınları baştan aşağı süzdüğünü gördükten sonra bunları söylemesi hiç de mantıklı değildi. Todd, birlikte olduğu kişiyi aldatacak türden biri değildi ama ona çekici gelmediğini bilmek inciticiydi.

Gerçek zihninde bir lamba gibi yanınca gözlerini açıp Dare'ebaktı. "Aman Tanrım! Sen kalça seven bir adamsın."

Dare burnundan tısladı. "Hadi ya! Beni ne ele verdi acaba? Binlerce kez kalçaların hakkında yapmış olduğum yorumlar mı?"

"Erkekler genellikle göğüs severler ya ondan şaşırdım."

"Göğüsleri ben de severim. Seninkiler de gayet hoş ama kalçaların bir sanat eseri." Yatağın üzerine oturup botlarının bağcıklarını çözdükten sonra kenara koydu. Isıtıcıyı ve feneri kapattıktan sonra gelip Angie'nin yanına uzandı, tüm gücü ve vücut ısıısıyla onu daha önceki gibi sardı. Angie, bir kez daha Dare'in nefes alış verişlerini boynunda hissediyordu. Sonra Dare kolunu beline sararak onu iyice sarmaladıktan sonra kısık sesiyle, "İyi geceler," diye mırıldandı.

Angie elini onun elinin üzerine koyup, "İyi geceler," diye mırıldandıktan sonra gözlerini kapattı ama hiç hemen uyuyacak gibi bir hali yoktu. Kafasında binlerce düşünce doluşırken uykuya dalması imkânsızdı.

Dare de hemen uyumadı. Angie, Dare'in kendinden bir karara varmasını beklediğini biliyordu ama bu konuda onu zorlamıyordu da. Eğer Angie tek kelime bile etmeden uymak istiyorsa o da buna uyardı.

Fakat sabah, eğer Angie botunu giyebilirse buradan uzaklaşacaklardı. Dış dünya işin içine girdiği zaman koşullar değişebilir, her şey çok farklı olabilirdi.

Acaba Angie'nin gerçekten bir karara varmak için düşünmesi gerekiyor muydu yoksa çoktan kararını vermiş miydi?

Angie, yine arzularının etkisi altındaydı. Dare'e neredeyse âşıktı ama onu sevme düşüncesine teslim olmadıkça en önemli adımı atmayacaktı. Her şey güllük gülistanlık olmayacaktı. Onunla bir ilişki yaşamamanın olumsuz yanları da olacaktı elbette çünkü Dare, en az kendi kadar zor bir insandı. Sonra yasal meselelerin çözülmesi gerekiyordu. İlişkileri geçici mi yoksa kalıcı mı olacaktı? Tek yapması gereken o adımı atmak ve sonrasını ona göre şekillendirmekti.

Acaba ona mı yoksa kendine mi güvenemiyordu? Her şeyden evvel, bu kez doğru adamı seçtiği konusunda kendine güvenmesi gerekiyordu. Todd, çok kötü bir şey yapmamıştı. Dare bu konuda haklıydı. Eğer Todd'u gerçekten sevseydi ona ağzının payını verir ama affedip yoluna devam ederdi. Todd da onu gerçekten sevseydi verdiği sözü tutardı. Onları yalnızca geçici bir aşk ateşiydi. Devam etselerdi ilişkileri hangi seviyeye taşınırdı hiç bilemiyordu.

Ama şu an Dare vardı. Korkunç bir fırtınada onu arayan, sırtında kilometrelerce taşıyan, ona aklına bile gelemeyecek

kadar güzel bakan Dare. Dare, arkadaşlarının bile yapmadığı şeyi yapmış, onun tarafında yer almış, kendi bile aldığı karardan emin olamazken onu kararı konusunda desteklemişti.

Angie, gözlerini açtı. İçerisi ışığın ilk söndüğü zamanki kadar karanlık değildi. Pencereden içeri yıldızların hafif ışığı süzülüyordu. İşler değişiyor, zaman ilerliyordu. Ya şimdi elini uzatıp elindeki bu fırsata sımsıkı tutunacaktı ya da bu fırsatı sonsuza kadar kaybedecekti.

Kendini çekip bu şansı elinin tersiyle itebilirdi ama bu riske girmemek değil, hem kendine hem de Dare'e güvenmemek anlamına geliyordu. Bu da şansını deneyip yenilmekten çok daha büyük bir hata olurdu. İşler yolunda gitmebilirdi. Bu duruma onu sevmenin nasıl bir his olduğunu deneyimlemiş olacaktı. Eğer Dare onu yeterince sevmezse de bu onun hatası olurdu.

Kafasında dolaşan düşüncelerle diğer yana dönüp kolunu Dare'in boynuna doğru uzattıktan sonra dudaklarına yapıştı.

Artık tek kelimeye bile ihtiyaçları yoktu çünkü birbirlerine dokunabiliyor, arzuyla yanıyorlardı. Dare de eliyle Angie'nin boynunu kavrayarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Eliyle Angie'nin başını kendine doğru çekerken gittikçe daha sert biçimde onu öpüyordu. Dare'ın tadı ve sıcaklığı içine doluyor, sanki doyurulması gereken bir açlığı besliyordu.

Karanlığın içinde hiçbir aceleleri yoktu. Öpüştiler, birbirlerine dokundular, birbirlerini keşfettiler... Angie anın büyüğü içinde kaybolmuştu. Elleri birbirlerinin vücut kıvrımlarında dolaşıyordu. Dare'ın bedenini hissetmek, kaslı omuz-

larına, sert göğsüne ve karnına dokunmak, parmağını omurgasının üzerinde kaydırmak heyecanı iliklerine kadar hissetmesini sağlıyordu. Sonra birer birer üzerlerindeki çıkardılar. Önce Dare'in gömleği çıktı. Sonra Angie çıplak göğüslerini Dare'in bedeninde hissetti. Çıplak bedenleri birbirine değince elektrikleniyordu adeta. Zevkten sızlayan göğüs uçları, önce Dare'in sert ellerinde sonra da ağzındaki yerini aldı.

Dare hızla pantolonunu çıkarıp kenara fırlattı. Angie, elini bedeninde dolaştırdıktan sonra sert ve iri penisine dokundu. Penisinin küçük olduğu konusunda yalan söylediğini tahmin etmişti. Bir elini aşağı kaydırıp ağır testislerini avuçlarken diğer eliyle de hafif hafif okşamaya başlayınca Dare inlemesine engel olamadı.

Dare, onu durdurdu. "I-ıh, böyle yapmıyoruz."

Sesi zevkten kısık çıkıyordu. Angie başını kaldırıp ona doğru bakarak gülümsedi. "Öyle mi? Emin misin?"

"Belki bir dahaki sefere ama şimdi değil."

"Neden?" Bu baştan çıkarıcı, şehvetli ses kendine mi aitti? Angie inanamıyordu. Sonra Dare'in göğsünü hafifçe yaladı. "Bunu seversin sanırım."

"Hem de nasıl. İşte bu yüzden şimdi yapmıyoruz." Kıvrak bir hareketle Angie'yi sırtüstü çevirip ellerini başının yanına yerleştirdi. Dare onu öptükçe, dudaklarını emdikçe ve yaladıkça içindeki ateşin daha da arttığını hissediyordu.

Angie seksi, hissettirdiklerini, yakınlık hissini ve aldığı zevki seviyordu. Fakat daha evvel hiç orgazma ulaşmamış olması onu kızdırıyordu çünkü arkadaşlarının söylediğine

göre inanılmaz bir şeyi kaçıırıyordu. Todd'dan ayrıldıktan sonra sadece seks içeren bir ilişki bir yana, herhangi bir duygusal ilişki de istememişti. Zaman içinde de seks ihtiyacını zihninin gerilerine itip neredeyse unutmuştu. Bu durum kendinin de canını sıkıyordu aslında. İçindeki hem duygusal hem de cinsel arzular çekip gitmiş miydi yani?

Dare ona dokundukça sorusunun cevabını bulmuştu: *Hayır.*

Dare, Angie'nin altındaki termal içliği de çıkarınca ikisi de cırılçıplak kaldı. Sanki aralarındaki en ufak bir mesafe dayanılmazmış gibi dudaklarını ayırmadan öpüşüyorlardı. Angie Dare'i öpmeyi, tadını ve dudaklarının sertliğini hissetmeyi, teninin sıcak kokusunu, kısacası onunla ilgili her şeyi seviyordu. Dare aşağı doğru inip Angie'nin göğüs uçlarını öpmeye başladı. Sert sakalı hassaslaşmış göğüs uçlarına değince Angie hafif bir çığlık attı. Fakat bu çığlığın nedeni canının yanması değil daha önce hiç hissetmediği türden bir zevk hissetmesiydi.

Sonra elini bacaklarının arasına sokup başparmağıyla klitorisini hafifçe okşamaya başladı. Ta ki Angie'nin bacakları kasılıp zevkle inleyene kadar. Yaşadığı zevkin etkisi altındaki Angie daha fazlasına ihtiyaç duyuyor, içindeki tuhaf boşluğu Dare'in doldurmasını arzuluyordu. Bacaklarını açmış, vücudundaki tüm kaslar kasılmış halde bekliyordu.

“Senin orgazma ulaştığını görmek istiyorum,” diye inledi Dare kolunu uzatıp feneri açarak.

İçgüdüsel olarak yanan ani ışıktan ürken Angie hemen uza-

nip uyku tulumuyla üzerini kapatmak istedi ama Dare buna fırsat vermeden bedeninin ağırlığını Angie'nin üzerine bıraktı.

Hemen içine girmedi. Bunun yerine yavaş hareketlerle hafifçe içine girip sonra geri çekildi. Angie nefesini tutmuş, parmaklarını onun omuzlarına bastırmıştı ama kendini ne kadar tutarsa tutsun daha fazlasını arzulayan vücudunun titremesine engel olamıyor, Dare'in tamamen içine girmesini istiyordu.

“Devam mı?” Bu tek kelime ağzından hırıltıyla çıkmış, yüz hatları gerilmişti. Kendini çok zor kontrol altında tutuyordu.

Angie cevap veremedi. Ağzından tek kelime bile çıkmıyordu. Bunun yerine sol bacağına Dare'in beline dolayıp kendini hafifçe kaldırarak biraz daha fazla içine girmesini sağladı. Bu ilk girişin fiziksel şoku rahatsız ediciydi. Acı duyuyor, ama buna aldırmıyordu. Onun içine doğru kaydığını hissetmek içini titretiyordu. Gözlerine yaşların dolduğunu hissetti.

Dare soluk soluğa kalmıştı. Her nefes verişinde ciğerlerindeki tüm havayı tüketiyor gibiydi. Gözleri mavi bir ateş gibi yanıyordu. Angie onun gözlerindeki bu tonu ve yoğunluğu daha evvel hiç görmemişti. “Şimdi,” dedi Dare kaslı kolunu kalçasının altından geçirip hafifçe kaldırarak. Sonra eline Angie'nin blucin mi yoksa uyku tulumu mu olduğunu anlayamadığı bir şey alıp belinin altına koydu. Ardından da vücudu yavaş ve ritmik hareketlerle Angie'nin içinde hareket etmeye başladı. Önce nispeten hafif olan hareketleri gittikçe derinleşip sertleşiyordu. Kendini biraz daha çektikten sonra yeniden yavaş ve ritmik hareketlere geçtiğinde inleme hissi Angie'nin boğazında takılıp kalmıştı. Sert ve derin. Yavaş ve

ritmik. Defalarca kez bunu tekrar etti. Ta ki Angie işkence ve zevk karışımı bir hisle tuhaf sesler çıkarmaya başlayana dek. Angie'nin bu tuhaf seslere aldıracağı yoktu. Şu anda hâlâ ulaşmadığı o rahatlama hissinden başka bir şey düşünemiyordu.

Onu istiyor, istiyordu. Duyduğu zevk o kadar keskindi ki dayanılmaz bir işkenceye benziyordu. Kendini hissettiği gerginliğin altında parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordu. Vücudundaki en ufak kasla bile Dare'in içindeki penisinin giriş çıkışlarını hissediyordu... Sonra içeriyi inletecek bir çığlıkla tüm vücudunun çözüldüğünü hissetti. Hemen ardından da dişlerini birbirine geçirmiş halde inleyen Dare geldi. Sanki içi boşaltılmış kemiksiz bir beden gibi yığılıp kalmıştı.

İkisi de bir süre hareketsiz kaldı. Soğuk hava, aşırı ısınmış bedenlerini serinletiyordu. Angie'nin kemikleri erimiş, kasları pelteleşmiş ve beyni çekilmişti sanki. Tek yapabildiği şey nefes alıp vermektir. Bir uçurumdan düşmüş gibi hissederek aniden uykuya daldı. Sonra Dare'in iniltisini ve bir şeyler mırıldanmasını duyarak yeniden uyandı.

Dudaklarını yalayıp birkaç derin nefes aldıktan sonra enerjisini toplayıp "Ne?" diye sordu.

Dare de derin bir nefes alıp kendini topladıktan sonra dirseklerinin üzerinde hafif doğruldu. Tam dengesini sağlayamayarak yalpaladı ama ağırlaşmış göz kapaklarının altındaki gözlerinde son derece tatmin olduğunu gösteren bu ifade vardı. "Dedim ki... Bu durum ciddi. Yani biz." Elleriyle Angie'nin yüzünü kavrayıp dudaklarını öptü. "Seni seviyorum. İlk gördüğümünden beri hem de. Senin de beni sevdiğini dü-

şünüyorum. Tabii eğer kendinden şüphe duymayı bırakıp ön-sezilerinle hareket edersen bunu sen de göreceksin.”

Angie panik içinde bunu inkâr etmek için ağzını açtı ama son anda kendini durdurdu. Bu kadar korkak olmayı bırakması gerekiyordu. Eğer Dare duygularını açabildiyse kendinin de doğruyu söylemeye cesareti olmalıydı. En sonunda, “Sanırım haklısın,” demeyi başarabildi. Kalbi normalden kaç kat hızla atıyor bilmiyordu ama bir kez kelimeler ağzından çıkınca büyük bir rahatlama hissetti. İçinde karanlık bir şeyler aydınlanmış, taşıdığını fark etmediği omuzlarındaki yük hafiflemişti.

“Ne dedin?” diye sordu Dare başını hafifçe eğerek. “Seni duyamadım.”

Son birkaç saniye içinde sağır olmadıysa tabii duymuştu. Angie, ellerini Dare’in ellerinin üzerine koyup gözlerine baktı. “Evet duydun. Yalnızca bir insanı bu kadar kısa sürede nasıl sevebilirim, diye düşündüm. Aynısı senin için de geçerli.”

“İki yıl mı kısa süre?”

“Tanımadığın birini sevemezsin,” diye çıkıştı.

“Senin aradığım kişi olduğunu biliyordum. Her seferinde bana sanki at bokuymuşum gibi bakman beni deli etse de bunu biliyordum. Evini satın alma meselesi aramızdaki gerginliği azaltmak için attığım son adımdı çünkü seni burada tutmanın aklıma gelen tek yoluydu.”

Angie sessiz kaldı. O aynı şekilde düşünmüyordu. Eğer durumlar değişip bu son birkaç günü yaşamasalardı evi sattıktan sonra parayı alıp muhtemelen Missoula yakınlarında bir yerde yeni bir hayata başlayacaktı. Ansızın içindeki bu hafiflik hissinin adını koyabildi: Bu mutluluktu.

Dare, nazik bir hareketle Angie'nin dudaklarından öptü. Bu sert ve koca adam, o korkunç yağmurun altında onu bulduğundan beri hep çok hassas davranmıştı. Kendini birçok açıdan riske atmıştı. Angie, gecenin geri kalanını Dare'in yumuşamış penisi içindeyken bedenleri birbirine geçmiş halde öylece geçirebilirdi ama halletmeleri gereken şeyler vardı. İkisi de temizlendikten sonra Dare feneri açtı. Bir kez daha uyku tulumunun altında sımsıkı sarılarak yattılar. Fakat bu kez ikisi de çıplaktı. Angie'nin başı Dare'in omzunda, eli de göğsünün üzerindeydi.

Angie karanlıkta gülümsedi. "Bu sihirli bir penis," diye alay etti onu güldürmeyi umut ederek.

"Sihir filan yok. Yalnızca açılar ve kendini kontrol etme meselesi tatlım, ama yine de eğer istersen sihirli bir penise sahip olduğumu düşünebilirsin."

BÖLÜM 27

Ertesi sabah hava açık ama soğuktu. Angie, uyanınca perdenin arasından süzülen güneş ışığını gördü. Sıcacık yatağın içine kendini çok rahatlamış hissediyordu. Kemikleri sanki yağ gibi erimişti. Uyumuş, uyanıp sevişmiş, sonra yeniden uyumuşlardı. Angie gece bir ara uyanmış, yan yatarak kaşık pozisyonu almış Dare'in güvenli bedenine bir ipekböceği kozasıymış gibi sığınmıştı. Çıplak olmasına ve hava soğuk olmasına rağmen o kadar rahattı ki mükemmel bir seks sonrası yorgunluktan bebek gibi uyumuştı.

Angie yan dönünce Dare de hemen ona uyum sağlamış, kaşık pozisyonunu almış, koluyla onu sarmıştı. Fakat bu kez elini Angie'nin beline koymak yerine göğsünü kavramıştı.

“Seninle uyanmayı seviyorum,” diye mırıldandı Dare uykulu bir sesle. Sesi sanki hastaymış gibi sert ve çatallıydı. Angie, Dare'in sabah ereksiyonunu hissedebiliyordu. “Fantezilerimden birini gerçekleştirmek ister misin?”

“Hayır. Tuvalet ihtiyacımı gördükten sonra kahve içmek isterim,” dedi Angie gözlerini kısıp bakarak. “Fantezilerin bekleyebilir.”

Dare onun “benimle dalaşma” ifadesini inceledi. “Hiç sabah insanı değilsin, öyle değil mi?” Aslında sorunun cevabı gayet açıktı. “Eğer çiş yapmak ve kahve her zaman seksten daha önemli olursa, fantezi tatmin etmekle filan uğraşamam demek istiyorsun yani.”

Angie gülümsediğini fark etti. Cümlesinde *her zaman* onunla uyanmak istediğini belirtmişti. Evet tam olarak o kelimeyi kullanmıştı: *Her zaman*.

“Her zaman” geleceği de içine alan bir ifadeydi ama şu an buna kendini çok fazla kaptırmamaya karar verdi. Şu an birlikteydiler ve daha önce hayal edemeyeceği şeyler yaşıyorlardı. Bu kadarı yeterdi. Yalnızca gerçek dünyaya dönüp sorunlarını çözdükleri zaman gelecekte ne olacağını konuşmaya başlayabilirlerdi.

Şu anda halletmesi gereken daha öncelikli şeyler vardı. Bunlardan biri de çırlçıplak olmasıydı. Gece fener açık halde sevişmelerine rağmen uyku tulumunun altından çıkıp Dare’in önünde giyinmeye utanıyordu.

Bu durumu nasıl halledeceğini düşünürken Dare uyku tulumunu kenara itip kalktı. Bu ani hareketle ne olduğunu şaşırان Angie ciyaklayarak uyku tulumunu omuzlarına doğru çekti. Gerçi bunun nedeni utanması değildi. Sıcaklık gece

çok düşmüştü. Soğuk havayı çıplak teninde hissettiğinde ise uyku tulumunun altında giyinmenin yollarını düşünmeye başlamıştı. “Sen üşümüyor musun?”

“Evet soğuk,” dedi Dare iç çamaşırını, ardından da blucini giyerken. Tişörtünü üzerine de gömleğini giydikten sonra ısıtıcıyı açtı.

“Kıyafetlerini mümkün olduğunca çabuk giyin ki kahvemizi içelim. Ne kadar hızlı hareket edersen kahvemizi de o kadar çabuk içeriz.”

“Tişörtüm nerede?” diye sordu Angie gece bir kenara fırlattıkları tişörtü ararken. Sonra onun perdenin altında kıvrışık vaziyette durduğunu gördü. Hızla üzerine çektikten sonra uyku tulumunun altından çıkarak diğer kıyafetlerini giydi. Dare üç şişe su açarak ısıtıcıya koydu, Angie de hemen kullanılacak kahve miktarını ayarladı. Kahve ve yulaf için su ısınırken Dare, Angie’yi merdivenden indirdi.

Her şey buzlanmıştı ve güneş ışıklarının altında elmas gibi parlıyordu. Yerdeki küçük su birikintileri bile buz tutmuştu. Nefes aldıkça ağızlarından, burunlarından duman çıkıyordu. Portatif tuvaletin içi bile o kadar soğuktu ki Angie mümkün olduğunca hızlı hareket etti. Çıplak ayağı donmuştu. Gökyüzü açıktı ve hiç bulut yoktu. Bu da sıcaklıkların nispeten ortalama seyredeceğini gösteriyordu. En son hava durumu raporunu dinleyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu yüzden de fırtınanın ardından soğuk hava dalgasının gelip gelmeyeceğini, sıcaklıkların

nasıl seyredeceğini bilmiyordu. Dare yalnız başına kısa sürede Lattimore'un yerine ulaşabilirdi ama Angie'nin ayak bileği yüzünden hızları kesilirse geceyi geçirecek bir yer bulmaları gerekebilirdi. Sıcak bir yere, yiyeceğe, suya ve uyku tulumuna ihtiyaçları olacaktı... Liste yapmaya alışkın zihni otomatik olarak hazırlık yapmaya başlamıştı bile.

İşlerini bitiren Dare onu omzuna alıp yukarı çıkardıktan sonra Angie yatağın üzerinde oturup bileğindeki sargıyı açarken bu sıkıntının sona ermesini ümit ediyordu. Kahve henüz hazır değildi.

Dikkatle ayak bileğini inceledi. Çürük hâlâ yok olmamıştı ama sarı yeşil karışımı bir hal almıştı. Şişlik ise büyük ölçüde geçmişti. Ayak parmakları normal görünüyordu. Bileğinin dış kısmında hâlâ biraz kabarıklık vardı ama en azından çorap giyebileceğini düşünüyordu. Asıl soru, ayağını botun içine sokup sokamayacağıydı.

Sessizce kalın çorabını alıp giymeye çalıştı. Çorap bileğini geçmişti ve herhangi bir ağrı da hissetmiyordu. İlk basamak tamamlanmıştı.

Dare karşısına oturup nazikçe ayağını kaldırdıktan sonra elastik bandajı aldı. "Biraz daha destek olsun diye buna ihtiyacın olabilir ama ayak bileğinin etrafında bir kalınlık oluşturmayacak şekilde saracağım merak etme." Hızla bandajı sardıktan sonra yerden botunu alarak Angie'ye verdi.

Angie botu eline alarak ayağını dikkatle sokmaya çalıştı.

Ayağını oynatmıyor, botu çeşitli açılara sokarak giymeye çalışıyordu. En sonunda ayağı kolayca botun içine girdi.

“Başardım!” dedi aldığı derin nefesi vererek. “En azından işin bir kısmını hallettik.” Baston ya da ona destek olacak kalın bir sopa buldukları sürece yürüyeceğinden emindi. Sonraki soru iyice kayganlaşmış zeminde, dağdan aşağı doğru kaymadan yürüyüp yürüyemeyeceğiydi.

“Şimdi deneyecek misin yoksa önce kahve mi içmek istersin?”

“Kahve,” dedi hevesle.

“Yani yürümek bile kahveni içene kadar bekleyebilir, öyle mi?”

“Tamamen öyle kovboy, bunu hiç unutma.”

İki kupa kahve ve bir kâse sıcak yulaf ezmesinden sonra yola çıkmak için yeterince enerji dolu hissediyordu. “Pekâlâ, haydi neler olacak görelim.”

Dare ayağa kalkıp ona elini uzattı. Angie hiç tereddüt etmeden Dare’in ellerini tutarak doğruldu. Tamamen doğrulana kadar ağırlığını sol ayağına verdi. Dare ellerini bırakınca önce yavaşça bir adım, sonra bir adım daha attı. Bileği hâlâ ağrıyordu ama yine de dünden daha iyiydi. Birkaç adım daha attıktan sonra bileğinin daha da çözüldüğünü hissetti. “Umduğumdan daha iyi,” dedi.

“Engabeli arazide yürümek o kadar kolay olmayacak ama biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Bir diğer seçenek de ertesi günü beklemek ama bunu istemiyorum.” Önceki günler ellerinden gelen bir şey yoktu ama artık hava açıldığına ve yürüyebildiğine göre yola çıkabilirlerdi. Yola çıkmayı daha fazla erteledikleri takdirde Chad kaçarsa kendini çok suçlu hissedirdi. Dare’in yalnız başına gitmesini istemiyordu. Zaten o da Angie’yi burada yalnız bırakmak istemiyordu. O halde ayak bileği izin verdiği müddetçe yürümeye devam edecekti.

Bir karara vardıklarına göre ertelemenin bir mantığı yoktu. Yola çıkmaya hazırlardı. Dare feneri söndürüp ısıtıcıyı kutusuna kaldırdı, kalan yiyecek stokunu bir dahaki gelişte kullanmak üzere iyice paketledi. “Baston gibi bir şeye ihtiyacın olacak,” dedi alet edevat kutusunun içinden bir balta alarak. “Geceyi dışarıda geçirme ihtimalimize karşılık sen bir şeyler hazırlarken ben de şu baltayla bir şeyler yapmaya çalışayım.”

Dare dışarı çıkınca Angie çantasını tamamen boşaltıp hangilerine öncelikli olacak ihtiyaç duyacağına baktı: yiyecek ve su, ateş yakmak için kullanılacak malzemeler, ihtiyaç duydukları takdirde tente gibi kullanacakları battal boy çöp torbaları.

Fırtına gecesinde çadırından aldığı mermi kutusunu açıp tüfeğini doldurduktan sonra geri kalanları eyer çantasına koydu. Neyse ki paltosu kurumuştur. Eşofman üstleri ve paltosu yanında olduğu sürece gece bir yerde duraklamak zorunda kalsalar da üşümeyecekti. Ateş yakmak için malzemeleri ve uyku tulumları

vardı, birbirlerine sarılarak ısınabilirlerdi. Çok konforlu olmasa da idare edebilecek konumdaydılar.

Dare elinde bir buçuk metre boyunda ve yaklaşık beş santim kalınlığında bir bastonla merdivenden çıktı. “Bak tam sana göre oldu.” Angie bastondan destek alarak ileri geri yürüdü. Çok ağır değildi ve boyu da göz kararı ayarlanmış olmasına rağmen hiç de fena değildi. Dare, çıkardığı işten memnun vaziyette, Angie’nin eline kıymık batmasın diye elektrik bandıyla tutacak yerini kapladı.

Angie meraktan, “Burada elektrik bile olmazken elektrik bandı ne arıyor?” diye sordu.

“Çünkü bu zımbırtı her şeyi yapııştırıyor ve ne zaman ihtiyaç duyacağın hiç belli olmuyor. Birkaç çalı çırpı ve elektrik bandı kullanarak kırık bacak için atel yapmışlığım ve radyatör borusu tamir etmişliğim var. Mükemmel değil ama idareten çok güzel iş görüyor.” Konuşurken tecrübeli bir edayla tüfeğini yüklüyordu. “Krugman’a ne olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyoruz. Derin çayları geçmeye çalışırken boğulmadıysa eğer bizden fazla yol almış olabilir ama bunu bilebilme şansımız yok. Fakat deneyimsiz biri otomatik olarak aşağı doğru gitme eğiliminde olacaktır. Onunla karşılaşma olasılığımız yok ama yine de dikkatli olmamız lazım. Sen her şeyi hazırladın mı?”

“Alt kattan almamız gerekenler haricinde her şey tamam.”

Angie’nin her şeyi aldığımdan emin olmak için gerekli

malzemeleri teker teker yeniden saymadı. Yalnızca başını sallayıp ağır eyer çantasını omzuna aldı. Onun ne yaptığını bilen bir kadın olduğunu düşünüyor ve ona güveniyordu. Angie, böyle düşününce duygulandı, boğazında bir düğüm oluştu. Tabii ne yaptığını biliyordu ama Dare'in ona güvenmesi hoşuna gitmişti.

Paltosunu giyip bastonla uyku tulumunu alt katta bekleyen Dare'e uzattıktan sonra tüfeğini omzuna alıp merdivenleri yalnız başına indi. Birinden bağımsız hareket edebilmek mükemmel bir histi. Ayak bileği hâlâ tam anlamıyla iyileşmediği için ayağını nasıl koyduğuna çok dikkat ediyordu, ikinci bir adım atmadan evvel dengede olduğundan emin oluyordu. Alt kattan almaları gereken yağmurlukları ve eşofman üstlerini de aldıktan sonra son iki gündür adeta mabetleri haline gelmiş olan kulübeden soğuk ve temiz sabaha adımlarını attılar.

Chad başını çadırından çıkarıp aydınlık sabaha baktı. Lanet olasıca yağmur dün sona ermişti ama yola çıkmak için çok geç olduğundan bir geceyi daha çadırında geçirmişti. Eğer biraz daha çadırın kanvas bezi üzerine hızla düşen yağmurun sesini dinlemek zorunda kalsaydı kafayı yiyebilirdi. Avcılığı ve kamp yapmayı seven insanlar tam bir aptal olmalıydı. Geçen yıl av gezisine çıkmasının tek nedeni müşterisini etkilemekti. O salak piçi etkileyip biraz daha para

kazanmak için gelmiş ama tek bir saniye bile orada olmaktan mutlu olmamıştı.

Kendinden şüpheleneceklerini sezecek kadar zekiydi. Bu yüzden de hazırlıklı gelmişti. Davis dolandırıldığının kokusunu umduğundan daha çabuk almıştı ve bu durum canını sıkıyordu ama yine de kendi kontrolü dışında gerçekleşen olaylar olmasaydı, yani Angie dağda bir cesetle karşılaşp hemen ihbar etmek istemeseydi, her şey tam da planladığı şekilde gidecekti.

İlk gün tüm gücünü kullanıp dağdan inmeye çalışmış, başarısız olduktan sonra uykusuzluktan hareket bile edemediği gerçeğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Neyse ki ayının biri kamp yerini basmamış, Angie de elinde silahla çıkıp gelmemişti. Boşuna korkmuş, boşuna enerji tüketmişti. Korkmaması gerektiğini anlayınca uyumuş, acıktığında kalkıp yemeğini yiyip suyunu içmiş ve ölesiye sıkılmıştı.

Isınmıştı, kuruydu ve karnı toktu. Tamam, çok iyi beslendiği söylenemezdi ama en azından açlıktan ölmüyordu. O abuk subuk şeyleri açlıktan ölmemek için yemişti işte. Birkaç kez yemek pişirme bölgesine astıkları yiyeceklerden almayı düşünmüş ama ayının Davis'ten kalan parçaları yemek üzere geri gelebileceği aklına gelince vazgeçmişti. Ayrıca Davis'in parçalarını bir daha görmeye de hiç niyeti yoktu. Bir kez yetmiş de artmıştı bile.

Çadırı yalmızca zorunda olduğu zamanlar, atlara bakmak için terk etmişti. Hayvan sever biri değildi ama dağdan sağ

salim inebilmek için o ata ihtiyacı vardı. O ata bir şey olursa ya dağdan yürüyerek inmek ya da diğer üç atı bıraktığı yere dönmek zorunda kalacaktı. Tabii hâlâ orada olup olmayacakları da şüpheliydi. Elinin altındaki atla ilgilenmek her durumda daha kolay geliyordu.

Çadırın etrafında zeminin nasıl olduğunu kontrol etmek için şöyle bir yürüdü. Her yer buz tutmuş, kayganlaşmıştı. Kahretsin! Hava buz gibiydi. Çamurun içinde yürümeye pek meraklı değildi ama başka seçeneği de yoktu. Muhtemelen saatler ilerledikçe hava ısınacak, bekledikçe dağdan aşağı doğru kuvvetle inen akıntılar da azalacaktı ama daha fazla bekleyemezdi. Angie'nin hâlâ hayatta olduğunu ve yağmur durduğuna göre yola koyulduğunu farz etmek zorundaydı. Eğer hâlâ hayattaysa ne yapıp edip ondan hızlı dağdan inmeliydi.

Chad gözlerini kapatıp geziye gelmeden önce saatlerce incelediği haritayı hatırlamaya çalıştı. Eğer karşılaşacağı güçlükleri bilseydi harita ve işlevsel bir GPS cihazıyla gelirdi ama Davis'in bunları görüp şüphelenmemesi için yanına hiçbir şey almamıştı. Şimdi de bu kararının bedelini ödüyordu.

Fakat her şeye rağmen harika bir hafızası vardı, ayrıntıları kolaylıkla aklında tutabilirdi. Bu iki özelliğini de tıpkı diğerleri gibi etrafındaki insanlara hiç belli etmemişti. Bazı gizli becerilere sahip olmak her zaman işe yarardı.

Gözlerini kapatıp yön hesabı yaparak kullanmayı planladığı yolu gözünün önüne getirmeye çalıştı. Geçilemeyecek bir

seviyeye gelmiş su birikintilerinin ve akıntıların olmadığı bir rota seçmesi gerekiyordu. Bunun için yolunu uzatacak ama hızla akan suların kendini duraklatacağını ama diğer taraftan giderse fazla vakit kaybetmeyeceğini düşünüyordu. Çayların içinden geçmekle harcayacağı çaba ve zamanı yolu uzatarak harcamış olacaktı.

Güneye doğru gitmesi gerektiğine karar verdi. Hatırladığına göre, güneye doğru gittikçe arazi daha düzleşiyordu. Fakat çok fazla yol alırsa Lattimore'un yerini geçer, yürüdüğü kadar mesafeyi geri dönmek zorunda kalırdı. Bu da değerli zamanını boşa harcadığı anlamına gelirdi. Birkaç kilometre güneye gittikten sonra doğuya dönüp dağdan aşağı inecekti. Eğer bu işe yaramazsa biraz daha güneye gidip yeniden deneyecekti.

İlk planından sapmanın bilinmeyen tehlikeleri de vardı elbette. Böylesi bir durumda oluşacak sorunları önceden tahmin edemeyeceği için elinde çözüm de olmayacaktı. Başına gelmesi en muhtemel sorun ne olabilirdi? Muhtemelen Angie. Çünkü ikisi de aynı noktaya ulaşmaya çalışıyordu. Bir noktada karşılaşabilirlerdi. Bu durumda hazırlıklı olması gerekiyordu.

Başka bir olasılık da hava muhalefetinden ötürü kamp yerinde sıkışıp kalmış diğer rehberler ya da avcılarla karşılaşmaktı. Bu bölge tatilcilerin uğrak yeri değildi ama bu olasılığı da düşünmesi gerekiyordu. Bölgede başka rehberler de vardı. Araştırmaları sırasında isimlerini görmüştü. Ayrıca bir kamp yeri ve çadır kiralayıp rehber olmadan yalnız başına avlanmaya çıkan birileri de olabilirdi.

Fakat onlar olan biteni bilmedikleri için Chad'e çok dik-

kat etmezlerdi. Tabii Angie kaçmaya çalışırken başka birilerine rastlamadıysa. Eğer öyle olduysa karşılaştığı herkesin kendini tanıdığını farz etmek zorundaydı. Bu da onların ortadan kaldırılmaları anlamına gelirdi. Ateş etmesini bekleyecekleri için, eğer zorunda kalırsa onlar daha harekete geçmeden hepsini vurabilirdi. Fakat başma her ne gelirse gelsin kesinlikle pes edip teslim olmayacaktı.

En güzel olasılık Angie Powell'ın ölmüş olmasıydı. Bu olasılık yüzde elliydi. Ölmesini sağlayacak çok fazla sebep vardı: hipotermi, o lanet ayı, uçurumdan yuvarlanmak ya da sel sularına kapılmak. Önemli olan ölmesiydi. Bu ölümün nasıl gerçekleştiğinin hiçbir önemi yoktu. Ölmüş olması için dua etti ama hayatta olma olasılığına da hazırlıklı olmalıydı.

Ne olursa olsun yakalanmayacak, bu maceranın sonunda kendini hapiste bulmayacaktı. Hayatta kalsa bile Davis'in ortaklarının her yerde adamları vardı. Hapishanede bile onu bir şekilde ortadan kaldırırlardı. Hapishanedeki sert adamların nasıl olduğunu ve ona neler yapabileceklerini düşündüğünde ölmeyi yeğledi.

Bu düşünce onu daha da kamçıladi. Silahını ve tüfeğini kontrol edip ceplerine birkaç protein bar daha koyduktan sonra botlarını sıkı sıkı bağladı. Paltosunu ve yağmurluğunu giyip biraz su aldı. Bir an silindir çantasını da almayı, bunun artı ve eksilerinin neler olacağını düşündü. İçine daha fazla malzeme koyabilirdi ama bu hızını keserdi. Yalnızca bu da değil, eğer çantasını çadırda bırakırsa onu arayanlar hâlâ yakınlarda bir yerlerde olduğunu düşünebilirdi. Bunu değerlendirmeliydi. Bu işin geri dönüşü yoktu. Zamanı hızla tükeniyordu.

Aklında yeni planıyla ağıla yürüdü. Zemin ıslak ve çamurlu olduğu için adımları son derece dikkatliydi. At huzursuzca hareket ediyor, yularından kurtulmak istiyordu. Korkuyla durup atların yakınlarda bir ayı olduğu zaman nasıl davrandıklarını düşündü. Tüfeğini hazırda tutarak etrafa baktı ama herhangi bir şey görmedi. Birkaç dakika sonra tüfeğini kenara koydu. Belki de at yalnızca ayakta dikilip durmaktan yorulmuştu.

Ata eyer vururken bir yandan da sakinleşsin diye yumuşak bir ses tonuyla onunla konuşuyordu. Bu çetin sınavın sonuna gelmek üzere olduğu için biraz heyecanlıydı. Birkaç saat, ya da karşılaşılabileceği farklı durumlar ya da beklenmedik yol değişikliklerini de göz önünde bulundurursak birazcık daha uzun bir süre sonra özgür olacaktı.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü.

Kestane ata binip güneye doğru yol almaya başladı. Hafif bir rüzgâr vardı ama güneş parlaktı. Atın çok seri gittiği söylenemezdi ama zemin iki gün öncekinden daha iyi durumda olduğu için daha kolay yürüyebiliyordu. Birkaç dakika sonra da iyice sakinleşmişti. Chad'in keyfi yerine geldi. Uzunca bir süre öylece bekledikten sonra yalnızca bir şeyler yapabilmek bile içini rahatlatmıştı.

Fakat kokusunu alıp peşine düşen ayıdan habersizdi.

BÖLÜM 28

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Dare. Yola çıkalı hemen hemen bir saat olmuştu. Çok fazla konuşmamışlardı çünkü ikisi de tüm dikkatlerini adımlarına vermişlerdi. Çamurlu zeminin üzerine ince bir buz tabakası oluşmuştu. Yanlış bir adım çok ciddi sonuçlara sebep olabilirdi.

“İyiyim. Botu sıkı bağlamamız çok iyi oldu.” Sıkı bağlanan bağcıklar ve elastik bandaj ihtiyaç duyduğu desteği sağlamış, bileğine destek olmuştu.

“Canın acıyor mu?”

“Tuhaf bir ağrı var ama dayanılmayacak bir şey değil. İyiyim.”

Dare, Angie’nin ilerleme hızını ve sarf ettiği çabayı düşünerek normalden çok daha ağır yürüyordu. Angie, topallamasına engel olmaya çalışmadan yürümeye devam etti. Baston çok işe yaramıştı. Kaygan zeminde ona ciddi anlamda destek oluyor, bileğine binen yükü azaltıyordu. Yarın kolu ve omzu zorlamadan dolayı ağrıyabilirdi.

Normal şartlar altında bileği bu haldeyken ayağının altında bir yastık, eklem yerinde buz torbasıyla oturuyor olması gerekirdi ama “normal şartlar”ı şu anda hayal etmek bile imkân-sızdı. Gerçekler onu yürümeye zorluyordu. Düz bir zeminde yürüyor olsaydılar bu kadar çok zorlanmazdı. Bir aşağı inip bir yukarı çıkmak bileğine çok fazla baskı binmesine neden oluyordu. Dare bu durumu mümkün olduğunda çapraz bir rota izleyerek telafi etmeye çalıştı ama eninde sonunda aşağı doğru inmek zorundaydılar.

Dağların her yanı ağaçlarla kaplı değildi. Ağaçların çok sık olduğu yerlerin yanında kayalar, çıkmalar ve dik yokuşlardan oluşan çıplak bölgeler de vardı. Bu çıplak bölgeleri geçmenin kolay olduğu düşünülebilirdi ama kayalar o kadar yoğundu ki attıkları her adım için aşırı çaba sarf etmek zorunda kalıyorlar, neredeyse emeklemiş kadar yavaşlıyorlardı. Bir süre sonra Angie’nin tek bir adım bile atmasının imkânsız olduğu bir bölgeye ulaştılar. Dare ona doğru elini kaldırıp “Orada bekle,” dedikten sonra tüfeğini ve çantasını bir kenara koyup Angie’ye belinden tutarak destek oldu. Sonra da ciddi bir çaba harcayarak onu kaldırıp zor zeminden daha sağlam bir bölgeye taşıdı.

Angie, anı zihninde çok fazla analiz etmeden kollarını onun boynuna dolayıp öptü. İri vücudu ve sahip olduğu güç onu daha önce hiç olmadığı kadar kadmsı hissettiriyordu ama bu, değerli hissettirmesinin yanında bir hiçti. Dare hiç tereddüt etmeden

kollarıyla Angie'yi sımsıkı sararak hevesle dudaklarını öptü. Sanki büyük gün orada kalacaklarmış ve tüm planları sevişmekmiş gibi öpüşüyorlardı. Angie artık Dare'in vücudunu, tadını, kokusunu, ağırlığını ve orgazma ulaşırken çıkardığı sesleri tanıyor, onu her bir hücrelerine kadar hissedebiliyordu.

Sonra Dare başını kaldırıp parlak mavi gözlerini kısarak ona baktı. "Hiç şikâyet ettiğim yok ama o da neydi öyle?"

Angie önce yutkundu ama sonra dürüst bir şekilde, "Bana bu kadar nazik davrandığın için," dedi.

Angie, Dare'in kucağında olduğu için bakışları neredeyse aynı seviyedeydi. Sesi normalden çok daha kısık çıkıyordu. "Benim için önemlisin, hem de çok önemli," dedi.

"Sen de benim için çok önemlisin," dedi Angie onu yeniden öpüp anın tadını çıkararak.

Bir dakika sonra Dare başını çekti ama elleriyle Angie'nin kalçalarını kavriyordu. Erekte olmuştu. "Durmaliyız yoksa buz gibi havayı poponda hissedebilirsin."

"Eğer benim popom donarsa seninki de donar," diye alay etti Angie yüzünü Dare'in yüzüne dayayarak. "Ama sanırım yola devam etmemiz gerekiyor. Bu kadar yavaş olduğum için özür dilerim. Bu hızda hava kararmadan evvel Lattimore'un yerine ulaşmamız imkânsız."

"Ulaşamazsak ulaşamayız," diye yanıtladı Dare, hiç istifini bozmadan.

Yavaş gitmelerine neden olmak yine de Angie'nin canını sıkıyordu. Normal bir hızda hareket edebilselerdi, enge-

beli zemine rağmen çok daha fazla yol alırlardı. On beş dakikada yalnızca beş yüz metre hatta bundan bile az mesafe kat ettiklerini hesaplardı. Daha dinlenmek ya da bir şey yemek için durmamışlardı bile. Dare yalnız yürüse bu yolu dört beş saatte alabilirdi ama Angie'yle birlikte sekiz on saati bulacaktı. Hızını artırabileceği yerler de olacaktı ama özellikle de hem zaman kaybetmelerine hem de asıl hedeften uzaklaşmalarına neden olacak rota sapmaları da düşünüldüğü takdirde bu pek fazla şey fark ettirmezdi.

Yeniden yola koyuldular. Angie, Dare'i gerektiğinden daha fazla yavaşlatmamak için kucağından inip çok yavaş da olsa kendi kendine ilerlemeyi denedi. Zaman ve mesafe kavramlarını zihninden çıkarıp yalnızca ilerlemeye odaklanmaya çalıştı. Yalnızca adımlarına odaklanıyordu. Bir yerlerde baston kullanılıyorsa onu sağlam tarafla taşınması gerektiğiyle ilgili bir şeyler okumuştı ama bu ona hiç de mantıklı gelmiyordu. Bu yüzden de bastonu sağ elinde tutuyor, ayağındaki basıncı üst bedenine vermeye çalışıyordu. Uyguladığı sistemin doğru olup olmadığını bilmiyordu ama temel hedefi ayak bileğinin gerektiğinden fazla şişmesini engellemekti.

Bir adım, bir baston. Yorulup pes etmeye hiç niyeti yoktu. Bir adım, bir baston. Bir adım, bir baston...

Dare, eğer yapabilseydi onu taşırdı. Nasıl görüldüğü

hakkında hiç fikri var mıydı acaba? Kara gözleriyle zemine odaklanmış, tüm gücüyle ilerlemeye çalışıyordu. Konuşsa onu duyup duymayacağımdan bile şüpheliydi. Durmaya ve pes etmeye hiç niyeti yoktu.

Fırtınanın olduğu gece de böyle ilerlemişti. Yapması gereken şey haricinde her şeyi zihninden silmişti. Tek fark şu anda sürünmek yerine emekliyor olmasıydı. En sert askerlerin sahip olacağı türden bir dirençle ilerliyordu.

Onu izlerken bile kalbi küt küt atıyordu. Dünyada âşık olabileceği milyonlarca yumuşak huylu ve tatlı kadın vardı ama o, içini titreten Angie'yi seçmişti. Kavga ettikleri zaman –gelecekte de bu kavgaların devam edeceğinden emindi– eğer haklı olduğunu düşünüyorsa tek bir adım bile geri atmazdı. Kendini zor günlerin ve yılların beklediğini düşündü. Tanrım! Bu günleri ve yılları yaşamayı sabırsızlıkla bekliyordu.

“Evlilik” kelimesini henüz dillendirmemişti çünkü daha çift olma fikrine bile tam alışmamış olan Angie'yi korkutmak istemiyordu. Angie hâlâ Dare'in patron olma fikrini tam olarak içine sindirememişti. Bu da söz konusu olasılığın tam tersinin hiç aklına gelmediğini gösteriyordu.

Sorunu neydi acaba? Normal şartlar altında kadınlar, ilişkiler ya da benzeri konularda takıntılı olan taraf olmaz mıydı? Angie ise evliliğin eşiğinden dönme kararı vermiş, aldığı karardan kesinlikle geri adım atmamış, her şey yolun-

daymış gibi davranmamış, kendini yeterince sevdiğine inanmadığı biriyle olmaya devam etmemişti. Dare, Angie'nin hiçbir şeyi yapmış olmak için yapan bir kadın olmadığını düşünüyordu. Kendini hayal kırıklığına uğratan adamı hiçbir şey düşünmeden bir çırpıda hayatından çıkarmıştı.

Dare, Angie'ye bu kadar tutulduğu için çıldırmış olduğunu düşünüyordu ama hiçbir şikâyeti de yoktu. Üç gün önce böyle bir şeyi düşünemezdi bile ama fırtınalı gecenin kendine Tanrı'mn ya da kaderin armağanı olduğunu düşünüyordu. Önceki gece de inanılmayacak kadar güzeldi. Hem fiziksel olarak çok güzel bir uyum yakalamışlar hem de kişilikleri birbirini tamamlamıştı. Birbirlerini güldürebiliyorlardı. Angie bazı anlar çok ciddi olabiliyordu ama gözlerinin parladığı, kıvrımlı dudaklarının gülümsediği zamanları aklından çıkaramıyordu. Ne kadar da güzel dudakları vardı...

Dare bu düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı çünkü sertleşmiş bir penisle engebeli arazide yürümek hiç de kolay bir şey değildi.

İki saat kadar yürüdükten sonra Dare, Angie biraz dinsel diye ara verip birer kahve içmeyi teklif etti. Sabah saat dokuzdan sonra yola çıkmışlardı. Bu durumda hava kararmadan Lattimore'un yerine ulaşma olasılıkları yoktu. Fakat bu, sorun değildi. İkisi de açık hava aktivitelerinde deneyimli ve hazırlıklıydı.

Angie, mavi termostan kahve içerken bir kayanın üzerine oturdu. Gözlerini önlerindeki sarp kayalıklara dikmişti. Dare hemen yanına oturup aynı yöne baktı. Aşağıda bulunan yağmur sularının oluşturduğu güçlü akıntı sola, bir süre sonra da tekrar sağa kıvrılıyordu. Bir yerlerde bir şekilde karşılarına çıkacak ve onu geçmek zorunda kalacaklardı. Belli bir uzaklıktan bile gürültüyle akan suyun sesini duyabiliyordu.

Etrafı inceleyip rotalarını planladı. Direkt olarak akıntıya doğru ilerlemek istemiyordu çünkü suların içi kaya doluydu. Angie o bölgelerden kesinlikle geçemezdi. Bazı yerlerde kayaların olduğu bölgenin etrafından dolaşmak üzerinden geçmekten çok daha tehlikeli bir hal alıyordu. Bu yüzden yapabilecekleri en iyi şey mümkün olduğunca akıntıdan uzak durmaya çalışmaktı. Akıntıyı nispeten daha rahat geçebilecekleri bir yerler mutlaka olmalıydı ve Dare bu duruma karşı sürekli tetikte olacaktı. Fakat şu andaki plam mümkün olduğunca güneye doğru, yolu takip ederek ilerlemektir. Bu, daha uzun zaman alacaktı ama kesinlikle daha güvenli bir seçenektir.

Gerçek dünyaya dönmeden önce Angie'yle kulübede bir gece daha geçirseler ne olurdu sanki...

Çok yavaş ilerliyordu. Chad, doğuya gidebileceğini düşünüyordu ama güçlü akıntı onu güneye doğru gitmek zorunda bırakıyordu. En sonunda gidilecek doğru rotayı buldu: Dağdan

aşağı doğru inecekti... En azından şimdilik. Bir süre sonra, tam gerçek bir ilerleme kaydettiğini düşünmeye başladığında onu, seçtiği rotayı değiştirmeye mecbur eden bir şeyler karşılaştı. O kadar çok geri gidip önüne çıkan engelleri geçmeye çalışmıştı ki en sonunda ne kadar ilerleme kaydettiğini unutmuştu. Bu durum onu deli ediyordu. Bugün Lattimore'un yerine varamazsa ne olurdu? Hava bu kadar soğukken dışarıda uyursa donardı.

Mantığı planladığı yoldan çok uzaklaşmadığını söylüyordu ama o kadar sabırsızdı ki birkaç dakikalık aksamalar bile ona saatler gibi geliyordu. At çok hızlı değildi ama yine de yürüyerek olabileceğinden daha hızlı ilerliyordu. Angie, kamp yerinin Lattimore'un yerine on altı kilometre kadar uzakta olduğunu söylemişti. Bu çok uzak bir mesafe değildi. Bu sebeple, eğer şansı yaver giderse en fazla dört saatini daha yolda geçirdikten sonra... Olleey! Midesi gurulduyordu ama elindeki diğer protein barını yemek de istemiyordu. Şu sıkıntıdan bir kurtulsun bir daha hayatında protein bar görmek istemiyordu. Kanada'ya ulaştığında Meksika'ya giden uçağa binene kadar iyi ve sıcak bir yemek için zamanı olacaktı nasılsa.

Özgürlüğe, bir diğer adıyla paraya çok yaklaştığını hissediyordu. Neredeyse onu görebiliyor, tadına varabiliyordu. Hayal bile edilemeyecek kadar çok parası vardı ve bu paranın tadını çıkarmaya çok yakındı...

Atın üzerince üç sıra ağaç kümesini daha geçti. Bir yandan da dikkatle önündeki yola bakıyor, nerede olduğunu ve

nereye gitmesi gerektiğini anlamaya çalışıyordu. Sonra düzlükte, uzaklarda bir yerde birilerinin varlığı dikkatini çekti.

Birkaç gündür hiçbir insan görmemeye o kadar alışmıştı ki uzakta gördüğü şeylerin iki insana ait olduğundan tam olarak emin olabilmek için birkaç saniye onları inceledi.

Evet, iki kişiydiler. Bir kadın bir de erkek. Çok uzaklardaydılar ve arkalarını dönüp herhangi bir hareket olduğunu kontrol etmedikleri müddetçe Chad'i görmeleri imkânsızdı. Çünkü ağaçlar ona kalkan olmuştu.

Yanında dürbün yoktu ama tüfeğinin nişan dürbününü kullanabilirdi. Dikkatle tüfeğini omzuna aldıktan sonra nişan dürbününden baktı. Önce hiçbir şey göremedi çünkü görüş açısı çok dardı ve "hedefe odaklanması" gerekiyordu. Nişan dersleri aldığı adam aynen böyle söylemişti. Küçük hareketlerle tüfeği bir sağa bir sola kaydırarak odağı ayarladı. Davis, tüfeğin nişan dürbününü ilk gördüğü zaman onunla alay etmişti çünkü ünlü markalardan birine ait değildi Ama şu anda gülme sırası kimdeydi acaba? Chad, gösteriştten başka bir şey için ihtiyaç duymayacağı nişan dürbününe binlerce dolar yatırmayı çok mantıksız buluyordu. Bu dürbün şu an işini gayet iyi görüyordu.

İlerideki adam devasa bir cüsseye sahipti. Chad onu daha önce görmemişti ama Angie'yi hemen tanıdı. Siyah saçları, boyu, vücut hatları... Tamam vücut hatlarını üzerindeki paltodan ötürü tam olarak göremiyordu ama o paltoyu tanı-

mıştı. Yanındaki koca adamdan destek alarak topallaya topallaya yürüyordu. Demek ki ayağına bir şeyler olmuştu ama onu durduracak kadar önemli değildi. Yaya olan başka biriyle karşılaşma olasılığı neydi? Bu konuda hiçbir mantıklı açıklama bulamıyordu.

İkisinin de omzunda tüfekleri vardı ve Chad'in bu lanet olasıca dağdan inmek için kullanmayı planladığı yoldaydılar. Yolun etrafından dolaşarak bir dakika bile kaybetmeye niyeti yoktu. O lanet olasıcalar yoluna çıkmışlardı.

Chad ata birkaç tatlı söz söyledikten sonra indi, yularını bir dala gevşekçe bağladı. Elinde tüfekte aşağıdaki çifte baktı ama tüfeği bu kadar uzaktan tam olarak odaklaması imkânsızdı. Küçük bir titreme bile hedefini kaçırmasına neden olabilirdi.

Hayır, bu mesafeden ateş etmek çok riskliydi. Hedefi tutturacağından emin olamazdı ve onların da dikkatini çekmek istemiyordu. Hızla yeni bir plan yaptı. Yalnız olmadıklarından şüphelenmeden önce adamı ortadan kaldırmalıydı. Angie zaten zor yürüyordu. Onu öldürmesi çok daha kolay olurdu.

Hem tabanca hem de tüfekte pratik yapmıştı. Oldukça keskin bir nişancıydı ama yokuş aşağı, hem de hareket eden bir hedefi tutturmak son derece zordu. Daha fazla yaklaşması gerekiyordu ama yaklaştıkça ağaçların korumasından da çıkmış olacaktı. Eğer arkalarına bakarlarsa onu görmeleri kaçınılmazdı. Tüfekte ateş etmelerini hiç saymıyordu bile. Eğer ikisini de aynı anda ortadan kaldırmazsa karşı ateş açar-

lardı. Bu durumu da dikkatle planlayıp ona göre pozisyon alması gerekiyordu.

Yokuş aşağı inen arazi irili ufaklı kayalarla kaplıydı. Büyük kayaları kalkan olarak kullanabilirdi.

Rüzgârı kontrol etti. Yönü sürekli değişiyordu ama şu anda yüzüne doğru esiyordu. Keskin nişancılık matematik işiydi. Rüzgâr, ateşleme ve mermi hızı gibi en ufak faktörler bile göz önüne alınmalıydı. Davis'i silahla vurmayı planladığı için daha çok silah kullanmaya odaklanmıştı. Uzaktan ateş etme konusunda uzman olmasa da temel ilkelerinden haberdardı. Angie ve yanındaki adam yüz elli metre kadar uzaktaydı. Iskalayacağı bir atış yapmak istemiyordu.

Neredeyse salyangoz hızında ilerliyorlardı. Bu, onun için bir avantajdı ama ateş etme işini de çok geciktirmemesi gerekiyordu çünkü düzlüğe ulaşıp ağaçların içine girdikleri takdirde onları kaybedebilirdi. Rüzgâr onların yönünden estiği için Dare'in sesini duymaları çok olası değildi. Chad, sol tarafa doğru kayıp büyük kayalardan birini hedefleriyle arasına aldıktan sonra arkasına geçti.

Heyecanlanmaya başlamıştı. Biraz sonra avcılık macerası başlayacaktı. Vahşi yaşam böyleydi. Her zaman için güçlü ve akıllı olan hayatta kalan taraf olurdu.

Burnuna Chad'in kokusu dolmuş olan ayı ise seksen metre arkasındaydı ve ona gittikçe daha fazla yaklaşıyordu.

BÖLÜM 29

Chad, hedefleriyle arasına kırk beş metre koydu. Artık hedeflerine o kadar yaklaşmıştı ki koea adamın ya da Angie'nin onu duyma ihtimali de artmıştı. Ayrıca kayalıklardan oluşan bir gölgeye girmişlerdi ve kayalıklar onlara korunak olabiliyordu. Kayalıklardan sonra ise ağaçlardan oluşan bölge başlıyordu. Ağaçların içine girmelerine izin verirse, ağaç gölgeleri ve gövdelerinin arasında hedefi tutturması çok daha zor olurdu. Tüfeğini omzuna alıp adamın ensesine odakladıktan sonra kıvrımlı yolu geçmelerini bekledi. Az sonra ölecek olan bu adamı Angie'nin yanında daha önce hiç görmemişti ve aralarında hiçbir düşmanlık yoktu. Fakat yoluna çıkmış olması onu öldürmek için gayet yeterli bir sebepti.

Birini öldürmek kolaydı. Chad, bunu Davis'e ateş ettiği zaman keşfetmişti. Silahın içine yerleştirilmiş bir mermi ve... Bir yaşam sonsuza kadar silinebilirdi. İnsan bir an ya-

şıyorsa bir sonraki an hayata veda etmiş olabilirdi. Birisini öldürmenin bu kadar kolay olması ve sonrasında hiçbir pişmanlık hissetmemek onu şaşırtmıştı. O, yapması gereken şeyi yapmıştı, hepsi bu.

Dikkatle hedefine odaklandı, derin bir nefes aldı, sonra da atış eğitiminde öğrendiği gibi nefesinin yarısını verirken tetiğe bastı. Angie'nin yanındaki adam yere düşerken ani bir hareketle Angie'yi de kenara itti. Dengesini kaybeden Angie hızla yere düştü. Chad onu yeniden hedefine almadan da kayalardan birinin arkasına saklandı.

“Dare!”

Angie daha yere düşmeden onun adını söyleyerek çığlık atmıştı. Tüfeğin patlama sesi o kadar yakından geliyordu ki patlama sesiyle Dare'in çıkardığı “Ahh!” sesini duyması neredeyse aynı anda gerçekleşmişti. Sonra Dare yere düşerken onu da itmişti. İçgüdüsel olarak yarı yuvarlanıp yarı emekleyerek kayalardan birinin arkasına saklanmıştı. Aklını topladıktan sonra hemen emeklemek üzere diz çökerek Dare'in düştüğü yere doğru ilerlemeye çalıştı. Fakat Dare hemen yakındaki bir kayanın arkasında oturma pozisyonu alarak, “Sakın kılmılda!” diye bağırdı.

Yüzünden kanlar akıyordu ama sesi her zamanki gibi

güçlü çıkıyordu. Angie oturduğu yerde öylece kaldı. Damarlarında dolaşan adrenalin en ufak bir harekete karşı aşırı tetikte olmasını sağlamıştı. Dare yaralanmıştı ama hareket edebiliyordu ve bilinci yerindeydi ama çok kan kaybediyordu. Hemen bir şey yapılması gerekiyordu.

Angie ne olduğunu hemen anlamıştı. Chad, bir şekilde arkalarından gelmiş, onları takip etmişti. Bir an bunun çok da büyük bir tesadüf olmadığını düşündü çünkü güçlü akıntılar onu da zorunlu olarak bu rotaya yönlendirmişti.

“Nereden vuruldun?” diye sordu korku içinde. Dare, gözlerine doğru akıp görmesine engel olan kanları mümkün olduğunca büyük bir hızla temizliyordu ama kafasından vurulmadığından emindi çünkü öyle olsaydı...

“Omzum,” dedi. Duyduğu acı ses tonundan hissediliyordu.

“Omzun mu?”

Neresi olduğunun bir önemi yoktu. Ona ulaşması gerekiyordu. Başını hafifçe kayanın yanından çıkararak Chad’in nerede olduğunu anlamaya çalıştı. O an bir silah sesi daha gökyüzünde çınlayarak arkasına saklandığı kayanın üst kısmının ufak bir bölümünü parçaladı. Chad, onun önünde sonunda nerede olduğunu anlamak için bakacağını biliyordu ama kayanın yanından değil de üst kısmından bakacağını düşünmüştü.

“Kahretsın!” diye bağırdı Dare. “Sakın bunu bir daha

yapma!” Dizlerinin üzerinde durup silahına ulaştı. Bir yandan koluyla gözlerini silerken bir yandan da okkalı küfürler savuruyordu.

Angie omzuna doğru taktığı uyku tulumundan kurtulup tüfeğini eline aldı. “Kahretsin! Dare, kanlardan göremiyorsun bile! Olduğun yerde kal.” Sesi alçak ama kararlı çıkıyordu. “Kafana ne oldu?”

“Ufak bir kesik. Yere düşünce soktuğumun kayasına çarptım.”

Ne olursa olsun gözlerine doğru durmadan kanıyordu. Dizlerinin üzerinde olduğu için Angie, sağ omzundan paltonun üzerine doğru yayılan siyah kan lekesini görebiliyordu. Bu halde ateş edemezdi. Etse de çok etkili olamazdı. Tüfeği sol eliyle tutup ateş edebilirdi ama bu şekilde bir şeyi vurması mucize gibi bir şeydi çünkü tüfeğin nişan dürbünününden bakamıyordu.

Angie, Chad’in nerede olduğunu biliyordu. Yaklaşık kırk beş metre arkada, yukarıda, hafifçe sağ taraftaydı. İki kez ateş etmişti. Bir kez daha ateş ettiği takdirde tüfeğini doldurması gerekecekti. Eğer onu yanıltıp da ateş etmesini sağlarsa, o yeniden tüfeği doldururken Angie de ateş pozisyonunu alabilirdi.

Arkasındaki at, huzursuzca kişneyip tepiniyordu. Chad,

arkasına baktı. Lanet olsun, neler oluyordu? Kestane at kiş-nemeye devam ediyor, başını sallıyor, yularından kurtulmaya çalışıyordu. Kahretsin!

Eğer bu aptal at yularından kurtulup da kaçarsa bu lanet olasıca dağdan nasıl inecekti?

Sonra at, ani bir hareketle bağlı olduğu daldan kurtulmayı başarıp dağdan aşağı, ona doğru koşmaya başladı.

Chad bir an, aklından geçen, hepsi nahoş onlarca düşünceyle donakaldı. Eğer atı yakalayamazsa hapi yutmuş demektir. Saklandığı kayanın arkasından çıkarsa da Angie ona ateş ederdi. Bu durumda yine hapi yutardı.

Belki de Angie, ondan atı yakalamasını beklemezdi. Olasılıkları hesaplamak için yeterince zamanı yoktu. Tek yapması gereken şey harekete geçmektir. Chad, saklandığı kayanın arkasından hızla çıkarak yanından dörtnala koşan atın yularını yakalamaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Kurşunun sebep olduğu sıcak acı hissini bir yerlerinde duymayı bekleyerek yeniden saklandığı kayanın arkasına geldi. Tanrım! Buna inanamıyordu. Hâlâ tek parçaydı. Çok büyük bir riske girmişti ama hiçbir şey olmadan paçayı kurtarabilmişti. Tüfeğini yeniden eline alırken ağaçların içinde hareket eden koyu renk bir şey dikkatini çekti.

Devasa bir ayı başını eğmiş ona doğru ilerliyordu.

Angie, Chad'in panik içindeki hayvanı yakalamaya çalışacağını hiç beklemiyordu. Tüfeğini o tarafa doğru doğrultmuştu ama kendine doğru koşan ata gelir korkusuyla ateş edemedi. Nefes nefese küfredip yeniden kayanın arkasına saklandı. Kestane at Dare'in yankınmdan koşarak alt kısımdaki ağaçlı bölgeye girdi.

Arkadan bir silah sesi daha geldi ama bu kez arkasına saklandıkları kayanın bir yeri uçmamış, yakınlarda bir şeyler hareketlenmemişti. Angie'nin bu atışın nereyi hedeflediğini düşünecek kadar zamanı yoktu ama bunun Chad'in son atışı olduğu biliyordu. Şimdi tüfeğini doldurması gerekiyordu. Bu yüzden hemen emekleyerek tüfeğini aldı, ucunu kayanın yanından çıkarıp nişan dürbününden hedefi belirlemeye çalıştı.

Chad'in çılgılığı boğazında tıkanıp kaldı. Telaşla tüfeğini kaldırıp ateşledi ama ayı hâlâ ona doğru yaklaşmaya devam ediyordu. Onu vurup vuramadığını bile bilemiyordu. Hızı hareketlerle tüfeğin sürgüsünü açıp kullandığı fişegi yeniden çıkarıp taktı, tetiğe bastı ama klik sesinin duyar duymaz ateşleme piminin içinin boş olduğunu fark etti.

Korkudan ağlayacak halde paltosunun cebindeki yedek cephanelik kutusunu çıkarıp yere döktü. Ayı ona doğru yaklaşmaya devam ediyordu. Artık vahşi ve aç bakışlarını görebiliyordu. Yaklaştı, yaklaştı... Tanrım! Bu lanet olasıca yarıttık o kadar yaklaşmıştı ki stresten parmakları birbirine doluşmuştu sanki. Kutunun içinden yeni bir fişek çıkardı ama telaştan tüfeğin sürgüsüne bir türlü yerleştiremiyordu.

Yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki ayı kocaman pençelerini açmıştı.

Chad, tüfeğini bir kenara fırlatıp çığlık çığlığa koşmaya başladı.

Bir, belki iki saniye tüm yaptıklarına rağmen Angie'nin içgüdülerine yenik düşüp ayıyı vurmasını ümit etti. Bu durumda ayıdan kaçma şansı olabilirdi. Şu an tek istediği şey buydu. Tek bir şans. Sonra tüm planlarını değiştirecekti. Belki de...

Sonra bu kürk, kas, pençe ve diş yumağı tek bir hareketle onu yere serdi. Pençelerini sırtında ve vücudunun yan kısmında hissetmişti. Ayı, köpek dişlerini omzuna saplayıp onu havaya doğru çekerken tüm vücudunun acıdan uyuştüğünü hissediyordu.

Sonra onu felç edici bir hızla yere attı. Kendi çığhkları kulaklarında çınlıyor, burnu hiç durmayacakmış gibi akıyordu. Fakat her şey o kadar uzak ve hayal gibiydi ki bir kâbus görüyormuş gibi hissediyordu. İliklerine kadar işlemiş

korkuyla parmaklarını çamurlu zemine saplayıp orada destek olarak doğrulmaya çalıştı.

Ayı, kulakların sağır edecek kadar yüksek sesle kükredi. Sonra ciğerlerini ve burnunu yakan bir koku duydu. Sanki bacaklarına saplanmış binlerce kanca onu geriye doğru çekiyordu.

“Hayır, hayır, hayır!” Çamurlu zeminde batarken ağzından çıkan tek kelime buydu.

Sanki onu kurtarabilirmiş gibi parmaklarını yere sapladı. Bir ara canavar ayının kendini öldürdüğünü düşündü. Bacaklarına saplanan acı aklına Davis’in başına gelenleri getirdi ama Davis çoktan ölmüştü. Kendi ise hâlâ hayattaydı.

Yeniden yerden yükseldiğini hissetti. Parmaklarını geçirdiği zeminden birdenbire kaldırılmış, ayının pençeleri arasında tıpkı oyuncak bir bebek gibi öylece çaresiz duruyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama yapamadı. Nefes alıp veremiyordu. Gücü tükenmişti. “Hayır” bile diyemiyordu. Bunun yerine kendi boğazından çıkan güçsüz, acı dolu ve miyavlar gibi inleme seslerini dinliyordu.

Ayı başını çevirip onu yine fırlattı. Sanki sonsuzmuş gibi hissettiği bir zaman diliminde havada uçtuğunu hissetti. Korku ve öfkeyle çığlık çığlığa bağııyordu. Artık sonunun geldiğini ve bu sonun korkunç olacağını düşünüyordu. Hiç umudu olmasa da yardım çığlığı bile attı. Bu yaşadıklarının bir dönüşü

olmayacaktı. Bir kayanın üzerine hızla düşünce kemiklerinin vücudunun içinde parçalandığını hissetti. Orada öylece iskeletsizmiş gibi yatıyordu. Ağzının içi kanla dolmuştu. Ayı bir kez daha üzerine hücum edince çabuk ölebilmek için dua etti.

Duası kabul olmadı.

Hemen ölmek istiyordu. Gözleri kararmaya başlamıştı. Ayı onunla oynayarak acı çekme süresini uzatıyor, sanki hayatının son dakikalarını bu korkunç acıyı deneyimleyerek geçirmesini istiyordu.

Sonra karnını ısırarak iç organlarını dışarı çıkardı. Düşünme fonksiyonlarını yavaş yavaş kaybederken şu son düşüncesinin ne kadar da doğru olduğu geçti aklından: “*Güçlü olan hayatta kalır.*”

Chad çığlık attığında Angie onu nişan dürbününde yakalamıştı. Birkaç saniye sonra ise yeniden kaçırdı. Tüfeği omzundan indirip donakalmış bir halde karşıdaki korkunç tabloyu izledi.

İşte yine oluyordu. Fırtına gecesinde gördüğü o korkunç sahneler tekrar canlanıyordu. Çığlık attığını düşündü ama boğazından hiç ses çıkmıyordu. Çığlığı boğazında düğümlenmiş, bunun yerine kalbine, midesine ve zihnine doğru yönelmişti sanki.

Dare'i duyabiliyordu. Yani duyduğunu sanıyordu fakat bundan emin değildi. Ağzını açıp herhangi bir kelime söyleyemiyordu, sanki beyninde bir şeyler kopmuştu.

Ayı, Chad Krugman'ı parçalara ayırmıştı. Zaman o kadar yavaşlamıştı ki sanki bu manzarayı saatlerdir izliyor gibiydi ama yalnızca birkaç saniye geçtiğini biliyordu. Bu saniyeler, bir avcının avını öldürmek için ihtiyacı olan tek şeydi.

Sonra... Tanrım! Ayı, Chad'in cesedinin parçalarını bir kenara fırlatıp onlara doğru gelmeye başladı.

At. Atın, belki de Dare'in kokusunu almıştı. Burnu kan pıhtılarıyla kaplıyken nasıl olup da daha fazla taze kan kokusu alabiliyordu? Angie, nasıl olup da hâlâ düşünebildiğini ve nasıl hareket edeceğini bilmiyordu ama hareket etti. Her hareketinde geçen gece gördüğü kâbustaki gibi çamurun ve o aptal kek kremasının içine saplanıyordu sanki ama tüfeğini omzuna almayı başarabildi. Nişan dürbününden bakıp yokuştan indikçe gittikçe daha büyük bir hal alan hedefine odaklandı. Bulunduğu yerden doğru açığı yakalayamamıştı. En mükemmel atış kalbine ve ciğerlerine doğru olurdu ama ayı başını öne doğru eğmiş sallana sallana ilerliyordu. Mükemmel açığı bekleyemezdi. Derin bir nefes alıp aldığı nefesin yarısını verdiğinde tetiğe bastı.

Hiçbir şey olmadı. Ateşleme pimi patladı ama hiçbir şey olmadı. Lanet olsun! Neyi yanlış yapmıştı ki? Sürgü bölme-

sini tam olarak kapatmamış mıydı? Hızla sürgüyü açıp fişeği yeniden çıkarıp taktı. Hırıltılar çıkaran ayı daha da yaklaşıyordu. Otuz beş metre ileride kükreyerek geliyordu.

Tetiğe bastı.

Yine hiçbir şey olmadı.

Küfür ederken Dare'in bir şeyler söylediğini duydu. İçinden bir ses saklandığı yerden kalkıp ayının dikkatini kendine çekmesini söylüyordu. Tanrım! Onu Dare'den uzak tutmak için bir şeyler yapmalıydı.

“Angie!”

Ayı bir kez daha kükrerken Angie başını çevirip baktı. Yüzü kanlar içindeki Dare, tüfeğini sol eliyle ona doğru fırlattı. Sanki tüfek ağır çekimde ona geliyor gibi hissediyordu. Güneş ışığı namluyu parlatıyor, cam nişan dürbününden yansıyarak gözünü alıyordu.

Ayıyla aralarında otuz metre kadar mesafe kalmıştı.

Tüfeği kapıp omzuna aldı. Dürbünün içindeki nişan çaprazını ayının tam kafasma getirdikten sonra ateş etti. Ateşlemenin güçlü sesi daha duyulmadan fişeği yeniden çıkarıp taktı.

Mermi, canavarın omzuna isabet etmişti. Kükreyerek kendi etrafında birkaç kez döndükten sonra hızla ona yaklaşmaya başladı.

Angie tekrar ateş etti. “Haydi piç kurusu,” diye bağırdı. Kükremeye kükremeye karşılık veriyordu çünkü koşmaya-

cak, onun Dare'e yaklaşmasına izin vermeyecekti. Sürgüyü son bir kez daha takıp çıkardı. Eğer bu son atışla onu vurmazsa ikisi de ölmüş demektir. Yaralı ayı ikisini de korkunç bir şekilde öldürebilirdi. Şu anda yapması gereken tek şey beynine doğru nişan alarak ateş etmektir.

Devasa hayvan ilerlemeye devam ediyordu. Sonra birden ön bacakları büküldü. Üç metre kadar ileride öylece kalakaldı.

Angie ayakta ayıya bakarak öylece kaldı. Dayanılmaz koku içinde kusma isteği uyandırıyor ama sanki ayakları zemine köklenmişti ve hareket edemiyordu.

Dare zorla ayağa kalkıp gözlerindeki kanı sildi. Yüzünde kırmızı bir maske var gibiydi. "Angie." Kalın sesi olabilirdi nazik çıkıyordu. "Güzel atıştı tatlım." Dikkatle tüfeğini Angie'nin omzundan alıp yere bıraktıktan sonra sol koluyla ona sarıldı.

Dizleri çözülmüştü ama Dare orada, yanındaydı. Güçlü bedeniyle ona destek oluyordu. Başını dönüyordu. Bayılacağını düşünerek Dare'in paltosuna sıkı sıkı yapıştı. Şu an bayılamazdı ama her şey bittiğine göre artık panikleyebilirdi. Biraz paniğe kapılmayı hak ediyordu. Gözleri karardı. Kalbi küt küt atıyordu. Hava hâlâ soğuktu ama avuçlarının için sırlıydı. Neredeyse Dare'i kaybedecekti. Düşünebildiği tek şey buydu. Başını kanıyor, ayı ona doğru yaklaşıyordu. Onu neredeyse kaybedecekti! Onu daha yeni bulmuşken o

kahrolası ayı... Hayır, cümlenin sonunu bile getirmeyecekti. Ayının Chad'e yaptıklarını izledikten sonra cümlesini tamamlamaya niyeti yoktu.

Bir şey söylemeye çalıştı ama yapamadı. Dare kan buluşmuş kollarıyla onu sımsıkı sarınca içini çekip biraz ağladı. Sık sık gözyaşı döken türden bir kadın değildi. Dare'den öğrendiği küfürlerle ana avrat düz gidince biraz rahatladı. Titremesine engel olmak istiyordu ama yapamadı. En sonunda kendini bıraktı. En azından bu kadarını hak etmişti.

En sonunda aklı başına geldiğinde, "Kahretsın Dare, her yerin kan içinde. Eğer kan kaybından ölecek olursan seni asla affetmem!" dedi.

"Ben de seni seviyorum."

Yapılacak, daha doğrusu yapması gereken şeyler vardı. Dare'in güçlü kollarından ayrılmak istemiyordu ama buna zorunluydu. Dare'i yere oturttu. Sağ gözünün üzerindeki keşiği görene kadar yüzünü sildi. Dikişe ihtiyacı vardı. Ardı ardına birkaç soru sorduğunda Dare biraz çift gördüğünü itiraf etti. Muhtemelen başını kayaya vurduğunda beyin sarsıntısı geçirmişti. Omzundaki yarayı incelemek için de paltosunu, gömleğini ve tişörtünü çıkardı. Başındaki yaradan daha az kanıyordu. Morumsu ve çentikli bir yaraydı. Tam omzunun koluna yakın kısmındaydı. Angie, içme sularının bir kısmını kullanarak yarayı yıkadıktan sonra Dare'in tişörtünü yırtıp

tampon yaparak yaraya kapattı. Sonra aynı işlemi gözünün üstü için de tekrarladı.

İşini bitirdiğinde Dare, “Eğer bir an evvel şu leş kokan şeyden uzaklaşmasak boğulacağım,” dedi.

Koku baş döndürecek kadar fenaydı ama Angie tüm dikkatini Dare’i iyileştirmeye verdiği için kokuyu önemsediyi yoktu. Dare aklına getirince midesinin bulandığını hissetti. İşlerini bitirdikten sonra mümkün olduğunca hızlı bir şekilde dağdan aşağı inmeye başladılar.

Angie’nin zihinde onlarca detay vardı, herhangi biri üzerine yoğunlaşamıyordu. Neden olduğunu bilmiyordu ama tüfeği ateşlememişti. Dare tüfeği temizleyip bakımını yapmıştı hâlbuki. Ateşleme pimi çalışsaydı bunu duyardı.

Dare’in tüfeğini daha önce hiç eline almamıştı. Nişan merceğinin ayarlarını bilmiyordu. Hiçbir şey bilmeden odaklamış ve ateş etmişti.

Ayı atı da korkutmuştu. Bu yüzden de...

At.

“Hey,” dedi Dare’e bakarak. “Artık bir atımız var.”

“Yakalayabilirsen.”

Dare’e baktı. Normal davranmaya çalışıyordu ama bunun için çaba sarf etmesi gerekiyordu. “Tabii yakalayabilirim. O benim atım.”

“O halde ben tüfeğin neden çalışmadığını anlamaya çalışırken sen de atı yakala.”

Hem fazla kan kaybetmemek hem de gücünü korumak için bir şey yapmadan oturması gerekiyordu ama Angie bu konuda onunla tartışarak vakit kaybedemezdi. Bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. İkisinin de Angie'nin tüfeğinin neden ateşlemediğini öğrenmesi gerekiyordu. Chad ve ayı ölmüştü ama bu, yollarına başka tehlike çıkmayacağı anlamına gelmiyordu. Dare'in tüfeği yanlarındaydı ama ona da bir şey olursa ne yaparlardı? Vahşi hayat acımasızdı. Güvenliklerini sağlamak için arkaları sağlam olmalıydı.

Şu anda Chad ya da ayıyı çok fazla düşünemezdi. Belki daha sonra, bu katliamdan hem fiziksel hem de zihinsel olarak uzak olduğu zaman bunu yapardı. Şu an bunun yerine yapması gereken şeye odaklandı. Bu da kestane atı yakalamaktı. Dare'in atı gibi dörtmala koşarak kaçmamıştı. Ağaçların arasında bir yerlerde olduğunu görüyordu ama zavallı hayvan oldukça gergindi. Rüzgârın esiş yönü ayının kokusunu ata doğru taşımıyordu. Bu da onu sakinleştirmenin nispeten daha kolay olacağı anlamına geliyordu. At, Angie'nin kokusunu ve sesini tanıyordu. Ayrıca atlar tek başlarına hareket etmeyi sevmeyen sürü hayvanlarıydı. Diğer taraftan üzerinde Dare'in kanı vardı ve yaklaştığı takdirde at bundan hoşlanmayabilirdi. Dare'e atı yakalayabileceğini söylemişti ama ayak bileğini ve diğer faktörleri düşündüğünde bunu yapamayabilirdi.

Bastonu elinde dikkatle tutup ağaçların arasına doğru yürüdü. Bir yandan da sakın bir tonda, atını beslerken ya da eyerlerken kullandığı kelimeleri söylüyordu. At, olduğu yerde dönüp tek ayağını zemine sürttü ama Angie yaklaşıncadan kaçmadı.

İçgüdülerini Angie'ye olduğu yerde kalmasını söylüyordu çünkü biraz daha yaklaşırsa at korkup yeniden kaçmaya başlayabilirdi. Ayak bileği bu durumdayken gereğinden fazla tek bir adım daha atmak istemiyordu. Hatta atı biraz kendi haline bırakmak için birkaç adım geri çekildi.

Birkaç dakika geçti. Angie hâlâ sakın sakın konuşmaya devam ediyordu. At ona doğru birkaç adım atıktan sonra durup bir çalıyı kokladı. Yiyecek bir şey arıyordu. Angie ileriye doğru bir adım atınca at hıza başını kaldırdı. Angie tekrar durup mırıldandı. At durup onu izledi ama yaklaşmadı.

Angie dikkatli hareketlerle, ayak bileğini bükmeden yere oturdu.

At, birkaç dakika onu izledikten sonra tıpkı bir insan gibi derin bir nefes vererek ona doğru sallana sallana yürümeye başladı. Yeterince yaklaşıncadan başını eğip gürültüyle saçlarını kokladıktan sonra başını omzuna sürdü. Angie nefesini tutup kan kokusunun onu ürkütüp ürkütmeyeceğini anlamaya çalıştı ama at onu koklamaya devam ediyordu. "İyi çocuk," dedi Angie hafifçe doğrulup yularını tutmaya çalışarak. "İyi çocuk."

Atı alıp ağaçların içinden çıkarak yukarı doğru ilerlemeye başladı ama Dare bir hareketle olduğu yerde durmasını, daha fazla yaklaşmamasını işaret etti çünkü daha fazla yaklaşırsa kokular hayvanı kaçırabilirdi. Dare omzundaki yaraya rağmen tüm malzemeleri alarak aşağıya, atla Angie'nin yanına doğru ilerledi.

“Cephane bozukmuş,” diye açıkladı. “Bütün kutu. Birkaç kovanı benim tüfekte denedim ama hiçbirisi ateşlemedi. Ben de her iki tüfeği de bendeki kovanlarla doldurdum.”

Bozuk cephane. Daha önce hiç başına böyle bir şey gelmemişti ama bir seferinde babasının aldığı bir parti cephane bozuk çıkmıştı. Eğer Dare orada olmasaydı ya da tüfeğini ona atamayacak kadar yaralı olsaydı... Ama oradaydı işte. Neler olabileceğini düşünmenin bir anlamı yoktu.

Şu anda önemli olan hayatta, birlikte ve eve gidiyor olmalarıydı.

BÖLÜM 30

Tabii kimin ata binip kimin yürüyeceği konusunda tartıştılar. Dare yaralıydı, Angie'nin ise ayak bileğinde sorun vardı. Dare zayıf değildi, kestane at ise Samson kadar büyük değildi. Bu yüzden ikisinin aynı anda ata binmesi iyi bir seçenek olmayacaktı. En sonunda, iyice sersemlemiş olmasına rağmen tartışmayı Dare kazandı çünkü yürüme konusunda hâlâ Angie'den daha hızlıydı. İki protein barı yiyip, iki şişe de su içtikten sonra gitmeye hazır olduğunu söyledi. Angie ise onun Neandertal aşamasına bile geçememiş kalın kafalı bir adam olduğunu söyledikten sonra yeniden gözyaşlarına boğulup onu sevdiğini söyleyerek yine kendini gülünç duruma düşürdü.

Dare, kendinden gayet emin bir halde, “Evet, biliyorum,” dedi.

Ray Lattimore'un yerine tam zamanında, hava kararmak üzereyken ulaştılar. Oraya vardıklarında Ray evine yeni girip

verandanın ışıklarını yakmıştı. Birilerinin geldiğini duyunca elinde fenerle “Kim var orada?” diye seslendi.

“Dare Callahan ve Angie Powell,” diye cevap verdi Dare. Fenerin ışığı üzerlerinde gezdi. Başlarına gelenlerden sonra yorgunluktan ölmek üzereydiler. Yarasına uyguladıkları baskıdan sonra Dare’in başı artık kanamıyordu ama yine de mezbahadan kaçmış gibi görünüyordu. Angie yaralı değildi ama daha önce elektrik görmemiş vahşi bir kadın gibi görüldüğünü sanıyordu. “Size ne oldu böyle?” diye sordu Ray elinde fenerle mümkün olduğunca hızla onlara doğru gelerek. Yaşına göre hâlâ hızlıydı.

“Özetlersek, Angie’nin müşterilerinden biri diğerini öldürdü. Sonra onu ayı parçaladı. Angie de ayıyı vurdu,” diye yanıtladı Dare hırıltılı sesiyle. Olayları yirmi kelimeden bile az kelimeyle özetlemişti. Angie ağzı açık ona bakıyordu.

“Dare’in vurulması var tabii bir de,” diye ekledi. “Öyle bir keçi inadına sahip ki ata binmeye ikna edemedim.”

“Angie’nin ayağı incinmişti. O ata binerse daha hızlı geliriz diye düşündüm,” diye yanıtladı Dare, Ray’in ona hak vermesini bekleyerek. Dare elleriyle Angie’nin belini kavradıktan sonra attan inmesine yardım etti ama aslında Angie yalnız başına da attan inmeyi başarabilirdi. Dare onunla ilgilendikçe Angie’nin boğazı düğümleniyordu. Değer görme hissine hiçbir zaman alışamayacağını düşünüyordu.

“Siz ikiniz içeri gelin de neler yapabiliriz bir bakalım,” dedi Ray. “Ben birkaç yeri arayıp haber vereyim. Adam yiyen bir ayıyla karşılaştın ha? Bu konuda çok fazla soruyla karşılaşacaksın.”

Ray’ın karısı Janetta kocasının söylediklerini duyar duymaz verandaya çıktı. Dare ve Angie’yi görünce bir çığlık attı. “Angie! Dare! Aman Tanrım!” dedi merdivenleri koşarak inerken. “Bunu bir ayı mı yaptı?”

“Ayı bize saldırmadı,” diye yanıtladı Angie. “Benim bileğim incindi ama Dare vuruldu.” Janetta, Dare’e doğru bakarak, “İnatçı keçinin bakıma ihtiyacı var,” dedi. Janetta’nın zamanında orduda hemşire olduğu tüm bölgede biliniyordu. Eğer yara lapası, dikiş, atel ya da başka bir tedavi yöntemi istemiyorsanız ona hastalığımızdan bahsetmemek en iyisiydi.

Dare’in ona korkarak bakmasıyla birlikte Janetta işe koyulmuş, emirleri ardı ardına sıralamaya başlamıştı bile. Angie, bu durumdan memnun gülümsedi. O da en sonunda Janetta tarzı ilgiden payını aldı ama incinmiş ayak bileği silah yarasıyla karşılaştırıldığında sıkıcı bir işti.

Bu aşamadan sonra her şey oldukça hızlı ilerledi. Ray, gerekli yerlere telefon ettikten kısa süre sonra evi polisler, dedektifler, vahşi yaşam çalışanları ve sağlıkçılarla dolmuştu. Sağlıkçıların yapabileceği çok fazla şey kalmamıştı çünkü Janetta yarayı temizleme ve bandajlama işini büyük ölçüde

halletmişti. Angie ve Dare, ileri muayene için Butte'ye götürüldü. Ayak bileğinde çatlak olup olmadığından emin olmak için röntgen çekildi ama Dare ise yalnız dikişle kurtulamadı. Damar yolundan bir dizi ağır antibiyotik verilmesi bu durum her ne kadar canını sıkırsa da geceyi hastanede geçirmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Doldurulması gereken raporlar, cevaplanması gereken sonsuz sorular vardı. Angie ve Dare ayrı ayrı sorgulandı. Bu durum Angie'yi kızdırsa da tepki vermedi çünkü otoriteler üç ayrı ceset bölgesini incelediklerinde söylediklerinin doğru olduğunu zaten görecekti.

Haberler kasabada hızla yayıldı. Dare ertesi sabah taburcu edildi. Arkadaşlarından birkaçı Lattimore'un yerinde toplanıp kayıp atları aramak üzere güvenlik görevlileriyle birlikte dağa çıktı. Öğleden sonra yanlarında üç atla geri geldiler. Atları çabuk bulmuşlardı.

Angie atları gördüğü zaman neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Bu yeni edindiği, her şeye ağlama huyundan bir an evvel vazgeçmesi gerekiyordu ama duygularının yatışıp eskiye dönmesi biraz zaman alacaktı. Samson, Angie'yi başıyla geriye itince Angie neredeyse düşecekti. Zavallı at, onu yeterince korumadıkları için bir uyarı veriyordu. Angie ise onu okşayıp başını kaslı boynuna yasladı. Atların durumu nispeten iyiydi. Acıkmışlardı ve bazı yerlerinde ufak çizikler vardı ama başka

hasar görmemişlerdi. Angie'nin üzerindeki gerginlik, atlarını ve iyi olduklarını görünce büyük ölçüde azalmıştı.

Dare'in güderi atı üç gün sonra kuzeyde bulundu. At nihayet ağıla koyulduğunda Dare aklına gelen tüm güzel sözleri söyleyip okşayarak gergin hayvanı sakinleştirmeye çalıştı.

“Benim atlarım seninkilerden daha zeki,” dedi Angie onunla alay ederek. Vurulduğundan beri ona çok yumuşak davranıyordu ve bu kadar yeterdi.

“O daha bebek,” diye karşı çıktı Dare. “Birkaç yıl bekle de gör bakalım nasıl bir at olacak. Ben sabırlı adamım. Beklemesini bilirim.”

Angie ise onu sabırlı ifadesinden ziyade inatçı ifadesiyle tanımlardı.

Yaklaşık bir hafta sonra yeniden ciddi tartışmalarına dönmüşlerdi. O zamana kadar her ikisi de yakında evleneceklerini biliyordu. O kadar ki Dare, evlilik teklifi etme zahmetine bile girmemişti. Evi ne yapacaklarından ve evlilik planlarından bahsetmeye başlamışlardı bile.

İlkbaharın sonlarına doğru, dağlardaki kalın karlar en sonunda eriyip çiçekler açtığında evlendiler. Angie, bir şahit ve birkaç arkadaştan fazlasını istemiyordu ama Dare yine kendi kelimeleriyle ısrar etti: “Eğer bu soktuğumun işini ya-

pıyorsak her şey olması gerektiği gibi olmalı.” Angie bu konuda onunla tartışmadı.

En sonunda güneşli bir pazar sabahında kendilerini çiçekler ve mumlarla süslenmiş kilisede buldular. Şık giyimli arkadaşları ve komşuları da oradaydı. Billings’ten arkadaşları bile üç yüz elli kilometre yol yapıp yanına gelmişti. İlk evlilik denemesi fiyaskoyla sonuçlandığı içi artık onlardan utanmıyordu. O zaman öyleydi şimdi böyle. Artık Dare vardı. Bir zamanlar “tam bir pislik” diye tanımladığı adama âşık olup onunla evleneceğini söylediği zaman tek bir iğneleme bile yapmadan onu kutlamışlardı. Bunu yalnızca gerçek arkadaşlar yapardı.

Dare, onun evini satın almadı. Angie bu konuda, Harlan’ı satış komisyonundan mahrum ettiği için kendini suçlu hissediyordu ama Harlan’ın buna aldıracağı yoktu. İşlerini de birleştirdince maddi durumları iyi olmuştu. Aslında daha büyük ve gösterişli bir düğün için paraları vardı ama bunu ikisi de istememişti.

Angie beyaz, sade ve vücudunu saran bir elbise giydi. Ayakkabıları şahaneydi. Normal şartlar altında yeni ayakkabılar onu heyecanlandırmazdı ama bu onun düğünüydü ve ileride bu parlak ayakkabıları çocuklarına gösterecekti. Dare çocuk istiyordu. Angie ise çocuk istediğine kendi bile şaşırıyordu. Saçlarını Dare’in sevdiği gibi açık bıraktı. Elinde de ilkbahar çiçeklerinden yapılmış bir buket vardı. Kiliseye Harlan’ın kolunda girecekti.

Düğün tarihleri yaklaştıkça Dare gittikçe daha çok gerinleşiyordu çünkü Angie'nin yapmayı reddettiği bir şey onu çileden çıkarıyordu. İçinde yaşadıkları küçük kasabada herkes birbirini tanırdı ve çok geleneksel bir yaşam tarzı vardı. Geceleri ya Angie'nin ya da Dare'in evinde kalıyorlardı ama Angie evlenene kadar evleri birleştirmeyi kabul etmemişti.

Ve sonunda büyük gün geldi.

Angie, Harlan'ın kolunda küçük kilisenin girişinde beklerken kalbi güm güm atıyordu. İnsanlar arkalarını dönüp onlara bakıyorlardı ama müzik henüz başlamadığı için içeriye doğru yürümeye başlamamışlardı. Dare, rahiple birlikte bekliyordu. Sağdıçlar ya da nedimeler yoktu. Yalnızca Dare ve kendi vardı. İçeride ona bakan bir sürü yüz vardı ama onun tek görebildiği takım elbisesi içindeki müstakbel kocasıydı. Tanrım! Upuzun boyu ve iri vücuduyla çok yakışıklı görünüyordu. Kalbinin güm güm atmasının, midesinde kelebekler uçuşmasının nedeni oydu.

Angie başını kaldırıp Harlan'a bakınca suratında bir sırtma oluştu. Coşkulu bir edayla kollarını boynuna sarıp, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Yine mi?" diye sordu Harlan, Angie'yi kucaklayarak. "Son zamanlarda sürekli bana teşekkür ediyorsun."

"O halde buna alışmış olman gerekir," dedi Angie yanağından öperek. Eğer Dare'e ona göz kulak olmasını söy-

lemeseydi bugün hayatta olmayabilirdi. Dare'i bu kadar yakından tanımayabilirdi. Eğer Harlan olmasaydı neler olurdu kim bilir? Her şey olabilirdi ama şu anki kadar mutlu olabileceğinden şüpheliydi.

“Kendi başının çaresine bakamayacağını düşündüğüm için bana kızacağını sanmıştım,” diye itiraf etti Harlan sanki ona her teşekkür edişinde aynı şeyi söylememiş gibi.

“Bazı şeylerin tek başına yapılmaması gerekir,” dedi Angie yüzünde gülümsemeyle Dare'e bakarak. “Tıpkı onun gibi sen de benim hayatımı kurtardın. Bunu hiçbir zaman unutmayacağım. Hiçbir zaman.”

Harlan dudaklarını birbirine bastırıp çenesini kaldırdı. “Sakin beni ağlatayım deme küçük hakım. Bu önemli bir görev. Şu anda babanın yapması gereken bir şey yapıyorum.”

Müzik başlayınca misafirleri ayağa kalkıp onların girişini izlemeye başladı. Herkesin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Zamanı gelince Angie, Dare'e doğru ilk adımını attı.

O an içinden gelen tek şey kilise oturaklarının arasındaki yoldan geçerek onun kollarına atılmaktı.

Nikâhtan sonra kiliseye ait salonda ufak bir resepsiyon düzenlendi. Büyük ve ayrıntılı bir resepsiyon değildi ama zaten konuk sayısı da fazla değildi. Salon neredeyse kasabadaki her-

kesi ve dışarıdan gelen bir avuç konuğu alacak kadar genişti. Hiçbir şey ve hiç kimse burayı süslü ve göz alıcı bir hale getiremezdi ama ne Dare ne de Angie buna aldırıyordu. Çiçekler, mumlar ve kocaman bir pasta yeter de artardı bile.

Dare, kendinin ya da Angie'nin parmağındaki yüzüğe her baktığında pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Sonunda evlenmişlerdi. Altı ay evvel onu yemeğe çıkmaya bile ikna edemezken ya da kara gözlerinde öfkeden başka bir şey göremezken şu anda... Evliydiler.

Şu andan itibaren tüm evrak işleriyle Angie ilgilenecekti. Yaptıkları anlaşmanın en güzel yanlarından biri de buydu.

Kutlamada müzik, yiyecek ve dans vardı. Dare, dans etmeyi seven biri değildi ama karısıyla bir giriş dansı icra etmeyi başarabildi. Gemiyle Karayipler'e balayına gittiklerinde komşularından biri atlarına bakacaktı. Orada yiyip içip yatmak ve sevişmekten başka hiçbir şey yapmamayı planlıyordu. Henüz gerçekleştirmediği bazı fantezileri vardı. Balayı bunun için değil miydi zaten?

Pastayı kesme zamanı geldiğinde Angie'nin yaşadıklarını hatırlayıp hatırlamadığını düşündü. Hatırlamamasını tercih ederdi. Düğün gününde onun kendinden başka bir erkeği düşünmesini istemezdi.

Angie de başka birini düşünüyormuş gibi durmuyordu. Etrafı güllerle süslü, en üstünde şekerden yapılmış gelin ve

damat olan kremalı devasa pastanın yanında beklerken yüzü parlıyor, gözlerinin içi gülüyordu. Dare ona bakınca o da başını kaldırıp ona baktı. Yüzünde hem rahat hem de neşe dolu bir ifade vardı. Herhangi bir tereddüt, duraksama ya da eski-leri hatırlama gibi bir şeyden eser yoktu. Diğer evlilik başından hiç geçmemiş gibiydi.

Tüm konuklar etraflarına toplandığında herhangi birinin Angie'nin diğer düğününe de katılıp utancına tanıklık edip etmediğini merak etti. Evet, Billings'ten arkadaşları katılmış olmalıydı ama onların da eski düğünü düşünüyor gibi bir hali hiç yoktu.

Şu anda önemli olan tek düğün buydu.

Angie, Dare'den yüzüne pasta fırlatmamasını rica etmemişti. Buna gerek kalmamıştı. Dare, onun ne isteyip ne istemediğini çok iyi biliyordu. Saçını ya da makyajını yapmak için birilerini bulmamasına rağmen harika görünüyordu.

Pastayı birlikte kestiler. Dare elini Angie'nin elinin üzerine koymuştu. Sonra da parmağını pastaya batırıp aldığı bir parça kremayı Angie'nin ağzına doğru uzattı. Angie, Dare'in parmağındaki kremayı parmağını hafifçe emerek yalarken gözleri parlıyordu.

Tanrım! Bu kadın ona her durumda zevk vermeyi başara-biliyordu. Tüm vücudu heyecanla titredi. Bunun yalnız kaldıkları zaman yapacaklarının bir teminatı olduğunu düşünüyordu.

Sonra da Angie birlikte kestikleri pastadan ufak bir dilim alarak son derece ağırbaşlı ve düzgün bir tavırla Dare'e uzattı. Dare boğazından her zaman çıkardığı o sert sesi çıkardı. Angie Callahan onu sonsuza dek elleriyle besleyebilirdi.

Angie Callahan. Tanrım, bu kulağa nasıl da güzel geliyordu.

Dare hafifçe eğilip kulağına fısıldadı. “Şu an bu pasta yerine seni yememek için kendimi zor tutuyorum ama iştahımı sonraya sakladım.”

“Ben de aynı duygular içindeyim,” dedi Angie gülümseyerek. “O anı heyecanla bekliyorum.”

– SON –